FUNDAŢIA BUNA VESTIRE
FUNDAŢIA PROF. GEORGE MANU

INTELECTUALII ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ

Mari conştiinţe româneşti

EDITURA FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA-VESTIRE
2000

FUNDAŢIA BUNA VESTIRE
FUNDAŢIA PROF. GEORGE MANU

INTELECTUALII ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ

Mari conştiinţe româneşti

EDITURA FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA–VESTIRE
2000

➤ Tipărit în regie proprie

Consilier editorial: George URSA

ISBN: 973-95956-9-3

PREFAŢĂ

Alcătuirea unui dicţionar de personalităţi intelectuale care au făcut parte din Mişcarea Legionară sau au simpatizat cu ea de-a lungul vremii reprezintă, fără îndoială, o iniţiativă bine venită. Lucrarea - prima de acest gen - aduce informaţii preţioase, ce pot interesa deopotrivă istoriografia generală şi istoria culturii, cu atât mai mult cu cât despre multe dintre numele înregistrate aici sursele informative, fie că lipsesc cu desăvârşire, fie că nu sunt la îndemână, fie că au o vădită tentă mistificatoare, ca reflex al divergenţelor ideologice adeseori ireductibile.

Desigur, acestei lucrări i se poate reproşa principial „tendinţa" inversă: aceea a unui inevitabil partizanat, mergând uneori până la retorica encomiastică. Cu toate acestea, baza obiectivă a informaţiei este, în cele mai multe cazuri, lesne verificabilă, pe de o parte, iar pe de altă parte, după atâta antilegionarism delirant, se poate invoca pe bună dreptate vechiul principiu *audiatur et altera pars.*

„Miza" mărturisită a lucrării, în intenţia autorilor, este aceea de a consolida imaginea Legiunii în conştiinţa generaţiilor mai noi, prin „girul" unor personalităţi intelectuale, creatoare sau morale de o certă prestanţă: unele arhicunoscute (chiar dacă nu întotdeauna şi în ipostaza lor de membri sau simpatizanţi ai Mişcării), precum (urmez ordinea alfabetică) Arşavir şi Haig Acterian, Ion Barbu (Dan Barbilian), Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Lucian Blaga, Arsenie Boca, Dan Botta, I. Al. Brătescu-Voineşti, Gheorghe Calciu, Emil Cioran, Horia Cosmovici, Aron şi Ovidiu Cotruş, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Ion Gavrilă Ogoranu, Radu Gyr, Vintilă Horia, Nae Ionescu, Constantin Joja, Horia şi Vasile Lovinescu, Mihail Manoilescu, Simion Mehedinţi, Constantin Noica, P. P. Panaitescu, Arsenie Papacioc, Nicolae C. Paulescu, Marcel Petrişor, Anastasia Popescu („Mama Sica"), Sextil Puşcariu, Marietta Sadova, N. Steinhardt, Petre Ţuţea, George Uscătescu, Pan M. Vizirescu, Constantin Voicescu, etc.; altele mai puţin cunoscute publicului larg actual, dar reprezentative în sfera axiologică şi/sau morală a dreptei creştine: D. C. Amzăr, Demostene Andronescu, Ion Banea, familia Bidianu, Vasile Boldeanu, Faust Brădescu, Radu Budişteanu, Alexandru (Alecu) Cantacuzino, Vasile Christescu, Sterie Ciumetti, Gabriel Constantinescu, N. Crăcea, Paul Costin

Deleanu, Ilariu Dobridor, I. Dumitrescu-Borşa, Mihai Fotin Enescu, Dumitru (Tache) Funda, Valeriu Gafencu, Ovidiu Găină (*alias* Stan M. Popescu), Puiu Gârcineanu, Corneliu Georgescu, Alexandru Ghica, Simion Ghinea, Traian Golea, Vasile Iasinschi, Mile Lefter, George Manu, Zaharia Marineasa, Virgil Mateiaş, Ion Mânzatu (*alias* Nello Manzati), Radu Mironovici, Ion Moţa (bătrânul), Iordache şi Marieta Nicoară (Maica Mihaela), Mircea Nicolau, Constantin (Costache) Oprişan, Zaharia (Zahu) Pană, Ion Pantazi, Constantin Papanace, Mihail Polihroniade, Traian Popescu, Vasile Posteucă, Aureliu Răuţă, Nicolae Roşu, Duiliu Sfinţescu, Barbu Sluşanschi, Aurel State, Mihail şi Ilie-Vlad Sturdza, Nicolae Totu, Valeriu (Viorel) Trifa, Filon Verca, Ion Zeană, Ion Zelea Codreanu (tatăl Căpitanului) ş. a. (unii membri, alţii doar simpatizanţi; unii din ţară, alţii din exil; unii „partizani" constanţi, alţii „reorientaţi" ideologic la o anumită dată; unii dispăruţi, alţii încă în viaţă). Nu lipsesc, se înţelege, liderii cvasi-legendari, care rămân şi principalii ideologi ai Mişcării: Corneliu Z. Codreanu ("Căpitanul"), Ion I. Moţa, Vasile Marin şi Horia Sima („Comandantul").

Cititorul trebuie să fie avertizat din capul locului că, lucrarea de faţă este departe de a fi exhaustivă; ea constituie doar un prim pas spre un viitor dicţionar enciclopedic al personalităţilor româneşti de dreapta, ce va trebui să cuprindă nu câteva sute, ci câteva mii de nume, cu o documentaţie mai aprofundată şi cu o metodă lexicografică mai riguroasă. Autorii au făcut un început indispensabil, cu mijloace reduse şi într-un context destul de ingrat. Alţii, mai târziu, pornind de la acest „cheag", vor face mai mult şi mai bine.

Nu-mi propun să critic altfel decât în treacăt criteriul cam confuz care conformează lucrarea, părându-mi-se că atât conceptul de „intelectual", cât şi cel de „simpatizant" sunt mult prea volatile, mai ales în absenţa unor margini cronologice. Apar, în consecinţă, cazuri controversate în ambele sensuri: şi nume înregistrate oarecum discutabil, şi nume eludate la fel de discutabil. Reacţiile vor fi probabil numeroase, parte previzibile, parte imprevizibile...

Circumscrierea cât mai exactă – exegetică, dar şi strict statistică – a raporturilor complexe dintre intelectualitate şi legionarism este impusă, dincolo de orice intenţii *pro domo*, de faptul nud că Mişcarea lui Codreanu a polarizat clasa intelectuală cum nu a mai făcut-o nici o altă formaţiune politică din România

Mare; nu doar majoritatea covârşitoare a tinerei intelectualităţi creştine s-a apropiat în diferite grade de legionarism, dar şi mulţi intelectuali naţionalişti din generaţia mai veche, imediat post-eminesciană (de la N. C. Paulescu, Simion Mehedinţi, I. Al. Brătescu-Voineşti, I. Găvănescul sau C. Şumuleanu până la N. Crainic, Nae Ionescu sau Aron Cotruş). Mişcarea s-a născut, de altfel, în mediile studenţeşti, unde a şi crescut cu timpul, extinzându-se apoi şi asupra liceenilor din ciclul superior (pe care-i aflăm angajaţi masiv, mai ales în anii '40, în vestitele „Frăţii de Cruce"). Închisorile comuniste au fost pline ochi de „tineretul legionar" (elevi şi studenţi), care a alimentat masiv, atât cât a fost cu putinţă, şi rezistenţa armată anticomunistă din munţi. „Decapitarea" sălbatică a Mişcării (1938-39), în loc s-o reducă numeric, cum se scontase, a făcut-o să crească în popularitate, astfel că, în toamna lui 1940, Garda de Fier avea în jur de un milion de membri activi şi încă şi mai mulţi simpatizanţi, putând fi considerată ceea ce se cheamă "un partid de mase". Deşi foarte receptivă la problematica socială şi cu o popularitate deloc neglijabilă în mediile ţărăneşti şi chiar muncitoreşti, Mişcarea Legionară şi-a păstrat totuşi caracterul *elitist*, specific tuturor autenticelor mişcări de dreapta. Elitismul „totalitarismului" legionar e tot ce poate fi mai opus, în spirit şi în literă, faţă de populismul „totalitarismului" comunist, încât o aserţiune precum cea a unui Al. George, cum că „legionarii au fost bolşevicii noştri", rămâne o culme a inepţiilor propagandei antilegionare!

La o evaluare senină, oricâte reproşuri politice s-ar putea face legionarismului dintr-un unghi de vedere sau altul, într-o fază sau alta a devenirii sale istorice, cert este că tot ce a fost mai de soi în cultura românească a acestui secol s-a intersectat, mai intim sau mai superficial, cu marea "aventură" legionară. Cazul unui Mircea Eliade este pe cât de ilustru, pe atât de exponenţial. Faptul se datorează, fără îndoială, dezideratelor *spirituale* care s-au aflat întotdeauna îndărătul demersurilor politice ale legionarismului; aşa cum Corneliu Codreanu subliniase în nenumărate rânduri, mai mult decât un partid politic, Legiunea a fost o „şcoală spirituală", urmărind nu atât să parvină la putere, cât să formeze o „elită naţională" capabilă să împlinească, într-un viitor indefinit, „schimbarea la faţă a României". Linia Legiunii (aflate sub patronajul mistic al Arhanghelului Mihail, arhistrategul legiunilor cereşti) se voia paralelă cu linia Bisericii, fiind pătrunsă, mai mult

decât oricare altă mişcare contemporană de dreapta, de spiritul jertfelnic şi transfigurator al Crucii. Aristocraţie cavalerească a românismului în târziul unei istorii mucenicite, *legionarii s-au vrut şi au fost cruciaţii secolului XX, zdrobiţi de vitregia vremurilor, dar moralmente neînvinşi*. Dacă neamul românesc va mai cunoaşte cândva o resurecţie esenţială, aceea nu va fi desigur străină de temeiurile jertfei lor. şi chiar dacă o asemenea resurecţie nu ne va mai fi dată în vălmăşagul istoriei, jertfa lor va mărturisi pentru „sufletul românesc" la Judecata din urmă a neamurilor. Să fie „retorică" aceasta? Adoptând perspectiva *vizionară* a lui Corneliu Codreanu, care nu este decât cea a creştinismului ce *transcende* Istoria, ţelul suprem al Neamului, ca şi al fiecăruia dintre „mădularele" sale, nu este, în ultimă analiză, viaţa, ci *învierea*.

Am scris acest scurt cuvânt introductiv la rugămintea autorilor, dar cu condiţia de a-mi admite şi formularea unor observaţii mai puţin comode. Dacă el apare, mă simt onorat pentru încrederea acordată, iar autorii se onorează ei înşişi prin superioara acceptare a unor rezerve critice în chiar corpul lucrării lor. Ne rămâne tuturor de nădăjduit că cel mai câştigat va fi, până la urmă, în numele adevărului, cititorul.

Răzvan CODRESCU

Cuvânt înainte

După mai bine de 50 de ani de persecuţii, de suferinţe şi de jertfe, Mişcarea Legionară a intrat din nou în atenţia opiniei publice din ţara noastră.

Prin evenimentele din decembrie 1989, dorinţa de libertate şi spiritul de sacrificiu al tineretului României au izgonit de la putere dictatura comunistă şi au deschis porţile unei epoci de libertate, care a permis apariţia în viaţa noastră publică a unei multitudini de partide politice cu un larg evantai de orientări. Alături de comuniştii eşalonului doi, care au deturnat revoluţia şi s-au cramponat de putere timp de şapte ani, s-au structurat opţiuni social-democrate, creştin-democrate, liberale, socialiste tradiţionale, umanitariste supranaţionale, agrariene, ca şi formaţiuni extremiste, agitatoare de sloganuri diversioniste.

Lupta dintre aceste formaţiuni se desfăşoară fără menajamente, ajungându-se deseori la invective şi grave calomnii pasibile de prevederile codului penal. Un consens al lor se observă însă ori de câte ori este vorba de Mişcarea Legionară.

Atunci disputele lor încetează şi, la unison, sunt incriminate cele mai vagi aluzii care ar încerca să elogieze pe legionari. Cei care, nu contestă constituirea unui nou partid comunist, cu aceeaşi emblemă, secera şi ciocanul, etalându-şi doctrina şi programul pe posturile TV, se arată îngrijoraţi de posibila reapariţie a unei organizaţii legionare.

◆

Dar ce este şi ce a însemnat Mişcarea Legionară în viaţa acestui neam?

O scurtă privire asupra cadrului socio-politic din perioada interbelică evidenţiază faptul că, după ce se realizase visul de aur al românilor, înfăptuirea României Mari, în ţara noastră şi-a făcut loc o gravă demobilizare a energiilor naţionale.

Generaţia idealului naţional a rămas, după realizarea lui, o

generaţie fără ideal. Parte din combatanţi au trecut, nu la organizarea victoriei, ci la exploatarea acesteia în folosul lor.

Transformarea spiritului de luptă şi jertfă, de pe front, în spirit de afaceri, sporea şi mai mult pustiul moral al epocii. Politicianismul venal pătrundea în viaţa publică a României, cu urmările lui nefaste: corupţie, afacerism, decadenţă.

Generaţia de la 1922 a tineretului universitar din întreaga ţară a aprins flacăra unei mişcări care a produs o învolburare sănătoasă, de apărare a tradiţiilor şi drepturilor sacre ale naţiunii noastre, deschizând lupta împotriva pericolelor dinăuntru şi a celor din afară.

Protestul tineretului a fost îndreptat atât împotriva politicianismului şi corupţiei din administraţie, cât şi împotriva comunismului, pericol grav şi ameninţător ce apăruse după revoluţia bolşevică din 1917.

Lupta tineretului s-a izbit de reacţia violentă a politicienilor şi a forţelor antinaţionale. Noua mişcare, de orientare naţional - creştină, dispunea de un potenţial de idei şi energii creatoare, deosebindu-se fundamental de celelalte formaţiuni animate de interese materiale, uşor coruptibile. De aceea noua mişcare a fost considerată un adversar doctrinar redutabil şi a fost urmărită şi lovită cu deosebită înverşunare.

Din procesul complex de după Marea Unire, în care au apărut şi au dispărut multe formaţiuni politice, s-au ales, ca într-un creuzet, direcţiile esenţiale şi soluţiile considerate salvatoare: anticomunismul, morala creştină, patriotismul, întoarcerea la practicarea virtuţilor străbune, trezirea tuturor energiilor naţionale pentru o veritabilă schimbare la faţă a României.

Toate aceste idei cardinale au devenit un adevărat catehism de orientare în cadrul Mişcării Legionare. În viziunea legionară, falsa democraţie îşi subordonase cauza naţională, în loc ca ea să fie subordonată cauzei naţionale, pe care să o slujească. Se impunea deci un reviriment educativ pentru crearea unei noi direcţii în viaţa social-politică.

Mişcarea s-a făcut instrumentul acestor năzuinţe şi a polarizat majoritatea energiilor creatoare româneşti. De fapt, ea se situa în mod firesc pe linia enunţată de Vasile Alecsandri care spunea în numele gintei latine:

„... Doamne, în lume cât am stat
În ochii ei plini de-admirare
Pe Tine Te-am reprezentat."

Pe aceeaşi poziţie se vor situa mai târziu, fără echivoc, Mihai Eminescu, Vasile Pârvan, Simion Mehedinţi, N. Paulescu ş. a.

De partea cealaltă a baricadei nu a întârziat replica forţelor internaţionaliste, autointitulate „progresiste", declarat anticreştine. Ofensiva acelor forţe a acoperit toată gama loviturilor nedrepte şi laşe, de la ironie la parodiere, la calomnii, la denigrări, prin *mass-media* epocii, mergând până la represiuni violente, sub acoperirea unor legi abuzive şi criminale, călcând principiile fundamentale ale democraţiei. Şi totuşi, în cursul celor 14 ani de relativ răgaz, Mişcarea Legionară şi-a legitimat dreptul la existenţă şi reprezentativitate în sânul naţiuni noastre. Una din dovezile cele mai evidente este aceea că de ea s-a apropiat şi la ea a aderat elita morală şi intelectuală a ţării noastre. Elocvent este faptul că, de la un efectiv de 5 membri, în 10 ani ea a ajuns la circa 700 de mii, ceea ce scuteşte de orice comentarii. Ea n-a fost o formulă de laborator fabricată *ad-hoc,* nici expresia unor oficine ascunse şi nici imitaţie ideologică străină. *Mişcarea Legionară a fost o autentică expresie a destinului naţional.*

Anticomunismul, principiile moralei creştine, patriotismul, spiritul de jertfă, bărbăţia, atitudinea ofensivă, adevărata revoluţie spirituală au fost susţinute timp de peste 15 ani de Corneliu Codreanu, împotriva defetismului politicianist. Marea lui însemnătate constă în faptul că a captat efervescenţa spirituală şi moral-politică a generaţiei sale, convertind-o într-o energie ordonată şi orientată spre adevăratele sensuri ale destinului naţional. Fără intuiţia lui de vizionar, totul s-ar fi limitat la aspecte politice minore şi efemere. Prin el, Mişcarea Legionară a depăşit

cadrul restrâns al unei *generaţii, pentru a lua proporţiile unei adevărate revoluţii naţionale* care a captat toate nădejdile de realizare plenară a naţiunii noastre. Lucrările sale: *Pentru legionari, Cărticica şefului de cuib, Circulări, Jurnalul de la Jilava*, ilustrează şi confirmă concordanţa dintre viaţa şi opera sa.

Apariţie meteorică în istoria modernă a României, Mişcarea Legionară a cunoscut însă, ca nici o altă formaţiune, în scurta ei existenţă publică legală, 5 decizii de desfiinţare, cu totul ilegale, călcându-se principiile democraţiei şi prevederile constituţionale.

Din rândurile ei, numai până la 23 august 1944, au fost câteva sute de morţi, mii de arestări şi s-au înregistrat zeci de mii de ani de închisoare şi lagăre, sub acuzaţia de violenţe şi ilegalităţi. În legitimă apărare, legionarii au răspuns la provocările întreţinute de reprezentanţii puterii. Ionel Moţa afirmă pe drept cuvânt: *„Declarăm în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că violenţele noastre au fost întotdeauna de apărare şi legitim răspuns. Iniţiativa ilegalităţilor şi a violenţelor revine în întregime inamicilor noştri."*

Se impune o întrebare firească: de ce această ură înverşunată împotriva Mişcării Legionare din partea păturii conducătoare a vieţii politice şi economice din România interbelică?

Răspunsul la această întrebare trebuie căutat în primul rând în reacţia politicienilor corupţi, a jefuitorilor banului public, care îşi vedeau ameninţate poziţiile dominante, atât pe plan politic cât şi economic. Acestora li se asociau forţele oculte antinaţionale şi anticreştine, cu largi ramificaţii în cercurile economico-financiare interne şi externe, interesate să menţină România într-o situaţie de totală dependenţă şi să exploateze în folosul lor bogăţiile acestei ţări.

Regele Carol al II-lea şi camarila din jurul Palatului pregăteau un regim de dictatură personală şi nu se temeau de opoziţia politicienilor corupţi şi coruptibili, ci de intransigenţa Mişcării Legionare.

Redăm în cele ce urmează, pentru o mai largă cunoaştere,

episoadele de vârf ale relaţiilor dintre Palat şi Mişcarea Legionară, preluate în parte din lucrarea lui Zaharia Boilă - *Memorii*.

La începutul lunii martie 1937, când popularitatea Mişcării Legionare cunoştea o creştere spectaculoasă, Carol al II-lea, impresionat de această evoluţie, a organizat o întrevedere neoficială cu Corneliu Codreanu, în locuinţa lui Nicolae Malaxa.

În cadrul discuţiilor, Carol a spus mai întâi că simpatizează mult cu Mişcarea Legionară, că are de gând să demită guvernul şi să inaugureze o guvernare absolutistă, bazată pe Mişcarea Legionară. În continuare, el a cerut să fie proclamat *„Căpitanul Legiunii"*, Codreanu urmând să devină locotenentul lui Carol şi să primească funcţia de şef al guvernului.

Corneliu Codreanu a răspuns că este încântat de bunăvoinţa cu care regele priveşte Mişcarea, dar că nu-i poate primi oferta, nefiind încă pregătit pentru a conduce ţara. În ceea ce priveşte conducerea Mişcării, el consideră că regele nu poate fi şef al unui partid politic, regele situându-se deasupra tuturora, ca arbitru pentru toţi.

Întâlnirea s-a soldat astfel fără rezultatele scontate de rege, poate chiar cu o umilitoare înfrângere a acestuia.

Faţă de situaţia creată în relaţiile dintre rege şi Mişcare, Corneliu Codreanu s-a adresat lui Iuliu Maniu, înfăţişându-i cele întâmplate şi înştiinţându-l totodată că, din informaţiile absolut sigure pe care le are, regele i-a hotărât condamnarea la moarte.

Incidentul a contribuit în mare măsură la încheierea pactului electoral Maniu-Codreanu, constituit în decembrie 1937 în vederea asigurării libertăţii alegerilor. La scrutinul organizat la 20 decembrie 1937, partidele procarliste de guvernământ au înregistrat o înfrângere, iar Garda de Fier o răsunătoare victorie electorală.

Ca ripostă, la scurt interval (februarie 1938), regele instituie dictatura personală, dizolvă partidele politice şi aruncă Mişcarea Legionară într-o sălbatică prigoană, la care îşi asigură concursul forţelor opresoare din Siguranţă, Poliţie şi Jandarmerie. Regele transformă ţara într-o închisoare. Codreanu este arestat şi

condamnat, iar puşcăriile şi lagărele sunt umplute cu legionari. În noiembrie 1938, Corneliu Codreanu este asasinat prin strangulare, după o veche tradiţie masonică.

Crima lui Carol al II-lea şi a instrumentului său executiv, Armand Călinescu, a cutremurat întreaga ţară.

Aflat în închisoare cu o condamnare de 10 ani, Corneliu Codreanu, după lege, se impunea să fie ocrotit.

Legal, Armand Călinescu, după această crimă, trebuia judecat. Dar cine avea îndrăzneala să-i intenteze proces, când acest act era similar cu o sinucidere? Şi totuşi o soluţie trebuia găsită, fiindcă onoarea şi spiritul de dreptate cereau satisfacţie. S-a ales o variantă mai puţin ortodoxă pentru pedepsirea crimei. O echipă de 9 legionari prahoveni s-a decis să se sacrifice, fizic şi spiritual, împuşcându-l pe primul ministru, vinovat de masacru. Când i s-a comunicat regelui acest lucru, a rostit o sentinţă demnă de un dement: *„Să fie omorâţi toţi legionarii!”*

Cei nouă nu au fugit de răspundere; s-au predat şi au acceptat un supliciu de o ferocitate fără precedent după care au fost executaţi şi expuşi timp de trei zile pe caldarâm.

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 au fost ucişi în închisori, în lagăre şi pe tot cuprinsul ţării sute de oameni total nevinovaţi, care nu aveau nici o legătură cu cele întâmplate. Fără nici un temei legal, 254 legionari au fost măcelăriţi într-o singură noapte!

De remarcat că *nici un ziarist, nici un magistrat, nici un om politic* - cu excepţia lui Iuliu Maniu - nu a schiţat vreun gest de protest public împotriva acestui cutremurător holocaust!

Pe parcursul a zeci de ani nu a surprins faptul că presa străină de neam i-a invectivat pe legionari ca huligani şi terorişti. Dar, după ce în temniţele comuniste, legionarii au dat pe departe cel mai mare număr de jertfe şi au avut cea mai bună comportare, să asistăm astăzi la calomnierea calităţii morale şi intelectuale a acestor luptători ni se pare o ofensă gravă adusă sângelui vărsat pentru demnitatea României.

Nu numai nomenclaturiştii de linia a doua - care au deturnat sensul revoluţiei entuziaste din 1989 - dar şi acoliţii lor, vehemenţi şi cu limbaj suburban, vorbesc despre legionari ca despre nişte

antiintelectuali. Chiar şi persoane şi personalităţi politice ce pretind că au vederi liberale şi educaţie de tip occidental, nu pierd prilejul de a folosi acelaşi gen de epitete. Dacă pentru primii, legionarii sunt huligani, terorişti, ceilalţi, persoane cu pretenţii doctorale, potenţiali reprezentanţi ai culturii române, se exprimă mai urban, numindu-i pe legionari semidocţi, *„bolşevicii noştri”* sau semianalfabeţi, reprezentând expresia politică a unor lumpeni de pe la sate ori din periferiile oraşelor.

Lor, acestor erudiţi de bibliotecă, le vom răspunde, pentru că sperăm că în cuta cea mai ascunsă a inimii lor încă mai licăre dramul acela de lumină, de onoare şi bun-simţ, care să-i facă să înţeleagă un adevăr elementar, atât de răstălmăcit, şi să-l accepte.

Pe cei care au întârziat ani şi ani asupra cărţilor, care şi-au ostenit ochii pe tratate, enciclopedii şi dicţionare, îi conjurăm să-şi acorde răgazul de a parcurge lista noastră - deocamdată incompletă - cu personalităţi legionare care s-au remarcat prin studii superioare, performanţe profesionale, activitate publicistică, probitate morală, notorietate publică.*

**Am intitulat această lucrare „Intelectualii şi Mişcarea Legionară” dar, înainte de a ne opri mai pe larg asupra conceptului de intelectual, aşa cum îl vede Mişcarea Legionară, amintim că despre adeziunea ţăranilor, a muncitorilor, a Bisericii, a tineretului studios ca şi a seniorilor culturii, s-au ocupat printre alţii Traian Herseni, Ernest Bernea, Vasile Băncilă, Gheorghe Istrati, preot Imbrescu, dezvoltând mai vechi contribuţii ale Căpitanului, ale lui Moţa, V. Marin, Alecu Cantacuzino, Nae Ionescu, V. P. Gârcineanu, Mircea Eliade. Ei, iar mai târziu Horia Sima, George Racoveanu, Faust Brădescu, Petre Ţuţea au evidenţiat importanţa vitală pentru neam a unor concepte ca: jertfă, patriotism, probitate morală, cristianitate ortodoxă, dinamism creator.*

Evoluând în ambianţa benefică a structurilor legionare, intelectualii şi-au apropiat elementele iniţiale de doctrină contribuind în mod esenţial la dezvoltarea ei. Acest „schimb” le-a transfigurat multora dintre ei viaţa până la a-i face să şi-o dea plenar şi deliberat atunci când a fost cazul. Ei au înţeles că mesajul Mişcării Legionare de redresare moral creştină, de patriotism şi anti-comunism tinde să contribuie la structurarea unei elite de **intelectualitate şi caracter** *ca o garanţie a realizării destinului românesc.*

În viziunea lor a surprinde resortul logic, intim, a citi **înăuntrul** *unui fenomen al unei acţiuni este ceea ce-l defineşte pe omul* **inteligent**. *A fi* **intelectual** *presupune însă, absorbţia unui bagaj informativ larg conferit de studiu stăruitor şi complex. Dar nu absorbţia cantitativă, mecanică, asemeni celei a unui calculator performant dotat cu inteligenţă artificială. Pentru legionari intelectualul se presupune a fi dăruit în mod imperios cu facultatea de a opera cu acel cumul de cunoştinţe în prezenţa unei* **probităţi morale**, *care să se răsfrângă în mod benefic asupra societăţii. Altminteri, ne găsim în faţa unor oameni de bibliotecă aflaţi în relaţii de simplă contiguitate cu cărţile care-l înconjoară.* (continuare în pagina 14).

Nu vor fi fost toţi aderenţi de cea mai pură şi totală expresie la ideologia legionară. Unii au fost simpatizanţi sau sfătuitori de preţ, dar toţi au acceptat ideile generoase şi etern valabile ale tezelor legionare. Poate că profesiunea lor îi obliga să rămână mai feriţi, sau temperamentul îi ţinea mai departe de angajările totale, care i-ar fi sustras temporar studiului şi bibliotecii, sau vârsta, în sfârşit, i-a obligat să spună *„prezent"* doar la evenimentele mai remarcabile, dar toţi, fără excepţie, au fost *acolo*, pe linia de dăruire.

Şi dacă n-au fost toţi personalităţi cardinale, de referinţă în cultura română, ei au reprezentat totuşi o elită fundamentată pe dragostea de ţară, caracter, spirit de jertfă şi credinţa în Dumnezeu, pentru afirmarea valorilor româneşti.

Da! Au fost *acolo*, şi nu în vreunul din mulţimea partidelor dintre care unele au evoluat pe eşichierul politic o perioadă mai îndelungată decât cei 14 ani ai Mişcării, şi care mai ales n-au fost victime ale desfiinţării abuzive, ale represiunilor sângeroase şi calomniilor concentrate pe care le-a suportat Mişcarea Legionară.

Erau *acolo*, filozofi, matematicieni, medici, fizicieni, ofiţeri superiori, istorici, artişti al căror spirit analitic, critic şi a căror cinste nu poate fi subapreciată ori suspectată de oportunism.
Aceştia nu au putut fi *„furaţi"*, nici de o anumită „miopie" colectivă ca o psihoză politică a vremii, spre Mişcarea Legionară, şi nici numai de harisma excepţională a întemeietorului ei, Corneliu Codreanu. Cavaleri ai *Ordinului Mihai Viteazul*, academicieni, titulari de catedre, oameni de laborator şi ştiinţe exacte nu pot fi dintr-o dată etichetaţi ca victime ale unei conjuncturi politice anume. Ceea ce i-a atras *acolo* pe toţi aceşti bărbaţi etichetaţi drept semidocţi şi antiintelectuali a fost faptul că din poziţia lor au sesizat pericolul dispariţiei noastre ca naţiune, din vina politicienilor corupţi şi influenţei predominante a elementului străin în economia şi cultura noastră. Ei au găsit în ei disponibilităţi care să-i arunce în lupta pentru învierea neamului, luptă care i-a smuls de la studii şi de lângă familii şi le-a cerut multora ca preţ însăşi viaţa.

(urmare din pagina 13)

În concepţia legionară caracterul *este ceea ce face dintr-un om citit un* intelectual autentic *şi, în acest spirit repudiem cu oroare figurile unor oameni – bibliotecă sau oameni – computer, dar care, dominaţi de un caracter versatil şi venal, nu au fost niciodată adevăraţi intelectuali.*

Aceasta constituie una din raţiunile lucrării noastre: să arătăm că Mişcarea Legionară a coagulat în rândurile ei într-un număr fără precedent, energiile creatoare ale neamului românesc, implicit pe intelectuali.

Faţă de acest curaj, faţă de autenticitatea opţiunii lor, ne surprinde azi:

- *ignorarea calculată* şi savantă în care este menţinută Mişcarea Legionară de către cazuişti de bibliotecă;
- *agresivitatea* unor spirite pacifiste, larg *„umanitariste"* şi atee, gestate în loji şi ateliere secrete;
- *amnezia falsă* a istoricilor şi istoriografilor, care dedică tomuri întregi unor evenimente nesemnificative din trecutul nostru, trecând sub tăcere fenomenul legionar;
- *lepădările unora dintre cei cu ereditate legionară* şi care, apărându-şi anumite interese *„uită"* de lupta şi opţiunea părinţilor lor;
- *tentativa de reabilitare* şi reconsiderare hipertrofiată a prestigiului şi activităţii unor nefaste personalităţi politice româneşti, cărora li se dedică emisiuni larg mediatizate, plăci comemorative, cruci în care n-au crezut, nume de străzi ori chiar de fundaţii zise democratice;
- *încercarea de afiliere* a Mişcării Legionare la unele organizaţii anticreştine animate de ură de rasă şi spirit fanatic de hegemonie.

Mişcarea Legionară, creştină şi naţională, s-a deosebit fundamental atât de nazismul german, cât şi de fascismul italian.

Legionarii (căci, da, surprinzător pentru mulţi, mai există legionari) se întreabă la rândul lor câte personalităţi au fost grupate în jurul vreunuia sau altuia dintre partidele democratice, cuminţi, progresiste, care au dominat viaţa noastră politică între 1920-1940? Câţi s-au format la lumina ideilor vreunuia sau altuia dintre corifeii noştri politici? Câţi au fost în stare să înfunde puşcăriile pentru ideile acelui şef de partid? Câţi au murit pentru el?

Iată, noi, acum, *prezentăm o listă cu peste 400 de personalităţi* care ar fi putut scoate România la liman, făcând din ea o ţară puternică şi frumoasă. Numele celor mai mulţi dintre ei sunt cunoscute nu numai vârstnicilor, ci şi tineretului, care beneficiază de o tot mai amplă informare asupra trecutului nostru apropiat.

◆

Într-un sens mai larg, lucrarea de faţă se adresează cu acelaşi interes, tocmai acelor tineri care au ieşit în stradă în 1989 şi care astăzi, sustrăgându-se *rock-ului, bahai-ului* şi *satanism-ului,* se afiliază diverselor nuclee cu preocupări educative şi naţionale.

Ceea ce îi orientează spre cunoaşterea trecutului de luptă şi jertfe şi spre aprofundarea doctrinei şi istoriei Mişcării Legionare este lipsa de prejudecăţi şi maturitatea politică la care au ajuns şi care surprinde şi uimeşte tot mai mult, în special pe duşmanii lui Hristos.

Din partea detractorilor noştri asistăm astăzi la efortul constant prin care tezele legionare, care cuprind inatacabile principii de morală socială şi mai ales politică, sunt repede expediate, trecându-se imediat la discordanţa dintre vorbe şi fapte. „Faptele incriminate" fiind violenţele pe care legionarii înşişi le consideră a fi aproape în totalitate de legitimă apărare, ca nişte dureroase sacrificii care le-au marcat profund conştiinţa. Mai sunt evocate deseori deficienţele apărute în cele patru luni de parteneriat la guvernarea din 1940-1941, alături de un nucleu de politicieni ostili, tutelaţi de cel care era atunci Conducătorul Statului, făcându-se uitate împrejurările grele ale momentului respectiv. Dar dincolo de tot ce se taxează drept *„vorbe"* ale unor personalităţi ca *C. Noica, M. Polihroniade, E. Bernea, V. Băncilă, A. Cantacuzino, I. Moţa, Victor Puiu Gârniceanu, Pavel Costin Deleanu, Mircea Eliade* şi în general ale celor din grupările *Criterion, Axa, Cuvântul* şi Cenaclul *Luchian*, stau nesfârşitele acţiuni concrete de ridicare de biserici, diguri, şcoli, drumuri deschise spre mânăstiri, case zidite pentru nevoiaşi ş.a. Acestea sunt considerate a fi acţiuni *„demagogice, populiste"*, acţiuni de înşelare a oamenilor de bună-credinţă. De-ar fi existat cât mai multe asemenea acţiuni din partea formaţiunilor şi partidelor celorlalte, zise democratice! Am fi asistat la o adevărată *„schimbare la faţă"* a României, măcar sub acest aspect. Este nesfârşită lista acelor ctitorii legionare. Ea stă la dispoziţia oricărui analist cinstit. Că se făcea acolo şi „îndoctrinare legionară", nimic mai normal. Aceasta însemna continuarea procesului de educaţie în spiritul celui mai curat patriotism creştin românesc.

Menţinerea pe mai departe în ghetto a Mişcării Legionare, supunerea la un regim tabú a subiectelor legate de ea, pentru noi este explicabilă şi nu face decât să demonstreze, încă o dată, atât reaua credinţă a detractorilor, cât şi sărăcia argumentelor din partea celor care ocolesc o competiţie deschisă, cinstită şi amplă, cu acces al ambelor părţi la mass-media şi în condiţii egale. În fond, este o lipsă de curaj, de bărbăţie şi o sărăcie de argumente, care nu ne surprinde.

În paginile ce urmează, lucrarea noastră prezintă reputate personalităţi care au aparţinut Mişcării Legionare sau care au gravitat în mod public în jurul lumii legionare ca prieteni declaraţi şi sfătuitori de preţ. Suntem convinşi că parcurgerea acestei liste, măcar din curiozitatea acelui *„audiatur et alter pars"*, va releva multe adevăruri neştiute, va lămuri multe nedumeriri, va stinge elanul demolator al atâtor răuvoitori lipsiţi de obiectivitate şi va repune în adevărata lumină valoarea ideilor legionare şi permanenţa lor benefică.

Nicolae Hristu (†) Octavian Daniel Alexandru Mircea

Partea I

CORNELIU ZELEA CODREANU

CORNELIU ZELEA CODREANU

Corneliu Zelea Codreanu (avându-şi obârşiile în Bucovina de Nord şi născut la Iaşi, pe13 septembrie 1899, în numeroasa familie a profesorului Ion Zelea Codreanu), absolvent de liceu militar şi licenţiat în Drept, supranumit „Căpitanul", şi-a început lupta naţională în 1919 şi a înfiinţat în 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail, devenind liderul absolut al tineretului naţionalist. Împotriva legionarilor, care incomodau atât clica politicienilor venali, cât şi conspiraţia iudeo-comunistă, s-a declanşat un adevărat „terorism de stat", determinând un lung şir de violenţe şi „răzbunări", pe care însă Căpitanul nu le-a ordonat ca atare (cum a dovedit-o chiar Justiţia vremii).

În 1936, Codreanu şi-a publicat, la Sibiu, cartea intitulată *Pentru legionari* (principalul îndreptar ideologic al legionarismului), scriere deopotrivă memorialistică, polemică şi doctrinară (completată, pentru latura organizatorică, cu vestita *Cărticică a şefului de cuib*). Ne-au mai rămas de la el un corpus de *Circulări şi manifeste*, precum *Însemnările de la Jilava* (redactate în temniţă, în 1938) – adevărat testament spiritual. Aceste scrieri au cunoscut multe ediţii în ţară sau în exil, beneficiind şi de traduceri în limbile de mare circulaţie.

În decembrie 1937, în urma pactului electoral cu Iuliu Maniu şi Gh. I. Brătianu, Mişcarea legionară, aspru prigonită vreme de un deceniu, repurtează un strălucit succes în alegeri (ultimele alegeri libere din România Mare). Regele Carol II anulează însă alegerile şi îşi instaurează dictatura personală. Corneliu Codreanu, în semn de protest, dizolvă Partidul „Totul pentru Ţară" (expresia politică a Legiunii) şi îndeamnă la rezistenţă non-violentă (nevoind, mărturisea el, „să prefacă România într-o Spanie însângerată"). Răspunzând unui atac de presă al lui Nicolae Iorga, este învinuit de „ultragiu" şi arestat. Condamnat întâi la 6 luni, i se înscenează apoi o parodie de proces (mai 1938) şi este condamnat abuziv la zece ani de închisoare.

În noaptea Sfântului Andrei (29 spre 30 noiembrie) a anului 1938, împreună cu alţi 13 camarazi aflaţi în detenţie, este asasinat de autorităţi în marginea pădurii Tâncăbeşti (acţiune monstruoasă, ordonată de Carol II şi coordonată de Armand Călinescu, cu care

începe „decapitarea" Mişcării legionare, desăvârşită în 1939).

După dispariţia lui Corneliu Codreanu, legionarismul a cunoscut un scurt triumf politic în toamna lui 1940, sub conducerea lui Horia Sima, după care a intrat într-o lungă agonie instituţională, pierzându-şi treptat unitatea iniţială. *Ideea legionară* supravieţuieşte însă, printr-un lung şir de mărturisitori, în ciuda întreitei prigoane (carliste, antonesciene şi comuniste) de peste o jumătate de secol, iar Căpitanul martirizat rămâne o figură legendară a dreptei creştine româneşti.

Omul acesta, mort la 39 de ani (ca şi Eminescu, de care-l leagă în eternitate, dincolo de obârşiile bucovinene, aceeaşi evlavie faţă de tradiţia naţională şi aceeaşi responsabilitate faţă de destinul nostru comunitar), a fost deopotrivă personalitatea publică cea mai pios adorată şi cea mai crunt urîtă a României Mari. „O personalitate harismatică", fără îndoială, aşa cum se văd siliţi s-o recunoască, fie şi numai cu jumătate de gură, pînă şi adversarii lui ireductibili.

O parte a opiniei publice româneşti, formată la şcoala stîngismului de sorginte franceză sau a aşa-numitei „prese din Sărindar" (*Adevărul*, *Dimineaţa*, *Lupta* etc.), a fost convinsă încă din anii '30 că tînărul luptător naţionalist era un soi de monstru democratofag, iar Mişcarea sa un cap de pod al nazismului în România! Şi totuşi, pentru cine ar fi fost dispus să se informeze corect, de la surse, în cărţile lui stătea scris negru pe alb: „Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii [ca mişcările politice extremist-totalitariste – n.n.] şi nici pe acela al libertăţii [ca mişcările politice anarhic-democratice – n.n.]. Ea îşi are temeliile înfipte în *principiul iubirii creştine*. În el îşi au rădăcina atît autoritatea, cît şi libertatea. Dragostea e împăcarea între cele două principii: autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzîndu-le pe amîndouă în tot ce au mai bun şi înlăturînd conflictele dintre ele. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sîngeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict" (Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, Editura „Totul pentru Ţară", Tipografia Vestemean, Sibiu, 1936, p. 321). Sau, trecînd de la teorie la practică: „*Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la **ideea de complot** sau de **lovitură de stat***. Consider aceasta ca o prostie.

Mişcarea Legionară nu poate birui decît odată cu *desăvîrşirea unui proces interior, de conştiinţă, al Naţiunii Române*. Cînd acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor şi se va desăvîrşi, atunci biruinţa va veni automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat" (*Circulara Nr. 58*, „Către Şefii de Regiuni", 26 febr. 1937).

Iată deci adevăratul înţeles al „biruinţei legionare": ea nu este urmarea unui război civil sau a unei forme oarecare de violenţă politică, aşa cum se crede îndeobşte, ci capătul de drum al unei năzuite prefaceri moral-spirituale, al unei *metanoia* de proporţii naţionale! Prin această înaltă năzuinţă (care deosebeşte legionarismul de majoritatea mişcărilor de dreapta din restul Europei, şi mai ales de nazism), mărturisită cu însuşi sîngele său, Corneliu Zelea Codreanu se impune în memoria posterităţii ca unul dintre marii pedagogi naţionali ai istoriei noastre, aşa cum recunoscuse, spre sfârşitul vieţii, şi Iuliu Maniu (unul dintre puţinii oameni politici oneşti din România interbelică): „Recunosc că Corneliu Zelea Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt, în slujba şi salvarea ţării, căi politice; el a ales o cale superioară, şi anume să realizeze mai întîi caractere, educînd un tineret care, pe căi de înălţare patriotică, să se dăruiască total, moral şi spiritual; să creeze mai întîi o elită conducătoare şi abia apoi un partid".

Tragedia lui Codreanu şi a Mişcării sale se integrează în tragedia mai generală a dreptei europene; dacă însă „Istoria a făcut pipi pe noi" (Mircea Eliade), nu înseamnă că marile principii de conservare şi renaştere naţională care au călăuzit generaţia legionară n-ar mai fi valabile. Formele se pot perima, dar principiile dăinuiesc, aşteptând un ceas istoric mai fast pentru a se reîntrupa în forme corespunzătoare noilor realităţi. Din acest punct de vedere, Codreanu rămâne o permanentă „provocare" pentru generaţiile care vin, iar destinul lui postum, oricâte vicisitudini ar cunoaşte, nu se va încheia decât la „marea Judecată a neamurilor", în faţa Judecătorului „nemitarnic", către care sângele Căpitanului strigă încă din pământ, pentru dreptatea sa şi a neamului românesc.

Figuri de intelectuali,

membri și simpatizanți ai Mișcării Legionare

Arşavir ACTERIAN (1907 – 1997)

Scriitor, publicist

S-a născut la Constanţa.

Studii la *Facultăţiile de Litere şi Drept* din Bucureşti. Redactor şef al revistei *„Vremea"* înainte de 1938. Colaborator la revistele *Ideea europeană, Fapta, Discobol* ş.a.

Condamnat politic în două rânduri: 1949–1953 şi 1959–1964.

După 1989 publică *Jurnalul unui pseudo-filosof, Privilegiaţi şi nepăstuiţi, Portrete, De la necredinţă la credinţă.*

În relaţii de strânsă şi îndelungată prietenie cu M. Eliade, C. Noica, P. Ţuţea.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Haig ACTERIAN (1904 - 1942)

Scriitor, Director al Teatrului Naţional din Bucureşti

S-a născut la Constanţa. Frate cu Arşavir Acterian.

Studii secundare la liceul *Mircea cel Bătrân* din Constanţa şi *Spiru Haret* din Bucureşti. Absolvă *Conservatorul de Artă Dramatică* şi urmează cursurile *Facultăţii de Litere şi Filozofie.* Se specializează la Viena, unde frecventează *cursurile de Regie - Teatru* la *şcoala Internaţională de Regie,* cu Max Reinhardt, iar la Roma urmează *cursurile de Regie - Film.*

În anul 1940 este director al Teatrului Naţional din Bucureşti; în această calitate pune bazele Muzeului Teatrului Naţional .

În ţară realizează două filme documentare. Este primul cineast român cu studii de specialitate.

Opera sa cuprinde numeroase eseuri despre teatru publicate în revista *Vremea*, precum şi volumele: *Agora* (1929), *Urmare* (1936), *După un veac de teatru românesc* (1937), *Organizarea teatrului* (1938), o monografie despre Shakespeare (1938) şi una despre Molière (1942), *Limitele artei* (1939), *Douăsprezece sonete creştine* (1940).

Soţia sa, Marieta Sadova, actriţă şi regizoare, a fost simpatizantă legionară.

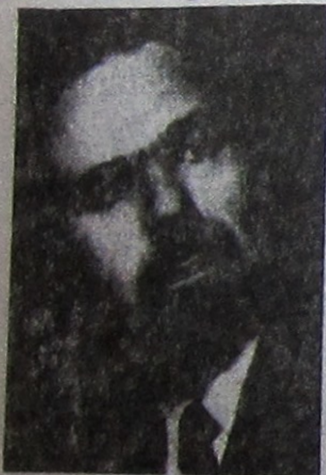
După evenimentele din ianuarie 1941, este condamnat la 12 ani închisoare. Este trimis, în scop punitiv, de către Ion Antonescu cu batalioanele de la Sărata pentru „reabilitare" pe frontul din Rusia. Moare în Cuban (Rusia) în 1942.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Bartolomeu [Valeriu] ANANIA
(n.1921)

Arhiepiscop, poet, prozator, dramaturg

S-a născut în comuna Glăvile-Peşteana din judeţul Vâlcea. Termină *seminarul Central* şi îşi dă bacalaureatul la Liceul *Mihai Viteazul* din Bucureşti. Studii superioare la *Facultatea de Medicină* şi *Conservatorul din Cluj* (1941-1946), la *Facultatea de Teologie* din Bucureşti şi *Academia Teologică Andreiană* din Sibiu.

Intră în monahism la *mânăstirea Antim* din Bucureşti. Este diacon la *mânăstirea Polovragi* şi *Baia de Arieş*, stareţ la *mânăstirea Topliţa*, inspector patriarhal pentru învăţământul bisericesc, directorul Bibliotecii patriarhale (1952-1958).

Arestat şi condamnat în timpul regimului comunist (1958-1964) pentru apartenenţă, în timpul seminarului, la *Frăţiile de Cruce* şi pentru conducerea grevei studenţeşti anticomuniste de la Cluj, din 1946. Între 1965 şi 1976 îndeplineşte funcţii în cadrul arhiepiscopiei misionare ortodoxe din America, ţine conferinţe în Detroit, Chicago, Windsor şi Honolulu. Director al Institutului Biblic.

Din 1982, retras la mânăstirea Văratec, lucrează la revizuirea *traducerii româneşti a Sfintei Scripturi*.

În 1993 este ales *arhiepiscop* al Vadului, Feleacului şi Clujului şi înscăunat în catedrala arhiepiscopală din Cluj.

Publică articole cu caracter teologic, note şi comentarii în revistele *Gazeta Literară*, *Luceafărul*, *Magazinul Istoric*, *Ateneu*

etc.

Opera literară: *Mioriţa* -1966; *Meşterul Manole* -1968; *Du-te vreme, vino vreme!* - 1969; *Steaua Zimbrului* - 1971; *File de Acatist* - 1976; *Străinul din Kipukua* - 1979; *Greul pământului* - 1982; *Rotonda plopilor aprinşi* - 1983; *Cerurile Oltului* - 1990; *Acţiunea catolicismului în România interbelică* - 1992; *Noul Testament* - traducere 1993.

Dimitrie Cristian AMZĂR (1906 – 1999)

Doctor în Filosofie, scriitor

S-a născut în comuna Cerşani, judeţul Argeş. Studii de Filosofie la Bucureşti şi în Germania. Elev al lui Nae Ionescu. Redactor principal al revistei *Rânduiala*. Autor al studiilor *Naţionalismul Tineretului*, *Ştiinţă şi monografie*. În exil, redactează publicaţia *Zori de zi*. Lector de limba română la Universitatea din München.

Dumitru ANASTASE (m.1984)

Artist, în ţară şi în exil, Cavaler al Ordinului Artelor şi Literelor în Franţa.

S-a născut la Rucăr, în judeţul Câmpulung - Muscel. Studii secundare în Bucureşti, la liceul *Cantemir Vodă*. Studii superioare la Bucureşti. Studiază în continuare la Paris (1927) cu Jean Boucher.

În anul 1937, obţine Premiul oraşului Bucureşti, Premiul muzeului Simu, apoi Premiu Naţional pentru lucrări monumentale.

În anul 1948 se expatriază, sub presiunea ameninţărilor comuniste.

Se stabileşte în Franţa şi se specializează în *medalism*, fiind considerat în scurtă vreme unul dintre cei mai talentaţi creatori de medalii. I se ştanţează de către monetăria franceză 44 medalii,

adevărate capodopere, cele mai multe cu caracter religios.

În anul 1971 obţine Premiul *„Renouveau de la Medaille”*, iar în anul 1971 este numit *„Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres”*. Vaticanul îi acordă titlul de *„Cavaler al Medaliei”* şi dreptul de reşedinţă permanentă în Italia.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Ladmiss ANDREESCU (n. 1901)

Scriitor şi critic literar

S-a născut la Râmnicu Vâlcea.

Studii la *Şcoala Tehnică de Aeronautică* din Mediaş şi *liceul din Dumbrăveni.*

Maestru de escadrilă în Aeronautica militară.

Debut literar la *Calendarul* în 1930.

Editează revista *„Lanuri”*. Colaborează la *Universul literar, Pagini literare, Progres şi cultură, Orientări, Plastica românească, Convorbiri literare.*

Publică vritică literarră şi eseuri: *Semne şi mituri* – 1937; *Lup ceresc* – 1937.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Vasile ANDREI (1908 - 1989)

Medic, Cavaler al Legiunii de Onoare

Studii la *Facultatea de Medicină* din Cluj. Preşedinte al *Centrului Studenţesc Cluj* şi şef al studenţimii legionare, în anul 1940. În 1941 se expatriază. Face carieră în occident ca medic radiolog.

În Franţa devine *Cavaler al Legiunii de Onoare.*

Reprezintă Mişcarea Legionară, în 1977, în cadrul audienţei partidelor politice în exil, la Regele Mihai.

Moare în Yemenul de Nord, în misiune medicală franceză.

Demostene ANDRONESCU (n. 1927)

Profesor, gazetar, poet.

S-a născut în comuna Câmpuri din judeţul Vrancea.

Urmează Şcoala primară în comuna natală, iar în 1941 îl găsim copil de trupă la Manutanţa Centrală a Armatei din Bucureşti. *Cursurile liceale* le urmează la Bucureşti, iar în 1948 se înscrie la *Facultatea de Istorie* pe care o absolvă în 1952. În mai 1952 este arestat şi condamnat la 5 ani temniţă grea pentru activităţi anticomuniste. În noiembrie 1955 se eliberează de la Gerla printr-un decret de graţiere şi se înscrie la *Facultatea de Filologie Clasică.* Dar în 1956 este din nou arestat ca participant la manifestaţiile studenţeşti, care au avut loc cu ocazia evenimentelor din Ungaria. Este judecat şi condamnat la 20 de ani muncă silnică. Trece prin închisorile Jilava, Gherla, Cluj, şi Aiud, unde se eliberează în 1964, la graţierea generală.

În 1969 i se permite să-şi susţină examenul de licenţă în istorie, dar niciodată nu i s-a îngătuit să-şi excercite profesiunea pentru care se pregătise. Lucrează ca muncitor calificat până în 1972, când devine redactor la o revistă de istorie a *Centrului de Informare* şi *Documentare a Academiei de Ştiinţe Sociale.*

Face parte din colegiul de redacţie *Puncte Cardinale.*

În 1996 a publicat volumul de versuri *Peisaj lăuntric* şi colaborează la cele patru volume *Poeţi după gratii.*

Este simpatizant al Mişcării Legionare.

Ion ANDRONESCU (n. 1910)

Doctor în teologie

Studiază la Atena şi obţine diploma cu menţiunea *Magna cum laude.* Membru de frunte al Mişcării Legionare, autor al raportului *Cetăţi universitare legionare,* ţinut la Congresul studenţesc de la Târgu Mureş, în 1936.

Ion ANTONIU – PÂSU (1911 – 1939)

Avocat

S-a născut în comuna Văleni din judeţul Cahul. Face *studii de Drept* la Universitatea din Bucureşti. Avocat (1935)

A condus Comandamentul legionar în timpul prigoanei din 1938.

Asasinat în lagărul de la Vaslui la 21/22 septembrie 1939, din ordinul regelui ucigaş Carol al II-lea.

Victor APOSTOLESCU (1911 - 1995)

Medic

S-a născut în comuna Glâmbocul din judeţul Muscel.

Studiază la *Facultatea de Medicină* din Cluj, pe care o absolvă în 1938.

Aderă la Mişcarea Legionară din anii studenţiei. După evenimentele din ianuarie 1941, se refugiază în Germania. La Rostock funcţionează o vreme ca medic la fabrica de avioane *Heinkel.*

Trece apoi prin lagărele de la *Buchenwald* şi *Dachau.* Face parte din regimentul care luptă împotriva trupelor bolşevice, în februarie 1945.

La terminarea războiului, se refugiază în Bavaria şi se stabileşte la Erding, încă din 1946, unde îşi deschide un cabinet medical.

În exil, ia parte activă la manifestaţiile româneşti îndreptate împotriva regimului comunist din România.

Din anul 1954 participă la acţiunea de colaborare cu diverse instituţii, asociaţii şi personalităţi culturale româneşti din lumea liberă.

S-a stins din viaţă la Erding.

Mihai ARNĂUTU (1912 – 1995)

Bariton la Opera Română

S-a născut în comuna Balabanca-Mare din judeţul Cetatea Albă.

Studii la *Liceul Marele Voevod Mihai* din Cetatea Albă, iar *Conservatorul* în Bucureşti.

Debut la *Opera Română* din Cluj (1936). Din 1938 îşi continuă cariera la Opera Română din Bucureşti. Ca prim bariton a cântat în 17 opere între care: *Rigoletto, Trubadurul, Tosca, Faust, Aida, Paiaţe, Fidelio, Parsifal* etc.

A fost *profesor de canto la Opera imperială din Teheran.*

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Nicolae ARNĂUTU (n. 1909)

Avocat, scriitor

S-a născut în oraşul Tulcea.

Face studii de Drept la *Universitatea* din Bucureşti. Ca avocat, profesează la Tulcea.

După evenimentele din ianuarie 1941, emigrează în Germania. Element activ în exil, este internat în lagărul de la Buchenwald.

După război se refugiază în Argentina. În 1962, crează, în colaborare cu Mile Lefter, organizaţia *Libertatea României.*

Desfăşoară acticvitate de scriitor. Publică lucrările: *Noi şi ruşii, Douze invasions russes en Roumanie, Amintiri – 1974.*

Gheorghe AVRAMESCU

General

A condus armata română pe frontul de răsărit ca general de armată, cu merite deosebite ca militar şi sub raportul comportamentului umanitar faţă de inamic. După 23 august 1944 preia comanda armatelor pe frontul de apus. Încearcă o desprindere de trupele bolşevice cotropitoare, dar prin trădare este arestat de ruşi cu întreaga familie şi dispare fără urme în Uniunea Sovietică.

Se înrudea prin alianţă cu familia Mihail Sturza.

A fost un simpatizant al Mişcării Legionare.

Crişu AXENTE (1911 - 1953)
Avocat, scriitor

S-a născut într-o comună din ţara Moţilor. Strănepot al tribunului Axente, din timpul revoluţiei lui Avram Iancu.

Studii de Drept în ţară; îşi ia *doctoratul în Drept* la Paris. Colaborator la *Axa* (prim redactor în anii 1940-1941), *Cuvântul* şi *Buna Vestire*.

Comandant legionar din anii '30. Prefect de Mehedinţi în perioada 1940-1941. A suferit calvarul lagărelor de concentrare din România şi Germania.

În exil, colaborează cu Pavel Costin Deleanu şi Horia Stamatu în Germania, apoi cu Aron Cotruş, la programul în limba română de la radioul naţional din Madrid.

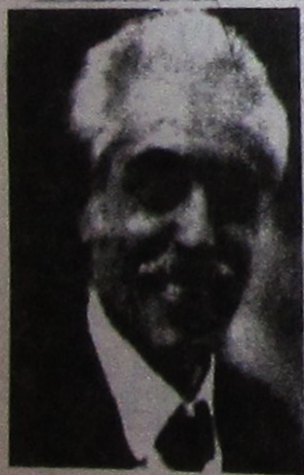
A elaborat *studii şi eseuri* privind politica internaţională printre care *Criminalii de pace*.

Decedat în Spania.

Dumitru BACU (1925 - 1997)
Scriitor, poet

S-a născut la Gramaticova, localitate aromână din Grecia. Aici urmează clasele primare, iar *liceul la Grebena*.

Victimă a persecuţiilor etnice de la sfârşitul războiului, este obligat să ia calea exilului, în Italia şi Austria. Curând vine în România ca să se alăture luptei anticomuniste din interior.

Îşi termină studiile, întrerupte din pricina războiului, la liceul *Mircea cel Bătrân* din Constanţa. Îşi ia bacalaureatul şi intră, prin concurs, la *Politehnica* din Bucureşti.

În 1948 este arestat şi condamnat cu un grup de dobrogeni şi macedoneni. Trece prin închisorile din Timişoara, hrubele insalubre din Jilava, cunoaşte grozăviile Canalului, peniten-ciarul Piteşti (după terminarea „reeducării") şi temuta închisoare din Gherla. A cunoscut rigorile securităţilor din Timişoara, Constanţa şi Bucureşti.

Este eliberat în 1955.

După evenimentele din Ungaria (1956), reuşeşte să se expatrieze şi ajunge la Paris. În strânsă prietenie cu Ion Cuşa, conduce sectorul de producţie al tipografiei acestuia. Publică la Madrid volumele de poezii şi proză *Aiud* (1961), *Ofrandă* (1963), *Piteşti, centru de reeducare studenţească* (1963), iar în 1964 volumul de poezii *Acolo şezum şi plânsem*.

Colaborează cu poezii la *Cuvântul Românesc*. În 1996 publică un volum de poezii *Cântece de neuitat*.

Decedează în Occident.

Ion BANEA (1905-1939)
Medic, avocat, scriitor

S-a născut în comuna Vurpăr din judeţul Sibiu.

Studii secundare la Sibiu. Absolvă *Facultatea de Medicină* din Iaşi şi devine doctor în medicină. Obţine şi licenţa în drept.

Conducător al studenţimii clujene şi apoi, din 1932, comandant legionar şi şef al Regiunii Ardeal.

Scriitor şi publicist, scrie: *Căpitanul*, *Rânduri către generaţia noastră*, *Ce este şi ce vrea Mişcarea Legionară*. Colaborează la: *Pământul Strămoşesc*, *Revista Mea*, *România Creştină*, *Iconar*.

La sugestia lui, Corneliu Codreanu primeşte din partea apropiaţilor lui apelativul de Căpitan.

Iată ce scrie despre Corneliu Codreanu: ... *„Căpitanul este o piatră de hotar, o graniţă. Sabie întinsă între două lumi: una veche pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugând-o, alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină. Figura lui în cuprinsul mişcării naţionale, de la război încoace (după 1918 n.r.), apare ca o linie de foc în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul şi animatorul".*

A fost ales parlamentar pe listele partidului „Totul pentru ţară" la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea şi

este asasinat în închisoarea de la Râmnicu Sărat la 22/23 septembrie 1939, din ordinul aceluiaşi Carol al II-lea.

După istoricul american N.M. Nagy - Talavera, Ion Banea a fost, probabil, *„cel mai admirabil om al Legiunii, după Codreanu"*.

Ion BARBU] - [Dan BARBILIAN] (1895-1961)

Matematician, poet, eseist

S-a născut în Câmpulung - Muscel, într-o familie de intelectuali: tatăl judecător de pace la Rucăr, mama fiică de procuror. Străbunicul patern era român macedonean.

Urmează primele clase de liceu la Piteşti şi Câmpulung - Muscel, iar cursul superior la Bucureşti, la liceele *Gheorghe Lazăr* şi *Mihai Viteazul*, unde - cum va mărturisi ulterior - *„i se sădeşte afectul matematic, emoţia în faţa frumuseţii unei teoreme şi patima cercetării"*.

Liceanul a *„cărui faimă de genial matematician precoce şi-o câştigase în lumea şcolilor"*, îl impresionează în mod deosebit pe Tudor Vianu, care nota atunci: *„Nu mai întâlnisem niciodată un exemplar uman atât de original şi interesant"* (1913).

Din 1914 urmează cursurile secţiei de matematici ale *Facultăţii de ştiinţe* din Bucureşti. Pe lângă lucrările de matematici, scrie poezii. La început „pentru un singur cititor - Tudor Vianu". Prima poezie o publică în *Literatorul* lui Macedonski (1918), dar adevăratul debut poetic îl va face la *Sburătorul* lui Lovinescu în 1919. În anii războiului întrerupe studiile şi face şcoala la de geniu cu stagiul militar în Moldova. Între 1921-1924 îşi continuă studiile superioare. După obţinerea licenţei în matematică, G. Ţiţeica îl propune pentru o bursă în Germania (Göttingen). În 1929 îşi ia doctoratul în Matematici, în 1933 este conferenţiar, iar în 1935

profesor la Facultatea de Matematică[1]. Din opera matematică menţionăm: *Reprezentarea canonică a adunării funcţiilor hipereliptice* şi *Grupuri finite discontinue* (teza de doctorat), *Teoria aritmetică a idealelor, Spaţiile Barbilian, Grupurile de operatori*, numeroase comunicări la congrese internaţionale (Praga, Pyrmont, Baden-Baden ş.a.). ţine prelegeri de matematică la universităţile: Hamburg, Gottingen, Viena, Munster - Westfalia etc.

„Prin 1913 - se confesează undeva poetul - versul baudelairian m-a făcut să mă îmbarc în acelaşi timp pentru o carieră literară de cincisprezece ani".

După publicarea volumului *Joc secund*, în 1930, poetul va părăsi poezia şi se va dărui în continuare matematicii, retrăgându-se în *cealaltă împărăţie de puritate şi semne"* Matematica), lăsând literaturii române un tulburător monument poetic. Asemeni lui Brâncişi, Ion Barbu îşi va repudia *„poezia anterioară anului 1922"* ca *„decurgând dintr-un principiu elementar"*. Frumuseţile noului său *Joc secund* aşteaptă încă o minte şi un suflet iubitor de frumos să le aşeze în cuvenita lor cinste.

A fost un legionar militant, a îmbrăcat cămaşa verde şi a scris frumoase gânduri despre Căpitan (*Un chip al Căpitanului*).

Dacă matematicianul afirma: „Ca matematician, consider că ştiinţa este aliata ordinei legionare", poetul într-o poezie dedicată lui Radu Gyr, scria:

„Picioare de capră Satana/ apasă-n platan spre-a mă pierde/
Grea însă ca zaua şi stana/ va trage cămaşa mea verde".

Ataşat Mişcării Legionare, încă din anii 1929-1930, când îşi

---

[1] În toamna anului 1940, poetul preda studenţilor anului I cursul de „Matematici generale". Venea îmbrăcat cu o cămaşă verde bogată, ridica amfiteatrul în picioare şi un student rostea „Crezul".

susţinea teza de doctorat. Niciodată şi nicăieri, nu s-a lepădat de opţiunile politice, exprimate de altfel, în plină maturitate.

Caracterizarea lui Alexandru Ciorănescu: „E unul din marii poeţi români ai secolului şi poate cel mai mare".

Ilie BARBU (n. 1910)

Avocat

Originar din judeţul Olt. Urmează cursurile secundare la liceul *Radu Greceanu* din Slatina, iar studiile universitare la *Facultatea de Drept* din Bucureşti. Legionar în cuibul lui Alexandru Constant. El a făcut formalităţile juridice pentru construcţia „Casei Verzi" din cartierul Bucureştii-Noi, din 1935.

Virgil BĂDULESCU (n. 1882)

General

Comandant al Colegiului militar *Mânăstirea Dealu*. Îşi manifestă simpatia legionară fără rezerve, şi în faţa elevilor din colegiu.

A fost martor în procesul lui Corneliu Codreanu din 1938.

Fiul său, legionar, pleacă în 1941 în Germania; este internat în lagărul de la Buchenwald, unde moare în timpul unui bombardament, în 1943.

Gheorghe BĂGULESCU (n.1890)

General, membru al Academiei japoneze

S-a născut în comuna Bagdat - Deduleşti din judeţul Brăila.

Urmează cursurile liceului *N. Bălcescu* din Brăila, pe care îl absolvă ca şef de promoţie. Se înscrie la *Şcoala Militară de Infanterie* (Vânători de munte). Calificative meritorii: cinstit, disciplinat, conştiincios, element distins, cultură generală aleasă.

Sublocotenent în 1913. Face campania din Bulgaria. În 1915 scrie o broşură de educaţie civică apreciată, recomandându-se să fie difuzată în toată armata.

În războiul din 1916-1918 se distinge prin curaj, înţelepciune şi putere de sacrificiu. Este decorat cu ordinul *Mihai Viteazul* (1916) *Steaua României* şi *Sf. Vladimir*, pentru participarea la luptele din *Dobrogea, Bucureşti, Mărăşeşti, Oituz, Tg. Ocna.* În 1920 pleacă la studii în Franţa. *„Il s'est fait rémarqué par ses aptitudes particulières, sa tenue très brillante"* (Col. Ardouin). Primeşte calificativele cele mai înalte. Este considerat element de elită: foarte inteligent, bine pregătit, ferm în principii, ofiţer de stat major de nădejde.

În anii 1923-1924 este pedepsit pentru apartenenţă la organizaţii politice naţionaliste. Ca tânăr maior, ia parte la nunta lui Corneliu Codreanu, la Focşani oficiată în 1924.

Este sancţionat pentru faptul că numele îi apăruse în ziar, în legătură cu unele probleme politice: scrisese un articol, fără autorizaţie, la aniversarea morţii regelui Ferdinand, comentând situaţia din ţară.

Între 1934-1940 este ataşat militar al României la Tokio, iar între noiembrie 1940 şi octombrie 1941 este ministru plenipotenţiar.

În noiembrie 1940 primeşte gradul de general de brigadă în rezervă.

A publicat *Zile de energie* - impresii de călătorii, cu o notă semnată de Nicolae Iorga, 1918; *Zile triste*, 1919 şi *Antiquitas rediviva*, 1926. În 1936 publică *Comoara samurailor* şi *Suflet japonez* - roman în trei volume, epopee a eroismului şi tradiţiilor japoneze.

Primul român primit în Academia japoneză.

Simpatizant al Mişcării Legionare.

Nicolae BĂLAN (1882-1959)

Mitropolit al Ardealului, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Blaşfalău, judeţul Năsăud, într-o familie de preot.

Studii secundare la Năsăud, cele universitare la *Facultatea de Teologie* din Cernăuţi, unde îşi ia doctoratul în 1905. Face şi studii de filozofie la Breslau între 1904-1905.

Profesor de Dogmatică, Morală, Apologetică, la *Seminarul Andreian* din Sibiu (1905-1920). În 1920 este ales mitropolit al Ardealului.

Desfăşoară o bogată activitate în sânul Bisericii: organizează cursurile pastorale şi catihetice, întemeiază societăţile religioase *Frăţia Ortodoxă Română, Oastea Domnului,* cercul tinerimii adulte

Sf. Gheorghe, precum şi *Muzeul bisericesc Andrei Şaguna* şi *Asociaţia clerului Andrei Şaguna*.

Întemeiază revista teologică *Lumina satelor* şi foaia *Oastea Domnului*. Ridică fostul Seminar Andreian la rangul de *Academie Teologică* (1926).

Scriitor bisericesc cu o limbă aleasă. A scris: *Probleme religioase azi* (1908); *Chestiunea bisericească din România şi autonomia bisericii noastre* (1910); *Un congres biblic* (1912); *Evanghelie şi democraţie* (1923); *Biserica neamului şi drepturile ei* (1928); *Ortodoxia în mijlocul frământărilor de azi* (1933); *Studii asupra francmasoneriei* (1937).

Arhiereu ortodox cu influenţă, aderent al unirii la congresul interconfesional de la Stockholm. Membru de onoare al Academiei Române.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare. A oficiat slujba de înmormântare a lui I. Moţa şi V. Marin, eroi căzuţi în Spania, în lupta pentru biruinţa crucii.

Gabriel BĂLĂNESCU (1913-1986)

Scriitor

S-a născut în comuna Berbeşti din judeţul Vâlcea. Studii liceale la Râmnicu Vâlcea şi universitare la *Facultatea de Litere* din Bucureşti.

Poet, prozator, publicist. Colaborator la diferite reviste din perioada interbelică: *Buna Vestire*, *Sfarmă Piatră*, *Porunca Vremii*, *Cuvântul*. Autor al volumelor: *Satul Daba* şi monografia *Avram Iancu*.

Deţinut din 1949 în temniţele comuniste Jilava, Iaşi, Suceava, Aiud, Baia Sprie împreună cu o soră şi doi fraţi (dintre care unul a murit la Aiud).

Este eliberat în 1964. În martie 1977, se autoexilează în Statele Unite, unde scrie *Amintiri din închisorile comuniste* şi *Din împărăţia morţii*.

Întemeiază ziarul *Curierul Românesc*.

Membru al Mişcării Legionare. Decedat în exil.

Dumitru BĂLAŞA (n.1911)

Preot, istoric

S-a născut în comuna Guşoeni din judeţul Vâlcea, într-o familie cu şapte copii.

Studii la seminarul teologic din Râmnicu Vâlcea (1923-1931) şi la *Facultatea de Teologie* din Bucureşti (1933-1936), pe care o termină cu teză de licenţă, la care obţine calificativul *„magna cum laude"*.

Este slujitorul lui Hristos în mai multe biserici din judeţele Olt, Dolj şi Vâlcea, iar în ultimul timp, la Catedrala mitropolitană din municipiul Craiova.

Este de-a lungul vieţii, cercetător istoric şi scriitor, *membru al Asociaţiei Slaviştilor din România*, preşedintele Cenaclului *literar Luceafărul* de la Floreşti, preşedinte de onoare la *Aula Academiei Zamolxis"* (Târgu Jiu), *Cavaler al Ordinului Steaua României* cu spade şi panglică de virtute, *Iconom Stavofor* (cu Cruce Patriarhală), *director al revistei de cultură Dokiana* din Suteşti - Vâlcea, *secretar al Institutului de Istorie Naţională* - filiala Craiova, secretar de redacţie la revista *Oltenia* - Craiova.

Publică studii şi documente referitoare la istoria Bisericii şi a culturii româneşti din Oltenia, din care spicuim: *Istoricul mânăstirilor Surpatele, Cozia, Iezerul, Sadova, Tismana, Cosuna, Luptele pandurilor cu turcii pe valea Oltului, Manuscrisele cronicarului Dionisie Eclesiarhul*, precum şi peste 600 de comunicări. *Enciclopedia istoriografiei româneşti* consemnează o parte din activitatea părintelui Bălaşa.

În anul 1959 este arestat de securitate şi condamnat la 6 ani temniţă grea pentru lupta împotriva orânduirii comuniste. A făcut parte activă din Mişcarea Legionară.

Ion BĂNCILĂ (n.1901)

Profesor geolog, Membru al Academiei Române

S-a născut în satul Scorţaru Nou din judeţul Brăila. Este frate cu filosoful Vasile Băncilă.

Şcoala primară începută în satul natal şi continuată în oraşul Brăila. Aici urmează cursurile liceale, întrerupte între 1916-1918, datorită războiului.

S-a refugiat în Moldova, unde face o complexă experienţă de viaţă, alături de localnici şi de ostaşii în luptă pe diferite fronturi.

Studii superioare la *Universitatea* din Bucureşti, secţia de ştiinţe naturale a *Facultăţii de ştiinţe*. Are ca profesori pe Sava Atanasiu, Sabba Ştefănescu, Ludovic Mrazek, Gh. Murgoci, Ion Popescu-Voiteşti, Alexandru Codarcea.

Licenţiat în 1924, este reţinut ca asistent de profesorul Sava Atanasiu.

Colaborator al *Institutului Geologic al României*. Profesează un timp şi în învăţământul secundar. În 1940 este director în Ministerul Învăţământului.

Desfăşoară activitate de cercetare geologică fundamentală în permanenţă, în ciuda vicisitudinilor şi a unor mari nedreptăţi, întâmpinate în special în perioada regimului comunist.

Din anul 1951 lucrează şi în domeniul tehnic de aplicaţie al geologiei:

– proiectare şi executare de baraje, în cadrul Institutului de Studii şi Proiectări Hidroenergetice (amenajările de la Bicaz, de pe Valea Argeşului ş.a.), fiind autorul conceptului de interacţiune a masivului stâncos cu structura de rezistenţă a construcţiei;

– în geologia petrolului, coordonează elaborarea de hărţi a regiunilor petrolifere.

Cercetarea ştiinţifică o începe în anii 1928-1934, cu studiul geologic Hăşmaş - Ciuc, care constituie subiectul tezei sale de doctorat.

Activitatea ştiinţifică se finalizează prin realizarea lucrărilor de sinteză *Paleogenul zonei mediane a flişului*, publicată în 1955 şi *Geologia Carpaţilor Orientali* (1958).

Societatea Geologică a României îi acordă prima diplomă de membru de onoare, iar Academia Română îl primeşte printre membrii săi în mai 1992, când rosteşte cuvântul de recepţie intitulat *Consideraţiuni asupra geotectonicii regiunilor carpatice*.

Membru de frunte al Mişcării Legionare.

Vasile BĂNCILĂ (1897-1979)

Filosof, eseist, publicist, profesor

S-a născut la Brăila. Urmează liceul din Brăila şi studiile universitare la Bucureşti (1919-1922) şi Paris (1925-1926).

Elev strălucit al lui Nae Ionescu. A fost profesor al clasei Marelui Voevod Mihai, viitorul rege al României.

Debut în 1924 la revista *Ideea Europeană*, cu articolul *Reforma calendarului*.

Colaborator principal al grupării gândiriste între 1921 şi 1941, ca metafizician. A mai colaborat la: *Gând Românesc, Revista de Filosofie, Universul literar, Arhiva, Rânduiala, Fântâna Darurilor, Satul şi şcoala, Cultura Românească.*

Dintre lucrările lui menţionăm: *Doctrina personalismului energetic a domnului C. Rădulescu - Motru* (1927), *Rădulescu - Motru, pedagog* (1932), *Literatură şi puritate* (1934), *Tragicul lui Pârvan şi tragicul modern* (1937), *Semnificaţia Ardealului, Lucian Blaga, energie românească* (1938), *Portrete şi semnificaţii, Aforisme.*

A fost un activ simpatizant şi susţinător al naţionalismului românesc şi al Mişcării Legionare.

Alexandru BĂRBAT (n.1905)

Profesor, economist, sociolog

S-a născut la Ucea de Sus, judeţul Făgăraş. Studii economice la *Academia Comercială* din Cluj. Doctor în ştiinţe economice.

Profesor, asistent universitar, gazetar.

Debut la Cluj, la revistele *Acţiunea Românească* şi *Înfrăţirea Românească* (1925). Colaborator la ziarele *Universul, Calendarul, Cuvântul, Porunca Vremii, Patria* şi la revistele *Observatorul Social - Economic şi Sociologia Românească*.

A publicat: *Principii şi probleme de economie dirijată* (1935), *Politica economică ungurească şi dezvoltarea burgheziei române în Ardeal* (1937), *Dezvoltarea şi structura economică a ţării Oltului* (1936), *Fapte de politică economică în Ardeal* (1938).

A fost membru al Mişcării Legionare.

Mircea BĂRBULESCU (1919-1996)

Avocat, publicist

S-a născut în Bucureşti.

Licenţiat în Drept (Bucureşti 1936-1940), cu studii paralele la *Facultatea de Litere şi Filozofie* (l-a audiat pe Nae Ionescu şi Mircea Vulcănescu) şi la *Academia Comercială*.

Intră în Mişcarea Legionară în 1937, fiind promovat şef al grupului Facultăţii de Drept.

Între anii 1940-1942 urmează *şcoala de ofiţeri aviaţie* - Bucureşti, fiind şeful promoţiei de ofiţeri rezervă. A fost pilot de război pe front.

Avocat pledant în baroul Ilfov. În 1947 se înscrie voluntar ca apărător în procesul lui Mircea Vulcănescu.

În plină prigoană comunistă (1948) pleacă în pribegie, trăind în exil aproape o jumătate de veac, în Austria şi Germania. Jurist, publicist, redactor şi comentator al emisiunilor de radio în limba română (Deutsche Welle), a fost un animator al exilului românesc. Şi-a închinat energia creatoare Mişcării Legionare de-a lungul a şase decenii.

Alexandru BASSARAB (1907-1941)

Pictor

S-a născut la Bacău.

Studiază la *Academia de Arte Frumoase* din Bucureşti, în paralel cu cursurile *Facultăţii de Drept*. Se desăvârşeşte ca artist la *Şcoala de pictură* a lui Constantin Vlădescu, unde are ca îndrumători pe maeştri Pătraşcu, Toniţa, Şirato şi Iorgulescu-Yor. Se specializează în gravuri, iar reproducerile, ce s-au păstrat până în prezent, poartă amprenta sa stilistică inconfundabilă.

Îndrăgit de Corneliu Codreanu pentru caracterul său. A fost stimat de cei grupaţi în familia legionară *„Ideea Românească"* din *Corpul Răzleţilor*, precum şi de *Corpul Femeilor* din Mişcarea Legionară care l-a avut ca îndrumător. I s-a acordat gradul de Comandant Legionar.

În toamna anului 1937, conduce, împreună cu Mircea Eliade şi Mihail Polihroniade, campania electorală legionară din judeţul

Ialomiţa. Este ales deputat de Ialomiţa pe listele partidului *„Totul pentru ţară"*, alegeri anulate de Carol al II-lea.

Odată cu declanşarea prigoanei carliste şi punerea Mişcării Legionare în afara legii, Alexandru Bassarab iniţiază organizarea unui cenaclu de artă populară, care aduna arhitecţii, pictorii şi filozofii din Mişcare, capabil să surprindă autenticitatea românească în plastică.

Cenaclul s-a numit *„Luchian"* şi a debutat prin aşezarea unei plăci comemorative pe casa în care a trăit şi murit marele pictor român. Din cenaclu au mai făcut parte arhitecţii:

Constantin Joja, Ion Puşchilă, Valentin Stănescu şi Nicolae Goga; pictorii: Geo Zlotescu, Andronic Cantacuzino, Gheorghe Vânătoru, Valentin Höflich, Nicolae Stoica, Zainea şi Anatol Vulpe; sculptorii: Dumitru Anastasescu, Cristea Grosu şi Ion Popescu şi scriitorii: Paul Costin Deleanu, Horia Stamatu.

O realizare remarcabilă a grupului Luchian a constituit-o expoziţia de artă plastică intitulată „Arta în 1940", al cărei deplin succes s-a datorat capacităţii organizatorice a pictorului Basarab. Expoziţia a avut loc în decembrie 1940. Prof. Mihail Manoilescu şi poetul Tudor Arghezi considerau că pentru prima oară artiştii plastici români prezentau lucrări în care gândirea creatoare era comună, aparţinând deopotrivă arhitecturii, picturii şi sculpturii, într-un stil modern.

După lovitura de stat din ianuarie 1941 a generalului Antonescu, Bassarab este arestat, iar după izbucnirea războiului trimis în prima linie de front, într-o unitate de sacrificiu. Este ucis la 8 iulie 1941 de un militar bolşevic, după ce fusese făcut prizonier.

Pentru cei ce l-au cunoscut, a fost un legionar dăruit cu harul divin al talentului.

Ion BELGEA (1909 – 1939)

Licenţiat în Litere şi Filosofie

Studii universitare la Bucureşti, licenţiat în *Litere şi Filosofie*. Bibliotecar la Academia Română. Membru al primului cuib legionar,

întemeiat, în Bucureşti, de Andrei Ionescu, în 1932. Comandant legionar, şef al Comandamentului legionar în prigoana din 1938.
Arestat, este internat în lagărul de la Vaslui, unde este asasinat, în noaptea de 21/22 septembrie 1939, din ordinul regelui Carol al II–lea.

Doru BELIMACE (1910-1938)

Licenţiat în Litere şi Filosofie

S-a născut în comuna Mulovişte din Macedonia, aproape de Bitolia. Este nepotul poetului Costa Belimace, trubadurul naţional al Aromânilor, autorul faimoasei poezii *Părintească dimândare*, care conţine teribile blesteme la adresa renegaţilor şi trădătorilor de neam.

Urmează primele două clase primare la *şcoala română* din comuna natală. Restul, la o şcoală din Bucureşti, unde se stabileşte familia sa după primul război mondial. Cursurile secundare le urmează la liceele *Şincai* şi *Mihai Viteazul*, după care se înscrie la *Facultăţile de Litere şi Drept* din Bucureşti. Îşi ia licenţa în litere şi filosofie, fără să mai apuce a-şi lua licenţa în drept.

În cursul liceului face parte din *Frăţiile de Cruce*, organizaţie de educaţie naţională şi creştină, înfiinţată de Ion Moţa în anul 1924 şi răspândită repede în toate şcolile secundare din ţară.

Ca student, simţind nevoia unui îndreptar de educaţie şi organizare legionară, întocmeşte un fel de călăuză, care circula printre legionari, fără ştirea şi aprobarea prealabilă a Căpitanului.

Conţinând unele erori şi puncte vulnerabile pentru Mişcare, cartea a fost retrasă. Doru Belimace a primit măsura cu suflet senin.

Ulterior, Căpitanul şi-a dat seama că sosise timpul să elaboreze el o călăuză pentru legionari şi, timp de două săptămâni, s-a concentrat numai asupra acestui lucru. Şi *Cărticica şefului de cuib*, lucrare de bază a Mişcării, pe care Nae Ionescu o asemuia

pentru marea ei valoare educativă şi eficacitate organizatorică, cu *Exerciţiile spirituale* ale lui Ignaţiu de Loyola, a fost elaborată. Doru, care contribuise şi el, indirect, mărturiseşte lui C. Papanace: „Am citit cu nesaţ Cărticica şefului de cuib. E ceva măreţ. Acum îmi dau seama cât de copilăroasă a fost încercarea mea!"

În campania electorală din 1933, soldată cu atâtea victime legionare, se alătură celorlalţi doi răzbunători, alcătuind trioul legendar al Nicadorilor.

În închisoare, se interiorizează, spiritualizându-se pe linia creştină. Cu vechi preocupări scriitoriceşti, scrie o carte despre fascismul italian - *Revoluţia fascistă*, o monografie a comunei aromâne Mulovişte, pe care o părăsise la vârsta de 8-9 ani. Elaborează şi alte lucrări, despre soarta cărora nu se mai ştie nimic.

Doru Belimace a fost omorât prin ştrangulare în floarea vârstei creatoare la 29-30 noiembrie 1938.

Ernest BERNEA (1905-1990)

Sociolog, profesor universitar, scriitor

S-a născut la Brăila. Studiile de specialitate - *Sociologie, Etnografie şi Istoria religiilor* - la Bucureşti. Elev al lui Nae Ionescu, apoi *bursier la Paris, cursant la Freiburg, la Martin Heidegger*.
Din anii '30 aderă la Mişcarea Legionară şi cunoaşte ororile universului concentraţionar din anul 1938, cu intermitenţe, până în anul 1964.
Cercetător ştiinţific, conferenţiar la catedra lui Simion Mehedinţi, eseist şi poet, etnolog şi sociolog reputat.

Publică la revistele *Gândirea*, *Viaţa Românească*, *Revista de Filologie*, *Universul literar*, *Rânduiala*.

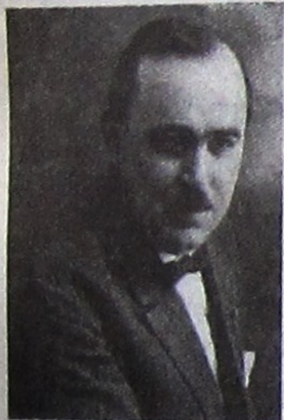
Scrie lucrări de referinţă în domeniul doctrinar: *Stil legionar*, *Tineretul şi politica*, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, *Mărturisiri pentru un om nou (Îndemn la simplitate)*, *Cartea Căpitanilor: Horia, Tudor, Iancu*. Alte opere: *Gând şi cântec*, *Paşi în singurătate*,

Moldova tristă, Maramureşul, Timpul la ţăranul român, Civilizaţia română sătească, Forme ale gândirii populare.

Creaţia sa capătă o valoare morală care se ridică la înălţimea celei ştiinţifice. Lucrările sale se constituie şi ca un omagiu adus ţăranului român, calităţilor lui înnăscute.

Traian BIJU (1883-1980)
Profesor, director de liceu

S-a născut la Bucureşti, dintr-o familie de intelectuali. Tatăl, Alexandru Biju, inginer cu studii la Viena, descindea dintr-o familie de aromâni din Macedonia sârbească emigraţi în Banat (Caransebeş), datorită persecuţiilor politice şi religioase.

Absolvă liceul *Gheorghe Lazăr*. *Licenţa în Ştiinţe Naturale*, la Bucureşti, în anul 1907. Părăseşte ţara acuzat de instigaţii pentru că semnase un manifest studenţesc împotriva reprimării răscoalelor ţărăneşti. Se înapoiază în ţară sub alt nume. Este profesor în mai multe oraşe din ţară şi în final în oraşul Slatina, la liceul *Radu Greceanu*. Aici funcţionează 32 de ani, dintre care 14 ca director.

Participă la războiul din 1913 şi la războiul de reîntregire din 1916. Deşi director definitiv, sub dictatura regală şi sub cea antonesciană, este suspendat din funcţie, ca *naţionalist*.

A fost un gospodar de prestigiu al liceului şi al oraşului Slatina. Ca director al liceului, realizează o sală de festivităţi şi cinematograf, laboratoare, bibliotecă, fanfară, societatea culturală *Titu Maiorescu*, revista de cultură *Luminiţa* ş.a. Pentru oraş înfiinţează corala *Ciprian Porumbescu*, cor liturgic la catedrală ş.a.

Publică studii geografice: *Transilvania*, *Prin Banat*, *Bucovina, ţara fagilor*, *Prin munţii Apuseni*, *Slatina şi populaţia ei*, manuale de liceu, traduceri din limbile franceză şi germană etc.

Fondează în mai 1924, Liga Apărării Naţionale Creştine (LANC) în judeţul Olt.

Se implică în mişcarea antirevizionistă.

Simpatizant al Mişcării Legionare, funcţionează ca primar al oraşului Slatina în perioada septembrie 1940 - ianuarie 1941. Cei trei copii ai săi au fost membri ai Mişcării Legionare.

În februarie 1945, Traian Biju a fost în capul listei arestaţilor din judeţul Olt şi i s-a cerut, de către comunişti, condamnarea la moarte, cerere respinsă de comisia de anchetă.

Lucian BLAGA (1895-1961)
Filosof, poet, profesor universitar, membru al Academiei Române

Născut în comuna Lancrăm (Alba), al nouălea copil al preotului Blaga.

Urmează clasele primare la şcoala germană, iar pe cele secundare la liceul *Andrei Şaguna* din Braşov.

În 1914 se înscrie la *Facultatea de Teologie* din Sibiu, pe care o absolvă în 1917. În plin război mondial urmează cursurile *Facultăţii de Filosofie* din Viena, iar la 1 decembrie 1918 participă cu înflăcărare şi adeziune totală la sărbătoarea Marii Uniri.

În 1920 îşi ia doctoratul la Viena cu teza *Cultură şi cunoştinţă*.

Din 1926 este ataşat, secretar şi consilier de presă în cadrul Ministerului de Externe la Berna, Viena, Varşovia. A fost ministru plenipotenţiar la Lisabona.

În anul 1937 a fost ales membru al Academiei Române cu discursul de recepţie *Elogiul satului românesc*. Din 1938 până în 1948 este profesor la Universitatea din Cluj. Apoi este exclus de la catedră şi din Academie.

Hărţuit de securitatea comunistă trăieşte retras până în 1961, când se stinge din viaţă la Clinica din Cluj.

Opera filosofică: *Trilogia culturii*, *Trilogia cunoaşterii*, *Trilogia valorilor*, *Gândirea românească în Transilvania*, *Aforisme*.

Opera literară: *Poemele luminii*, *Paşii profetului*, *La curţile dorului*, *Lauda somnului*, piese de teatru: *Zamolxe*, *Meşterul Manole*, *Avram Iancu*, *Faust* (traducere).

A fost propus de Academia suedeză pentru premiul Nobel, care a fost acordat în ultimul moment unui poet sudamerican aflat în exil. Intenţiile Academiei suedeze şi ale marilor oameni de

cultură europeni au fost anihilate prin blocarea candidaturii sale de către conducerea comunistă, din vremea aceea, a ţării noastre.

A făcut parte, în 1937, împreună cu fratele său, din Asociaţia *Prietenii Legionarilor*, iar 1940 era încadrat în Mişcare, la Sibiu. Drama sa istorică *Avram Iancu* (1934) a fost dedicată lui Corneliu Codreanu.

Prin structură, formaţie şi medii intelectuale, Blaga s-a aflat aproape de dreapta politică românească. Prin tradiţia familială, era legat de ortodoxie. El a teoretizat *„sentimentul cosmic şi organic"* al ortodoxiei, dimensiunea *„mioritică"* a spaţiului românesc. S-a numărat printre cei care au pus bazele ortodoxismului gândirist.

Blaga a împărtăşit spiritul şi idealurile generaţiei sale.

Vasile BLĂNARU- FLAMURĂ (n.1913)

Poet, ziarist, publicist

S-a născut în oraşul Câmpulung-Bucovina, din părinţi ţărani.

Urmează *liceul la Câmpulung,* unde în 1929 înfiinţează *Frăţia de Cruce* a *liceului Dragoş Vodă*. Din acest motiv, în clasa a V-a este obligat să părăsească liceul pe care-l termină în oraşul Lipcani - Basarabia.

În 1932, la îndemnul lui Corneliu Codreanu, se înscrie la *Academia de Artă Dramatică şi Cinematografie* din Iaşi, urmând în paralel şi *cursurile de istorie* ale profesorului Andrei Oţetea.

În această perioadă (anii 1932-1934) locuieşte la Căminul Cultural Râpa-Galbenă şi colaborează la revistele *Pământul Strămoşesc* şi *Libertatea* a părintelui Moţa de la Orăştie.

În primăvara anului 1937 se stabileşte în Bucureşti şi este angajat ca asistent de regie la Teatrul Naţional, condus pe atunci de Liviu Rebreanu. Ulterior îşi începe activitatea în cinematografie şi presă. Este subdirector general al societăţii *Filmul Românesc,* unde colaborează cu Horia Igiroşeanu, N. Porsena, Nichifor Crainic şi Dragoş Protopopescu.

În acelaşi an este angajat, în calitate de colaborator, la ziarul *Buna Vestire*, unde lucrează împreună cu poetul Valeriu Cârdu până în anul 1938.

În anul 1939, ca regizor, lucrează la *Societatea de Radiodifuziune* şi în *presa Direcţiei de Propagandă.*

Anii 1943 şi 1944 îl găsesc pe frontul de răsărit, ca reporter de război la Secţia de propagandă a Marelui Stat Major. Scrie pentru presa militară şi presa civilă (ziarele *Curentul, Universul, Timpul*).

Pe tărâm literar şi publicistic a scris la revistele *Vremea, Iconar* – Cernăuţi, *Gazeta Bucovinenilor, Bis* – revistă de teatru, *Tribuna tineretului, România* – revista *Oficiului de Turism, Sânziana* - revista scriitorului Constantin Gane.

În ziaristică a colaborat la *Buna Vestire, Timpul* şi *Curentul.*

Activitatea legionară a lui Vasile Blănaru a început din anul 1929, în centrul universitar Iaşi, sub conducerea doctorului Ion Banea.

La 8 noiembrie 1929 participă la primul Congres Legionar de la Iaşi prezidat de profesorul Ion Găvănescul, când, moment emoţionant, Corneliu Codreanu a depus jurământul de şef al Legiunii.

Participă la campania electorală a Gărzii de Fier din anul 1931, şi la alegerile parţiale din vara anului 1931 de la Neamţ şi Tutova.

Este arestat în 1949 şi condamnat la 5 ani închisoare.

În 1958 este arestat din nou şi condamnat la moarte pentru insurecţie armată. În final este graţiat, executând astfel, sub regim comunist, 12 ani de temniţă.

Lucrări tipărite: *Talazuri* – versuri (1939), *Blăstămele lui Iorga – adevărul în moartea savantului* (1955), *Generalul Antonescu în cămaşă verde legionară* - vol. I (1996) şi vol. II (1998), *804 zile şi nopţi în lanţurile morţii* (1996), *Mercenarii infernului* (1999).

Arsenie BOCA (m. 1989)

Călugăr

Personalitate complexă, cu studii aprofundate de *Teologie, Medicină* şi *Arte Frumoase.* Ieromonah la *mânăstirea Brâncoveanu* de la Sâmbăta de Sus a iniţiat un reviriment spiritual. Nichifor Crainic va consemna într-o scrisoare adresată în 1971, Prea Cucernicului Părinte Arsenie Boca: *„- Ce vremuri înălţătoare, când toată ţara lui Avram Iancu se mişca în pelerinaj, cântând cu zăpada la piept, spre Sâmbăta de Sus".*

„Zeci de mii de pelerini, din țară și de peste hotare, veneau la mânăstirea Sâmbăta pentru a afla răspunsul creștin la problemele esențiale care au frământat și frământă existența umană".

Stăpânirea atee nu vedea cu ochi buni această oază de spiritualitate creștin - ortodoxă.

În toamna lui 1948 Mitropolitul Nicolae Bălan îl duce personal la Mânăstirea *Prislop* de lângă Hațeg, străveche așezare ortodoxă, ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana și Vodița, în anul 1400. Părintele Arsenie devine al treilea ctitor al mânăstirii Prislop.

Arestat, în repetate rânduri ca legionar, pătimind în diferite închisori precum și la Canal, după fiecare încercare ieșea mai întărit.

Părintele Arsenie Boca nu a fost un revoltat și nu a îndemnat la rezistența armată, ci, în spiritul Predicii de pe Munte, a apelat la arma credinței desăvârșite și a încrederii totale în Pronia Divină.

A simpatizat Mișcarea Legionară pentru ceea ce ea avea divin: credința nestrămutată în Dumnezeu și dragoste fierbinte de neam.

În 1971, în satul Drăgănescul de lângă București, pictează biserica locală.

Postum, în 1995, apare în Editura Sfintei Episcopii Ortodoxe a Aradului, cartea sa *Cărarea Împărăției*, carte începută în 1946.

S-a întors la mânăstirea Prislop unde trece în veșnicie în anul Domnului 1989.

Părintele Profesor Dumitru Stăniloaie spune: *„—Prea Cuviosul Părinte Arsenie Boca împreună cu mișcarea religioasă din jurul Mânăstirii Brâncoveanu sunt ctitorii Filocaliei românești* (*Filocalia*, vol. III, pag.2.).

Vasile BOLDEANU (1902-1991)

Preot, fruntaș al exilului românesc din capitala Franței

S-a născut în orașul Focșani, fiu de preot, dintr-o familie de răzeși vrânceni.

Aderă de timpuriu la idealurile Mișcării Legionare. Este închis în timpul prigoanelor dezlănțuite de I.G. Duca împotriva legionarilor, în anii 1933-1934.

Pentru modul în care a înțeles să activeze în cadrul Mișcării, primește gradul de comandant legionar din partea lui Corneliu Codreanu.

Vasile Boldeanu și
Eugen Ionescu la Paris

În anul 1938, în timpul dictaturii lui Carol al II-lea, este arestat și închis în lagărul de la Vaslui. Eliberat din lagăr, ia parte la lupte pentru alungarea din țară a regelui și a camarilei de la Palat. În perioada guvernării legionare, lucrează la Serviciul de Secretariat al Mișcării Legionare. După lovitura de stat a lui Ion Antonescu, din ianuarie 1941, este arestat și închis. Reușește să evadeze, părăsește țara și petrece o perioadă de timp în Iugoslavia. De acolo ajunge în Germania, unde, în decembrie în 1942, este arestat de Gestapo și închis în lagărul de concentrare de la Buchenwald. Eliberat din lagăr în august 1944, ajunge la Viena, unde este de ajutor prizonierilor de război români din lagărele din Austria.

După terminarea războiului merge în Franța, la Paris, unde este ales paroh al Bisericii Ortodoxe din str. Jean de Beauvais. În timpul nopții lucrează ca muncitor într-o hală de fructe, iar ziua slujește ca preot al românilor pribegi din capitala Franței.

Este un fruntaș al exilului românesc.

Preotului Boldeanu i se datorează în mare măsură faptul că Biserica din Jean de Beauvais a rămas Biserica românilor ortodocși liberi din Paris.

În procesul pe care părintele Boldeanu îl are cu autoritățile din România, are alături multe personalități politice și culturale românești și franceze din Paris, astfel încât pretenția regimului comunist din România este respinsă de Juriul de judecată francez.

A decedat la Paris la 89 de ani. Este înmormântat la cimitirul Montparnasse.

Dan BOTTA (1907-1958)

Poet, dramaturg, eseist

S-a născut în orașul Adjud din județul Putna. Tatăl, Theodor Botta, medic, face parte dintr-o veche familie de ardeleni. Corsican

după mamă. Frate cu Emil Botta, poet şi actor de teatru.

Şcoala primară o face la Adjud, studiile secundare la liceul *Unirea* din Focşani.

Licenţiat în Drept şi Litere (specialitatea greacă şi latină) al *Universităţii din Bucureşti.* Absolvă şi *Institutul de Educaţie Fizică* (1927) - ca omagiu pentru idealul antic.

Poet, dramaturg, eseist, critic muzical şi plastic. Obţine premiul Societăţii Scriitorilor Români în 1931 şi 1936.

Colaborează la *Calendarul* lui Nichifor Crainic şi la *L'Independance Roumaine*, la *Rampa, Gândirea* şi *Vremea.*

Participă la conferinţele grupării *Criterion* şi, în anul 1934, este cooptat în comitetul de redacţie. Începând cu 1938, face parte din comitetul de direcţie al *Enciclopediei Române*, aflat sub conducerea sociologului Dimitrie Gusti.

Aderă manifest la ideea de autohtonism. Preocupat de realizarea unei lucrări filologice asupra fondului tracic al limbii române, rămasă în manuscris (cca. 1200 de pagini).

Întemeiază, în anul 1941, revista *Dacia*, împreună cu Emil Giurgiuca şi Octavian Tăzlăoanu.

S-a impus ca poet din categoria puriştilor. Se apropie de poezia barbiană - luciditatea intelectivă ca principiu al creaţiei.

Din opera lui menţionăm *Eulalii* – 1931 (lirică clasicizantă de natură ermetică); Eseuri şi articole în *Limite* – 1936; *Charmion* sau *Despre muzică* – 1941; poeme dramatice în *Comedia fantasmelor, Alkestis, Deliam, Soarele şi luna, Sărmanul Dionis*; traduceri din Francois Villon (*Balade şi alte poeme* - 1956).

A aderat ca membru la Mişcarea Legionară, atras de sensurile profunde ale crezului ei.

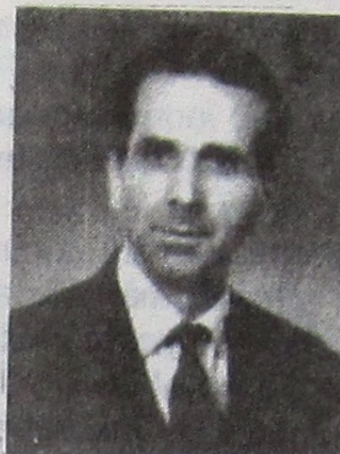
Gheorghe BRAHONSCHI (1916-1997)

Inginer, constructorul monumentului de la Aiud

S-a născut în comuna Cordăreni din judeţul Botoşani, fiu de ţărani urmaşi ai celor împroprietăriţi de domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Absolvă şcoala primară din comuna natală, iar ultimele clase de liceu la Dorohoi. În toamna anului 1935 este student al *şcolii Politehnice* din Timişoara.

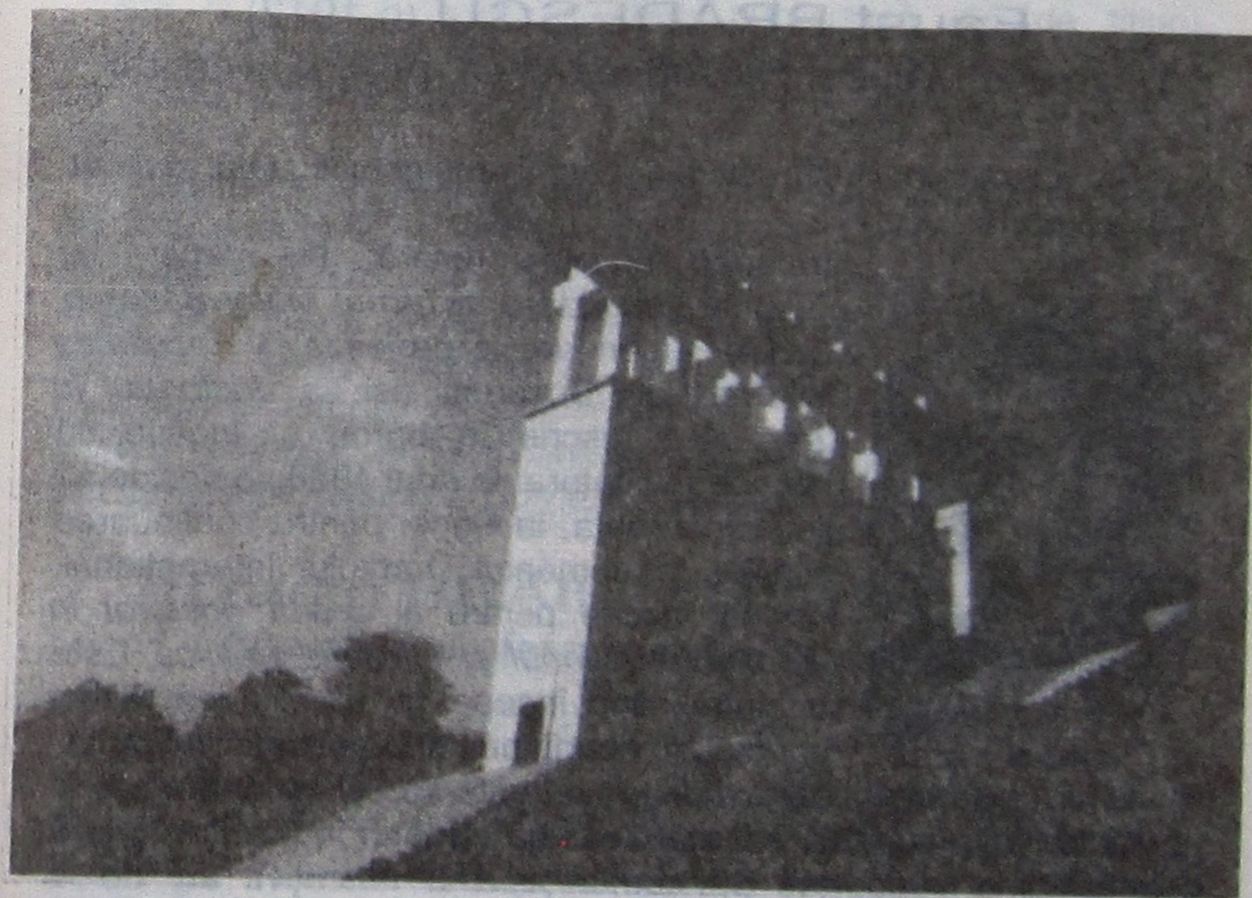
Ghiţă Brahonschi se încadrează în rândurile tineretului legionar.

Înainte de absolvirea cursurilor *Politehnicii* este încorporat pentru stagiu militar la secţia de pregătire militară a Politehnicii, pe care o absolvă ca ofiţer de rezervă.

Este mobilizat şi luptă în războiul împotriva comunismului. Este decorat cu mari ordine militare.

În anul 1945 este arestat şi predat Poliţiei Armatei Sovietice. Este repus în libertate peste un an, după care îşi continuă studiile întrerupte, la *Politehnică.* Luându-şi diploma, în 1946, se angajează ca inginer la fabrica de avioane IAR din Braşov. Devine şef al studenţimii legionare pe întreaga ţară.

Monumentul de la Aiud

Gheorghe Brahonschi este arestat, condamnat la 25 de ani închisoare şi internat la Aiud, unde este supus la cumplite suferinţe.

În anul 1964 este graţiat şi ajunge în marea închisoare a românilor *liberi*. Se căsătoreşte şi se angajează ca inginer la *Independenţa* Sibiu.

După evenimentele din 1989 ia iniţiativa ridicării unui monument la Aiud, pe dealul Robilor, care să rămână mărturie a cumplitelor jertfe date de români sub regimul comunist. Impresionantul monument, conceput de arhitectul Marcu şi executat graţie efortului extraordinar al inginerului Gheorghe Brahonschi, este sfinţit după decesul acestuia (ianuarie 1997).

De-a lungul anilor a desfăşurat o activitate publicistică (articole apărute în *Puncte Cardinale, Cuvântul Românesc* - Statele Unite, *Buna Vestire*).

Faust BRĂDESCU (n.1912)

Doctor în Drept şi Filosofie Politică, prof. universitar

S-a născut în Bucureşti din părinţi intelectuali: tatăl avocat, mama literată.

Urmează şcoala primară din cartier, iar cursurile secundare la *Liceul Matei Basarab*. Studiile superioare le urmează la *Facultatea de Drept* din Bucureşti. Îşi i-a *doctoratul în Drept*. Se înscrie în barou şi începe să practice avocatura. În anul 1938 se decide să plece în Franţa, la Paris, pentru continuarea studiilor în domeniul Dreptului Internaţional. Aici se înscrie pentru al doilea *doctorat în Drept Internaţional şi Filosofie Politică*. Este perioada când începe cel de-al II-lea război mondial, perioadă pe care o petrece în Franţa, la studii. La terminarea războiului, doreşte să se întoarcă în ţară, dar autorităţile consulare îl sfătuiesc să rămână în Franţa, în ţară puterea fiind acaparată de comunişti. Dar la câtiva ani de la eliberarea Franţei este invitat de Poliţia franceză să părăsească Franţa, la cererea autorităţilor comuniste înscăunate la conducerea ţării în România.

În 1946 se desparte de Franţa şi se stabileşte în Brazilia. Cu diplomele obţinute la Paris se angajează ca bibliotecar la Facultatea de Drept din Rio de Janeiro. La împlinirea a cinci ani de rezidenţiat în Brazilia, obţine cetăţenia braziliană, fără a renunţa la cetăţenia română. Acum înfiinţează *Editura Dacia* unde publică nenumărate cărţi în limba română conţinând studii consacrate problemelor româneşti.

Editura dispune de mai multe colecţii, între care o *bibliotecă de documentare*. În această perioadă *devine profesor la universitatea Pro Deo din Rio de Janeiro*, unde predă Dreptul Internaţional şi Filosofia Politică.

După 25 de ani trăiţi în Brazilia, în 1971, se hotărăşte să se întoarcă în Franţa, unde întâlneşte pe românii din Franţa şi din Europa. Este *şeful secţiei de programe, studii şi documentare* a Mişcării Legionare din exil. În capitala Franţei se angazează la Ministerul de Finanţe secţia relaţii cu Brazilia.

Are o impresionantă activitate publicistică (48 de titluri). Redactează studii de istorie şi doctrină legionară (parte în limba franceză), care îl consacră ca unul dintre specialiştii avizaţi în domeniu.

Menţionăm o parte din lucrările lui Faust Brădescu: *Scurtă analiză spectrală a Mişcării Legionare, Viziunea integrală a revoluţiei legionare, Guvernul de la Viena, Mişcarea Legionară în studii şi articole, Cele trei elemente de bază ale organizaţiei legionare, Omul legionar şi „Omul nou", 23 August 1944, Desfiinţarea istorică a naţiunii române, Un deceniu de luptă în slujba Neamului, Antimachiavelism legionar, Drepturile omului şi independenţa naţiunilor, Corneliu Codreanu – Căpitanul.*

Traian BRĂILEANU (1882-1947)

Sociolog, profesor universitar, ministru

S-a născut în comuna Bâlca (Bucovina). Studii superioare la *Facultatea de Filosofie a Universităţii* din Cernăuţi. Doctor în Filosofie. Profesor universitar la Cernăuţi şi Bucureşti, de Etică, Sociologie, Politică. Ministru al Educaţiei Naţionale, al Cultelor şi Artelor, în 1940.

Unul dintre cei mai însemnaţi sociologi români. Opera lui ştiinţifică dezbate probleme de acută actualitate: raportul dintre

politică şi morală, libertatea individului în raport cu comunitatea omenească, problema circulaţiei elitelor. Demolând eşafodajul materialismului istoric şi teoriile mecaniciste privind fenomenele sociale, doctrina sociologului român argumentează că între comunitatea politică şi cea morală nu este opoziţie, ci *„interferenţă a formelor sociale"*, „din care se naşte o societate bine organizată", care trebuie să se bazeze *„pe un sistem de valori"*, în care *„societatea e acordată valorilor etice ridicate pe suportul spiritualităţii". „Comunitatea morală se bazează pe dragoste, de aceea temelia ei este familia". „Numai atunci când arta, religia, politica, economia, ştiinţa se subordonează moralei, o comunitate umană devine rezistentă şi îşi poate păstra prin veacuri unitatea".*

Opere principale: *Despre condiţiile conştiinţei şi cunoaşterii* (1912); *Die Grundlegung zu einer Wissenschaft der Ethik* (1919); *Introducere în sociologie* (1923); *Sociologia generală* (1926); *Politica* (1928); *Statul şi comunitatea morală* (1940); *Sociologia şi arta guvernării* (1940); *Teoria comunităţii omeneşti* (1941); *Etica*; *Doctrina legionară şi ştiinţa socială*.

A tradus din Kant *Critica raţiunii pure* şi *Critica puterii de judecare*. Este fondatorul revistelor *Iconar* şi *Însemnări sociologice*, Cernăuţi 1937. El va declara: *„Spiritul legionar a cucerit ţara, a răscolit-o din adâncuri, i-a dat suflu nou prin trezirea sufletelor la o viaţă eroică, de muncă, jertfă şi dragoste neţărmurită pentru neam şi ţară...Ei vor şti să oprească şi să doboare orice încercare de revoluţie comunistă".*

Membru, încă de la constituire (1930), a Senatului Legiunii.

A fost ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

Detenţie politică sub regimul Antonescu şi cel comunist.

Moare în închisoarea Aiud.

Ion Al. BRĂTESCU VOINEŞTI (1868-1946)

Scriitor, membru al Academiei Române

Născut la Târgovişte. Descendent dintr-o veche familie boierească.

Urmează *Dreptul* la Bucureşti. Magistrat la Bucureşti, Piteşti, Ploieşti, Craiova şi Târgovişte. Deputat şi Director al Cancelariei parlamentului, membru al Academiei Române şi laureat al Marelui

Premiu Naţional de literatură. A fondat cu Vlahuţă ziarul *Dacia*, a condus revista *Ramuri*.

A scris pagini de mare sensibilitate: *În lumea dreptăţii*, *Întuneric şi lumină*, *Firimituri*, *Cu undiţa*. Angajat plenar în disputa cu presa de stânga a demascat în suita de articole intitulate *Huliganism?* direcţia nefastă, atee şi antinaţională a ziariştilor presei din „Sărindar". După 23 August 1944 a fost total marginalizat şi frecvent atacat în presa comunistă, fapt care i-a întunecat bătrâneţea şi i-a grăbit sfârşitul.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Radu BUDIŞTEANU (1902-1991)

Avocat, scriitor, ziarist, ministru

S-a născut în Bucureşti dintr-o distinsă familie cu ascendenţă ce urcă până în Evul Mediu. În familie, generali (C. Budişteanu, I. Culcer), oameni de litere, oameni politici (miniştri, parlamentari).

Studii meritorii la liceul *Carol I* din Craiova şi liceul *Sf. Sava* din Bucureşti, unde îşi ia bacalaureatul. Obţine, ca elev, premiul Ligii Culturale.

Studii de *Drept* cu licenţă şi doctorat la Bucureşti. Avocat la 21 de ani în baroul Bucureşti, cu trei generaţii de magistraţi înainte. Urmează şi *Facultatea de Litere şi Filosofie* precum şi *Teologia* (ca ansamblu de discipline intelectuale).

Studiile juridice desăvârşite la *Academia de Drept Internaţional* de la Haga şi la *Institutul de Înalte Studii Internaţionale* ale *Facultăţii de Drept* de la Paris. Obţine diploma pe locul întâi, cu propunerea din partea profesorului Louis la Fur de a rămâne succesorul său la catedră.

Secretar al profesorului de drept Mircea Djuvara şi şef de cabinet la Ministerul de Interne, ziarist, scriitor, strălucit pledant.

În anul 1937, i se propune candidatura în alegerile parlamentare, pe listele partidului *Totul pentru ţară*. Acceptă, este ales şi devine membru marcant al acestui partid.

La 16 aprilie 1938, după instaurarea dictaturii lui Carol al II-lea, este arestat şi depus în lagărul de la Miercurea Ciuc. Ulterior,

fiind bolnav, este internat, ca deţinut, în Spitalul Militar Braşov, unde de lângă el, la 22 decembrie 1939, sunt smulşi noaptea, alţi şapte internaţi şi asasinaţi în pădurea de la Râşnov. Pe Radu Budişteanu îl aşteaptă o altă soartă.

Sub presiunea evenimentelor, în vara anului 1940, este cooptat în guvernul Gigurtu, ca ministru legionar, împreună cu Augustin Bidianu şi Vasile Noveanu.

După 1944, rămâne în ţară şi face detenţie politică în închisorile Uranus, Aiud, Gherla şi Sighet, aproape 20 de ani. Eliberat de la Aiud, reuşeşte să se exileze.

Publică lucrările cu caracter politic *Pan Europa* şi *În secolul luminilor stinse* – memorial, editate la Madrid în 1988, în care afirmă: ...*„Nu mi-am regretat niciodată trecutul. Am crezut în Dumnezeu. Am păstrat intactă stima de mine însumi”*...

Emil BULBUC (1914-1946)

Medic

Originar din Ardeal. Studii la *Facultatea de Medicină* din Cluj - medic.

Fruntaş al studenţimii. Unul dintre cei mai remarcabili oratori ai Mişcării Legionare.

Participant la Congresul studenţesc de la Târgu Mureş din anul 1936. Secretar general al Ministerului Sănătăţii în anul 1940.

Emigrant în Germania în 1941. Mort în condiţii neelucidate la sfârşitul războiului în Occident.

La Roma avea să scrie pagini de doctrină legionară. ...*„Realitatea vieţii trebuie să fie nu suma manifestărilor pragmatice ale unei societăţi dezagregate şi haotice, alcătuită din indivizi primitivi şi decăzuţi, ci complexul potenţelor spirituale, latente în sufletul naţional şi în geniul uman, al maselor şi indivizilor”.*

...*„Noi nu lucrăm cu realitatea unor contingenţe de douăzeci şi patru de ceasuri, ca jucătorul de bursă, ci lucrăm cu realitatea unor stabilităţi milenare, ale sufletului ancestral”.*

...*„Supremul scop al luptei noastre este spiritualizarea vieţii marelui organism politic şi cultural creator, care e Naţiunea”.*

...*„Oportunism, tocmeli, reductibilităţi, nouă nu ne sunt permise”*

...*„Noi suntem preoţi aspri ai unei noi religii de purificare. Suntem profeţii unui timp cu mult prea îndepărtat pentru poftele grăbite ale hămesiţilor contemporani, dar nouă imediat accesibil prin largul orizont al vederii istoric-psihologice”.*

În aceste reflecţii, Emil Bulbuc vede în Mişcare farul luminos, care trebuie să călăuzească naţiunea de-a lungul veacurilor, ferind-o de ruină şi de moarte.

Gheorghe CALCIU (n.1926)

Preot, figură de seamă a rezistenţei româneşti

Născut la Mahmudia – Tulcea. După terminarea liceului, în 1946, intră la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti. Arestarea din 1949 întrerupe cariera de viitor medic. Este condamnat şi aruncat, ca mulţi studenţi, în iadul închisorii de la Piteşti. După chinuri şi suferinţe inimaginabile, fostul „frate de cruce”, trăieşte încă din închisoare o resurecţie morală şi se ridică hotărât la o luptă neînfricată împotriva ateismului comunist, *„balaurul cu multe capete”* al zilelor noastre.

Refuză orice colaboraţionism la faimosul proces al torţionarilor din 1954, proces regizat de Securitate, în care se utilizează toată experienţa şi recuzita KGB-istă. În teroarea oficială din închisoarea Jilava (în hruba de exterminare de la *Casimca*) îşi deschide venele ca să-l hrănească cu sângele său pe poetul martir, Costache Oprişan.

Eliberat în 1964, după 15 ani de cruntă detenţie, urmează Facultăţile de *Filologie* şi *Teologie*, se preoţeşte şi este unul din cei mai iubiţi profesori de la Seminarul Teologic Ortodox din Bucureşti. Înfruntă cerbicia comunistă şi loviturile ierarhiei Bisericeşti (care din ordinul partidului, îl va caterisi).

În 1976, de Sfintele Paşti, ţine, pentru tineret, şapte predici celebre (Şapte cuvinte pentru tineri) pe treptele bisericii Radu-Vodă, uşa fiindu-i încuiată din ordinul superiorilor slugarnici, iar

elevii săi, închişi în dormitoare. I se înscenează un nou proces, este condamnat la 10 ani şi este liberat după 6 ani, în urma presiunilor internaţionale. Cu o zestre morală de 21 de ani de închisoare comunistă, este obligat să părăsească ţara, în 1985. I se acordă *„cetăţenia de onoare"* a Statelor Unite şi este primit la Casa Albă.

În calitate de paroh al bisericii ortodoxe „Sfânta Cruce" din Washington, duce o luptă fără preget pentru desţelenirea sufletului românesc alterat de ateismul materialist. În acest scop editează lunar *Buletinul Parohiei*, transmis românilor ortodocşi de pretutindeni.

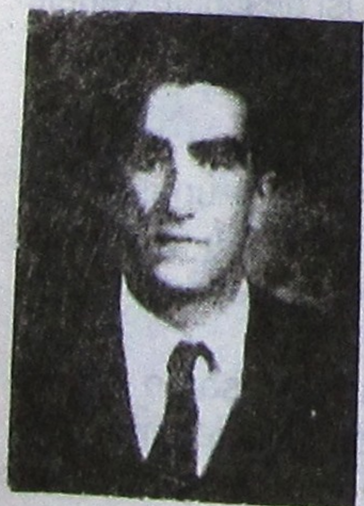
Părintele Gheorghe Calciu rămâne o pildă de eroism creştin românesc, figură simbol al rezistenţei naţional – creştine din vremea demenţei comuniste şi nu ni-l putem reprezenta decât prin figura simbol a Sf. Gheorghe, care ucide balaurul aservit ateismului satanic.

Alexandru [Alecu] CANTACUZINO

(1901-1939)

Avocat, diplomat, scriitor

Născut în comuna Ciocăneşti din judeţul Ilfov. Descendent din familia domnitoare de origină franceză a Cantacuzinilor. Fiu al Alexandrinei Cantacuzino, preşedinta „Societăţii Ortodoxe Naţionale a Femeilor Române", cunoscută pentru bogata sa activitate, pe plan naţional şi internaţional, pentru scopuri sociale de binefacere. A studiat *Dreptul* la Bucureşti, *Ştiinţe Politice* la Paris şi *Academia de Drept Internaţional* de la Haga. Doctor în Drept.

Şef de cabinet în Ministerul de Externe (1926-1927), Secretar de Legaţie şi Însărcinat cu Afaceri al României la Haga şi Varşovia.

A intrat în Mişcarea Legionară după 1930. Debut în publicistică în 1930. A colaborat la *Convorbiri Literare*, *Axa*, *Cuvântul Studenţesc*, *Vestitorii*, *Libertatea*.

Posesor al unei culturi deosebite a făcut parte din făuritorii doctrinei legionare. A scris: *Cum suntem*, *Între lumea legionară şi lumea comunistă*, *Românismul nostru*, *Românul de mâine*, *Pentru Christos*.

A luptat în Spania în 1936 -1937 împotriva comunismului, în echipa condusă de Ion Moţa.

A fost ales parlamentar pe listele partidului *„Totul pentru ţară"* la alegerile de la 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

La 13 ianuarie 1938 a fost numit *comandant al Corpului „Moţa -Marin"* pentru care a elaborat un regulament.

La 22 septembrie 1939 a fost asasinat în închisoarea din Râmnicu Sărat din ordinul sceleratului Carol al II-lea.

Andronic CANTACUZINO (m.1943)

Pictor

Născut în Bucureşti. Descinde din familia Cantacuzinilor. Pictor, autor al unor lucrări de mari dimensiuni. *Laureat al Salonului Oficial* din anul 1937. În anul 1938 face parte din Cenaclul legionar *„Luchian"*, care reunea arhitecţi, pictori, sculptori şi filosofi legionari. Participă la expoziţia legionară din octombrie 1940. Este autorul portretului comandantului legionar Alecu Cantacuzino.

Moare în împrejurări dramatice pe frontul de răsărit.

Gheorghe [Zizi] CANTACUZINO [GRĂNICERUL]

(1869-1937)

General, figură de legendă a vieţii publice româneşti

Născut la Paris, descendent din familia imperială a Cantacuzinilor, ramura Şerban Vodă. Unchiul criticului de cinema Ion Cantacuzino şi al prinţului Alecu Cantacuzino.

Până în 1881 a studiat la *Fontenay-aux-Roses* şi la liceul *St. Georges* (în Franţa). Din 1883, urmează *Şcoala Militară* din Craiova şi apoi *Şcoala de Infanterie* din Bucureşti. A fost aghiotant al regelui Carol I. În 1910, maior şi şef de cabinet al ministrului de Război, Niculae Filipescu.

Participă la războiul balcanic (1913), în Bulgaria, şi în primul război mondial, conducând trupele de grăniceri, în operaţiile militare de pe crestele Carpaţilor. Este rănit de un obuz, la Coţi şi decorat cu *Ordinul Mihai Viteazul*. În 1917 a comandat brigada de grăniceri de la Tg. Ocna, cu care apoi, după armistiţiu, merge la Iaşi, ca să-l apere împotriva trupelor ruseşti bolşevizate. După pacea de la Bucureşti demisionează şi în decembrie 1918, e înaintat general în rezervă.

Deputat averescan de Vâlcea în 1920 şi conservator de Tulcea, în 1922 şi 1926. A scris *Organizarea oştirii* (1923), *Un caz de arivism feroce* (1924) ş.a.

În 1932 devine, cu trup şi suflet, membru al Mişcării Legionare, iar în 1934 este judecat şi apoi achitat în procesul Gărzii de Fier. Este membru al Senatului Legionar, iar din 1934 ***preşedintele partidului „Totul pentru ţară"***. A condus în Spania echipa de luptători legionari pentru idealuri creştine (1936-1937).

Casa lui din Bucureşti, str. Gutenberg nr. 3, devine sediul central al Mişcării Legionare.

S-a situat permanent în centrul activităţii legionare, alături de Corneliu Codreanu.

Ion CANTACUZINO (1908-1975)

Medic, scriitor, critic de artă, cineast

S-a născut la Bucureşti. Nepot al generalului Zizi Cantacuzino şi fiu al artistei Maria Filotti. Medic psihiatru. Scriitor şi critic de artă, regizor, scenarist, istoric de film, îşi dedică viaţa artei cinematografice. Este unul din creatorii Oficiului Naţional al Cinematografiei. A contribuit la realizarea primei capodopere a filmului naţional: *O noapte furtunoasă*.

A funcţionat în anul 1940 ca membru al Consiliului de Administraţie al Societăţii Române de Radio, alături de avocatul Ilie Gârneaţă, sub preşedinţia lui Nichifor Crainic.

După trei decenii de la redactarea memoriilor sale, acestea apar cu concursul Uniunii Cineaştilor în anul 1997, cu evocarea asociaţiei Criterion, unde a fost coleg cu Mircea Eliade, Petru

Comarnescu, Mircea Vulcănescu. A fost membru al Mişcării Legionare.

Ion CARAION [Ion DIACONESCU] (1923-1986)

Poet, ziarist, scriitor

S-a născut în comuna Ruşavăţ din judeţul Buzău.

A absolvit liceul *Haşdeu* din Buzău şi apoi *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Bucureşti.

Debutează la *Curentul literar* în 1941. Este redactor la ziarul *Timpul* (1942-1943) şi apoi, succesiv, la *Ecoul*, *Lumea*, *Ramuri*, *Gazeta literară*, *România literară* (1969-1971), iar în anii 1948-1949 este consilier la Editura Cartea Românească. Împreună cu Virgil Ierunca, editează în 1947 revista în cinci limbi *Agora*.

Între anii 1950-1955, condamnat fiind, îşi ispăşeşte pedeapsa la sinistrul Canal, acuzat că a trimis versuri spre publicare în străinătate.

În 1958 este arestat din nou, sub acuzaţia de trădare de patrie şi este condamnat la moarte, sentinţă comutată în muncă silnică pe viaţă. Trece prin închisorile Malmaison, Jilava, Gherla, Aiud, minele de plumb de la Cavnic şi Baia Sprie, unde se îmbolnăveşte de hepatită, care evoluează în ciroză.

În 1981, primeşte azil politic în Elveţia împreună cu familia.

Opera lui este grupată în volumele de versuri: *Panopticum* - 1943, *Omul profilat pe cer* - 1945, *Cântece negre* - 1947, *Eseu* - 1966, *Dimineaţa nimănui* - 1967, *Cârtiţa şi aproapele* - 1970 şi altele.

Poezia lui este poezia zbuciumului unei conştiinţe în luptă cu propria sa structură sufletească.

Se stinge la Lausanne, unde este şi înmormântat.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Ion [Iancu] CARANICA (1903-1939)

Economist, gazetar

Născut în oraşul Veria din Macedonia, aflată sub dominaţie otomană până la războiul balcanic, când a trecut sub ocupaţie grecească.

Urmează şcoala primară din oraşul natal şi apoi *Şcoala*

Comercială din Salonic. În anul 1924 se repatriază. Ultimul an de liceu, la Ploieşti, unde tatăl său avea o întreprindere comercială.

Este licenţiat al *Academiei Comerciale* de la Bucureşti. Face parte din grupul celor şapte conducători ai studenţilor macedo-români, care în vara anului 1930, arestaţi şi transportaţi la închisoarea Văcăreşti, cunosc pe Corneliu Codreanu, aderând imediat la Mişcarea Legionară.

În 1932 fondează, împreună cu Constantin Papanace, ziarul *Armatolii*, care duce o campanie aprigă în apărarea drepturilor vitale ale coloniştilor aromâni din Cadrilater şi împotriva corupţiei politicianiste.

Ia parte la campania electorală din decembrie 1933. Sălbatica prigoană dezlănţuită de primul ministru I. G. Duca, prin dizolvarea Gărzii de Fier şi soldată cu 18.000 de arestări, 300 de bolnavi în închisori şi 18 morţi, umplu sufletul lui Iancu Caranica de indignare şi revoltă.

Nicolae Constantinescu, arestat fără vină în campania electorală, schingiuit în beciul închisorii de la Făgăraş, n-a mai putut răbda. Iancu Caranica şi Doru Belimace au aflat că acelaşi I.G. Duca bara intrarea în ţară a românilor prigoniţi în Grecia şi constată acum că vrea să distrugă şi Mişcarea în care-şi puseseră speranţele pentru salvarea fraţilor lor. Tot şirul de umilinţe şi suferinţe fără temei legal, îi revoltă şi îi împing pe aceşti trei intelectuali legionari, exasperaţi, la actul disperat de la Sinaia.

Conştient că jertfa lui are un caracter expiatoriu, Iancu Caranica, scăpând nearestat de la locul atentatului, se predă în ziua următoare la Tribunalul Militar al Capitalei, pentru a răspunde de fapta sa.

În aprilie 1934 este condamnat, alături de ceilalţi doi, la muncă silnică pe viaţă. În închisoare citeşte foarte mult, îmbogăţindu-şi enorm cunoştinţele. Scrie o carte tratând problema aromânilor şi alte lucrări de doctrină şi spiritualitate legionare.

Manuscrisele, predate fraţilor săi, au dispărut în sinistra epocă comunistă, întreaga sa familie fiind martirizată.

Corneliu Codreanu într-un grup de macedo-români

Moare alături de Căpitan, de Nicadori şi Decemviri, strangulaţi cu toţii după un ritual masonic, de către călăii fără Dumnezeu şi fără suflet românesc, în noaptea de 29/30 noiembrie 1938, din ordinul regelui asasin Carol al II-lea.

Nicolae CĂLINESCU (1924-1992)

Scriitor

S-a născut în comuna Pleniţa din judeţul Dolj.

Şcoala primară o face în comuna natală, iar liceul îl începe la *Liceul Militar din Craiova*, unde intră în organizaţia *Fraţilor de Cruce*. În anul 1941 este transferat disciplinar la *Liceul Militar Mihai Viteazul*, mutat în refugiul de la Târgu – Mureş la Timişoara. Aici

este arestat în octombrie 1941 împreună cu un mare număr de fraţi de cruce; este judecat şi condamnat la 8 ani muncă silnică şi, cu toate că nu făcuse armata, este trimis la batalioanele speciale de la Sărata din sudul Basarabiei, pentru reabilitare prin luptă pe front. Cade prizonier în luptele din Crimeea. Este dus într-un lagăr de prizonieri din Tiraspol, de unde evadează şi, de unul singur, umblând pe jos, se întoarce în ţară şi se prezintă la un regiment de infanterie, care îl înrolează din nou şi îl trimite pe frontul de Vest. Care rănit în Ungaria şi este repatriat într-un spital din Craiova. După ce se vindecă (războiul se terminase) este lăsat la vatră.

Începând din anul 1945 Nicolae Călinescu îşi reia studiile liceale, preocupările literare şi educaţionale din Frăţia de Cruce. În anul 1946 publică la Craiova o plachetă de versuri intitulată sugestiv *Poeme pentru fraţii mei*. Anul 1948 îl găseşte încadrat într-un grup condus de locotenentul Marin Tucă, pregătit să înceapă lupta armată în pădurile din Dolj. Este condamnat la 4 ani temniţă grea şi dus la Piteşti pentru executarea pedepsei. Aici cunoaşte din plin supliciile demascărilor, dar rămâne neclintit în credinţă în ciuda tuturor încercărilor, constituind un fenomen de rezistenţă, dar în timpul torturilor îndurate îşi pierde ochiul stâng.

După încetarea demascărilor ajunge la Canalul Dunăre – Marea Neagră, mai întâi la *Colonia Valea Neagră* şi apoi la *Capul Midia*. Aici îi expiră condamnarea, dar este din nou anchetat de Securitatea din Constanţa şi, pentru că în 1944 fusese eliberat din detenţia de 8 ani pentru a fi trimis pe frontul de Răsărit, i s-a reactivat condamnarea şi este trimis din nou la închisoarea de la Aiud, de unde se eliberază cu ultimile loturi în anul 1964, după graţierea generală. Revine cu domiciliul la Craiova.

Nicolae Călinescu avea o mare uşurinţă la însuşirea limbilor străine şi datorită acestei calităţi îşi alege viitoarea profesiune. Stăpânea patru limbi: *româna, engleza, germana* şi *franceza*, în care putea să se exprime şi să studieze fără dicţionar. În afară de acestea, stăpânea în limitele utilităţii alte trei limbi: *rusa, spaniola* şi *turca*. După eliberare devine traducătorul şi documentaristul de bază al Bibliotecii Universitare din Craiova. În această postură urmează la fără fracvenţă *Facultatea de Filologie şi Istorie* a Universităţii din Craiova. Obţine *diploma de licenţiat* al acestei facultăţi.

În anul 1972, ca urmare a noului val de persecuţii ce s-a abătut asupra legionarilor, este îndepărtat de la Biblioteca

Universităţii, dar cunoscut şi devenit indispensabil, este acceptat ca traducător la Centrul de Cercetări Agricole din apropierea Craiovei.

După schimbarea socio – politică din 1989, publică o operă de proză scurtă intitulată *Preambul la camera de tortură* şi o serie de articole la diferite reviste din ţară.

În luna august 1992, în timp ce se afla în munţii Făgăraş pentru a reinventaria împreună cu Ion Gavrilă - Ogoranu, din drumurile rezistenţei armate şi a filma locuri deosebite, datorită faptului că-şi pierduse vederea la ochiul stâng, calcă greşit şi cade într-o prăpastie unde-şi pierde viaţa. Este înmormântat în cimitirul Ungureni din Craiova.

Dotarea sa intelectuală, memoria prodigioasă şi puterea de muncă au fost atribute care îl defineau ca o mare speranţă. Nenumărate sunt creaţiile sale de sertar, care au răzbătut prin furtuna atâtor zeci de ani. Prietenii i-au editat recent una din lucrările lui de fină analiză a evenimentelor de la Piteşti, intitulată *Sisteme şi procese brain – washing în România comunistă*.

Spiridon CÂNDEA (1902-1990)

Profesor teolog, scriitor

S-a născut în comuna Bogata Olteană din judeţul Braşov.

Urmează cursurile şcolii Normale *Andrei Şaguna* din Sibiu, apoi *Academia Teologică Andreiană* (1923-1927). Specializare în Liturgică, Pastorală şi Arta creştină la *Facultatea Teologică din Atena* (1930-1933) şi apoi la *Facultatea de Teologie din München* (1933-1934). Obţine doctoratul în Teologie la Bucureşti (1939).

Este succesiv profesor de religie la liceul *Gh. Lazăr*, duhovnic la *Academia Teologică* şi preot paroh la *Bogata - Olteană*. În anul 1936 este numit profesor suplinitor la *Academia Teologică Andreiană*, iar din 1945 este profesor titular la *Institutul Teologic Andreian*. Este consilier tehnic în Ministerul Cultelor din 1945 până în 1948.

Între 1967-1968 este deţinut politic.

A elaborat numeroase *articole, recenzii, predici, traduceri din Sfinţii Părinţi, îndemnuri pastorale, lucrări cuprinse în Anuarul Academiei Teologice şi alte publicaţii*.

În anii '30 a făcut parte din Mişcarea Legionară.

Valeriu CÂRDU (1911-1939)

Poet, gazetar

Născut în comuna Jam din judeţul Caraş - Severin.

Liceul la Oraviţa şi Lugoj. Studii de Drept la Cluj.

Debut în 1928 la revista *Limba română*. Colaborator la o serie de reviste: *Patria* (1935), redactor şef la *Ecoul* (1936) şi la *Opinia noastră*.

Prim redactor la ziarul *Buna Vestire*. A scos periodicele: *Cuvântul Nou* (ziar) şi *Frontul* (Satu Mare).

Este autorul lucrărilor: *Povestea unui glonţ* (Cluj - 1933), *Cuiburi de lumină* (poezii - 1937), *Moartea copilului, Cartea pământului*.

Membru al Mişcării Legionare. Asasinat la 22 septembrie 1939 în lagărul de la Vaslui împreună cu alţi 32 de legionari, din ordinul lui Carol al II-lea.

Ion C. CĂTUNEANU (1883-1937)

Doctor in Drept, profesor universitar

Născut în Bucureşti. *Studii universitare* la Bucureşti şi Berlin. Doctor în *Drept* la Berlin.

Profesor agregat în 1919 şi titular în 1924 la catedra de Drept roman a Universităţii din Cluj. Fondator al Ligii Apărării Naţionale Creştine (LANC) în 1923. Deputat în mai multe legislaturi.

Opera lui cuprinde: *Din evoluţia politicii externe a Imperiului german* (1915), *Hereditas jacena* (1915), *Curs elementar de Drept roman* (1922) , *Cuvinte adevărate* (1925), *În faţa primejdiei* (1922), *Izvoare de Drept roman, Isac Blumchen - Dreptul rasei superioare* (traducere).

Fruntaş al mişcărilor naţionaliste. Activ susţinător al Generaţiei de la 1922. A făcut parte din pleiada de universitari români (*N. Paulescu. I. Găvănescul, C. Şumuleanu, A.C. Cuza* ş.a.), care au susţinut şi călăuzit studenţimea română în lupta de supravieţuire a neamului românesc în perioada interbelică.

Sergiu CELIBIDACHE (1912-1996)

Dirijor celebru

S-a născut la Roman. Un strămoş al său făcea parte din nobilimea basarabeană (judeţul Ismail) care a luptat pentru unirea din 1859.

Urmează cursurile *Facultăţii de Matematici* la Iaşi (1930-1931) şi ale *Facultăţii de Construcţii* la Bucureşti (1931-1932). Studiază apoi la *Conservatorul* din Iaşi, specialitatea pian. Apoi la *Conservatorul* din Bucureşti. Între anii 1936 şi 1944 studiază la Berlin la *Universitatea Friedrich Wilhelm*, filosofia cu Eduard Spranger şi Nicolae Hartmann, precum şi *matematicile*. Doctor în filosofie. La Berlin studiază muzicologia, la *Musik Hochschule* cu Arnold Schering, luându-şi doctoratul şi în muzicologie.

Personalitate fascinată cu carieră fulgerătoare, Sergiu Celibidache este dirijor al *Filarmonicii din Berlin* între anii 1945-1952, dirijor al orchestrei *Radiodifuziunii din Stockholm* din 1962-1971, dirijor al orchestrei din *Stuttgart* din 1972-1977, iar din 1979 dirijează *Filarmonica din München*. Între timp dirijează *Capela Regală* din Copenhaga, orchestra teatrului *La Fenice* din Veneţia, ţine cursuri de perfecţionare în arta dirijorală şi fenomenologia muzicală în diverse centre ale muzicii din întreaga lume (Germania, Italia, Franţa şi SUA).

În 1971 este distins cu *Premiul danez Leonie - Sonning*, iar în 1971 primeşte titlul de *profesor onorific* al oraşului Berlin. În 1992 devine *cetăţean de onoare al oraşului München*. În acelaşi an este ales *membru de onoare al Academiei Române*. În 1993 i se acordă *Marele Ordin German al Artelor „Maximilian"*.

Efectuează turnee artistice în Italia, Franţa, Argentina, Brazilia, Canada, Turcia, Venezuela, Costa Rica, Austria, Japonia, Israel, URSS, Mexic, Anglia, Olanda, Ungaria, Suedia.

Interpret al muzicii postromantice, numărul „unu" în lume în interpretarea lui Anton Bruckner şi mare specialist în muzica impresionistă franceză, de la Debussy la Ravel.

În 1994, la 83 de ani, suferă o fractură femurală. Este operat

la picior şi poate să meargă. A continuat să dirijeze Filarmonica din München, deşi era silit să stea la pupitru pe scaun.

A fost înmormântat în apropiere de Paris.

În anii '30 a făcut parte din Mişcarea Legionară.

Viorel CHICIDEANU (n. 1904)

Tenor al Operei Române

S-a născut în *Mica Romă* - la Blaj.

În copilărie, învaţă vioara, dorind să devină un bun violonist, deşi avea o voce frumoasă încă de pe atunci.

Se înscrie la *Conservatorul din Cluj*, clasa de vioară. În paralel *Opera din Cluj* îl angajează în corul ei. După doi ani, înlocuieşte un solist bolnav în *Carmen* şi cântă apoi ca solist în *Aida*. Recunoscându-i-se talentul, este scos din cor şi avansat solist. Cântă în *Cavaleria rusticană*.

Este angajat apoi la *Opera Română* din Bucureşti. Aici, debutează în *Rigoletto*.

A mai cântat şi în câteva reviste, la *Cărăbuş* şi *Teatrul Majestic*.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Nistor CHIOREANU (n.1907-1998)

Avocat, doctor în Drept

S-a născut într-o comună din judeţul Braşov.

Face *studii de Drept* la Cluj şi practică avocatura la Sibiu. Obţine titlul de *doctor în Drept*.

Comandant legionar, în 1940-1941 este şef al regiunii Ardeal.

După evenimentele din ianuarie 1941, emigrează în Germania. Este internat în lagărul de la Buchenwald.

Revine în ţară în toamna lui 1944 şi, împreună cu Nicolae Petraşcu, asigură Comandamentul legionar din clandestinitate.

Arestat în 1948, este judecat în lotul fruntaşilor opoziţiei anticomuniste şi condamnat. Face detenţie până în anul 1964, trecând prin închisorile Jilava, Aiud, Gherla, Râmnicu Sărat.

A publicat memorialul *Morminte vii*, în 1992.

Toma CHIRICUŢĂ (1887-1971)

Preot, profesor universitar

S-a născut în comuna Odaia - Bursucani din judeţul Tutova, în familie de preot.

Urmează *şcoala primară* la Bârlad şi *seminarele teologice* din Roman şi Veniamin din Iaşi.

Studii teologice la Bucureşti şi *filosofice* la Leipzig. Confesor militar (1916-1918).

Cadru didactic la Facultatea de Teologie. Slujitor la Biserica Sf. Spiridon din Bârlad, biserica Zlătari din Bucureşti (1927-1962) şi biserica Popa Tatu (după 1962).

A înfiinţat şi condus revistele *Fântâna darurilor* (1924-1947) şi *Ortodoxia* (1933-1947). A susţinut *Frăţia ortodoxă Oastea Domnului*. Face parte din grupul celor ce au pus bazele societăţii literare *Academia Bârlădeană*.

Colaborează la *Răsăritul*, *Graiul nostru*, *Curentul* ş.a.

Din opera lui menţionăm: *Cortegiul păcii* (Bârlad, 1916), *Religia omului de ştiinţă* (cu o prefaţă de prof. N. Paulescu - 1910), *Eminescu pedagog*, *Chemări de departe* - predici la radio (Bucureşti - 1929), *Cunoşti tu calea?*, *Chemări pentru suflet* (1934), *Drumul Crucii*, *Evanghelia tălmăcită pentru toţi*, *Învăţătură creştină ortodoxă*, toate opere de pietate creştină şi ortodoxă editate în tipografia misionară înfiinţată de el. Predicator avântat. A dus o luptă susţinută împotriva sectelor. A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Constantin CHIRIŢĂ (1912-1993)

Profesor la Politehnica din Bucureşti, membru al Academiei Române

Urmează şcoala *Superioară de Silvicultură* din Brăneşti între anii 1921-1922, iar între anii 1923-1927, *Facultatea de Silvicultură* din cadrul Politehnicii din Bucureşti.

Ulterior este bursier al *Universităţilor* din *Giessen*, *Tharandt* şi

Eherswalde (1927-1929).

Este doctor în ştiinţa solului (1931), apoi profesor doctor docent la *Facultatea de Silvicultură* din Bucureşti. În 1955 este ales membru corespondent al *Academiei Române* şi membru titular în 1990. Este, de asemenea, membru al *Societăţii Internaţionale de Ştiinţa Solului*.

Are o prodigioasă activitate ştiinţifică în învăţământul superior. Înfiinţează primul laborator de soluri forestiere (1931) şi îndrumă revista *Viaţa forestieră*. Participă la numeroase congrese (München, Giessen, Bonn, Göttingen).

A militat cu pasiune pentru înţelegerea importanţei pădurilor din zonele de câmpie, pentru refacerea unor păduri degradate.

Arestat în 1960 pentru motive politice, este eliberat din închisoare după cinci ani, la intervenţia unor academicieni sovietici.

Dintre lucrările lui menţionăm: *Problema solurilor şi silvicultura română* - 1933; *Elemente de ştiinţa solului* - 1941; *Pedologie generală şi forestieră* - 1953; *Ecopedologie cu elemente de pedologie generală* - 1974; *Staţiuni forestiere* - 1977.

A fost membru activ al Mişcării Legionare.

Eugen CHIRNOAGĂ (1891-1965)

Doctor în chimie, profesor universitar

S-a născut la Bălmăşeni în judeţul Bacău. Studii la Bucureşti unde îşi ia *licenţa în Chimie. Doctor în chimie* la Londra, în 1925. Se specializează la Universitatea din Upsala- Suedia.

A profesat ca suplinitor în 1930 şi apoi ca profesor la *Facultatea de Chimie a Şcolii Politehnice* din Bucureşti. A fost rector al acesteia în anul 1940.

Opera: *Une nouvelle méthode chimique* - 1929, *La détermination du poids moléculaire de l'hémocyanine* - 1928 şi multe alte studii publicate în reviste de specialitate.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea.

A fost un simpatizant al Mişcării Legionare, iar în 1940 a fost membru marcant al acesteia.

Platon CHIRNOAGĂ (m.1974)

General

S-a născut la Roman. Este frate cu profesorul Eugen Chirnoagă, fost rector al *Şcolii Politehnice* Bucureşti.

După absolvirea *Şcolii Militare*, ca tânăr sublocotenent de artilerie, ia parte în 1916, la primul război mondial.

În al doilea război mondial, ca general, este la comanda Armatei a III-a.

După 23 august 1944, cade prizonier, cu o întreagă divizie, în campania din Ungaria, la Solnok şi se ataşează acţiunii guvernului de la Viena. Conduce apoi detaşamentul de ostaşi români care luptă pe Oder împotriva armatei roşii.

Internat, la terminarea războiului, în lagărul de la Glassenbach de către americani, trimite un memoriu care, ajungând la generalul Mark Klark, are darul să lămurească situaţia grupului românesc din lagărul Glassenbach. Românii sunt scoşi de sub orice acuzaţie şi eliberaţi, putându-şi relua activităţile politice.

După multe peripeţii, se strămută în Franţa, la Paris, unde a menţinut cu tărie steagul intransigenţei contra ocupaţiei bolşevice. A intervenit cu energie în toate problemele româneşti, ori de câte ori se încerca o abatere a exilului de la linia lui de onoare.

Numele lui va rămâne legat de descrierea războiului din răsărit (*Istoria politică şi militară a războiului României contra Rusiei sovietice - 22 iunie 1941 - 23 august 1944*, Madrid 1965), precedată de lucrarea *Un chapitre d'histoire roumaine* - Rio de Janeiro - 1962. A scris *Istoria Daciei şi continuitatea Daco-Română* - 1972.

Moare în exil, la Stuttgart, în 1974, unde a locuit în ultimii ani ai vieţii.

Este al treilea general al Armatei Române, care îşi leagă numele de istoria Mişcării Legionare, după generalii Zizi Cantacuzino şi Constantin Petrovicescu.

Vasile CHRISTESCU (1902-1939)

Profesor, doctor în Istorie, arheolog

Studiază la *Facultatea de Litere și Filosofie* a Universității din București. Student strălucit al lui Vasile Pârvan, care intenționa să-l rețină printre asistenții lui. Se specializează în *Arheologie* și *Istoria Antică*, studii pe care și le desăvârșește printr-o specializare în Preistorie, la Berlin.

Susține, la numai 27 de ani, teza de doctorat *„Viața economică a Daciei Romane"* în fața unei comisii din care fac parte D. Gusti, I. Andreescu, G. Murnu, Simion Mehedinți și C. Giurescu.

În anul universitar 1930-1931 se numără printre membri școlii Române de la Roma.

În țară, profesează la liceul Gh. Șincai după anul 1931 și colaborează la periodicele *Cuvântul, Calendarul, Axa.* Scrie *Istoria militară a Daciei Romane.*

Activitatea lui științifică se împletește, începând din anul 1931, cu activitatea de simpatizant al Mișcării Legionare, când descoperă în Corneliu Codreanu expresia vie a sufletului, spiritualității și aspirațiilor românești.

Participă la toate evenimentele importante ale epocii, în dublă ipostază de cărturar valoros și om al cetății. Numit comandant legionar, conduce organizația de Vlașca a Mișcării Legionare.

Participă la ședințele grupului „Axa", unde întâlnește pe Ion Moța, Mihail Polihroniade, Alexandru Constant, C. Papanace și alții.

După instituirea dictaturii lui Carol al II-lea, semnează un manifest trimis regelui prin generalul Moruzi, în care cere eliberarea lui Corneliu Codreanu, arestat în aprilie 1938.

Într-un articol intitulat *„Situația României după acordul de la München"*, cere regelui să se adapteze la noua situație internațională.

În cadrul prigoanei instituite de Carol al II-lea împotriva Mișcării Legionare, este arestat și internat în lagărul de la Miercurea Ciuc. Transportat sub escortă la închisoarea Jilava, împreună cu Alexandru Cantacuzino, evadează și activează în

„comandamentul de prigoană" al Legiunii. În acest timp tipărește în ilegalitate broșura *„Adevărul în procesul lui Corneliu Codreanu"*.

Urmărit de polițiștii lui Armand Călinescu, în ianuarie 1939, este ucis tâlhărește în locuința în care se adăpostea.

Viața lui demonstrează că un om de mare cultură poate fi și un neînfricat ostaș în lupta pentru mai binele neamului său. și mai relevă compatibilitatea dintre cultură și viața cetății.

Vintilă CIOCÂLTEU (1890-1946)

Profesor doctor, literat

Născut în comuna Plenița din județul Dolj.

A terminat *liceul* la Craiova și *Facultatea de Medicină* la București. A fost succesiv, stagiar, extern, intern, asistent, șef de lucrări, conferențiar și profesor agregat, la Catedra profesorului doctor Nanu - Muscel.

După numirea ca asistent a plecat în Germania, America și Anglia pentru specializare, studiind la Cambridge, Berlin și Boston. Asistent (Research Fellow) la Departamentul de Chimie biologică al Universității Harvard. Din 1938 profesor de Chimie Biologică la Facultatea de Medicină din București.

Lucrări cu caracter medical: *Fibromul vezicei* (1919), *L'ammoniémie* (1923), *La diphenilamine* (1924) ș.a.

A activat intens pe teren literar, colaborând la *Gândirea, Viața românească, Mișcarea literară, Flamura, Vitrina Literară, Secolul* ș.a.

A publicat: *Adânc împietrit* (versuri 1932), *Poezii* (1934).

Decan al Facultății de Medicină în perioada 1941-1945.

A avut o orientare naționalist creștină; simpatizant al Mișcării Legionare.

Victimă a vexațiilor cinicului doctor Simion Oeriu - Schäfer, în plin consiliu profesoral, curând după instaurarea regimului comunist, când se făceau presiuni pentru înlocuirea cadrelor universitare cu cadre mediocre, devotate Partidului Comunist.

Ion CIOCÂRLAN (n. 1874)

Scriitor

Născut în comuna Străoanii –de – Jos din județul Putna, într-o familie de țărani. Absolvent al Școlii Normale din Bârlad. Învățător

la sate şi apoi în oraşul Focşani.

Colaborează la *Semănătorul*, făcând parte din Mişcarea semănătoristă. Colaborează, de asemenea şi la alte publicaţii: *Făt Frumos, Luceafărul, Convorbiri critice, Viaţa literară şi artistică, Ramuri* ş.a.

Din opera lui menţionăm: *Pe plai* – nuvele (1903), *Traiul nostru* – povestiri (1906), *Inimă de mamă* (1908), *Vis de primăvară* (1909), *Călăuza podgorenilor* (1913), *La vatră* (1925), *Flămânzi* (1926), *Du-te dor-român* (1930).

Proza lui înfăţişează cu simpatie viaţa ţărănească.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Aurel CIORAN (1914-1997)

Avocat

S-a născut în comuna Răşinari din judeţul Sibiu, fiu al protopopului din această comună. Este frate cu Emil Cioran.

După terminarea *liceului* la Sibiu, studiază *Dreptul* la Bucureşti devenind avocat. Practică avocatura timp de zece ani la Sibiu. Este combatant pe front timp de doi ani, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Ca majoritatea intelectualilor din perioada interbelică, aderă cu toată convingerea la crezul naţionalist al generaţiei sale şi devine membru al Mişcării Legionare. Este, de altfel un crez puternic înrădăcinat în tradiţiile familiei Cioran, crez împărtăşit atât de sora sa Virginia, cât şi de fratele său Emil.

În anul 1948, când regimul comunist dezlănţuie cumplita prigoană pentru lichidarea rezistenţei spirituale naţionalist - creştine, este arestat împreună cu un grup de legionari şi condamnat la şapte ani închisoare, pe care îi execută la Aiud.

După eliberarea din închisoare se stabileşte la Sibiu, perioadă în care întreţine relaţii de caldă prietenie cu filosoful Constantin Noica.

După evenimentele din decembrie 1989 se ocupă de publicarea corespondenţei fratelui său Emil.

Aurel Cioran a fost exemplu de demnitate şi atitudine

românească rectilinie, într-o perioadă frământată, când ţara se străduia să-şi regăsească identitatea naţională, grav afectată de regimul comunist.

A trecut în veşnicie nepătat de compromisuri şi îndoieli.

Emil Cioran (1911-1995)

Filosof şi eseist, scriitor de limbă română şi franceză

S-a născut în comuna Răşinari din judeţul Sibiu, unde tatăl său era preot.

Studiile secundare le face la Sibiu, la liceul *Gh. Lazăr*. Urmează cursurile *Facultăţii de Litere şi Filosofie* din Bucureşti (1928-1932), încheiate cu o teză despre H. Bergson. Elev al lui Nae Ionescu, din generaţia strălucită care a cuprins pe Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Dinu Amzăr, Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Mihail Polihroniade.

După o bursă de studii în Germania (1933-1935) este *profesor de filosofie* la un liceu din Braşov, slujbă pe care o părăseşte după un an.

Sub influenţa contactelor cu Mişcarea Legionară scrie *Schimbarea la faţă a României*, editura Vremea (1937), considerată un fel de „cuvântare către naţiunea română" (Fichte), în care scrie:

„... un popor devine o naţiune numai când ia un contur original şi îşi impune valorile lui particulare ca valori universale".

Din anul 1937, când obţine o bursă a statului francez pentru doctorat (şedere prelungită până în 1938), Cioran îi scria lui Mircea Eliade, la Bucureşti, următoarele: ***„... mai mult decât oricând sunt convins că revoluţia legionară este ultima şansă a României..."***

În România a colaborat la *Gândirea, Vremea, Calendarul, Floarea de Foc, Revista de filosofie, Convorbiri literare* ş.a.

Andrei Justin Hossu scrie: „...Mândria lui Cioran era o scrisoare primită de la Codreanu, Căpitanul Legiunii, care i-a scris atât: *«Domnule Cioran, cum puteţi Dv. să criticaţi poporul român în strălucita Dv. carte (Schimbarea la faţă a României), când poporul român a născut o personalitate ca Dv.?»* Grozavă scrisoarea lui

Codreanu, nu ? Era atât de fericit Emil, încât mergea zilnic prin toate cafenelele literare bucureştene şi arăta scrisoarea lui Codreanu, lăudându-se că îl aprecia absolut pe Căpitan" (septembrie 1995 - La moartea lui Cioran, în *Cuvântul Românesc*).

În conferinţa ţinută la Radio Bucureşti, la 27 noiembrie 1940, pe tema *Profilul interior al Căpitanului* avea să spună, între altele:

„Înainte de Corneliu Codreanu România era o Sahară populată. Cei aflaţi între cer şi pământ n-aveau nici un conţinut, decât aşteptarea. Cineva trebuia să vină..."

„...în noi gemea viitorul, în unul clocotea. şi el a rupt tăcerea blândă a existenţei noastre şi ne-a obligat să fim..."

„...Corneliu Codreanu n-a pus problemele moderne şi contemporane. Era mult prea puţin. El a pus problemele în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naţionale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiţiei noastre, ci să introducă absolutul în respiraţia zilnică a României..."

„...Căpitanul a dat românului un rost. Înainte de el, românul era numai român, adică un material uman alcătuit din aţipiri şi umilinţe. Legionarul este un român cu substanţă..."

Corneliu Codreanu împreună cu Emil şi Aurel Cioran

„...Acel ce a dat ţării altă direcţie şi altă structură, unea în sine o problemă elementară cu detaşarea spiritului. Soluţiile sale sunt valabile în imediat şi în veşnicie. Istoria nu cunoaşte un vizionar cu spirit mai puternic şi atâta pricepere în lume, sprijinite pe un suflet de sfânt. Tot aşa, ea nu cunoaşte o a doua mişcare în care problema mântuirii să meargă mână în mână cu gospodăria..."

„...Credinţa unui om a dat naştere unei lumi ce lasă în urmă tragedia antică şi pe Shakespeare. Şi aceasta în Balcani! Pe un plan absolut, dacă ar trebui să aleg între România şi Căpitan, n-aş fi ezitat nici o clipă. După moartea lui ne-am simţit fiecare mai singuri. Cu excepţia lui Iisus, nici un mort n-a mai fost prezent între cei vii..."

„De aici încolo ţara va fi condusă de un mort - îmi spunea un prieten pe malurile Senei. Acest mort a răspândit un parfum de veşnicie peste pleava noastră umană şi a readus cerul deasupra României".

În 1947 începe să scrie în limba franceză. Publică cinci cărţi în ţară şi mai bine de zece în Franţa, toate la editura Gallimard. Cartea de debut obţine premiul Comitetului pentru premierea scriitorilor tineri needitaţi. Pentru „Manualul de descompunere" (1949) obţine în 1950 premiul Rivarol.

În Occident, va evolua adâncind accente negative ale personalităţii sale, în lucrări care-l vor face celebru.

Moare la Paris în 1995, cu bucuria Revoluţiei din 1989, aşa cum a recunoscut-o în public. Acesta demonstrează că, în lunga-i însingurare, dragostea lui pentru ţară nu l-a părăsit.

Gheorghe CIOROGARU
Doctor în Economie Politică

Născut în comuna Novaci, judeţul Gorj. *Studii de Drept şi Economie Politică*. Îşi ia doctoratul la Universitatea din Heidelberg, cu celebrul economist german Dr. Schacht.

A efectuat multe traduceri din limba germană (Goethe, Iakobi, Bohme ş.a.). A fost ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* în decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea. A fost membru al Mişcării

Legionare.

Ion CLAUDIAN (1900-1987)

Medic, profesor universitar

S-a născut în Bucureşti, fiu al generalului erou de la Oituz, Florin Claudian şi frate cu profesorul universitar de filosofie Alexandru Claudian, mort în infernul Canalului Dunăre - Marea Neagră.

Studii la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti, pe are o absolvă cu *magna cum laudae* în 1928. Conferenţiar universitar în 1935, cu activitate în Spitalul Colţea şi Brâncovenesc. Prim efor al Eforiei Spitalelor Unite în 1940.

În 1938 tipăreşte lucrarea *Alimentaţia poporului român*, carte de referinţă în domeniu. În 1944 publică studiul *Pelagra*, premiat de forurile medicale pentru conţinutul ei original, deosebit de valoros.

În 1937, alături de doctorii Haralambie Angelescu, Sîrbu şi Alexandru Popovici, intră în Mişcarea Legionară, în corpul Răzleţi. După lovitura de stat a lui Ion Antonescu din ianuarie 1941, este judecat şi condamnat la doi ani de închisoare pentru *„î n d e m n la nesupunere şi insulte la adresa Conducătorului Statului"*. De la Jilava, este trimis pe front, degradat şi ţinut în linia întâia timp de 339 de zile.

Activează între 1944-1950 în grupul condus de Profesorul George Manu. Ajunge în Franţa în 1950, unde este primit cu cinste în mai multe societăţi medicale de specialitate. Din 1957 este expert ONU pentru alimentaţie în organizaţia FAO. Se ocupă de problema nutriţiei, în fruntea unor misiuni de cercetare, în Tunisia în 1958, Madagascar 1960, în Togo, Camerun, Gabon, Ciad. În afara activităţii ştiinţifice, organizează, în aceste ţări, cantine şcolare, seminarii regionale şi cursuri de nutriţie şi educaţie alimentară.

În 1967 revine, bolnav, la Paris. Publică peste 20 de lucrări. Profesori celebri ca C. Moriquand, Max Sarre de la Sorbona, Gaston Bachelard, Fernand Brandel şi mai cu seamă Jean

Tremollieres îi recunosc meritele savantului român.

Decedat la Paris, în 1987, lasă ca ultimă dorinţă, să-i fie aduse în ţară rămăşiţele pământeşti şi înmormântate alături de părinţii lui şi de neamul pe care l-a iubit atât.

Gheorghe CLIME (1889-1939)

Inginer, avocat

S-a născut în comuna Oancea din judeţul Covurlui. *Liceul* îl face la Galaţi, unde înfiinţează societatea naţională *Avântul*. *Inginer silvic* şi *licenţiat în Drept*.

Face parte din *Liga Apărării Naţionale Creştine (LANC)*. În Legiune se înrolează încă de la înfiinţarea ei, în anul 1927.

Luptă în războiul din Spania pentru biruinţa Crucii, în echipa condusă de Ion Moţa.

Este numit de Corneliu Codreanu Comandant legionar al Bunei

Căpitanul, Generalul Cantacuzino, Gheorghe Clime şi Ion Zelea Codreanu în timpul procesului Duca din 1934.

Vestiri. Devine preşedinte al partidului *Totul pentru ţară*, după moartea generalului Cantacuzino - Grănicerul, în 1937.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea şi asasinat în închisoarea de la Râmnicu Sărat, în septembrie 1939, din ordinul aceluiaşi rege ucigaş Carol al II-lea.

A fost una din figurile cele mai preţuite ale Mişcării Legionare prin energia, simţul organizatoric şi dăruirea sa.

Ion ZELEA - CODREANU (1878 -1941)

Profesor, scriitor

Ion Zelea CODREANU împreună cu fiul său Corneliu în 1916

S-a născut în comuna Igeşti, fostul judeţ Storojineţ din Bucovina. Tatăl pădurar, bunicul tot pădurar - codrean. *Şcoala primară* o urmează în comuna natală, *liceul în Suceava*. Obţine *licenţa în Litere, la Universitatea din Iaşi,* în 1903.

A fost director de liceu şi profesor de Limba română şi germană la liceul din Huşi.

În timpul primului război mondial a condus un batalion pe linia întâi a frontului.

A fost de mai multe ori parlamentar, inclusiv la 20 decembrie 1937, reprezentând linia naţionalist - creştină. Remarcabil talent oratoric.

A avut şapte copii, primul dintre ei fiind Corneliu Codreanu, întemeietorul Mişcării Legionare.

A colaborat la *Neamul Românesc* al lui N. Iorga şi la *Înfrăţirea Românească.*

A publicat : *Spre altă şcoală* (1909); *Răvaşul unui ţăran* (1911); *Pentru neam: cu arma cuvântului* (1918); *Pentru ordine, muncă şi dreptate* (1920); *În umbra mormântului lui Ştefan cel Mare* (1927).

Profesorul Ion Zelea Codreanu a fost un mare animator, în cadrul generaţiei care a făcut întregirea naţională a României, la 1918.

După primul răz-boi mondial a făcut parte din pleiada de naţionalişti creştini (*I. Găvănescul, C. Şumuleanu, A. C. Cuza, Ion Cătuneanu, Traian Brăileanu* ş.a.), care au militat pentru consolidarea statului naţional român, împotriva duşmanilor interni şi externi.

A fost unul din ctitorii Mişcării Legionare.

Suflet de martir, îndureratul părinte şi-a pierdut, prin asasinarea de către duşmanii neamului românesc, pe trei din fii lui: Corneliu, Ion şi Horia.

Nicolae COJOCARU (1916-1998)

Avocat

S-a născut în comuna Vulturi din judeţul Constanţa. Descinde dintr-o familie de oieri veniţi cu turmele din Ardeal.

Urmează cursurile primare în comuna natală. După absolvirea *liceului* din Constanţa, urmează cursurile *Facultăţii de Drept* din Bucureşti. În perioada studenţiei îşi însuşeşte crezul şi starea de spirit a Mişcării Legionare, care au marcat întreaga lui existenţă.

După terminarea studiilor universitare îşi face stagiul militar la *Şcoala de Ofiţeri de Rezervă de Artilerie*, la Craiova, şi devine ofiţer.

Se încadrează în baroul avocaţilor din Bucureşti şi practică avocatura între anii 1937-1941, când izbucneşte războiul de reîntregire din răsărit.

Mobilizat, ca ofiţer de rezervă, participă la întreaga campanie

a Armatei Române în Războiul antisovietic și este decorat cu Coroana României, Steaua României, Crucea de Fier, Cruciada împotriva comunismului. Este propus și pentru *ordinul Mihai Viteazul*, însă, datorită schimbărilor de la 23 august 1944, nu i-a mai fost acordat.

Atunci se afla pe frontul din Moldova.

Nae Cojocaru este luat prizonier și ajunge în lagărul de la Uranki - Mânăstârca.

Ca jurist, cunoscător al convențiilor internaționale privind prizonierii, face parte din grupul care protestează împotriva tratamentului inuman aplicat, cât și împotriva organizării unei asociații pentru reeducarea prizonierilor, condiție declarată sine qua non pentru repatriere. Sovieticii nu voiau să comunice nici termenul limită pentru repatriere.

Nae Cojocaru își asumă rolul de purtător de steag și declanșează o grevă. NKVD-ul face anchetă. Atitudinea lui este considerată sfidare, fapt pentru care i se intentează proces. Are loc o mascaradă juridică și este condamnat la 12 ani muncă silnică, majorată apoi la 25 ani pentru atitudine sfidătoare în timpul procesului. Este trimis la o colonie de muncă din Nordul îndepărtat, dincolo de cercul polar, la Vorkuta, unde se exploata huilă. Aici cunoaște monstruozitățile care depășesc limitele faptelor inumane de care este capabil comunismul ateu. La finele anului 1952, după opt ani de prizonierat, este transportat în țară. Ajunge în lagărul de triere de la Ghencea, unde trece prin fața unei comisii condusă de colonelul de securitate Dulgheru, alias Dulberger. Astfel ia sfârșit prima parte a odiseii avocatului Nae Cojocaru.

Își procură acte de identitate și pleacă în comuna natală Vulturi. Prezența lui în comună fiind considerată pericol, jandarmii îi pun în vedere să o părăsească.

Urmează o nouă arestare. Anchetat non stop în subsolul Ministerului de Interne, zile și nopți întregi, este torturat, până la pierderea cunoștinței, de maiorul Brânzaru și boxerul securist N. Linca. Este condamnat la 25 de ani muncă silnică.

De la Interne, trecând prin Jilava, ajunge la Aiud. În aprilie 1957, miercuri, în Săptămâna Patimilor, participă la dezlănțuirea grevei foamei. Greva cuprinde și Celularul. La Aiud, după șase zile, greva încetează în urma unor promisiuni care nu au fost respectate. Un lot de o sută de deținuți a fost transportat la Gherla. Printre ei era și Nicolae Cojocaru.

La Gherla, el refuză să mai iasă la anchetă și dă dovadă de atitudine fermă. Comandantul Goiciu dă dispoziția fără precedent *„să fie zidit"* într-o celulă strâmtă de 3x1,5 m. În aceste condiții, Nae Cojocaru petrece 9 luni de uluitoare sălbăticie, cea mai lungă noapte, din care iese slăbit fizic, dar întărit sufletește.

Se eliberează în iulie 1964, la grațierea generală a deținuților politici.

Este autorul unei lucrări memorialistice în care își prezintă anii zbuciumatei lui treceri prin viață.

Gheorghe COMĂNESCU

General

A cunoscut viața legionară și a admirat această școală de formare a caracterelor.

La procesul Căpitanului din 1938, declară: *„...L-am cunoscut pe Căpitan în 1934; apoi în 1936 în tabăra de la Carmen Sylva. Domnul Codreanu a încercat să îndrume tineretul pe linie naționalistă. Nu vizează puterea, ci vrea să formeze caractere..."*

A fost simpatizant al Mișcării Legionare.

Alexandru [Alecu] CONSTANT (1906-1986)

Jurist, scriitor, fost ministru

S-a născut în orașul Oltenița din județul Ilfov.

Rămas orfan de mic, are o copilărie plină de lipsuri. Elev merituos, este încurajat de profesori și își face *studiile liceale* în București. Absolvind cu succes deosebit *Facultatea de Drept* (1930), i se acordă o bursă pentru continuarea studiilor în Franța, unde obține titlul de *Doctor în științe Juridice și Economice*.

Este avocat pledant în baroul de Ilfov, ziarist și scriitor (publicist, eseist, poet).

Aderă la Mișcarea Legionară din 1932.

Fondator, împreună cu Mihail Polihroniade, în 1933, al revistei bilunare *Axa*. Revista reflectă punctul de vedere legionar în istorie, învățământ, religie, filosofie, în cultura românească în general.

Comandant legionar din anul 1935 - promoția de la Carmen Sylva.

În perioada 1934 -1938 este șeful serviciului juridic al Mișcării Legionare.

Conduce ca director ziarul *Buna Vestire*.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru țară* la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

În 1940-41 este Subsecretar de Stat în Ministerul Presei și Propagandei naționale.

Este autorul lucrării *Legiunea merge înainte*, apărută în 1940 la editura Cultura Națională.

Deținut politic din 1946 până în 1964 în închisorile de la Jilava, Ocnele Mari, Sighet și în diabolica temniță de la Râmnicu Sărat.

Intelectual rafinat și subtil, caracter ferm, sobru și deosebit de modest, în temniță a compus mental poeme de o rară sensibilitate și profunzime, care nu au putut fi încă publicate.

În anul 1980 a reușit să tipărească un volum de eseuri *Dintr-un jurnal de idei*.

Mihai CONSTANTINESCU
(1926 - 1987)
Violonist, profesor la Conservator

S-a născut la Chișinău. A urmat *cursurile liceale* în București la *Mihai Eminescu*, unde a făcut parte din *Frăția de Cruce* a acestui liceu, însușindu-și o trăire națională și creștină, dată de educația legionară. Absolvă *Conservatorul* din București, având ca profesori pe Alexandru Theodorescu, Constantin Brăiloiu, Vasile Popovici, Mihail Jora.

După o perioadă de persecuții din partea regimului comunist, reintră treptat în viața muzicală ca *violonist - solist* la Filarmonica din Brașov (1950-1958), *conferențiar* la Catedra de vioară de la Conservatorul din Cluj, *violonist - solist* la Filarmonica *„George Enescu"* din București (1968-1987).

Violonist de înaltă ținută artistică, concertează la toate Filarmonicile din țară, precum și la Filarmonicile din Moscova, Berlin Sinfonie Orckester, Dresda Philharmonie, Filarmonica din Havana ș.a., sub bagheta celebrilor dirijori: Kiril Kondrașin, Ferensik Janos, Kurt Sanderling, Rolf Sauer, și alții.

Întreprinde turnee artistice în Cehoslovacia, Germania, Polonia, China, Vietnam, Bulgaria, Ungaria, Jugoslavia.

Este distins cu premiul II (Weimar, 1942), titlul de artist

emerit (1964), Ordinul Meritul Cultural (1968).

A fost un remarcabil pedagog, pregătind discipoli care s-au evidențiat apoi ca personalități artistice.

A publicat volumele de versuri: *Izvorul nopților albe* (1969), *Poarta cuvintelor* (1971), *Liman virtual* (1983).

În discografie este prezent cu înregistrări din L. Beethoven, W. Berger, Sabin Drăgoi, W. A. Mozart, G. Pergolese.

Prin tot ce a creat, Mihai Constantinescu ocupă un loc de frunte în contemporaneitate.

Paul CONSTANTINESCU (1909 – 1963)
Compozitor, membru al Academiei Române

S-a născut în orașul Ploiești.

Studiile secundare le urmează în orașul natal la Liceul *„Petru și Pavel"*. Studiile superioare, în țară, continuate cu specializări în străinătate.

Compozitor, membru al Academiei Române.

Creația sa se inspiră din folclorul străvechi și din muzica bizantină. Opera sa, modernă ca tehnică conponistică, constă în muzica sinfonică, muzică de cameră, lucrări concertante. Compune de asemenea operele *„O noapte furtunoasă"*, *„Pană Lesnea Rusalim"*, *„Miorița"*, precum și două oratorii cu inspirație creștină (*Nașterea și Patimile*). Paul Constantinescu este exponentul „eufoniei ortodoxismului" în arta sonoră europeană.

A colaborat și la revista bucoviană *„Iconar"*, în spiritul căreia se încadrează, ca și prietenul său, *compozitorul Liviu Rusu*.

A făcut parte din Mișcarea Legionară în perioada 1934 – 1941 și a fost admirator al lui Corneliu Codreanu și al constelației de filosofi și scriitori din jurul lui Nae Ionescu.

Victor CORBUŢ (1914-1994)
Jurist

S-a născut în comuna Ceica din judeţul Bihor.

Urmează şcoala primară în satul natal şi absolvă liceul *Samuil Vulcan* din Beiuş. Frecventează apoi *cursurile Facultăţii de Drept* din Cluj şi în 1938 se înscrie în *baroul avocaţilor din Oradea*.

Încă din Universitate, se încadrează în şuvoiul de tineret naţionalist creştin al epocii interbelice.

A fost arestat în decembrie 1933, în timpul prigoanei instituite de I.G. Duca, după dizolvarea Gărzii de Fier.

În 1938, în timpul dictaturii lui Carol al II-lea, este din nou arestat şi internat succesiv, în lagărele de la Oradea, Dragomirna, Suceava, Miercurea Ciuc şi Vaslui, ca şef al legionarilor din judeţul Bihor.

În septembrie 1940 este prefect al judeţului Fălciu.

În anul 1942 este trimis pe front, în linia întâi, conform dispoziţiilor lui Ion Antonescu. Este decorat cu Coroana României şi Virtutea Militară.

În mai 1948 este arestat şi, după 16 ani de temniţă, este eliberat în 1964.

În 1981 se refugiază în Statele Unite, unde cu greu obţine azil politic. Colaborează la ziarele şi revistele din exil: *Ţara şi Exilul, Drum, Curierul, Carpaţii, Libertatea* (New York). Se stinge din viaţă la Cleveland în 1994.

Pe o notiţă, înainte de a muri, scrisese: *...„Căpitane, Căpitane,...Aş vrea să mă ţin încă tare când părăsesc această lume, în care tu şi legionarii tăi ne-am străduit să învingem slăbiciunile din noi şi să dăm un sens divin acestei existenţe"...*

Nicolae CORNEANU (n.1925)
Mitropolit al Banatului, membru de onoare al Academiei Române

S-a născut la Caransebeş, în familie de preot.

Urmează cursurile secundare în oraşul natal, iar studiile superioare la *Facultatea de Teologie* din Bucureşti. Obţine doctoratul în Teologie în mai 1949.

Face carieră didactică la *Academia Teologică* şi în *Administraţia Arhiepiscopiei Timişoarei.*

În decembrie 1960 este ales episcop al Aradului, în februarie 1962 arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului, iar în aprilie, acelaşi an, *Mitropolit al Banatului.*

Este unul din teologii ecumenişti de seamă.

Promovează restaurări de monumente, colecţii muzeale, ridicări de noi locaşuri de cult.

Din 1962, este îndrumător al revistei *Mitropolia Banatului*, iar din 1990 al revistelor *Altarul Banatului* şi *Îndrumătorul bisericesc* de la Timişoara.

În anul 1992 este ales membru de onoare al Academiei Române.

Din opera sa scrisă menţionăm: *Simbolul scării şi treptelor în religiile necreştine, Cu privire la semnificaţia originară a cuvântului „catolic", Aspecte din lirica ambroziană, Actualitatea tratatului lui Tertulian* (*Despre prescripţia ereticilor*), *Fundamentarea teologică a pedobaptismului, Muntele Sinai şi importanţa sa în istoria bisericii creştine.*

S-a structurat pe o linie creştină şi naţională în cadrul Frăţiilor de Cruce încă din timpul studiilor secundare, la liceul din Caransebeş, continuate la Facultatea de Teologie.

Demnitatea acestui mare prelat se ridică la nivelul său de cultură şi profesionalism.

Dumitru COROAMĂ
General

S-a născut în comuna Ceahlău de pe valea Bistriţei, într-o familie de ţărani. Urmează *Şcoala militară* şi devine ofiţer.

Este mobilizat în 1916 şi ia parte ca tânăr ofiţer la luptele de la Mărăşeşti. Se distinge în lupte şi este decorat cu *Ordinul Mihai Viteazul* clasa I. Alături de el a participat la operaţiuni şi tânăra lui soţie, care pierde un ochi.

Au locuit în oraşul Piatra Neamţ, unde posedau o casă situată în mijlocul unui părculeţ plantat cu flori şi arbuşti, şi având un aspect foarte decorativ.

Structura lui sufletească de autentic ţăran român de la poalele munţilor, educaţia militară, fizicul plăcut şi rara lui modestie impuneau respect şi admiraţie.

După primul război avansează în grad ajungând în anul 1940, ca general, să fie Comandantul Diviziei de Gardă Regală.

În noaptea de 5 spre 6 septembrie 1940, când regele Carol al II-lea, în situaţia disperată în care se afla, îi cere generalului Coroamă să-i apere tronul, răspunsul lui este: ***„Majestate, întregul popor cere abdicarea Majestăţii Voastre. Nu se va trage nici un glonţ în români, pentru a vă susţine. Singurul lucru bun ar fi salvarea Dinastiei prin abdicare şi transmiterea tronului principelui Mihai."***

A fost lovitura de graţie care a determinat abdicarea regelui călău.

Generalul Coroamă era un simpatizant al Mişcării Legionare. Îl preţuia mult pe Corneliu Codreanu, pe care-l cunoscuse de pe când era adolescent. În casa lui, portretul Căpitanului era la loc de cinste. Atât el cât şi soţia sa, Eugenia, se îngrijeau de activitatea Frăţiilor de Cruce din oraş şi ajutau, cu sfatul şi material, pe mulţi elevi şi eleve, care făceau parte din această organizaţie.

Războiul început în 1941 l-a găsit în funcţia de comandant al corpului de armată de la frontiera cu Rusia. Fusese îndepărtat din Bucureşti de Ion Antonescu, care îi cunoştea sentimentele prolegionare.

Nu a participat la războiul împotriva Rusiei Sovietice, aflându-se în dezacord cu Ion Antonescu. Coroamă susţinea războiul cu toate forţele până la Nistru, dincolo de care să participăm cu un corp expediţionar aflat integral în subsistenţa armatei germane. Aceste opinii nefiind acceptate, Coroamă îşi dă demisia din armată.

În mai 1948, odată cu masivele arestări de legionari, este adus la Bucureşti, anchetat şi condamnat. Este deţinut mai întâi la Jilava, apoi transferat la Ocnele Mari (cu un lot de fruntaşi legionari - Alexandru Constant, Dumitrescu Borşa, Ion Victor Vojen, Petre Ţuţea) şi apoi la Aiud.

A trecut prin toate ororile gulagului comunist şi, după 8 ani, este eliberat.

Bolnav, complet paralizat, se stinge şi este înmormântat în cimitirul oraşului Piatra Neamţ.

EUGEN COŞERIU

Profesor universitar

Se expatriază în Italia, apoi este chemat profesor universitar în Uruguay. Revine în Germania, deţine catedra de limba română la Tubingen, unde candidaţii puteau susţine

doctoratul în limba română. Se bucură de un prestigiu mondial, fiind considerat unul dintre cei mai de seamă poligloţi. Vorbea curent 41 de limbi şi dialecte.

La moartea unui vestit filolog japonez este invitat şi elogiază memoria marelui dispărut într-o japoneză perfectă, spre mirarea asistenţei, respectiv şi a Împăratului Japoniei.

Horia COSMOVICI (1909-1998)

Avocat, scriitor, preot

S-a născut în comuna Tureatca, judeţul Dorohoi. Primul război mondial îl surprinde în Bucureşti, unde se stabileşte definitiv.

Toate studiile le face în Bucureşti: şcoala primară Poenărescu, pe str. Antim. Apoi, la *Liceul Lazăr* studiile liceale, iar studiile juridice la *Facultatea de Drept* din Bucureşti, unde îşi susţine doctoratul.

Se înscrie în Baroul de Ilfov şi lucrează în Biroul avocaţial şi profesional al profesorului Istrate Micescu, care, închis fiind la Aiud, afirmă că Horia Cosmovici i-a fost cel mai bun secretar şi competent colaborator juridic.

În anul 1937, ia parte la campania electorală a partidului *Totul pentru ţară* şi desfăşoară o luptă acerbă împotriva dictaturii lui Carol al II-lea.

În mai 1938, în procesul Căpitanului, a făcut parte din echipa de avocaţi care au susţinut apărarea în faţa tribunalului.

În anul 1940, este numit *Subsecretar de Stat* la Preşedinţia Consiliului de Miniştri. După o lună şi douăzeci de zile demisionează. După declararea războiului este trimis pe front.

La 8 septembrie 1943, trece la Biserica Romano-Catolică, în capela privată a Monseniorului Vladimir I. Ghika. La 16 decembrie, acelaşi an, se căsătoreşte şi Cerul l-a binecuvântat cu doi băieţi şi şapte nepoţi.

După 1944, a avut şase arestări, care înglobează *peste 17 ani de închisoare*. Face un lung periplu prin citadelele infernului comunist şi ajunge la Periprava, de unde se eliberează în 1964. Peste tot, caracterizat de o neafectată smerenie creştină, a alinat disperări şi a aprins în inimi candela speranţei.

La 13 mai 1969, este ordonat preot catolic de rit bizantin, de către episcopul Iuliu Hârțea.

În 1995 publică *Manualul omului politic creștin* sub minunata deviză: „Homo homini Christus!". Sunt demne de reținut cuvintele autorului: - *„Dedic această lucrare tuturor celor care au suferit împreună cu mine"* și sunt mii, zeci de mii ...

A scris, de asemenea, *Statul și elita legionară*.

Constantin CONSTANDACHE
(n.1876)
General, autor de studii istorice și politice

S-a născut în București.

Studii secundare la școala fiilor de militari din Iași; apoi la *Școala de ofițeri* din București și *Școala Superioară de Război* din București.

În 1913 este căpitan de infanterie, în 1917, subșeful Statului Major al Armatei a 2-a. În 1918 este colonel și director în Ministerul de Război. În 1927 este șeful Serviciului Istoric al armatei și profesor la școala de ofițeri, când este trimis în Franța. În 1931 este *președintele Consiliului de conducere al Muzeului Militar, membru al Academiei de științe și membru al Societății de Arheologie și numismatică.*

În literatură debutează din 1896, cu bucăți literare, la Adevărul literar. Colaborează la *Revista literară*, *Viața*, *Epoca literară*, *La Roumanie*, *L'indépendance roumaine*, *Foaie pentru toți*, *România militară*, *Revista infanteriei*, *Revista cavaleriei*.

Din opera scrisă menționăm: *Teatrele de operațiuni ruso-austro-germane* (1915), *Tragedia Germaniei* (1928), *Ideea de apropiere între națiuni în istoria modernă* (1930), *Din trecutul armatei române* (1931), *Problema responsabilităților războiului 1914-1916* (1933), *Cavalerismul - origine și evoluția sa* (1931), *Mareșalul Joffre* (1934), *Problema războiului* (1936), *Ființa și rostul Istoriei* (1937).

A făcut parte din completul militar care a judecat procesul Gărzii de Fier din aprilie 1934. *„L-am cunoscut pe Căpitan în 1934. Am fost judecătorul său. Pot spune că ideologia pe care o are: Patrie, Dumnezeu și Lege, ideologie pe care o cunoaște toată lumea, nu poate fi decât o ideologie frumoasă".*

A rămas un simpatizant al naționalismului românesc, al Mișcării Legionare.

Traian COTIGĂ (1910-1939)
Avocat, Doctor în Drept

S-a născut la Focșani, unde își face studiile elementare. Studii superioare la *Facultatea de Drept* din București.

Președinte *al „Uniunii naționale a studenților creștini români"* (UNSCR).

Remarcabil talent oratoric. Un adevărat tribun al studențimii.

Ales parlamentar pe listele partidului *„Totul pentru țară"* la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

Arestat în 1938 și internat în lagărul de la Miercurea Ciuc. Grav bolnav, este transferat la spitalul militar din Brașov, unde împreună cu alți șase camarazi este împușcat la 22 septembrie 1939, în aceiași zi cu alți 253 de legionari, asasinați fără sentință, în lagăre, închisori și alte locuri din țară.

Iată-l pe Traian Cotigă în fața morții:

„Ei bine, domnule colonel, legionarului nu-i este frică de moarte, legionarul sfidează moartea. Eu sunt comandant legionar, vă cer o favoare, să fiu împușcat primul, din față, nelegat, căci vreau să arăt cum moare un comandant legionar. Domnule colonel duceți-vă și comunicați regelui, cu care am stat de vorbă într-o audiență de 5 ore, că în loc să aibă gloanțe pentru dușmani, el împușcă pe cei mai buni ostași ai țării, pe legionari".

Apoi către soldați:

„Iar tu, frate jandarm, să mă lovești drept în frunte. ... dar să nu uiți că împuști un frate de-al tău, un frate care ar fi putut lupta alături de tine împotriva dușmanului. Să nu uiți niciodată că ești sluga mișeilor care duc țara la pieire".

Apoi în poziție legionară pentru onor:

„Camarazi, duceți flacăra sfântă a Legiunii înainte spre biruință. Este singura mângâiere ce o puteți aduce peste

mormintele noastre proaspete. Trăiască Legiunea și Căpitanul!"

Aron COTRUȘ (1891-1962)
Poet

S-a născut în comuna Hașag de lângă Sibiu, dintr-o familie de preoți. *Studiile liceale* începute la Blaj, le termină la Brașov, în 1911. Se înscrie la *Facultatea de Litere* din Viena. O părăsește și intră în gazetărie în 1913, la ziarul *Românul* (Arad), apoi la *Gazeta Transilvaniei* (Brașov). În 1916 este încorporat în armata austro-ungară și luptă pe frontul italian, unde cade prizonier.

Este atașat de presă la Varșovia (1939), apoi în Direcția presei din țară.

În timpul celui de-al doilea război, fiind atașat de presă la Lisabona, se autoexilează în Occident, unde se stinge în 1962.

Din opera lui se desprind: *Poezii* (1911), *Sărbătoarea morții* (1915), *România* (poem-1920), *În robia lor* (1926), *Mâine* (1928), *Cuvinte către țărani* (1928), *Horia* (1935), *Țara, Minerii, Rapsodia Valahă, Rapsodia Dacă, Rapsodia Iberică, Drumuri prin furtună, Între Volga și Mississipi*, ș.a.

A colaborat la revistele *Luceafărul, Gândirea, Revista politică și literară, Salonul literar* ș.a.

Într-o vreme (1936) când despre elita noastră intelectuală, Corneliu Codreanu scria: *„...Ce grozavă este înstrăinarea clasei conducătoare a acestui popor, a clasei lui politice și culturale! Scriitorii își găsesc subiecte de tratat din toate nimicurile. Cărți peste cărți apar. Sunt pline vitrinele librăriilor de ele. Ce va zice viitorul despre aceștia, dacă pentru o tragedie ca aceea a Moților, petrecută sub ochii lor, ei n-au găsit nici un singur cuvânt, care să fie în același timp un semnal de alarmă pentru poporul amețit de literatura stearpă și de scandal, care-i întunecă drumul vieții și viitorului".*

Aron Cotruș este un exemplu pentru felul cum și-a manifestat iubirea pentru neamul din care s-a născut.

Mergând pe linia trasată de Eminescu și continuată de

Coșbuc, Goga ș.a., el s-a inspirat în opera sa poetică din problemele și durerile neamului românesc. Primejdiile care amenințau obiditul nostru neam agravându-se în ultimele decenii, Aron Cotruș a vibrat pentru durerile și tragediile românești. Era un nou îndemn la trezire dintr-o moarte perfid regizată. A devenit astfel un trubadur luptător, în sensul cel mai nobil al cuvântului. Aron Cotruș a luptat cu disperare prin poezia sa pentru a salva existența națiunii noastre.

Un exemplu edificator:

„Ioane, ia seama bine!
Țara aceasta se reazemă pe tine
Cu pumnii tăi iuți
Poți tu să mai cruți
Ciocoi, bulgari, grecotei, arnăuți,
Ce-au venit cândva goluți
De peste Dunăre
Să-ți smulgă muncă și supunere?...
Ești unul,
Poți fi milioane.
Curajul tău să-nfrunte temnițe, tunul,
Să crească
Vrerea ta românească,
Ioane!"

Ca și *Deșteaptă-te române* sau *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane* este un semnal de alarmă pentru trezirea din apatia „somnului de moarte".

Ovidiu COTRUȘ
Scriitor

Fiul lui Aron Cotruș. Autor de scrieri beletristice și critică literară. Membru în grupul de la Sibiu, împreună cu Șt. Augustin Doinaș, Ion Maxim, ambii legionari și I. D. Sîrbu. Și-a reunit cele mai multe articole în volumul *Meditații critice* prefațat de Ștefan Augustin Doinaș. A fost membru al Mișcării Legionare.

Ion NONEA COVRIG
Profesor

A predat Limba Română şi Filosofia la liceul din Sighişoara. Prefect de Târnava Mică (Blaj) în 1940. Revine la catedra de la Sighişoara şi este autor de lucrări de stil şi artă literară.

A publicat *„Mişcarea Legionară şi minorităţile"* (1937) şi *„Regimul totalitar"* – Braşov (1942). Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae CRĂCEA (n.1911)
Teolog

S-a născut în satul Băneasa din judeţul Teleorman. Urmează cursurile secundare la liceul *Anastasescu* din oraşul Roşiorii de Vede, terminând ultimele clase la liceul din Turnu Măgurele.

În liceu face parte din organizaţia *„Frăţiile de Cruce"*, când este fascinat de figura charismatică a lui Corneliu Codreanu.

Cursurile universitare le urmează la Bucureşti, la *Facultatea de Teologie*. Ia parte la toate acţiunile legionare din cadrul centrului studenţesc legionar. Obţine licenţa în Teologie şi devine preot.

La 3-6 septembrie 1940 participă la acţiunea de răsturnare a lui Carol al II-lea.

După evenimentele din ianuarie 1941 se refugiază în Germania, unde este internat în lagărul de la Buchenwald.

Revine în ţară după 23 august 1944 şi în iunie 1948 este arestat şi întemniţat până în iulie 1964.

Îmbină desăvârşit trăirea creştină cu crezul legionar.

A scris lucrarea de doctrină şi memorialistică *Dezvăluiri legionare* în patru volume, editate în anii 1994-1998.

Nichifor CRAINIC (1889-1972)
Teolog, doctrinar al ortodoxismului, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Bulbucata din judeţul Vlaşca.

Urmează cursurile secundare la *Seminarul central* din Bucureşti, iar cele universitare la *Facultatea de Teologie*. Îşi continuă studiile la Viena, unde întâlneşte şi leagă o prietenie trainică cu Lucian Blaga.

Profesor de mistică la *Facultatea de Teologie* din Chişinău şi apoi la Bucureşti.

Poet, teolog şi filosof, prezenţă viguroasă în mişcarea de idei a vremii, scrie o serie de lucrări care au „făcut epocă". Aduce o contribuţie excepţională, prin revista *Gândirea*, la crearea unui climat propice pentru o filosofie românească, a unei elevate vieţi spirituale a intelectualităţii româneşti şi la gruparea unui buchet excepţional de valoroşi oameni de cultură: *L. Blaga, D. Stăniloaie, I. Petrovici, T. Vianu, M. Eliade, D. Botta, E. Cioran, V. Voiculescu, D. Pillat, Radu Gyr.*

Primele sale volume de versuri : *Şesuri natale* (1916), *Zâmbete în lacrimi* (1916), *Darurile pământului* (1920), *Privelişti fugare* (1921), *Ţara de peste veac* (1931) se înscriu pe o linie tradiţională şi ortodoxă.

Articolele de atitudine cu orientare de dreapta au fost strânse în volumele *Icoanele vremii* (1919), *Puncte cardinale în haos* (1931), *Ortodoxie şi etnocraţie* (1937), *Nostalgia paradisului* (1940), opere viguroase de orientare şi interpretări absolut originale.

În perioada 1931-1933 a condus ziarul *Calendarul*, publicaţie a dreptei româneşti ortodoxe.

În 1933, acceptă cu mult entuziasm propunerea lui Corneliu Codreanu, printr-o scrisoare („Iubite Căpitane"), de a candida la alegerile parlamentare din decembrie 1933 pe lista Gărzii de Fier.

Din paginile *Calendarului* se desprinde încrederea lui manifestă în forţa de regenerare morală pe care numai Mişcarea Legionară, întemeiată pe inima generoasă a tineretului, putea s-o

aducă României.

Intervenind dizolvarea Gărzii de Fier şi asasinarea lui I. G. Duca, ziarul *Calendarul* este suspendat şi se produc arestări masive. Printre arestaţi este şi Nichifor Crainic.

După eliberarea din închisoare Crainic părăseşte linia Mişcării Legionare. Un motiv îl constituie faptul că Nae Ionescu se apropie de Mişcare şi devine unul din mentorii ei.

În 1940 este ales *membru al Academiei Române*, ocupând fotoliul rămas liber după moartea lui Octavian Goga, fiind considerat cel mai reprezentativ urmaş al său.

În 1940, în eseul *Revoluţia Legionară - Gândirea*, XIX, nr. 8, octombrie 1940 - scrie: *„Garda de Fier a entuziasmat prin stilul ei de viaţă cu totul aparte, dar mai ales prin spiritul de jertfă de sine, care-i stă la temelie şi care răspunde profundei generozităţi naive a tinereţii şi a copilăriei. Nu te entuziasmează decât ceea ce te face să uiţi de tine, să ieşi din tine însuţi. Mişcarea Legionară şi-a verificat în decursul anilor de prigoană această putere de atracţie, într-adevăr extraordinară, pe care zguduitoarele grozăvii ale interdicţiei n-au izbutit s-o stingă din inima tineretului. Dimpotrivă, când toţi au crezut că n-au mai rămas decât morminte şi cenuşă, flacăra incendiului a izbucnit cu aceeaşi tărie. Pe substratul acesta de generozitate şi de puritate nativă se va înscrie legionarizarea întreagă a ţării. Există la noi o situaţie cu totul răsturnată: Când oamenii maturi au vrut să stăvilească în tineret orice sâmbure de regenerare morală, copiii au devenit apostolii mărturisirii. În România, nu copiii se vor mântui prin părinţi, ci părinţii prin copii. Mai mult ca orice realizări imediate de guvernământ, actuala dispoziţie sufletească masivă generalizează legionarizarea, adică regenerarea României."*

Despre întemeietorul Mişcării Legionare scrie:

„Sporul nou pe care l-a adus Corneliu Codreanu în viaţa politică, nu stă în idei, pentru că idei poate avea oricine, ci într-o cruntă disciplină diametral opusă dezordinei democratice în mijlocul căreia apărea. O disciplină ale cărei elemente esenţiale sunt două: renunţarea la sine până la sacrificiul suprem. «Ori învingem, ori murim». Nu e numai un refren de cântec legionar, ci însuşi principiul acestei mişcări, care, în afară de aceea a lui Avram Iancu, e singura cu adevărat revoluţionară din istoria noastră. Revoluţionarismul zăcea în firea întemeietorului ei. Ne-am cunoscut de aproape, (ne-am iubit şi soarta a făcut să ne şi contestăm), dar ceea ce n-am încetat să

preţuiesc la el este îndrăzneala unică de a-şi fi aşezat existenţa la extrema limită de sus, unde nu este altă posibilitate decât biruinţa sau moartea. Din această psihologie personală s-a născut disciplina legionară; el, care se voia repetat în fiecare camarad de luptă. Pe când trăia, voinţa aceasta putea să aibă aparenţa unui egocentrism. Moartea lui, care e un sacrificiu, consfinţeşte această disciplină şi o ridică la prestigiul unei şcoli a eroismului moral".

În anul 1941 este ministru în guvernul Antonescu, după evenimentele din ianuarie 1941. Iese din guvern când fiica sa, *Nina Crainic*, este arestată pentru activitate legionară.

Condamnat în 1946 în lotul mareşalului Antonescu, este arestat în 1947 şi execută 15 ani de detenţie. Este ţinut în condiţii de exterminare în Zarca Aiudului o bună parte a timpului, pentru a i se învinge rezistenţa fizică şi morală.

În temniţă scrie poezii de mare frumuseţe şi adâncime, pe linia ortodoxismului şi a credinţei în neamul românesc (Tu, Eu, Balada Doinei, Cântecul potirului, Baldovin şi Mădălina ş.a.).

Prin tot ce-a scris rămâne un apărător al Neamului şi Credinţei ortodoxe.

Se defineşte singur în versurile:

„Tresaltă-n mine milioane
De-acelaşi sânge pe-un pământ,
Şi-n iureşul eternei goane,
Cum sunt ce-am fost, voi fi ce sânt!" („Eu")

Paul CRAJA (1911 -1939)

Medic

S-a născut într-o comună din Macedonia. Familia se stabileşte în România, după primul război mondial. Este orfan de mamă din fragedă copilărie.

După absolvirea liceului, în anul 1929, devine, prin concurs, student la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti.

În anul 1936, la conducerea Societăţii studenţilor în Medicină a fost ales Paul Craja. El a reuşit, făcând apel la ministrul finanţelor de pe atunci, Mircea Cancicov, să achite majoritatea datoriilor prin suma donată de acest ministru.

O altă realizare de proporţii, din timpul prezidenţiatului lui Paul Craja, a fost construirea Sanatoriului de odihnă pentru studenţi, la Mangalia, 130 de locuri, care, din păcate, nu avea să rămână mediciniştilor. În anul 1938 a fost oferit Ministerului Sănătăţii care i-a dat o altă destinaţie.

În anul 1936, Craja participă la Congresul Studenţilor de la Târgu Mureş, eveniment important care i-a marcat existenţa.

Viaţa politică tensionată din acea perioadă şi ameninţarea unei noi dizolvări a Gărzii de Fier, l-au determinat pe Paul Craja să propună un avertisment de intimidare, adresat celor care vor mai îndrăzni să recurgă la astfel de măsuri. Acest fapt a fost răstălmăcit, considerat ameninţare, iar Paul Craja, împreună cu alţi studenţi, a fost arestat, judecat şi condamnat, cu suspendare, la un an şi jumătate de închisoare.

La ultimul cuvânt, Craja declară: *„N-avem odihnă şi nu vrem odihnă. Chiar morţi, legionarii, ne transformăm mormintele în tot atâtea steaguri de luptă!".*

În anul 1939, în noaptea de 21/22 septembrie, în închisoarea de la Râmnicu Sărat, Paul Craja este asasinat împreună cu alţi 13 fruntaşi legionari, din ordinul dat de regele Carol al II-lea. După ani de zile, osemintele, i-au fost depuse de un frate în cavoul unchiului lor, din cimitirul Bellu.

Paul Craja a fost un fidel adept al crezului legionar. Înzestrat cu sobrietate, modestie, spirit de sacrificiu, a fost unul din legionarii de elită.

Valentina CREŢOIU [ŢASSIAN] (n.1909)

Soprană la Opera Română

S-a născut în Bucureşti, ardeleancă de origine.

Copilăria şi-o petrece la Fălticeni, unde tatăl său era Directorul Băncii Naţionale. La 15 ani se înscrie la *Conservatorul* din Cernăuţi, *clasa pian şi solfegii.* Urmează şi *cursuri de canto.* Continuă *studiile de canto la Conservatorul* din Bucureşti.

Debutează în 1931 în *Traviata*, apoi în *Tannhäuser.*

Interpretează rolurile mari din *Giani Schichi şi Faust.*

Cântă la Opera din Berlin şi din Varşovia.

A fost şefă de cuib în organizaţia de femei (Cetăţui) a Mişcării legionare.

Nicolae CREVEDIA (1904-1978)

Scriitor, gazetar

S-a născut în comuna Crevedia Mare din judeţul Vlaşca, într-o familie de ţărani.

Începe liceul la vârsta de 15 ani şi îl termină în 4 ani, după care urmează *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Bucureşti.

În 1931 este profesor secundar.

După colaborări la ziarele *Curentul* şi *Mişcarea*, activează la ziarul *Calendarul* al lui Nechifor Crainic, încă de la înfiinţarea lui.

În literatură debutează în 1926 la *Viaţa literară*. Colaborează intens la *Gândirea*, unde publică versuri începând din 1932. Prim redactor la ziarul *Porunca Vremii.*

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Dimitrie CUCLIN (1885-1978)

Compozitor, profesor la Conservator

Născut la Galaţi. Urmează cursurile liceului *Vasile Alecsandri* din localitate. Studiază între 1903-1907, la *Conservatorul* din Bucureşti, vioara, contrapunctul, armonia, cu D. Kiriac, Alfonso Casaldi, Dimitrie Dinicu, Robert Klenck; apoi. susţinut de Spiru Haret, la *Conservatorul* din Paris şi la *Schola Cantorum*, cu Vincent d'Indy.

În 1918 este profesor de armonie, contrapunct şi compoziţie la Bucureşti. Predă, ca profesor de vioară şi ştiinţe muzicale teoretice, la *Conservatoarele din New York* şi *Brooklyn* între 1922 şi 1930. Regele Ferdinand îi trimite, la recomandarea lui George Enescu, distincţia *„Coroana României"* cu gradul de comandor.

Profesor de Estetică muzicală la Conservatorul din Bucureşti. Laureat al *Premiului naţional de muzică* în 1939.

Scrie patru opere, un scherzo simfonic (*premiul I Enescu 1913*), 20 simfonii, lucrări vocal - simfonice (liturghie, oratoriu, cantată, imn ţării mele), 5 cuartete, 8 sonate, o rapsodie, sonatine, suite pentru violoncel şi pian, suite pentru cuartet de coarde, concert pentru vioară şi orchestră, 5 coruri religioase, 12 imnuri

engleze, 12 madrigale, 7 doine din război, Cântece româneşti, coruri (Rodica, Semănătorii, Primăvara), colinde, cântece pentru copii, cântece franceze, engleze pentru voce şi pian, valsuri pentru pian.

Opera tipărită: *Destinée mystique* (1919), *Doine şi sonete* (1932), *Tratat de estetică muzicală* (1933), *Tratat de forme muzicale* (1942), manuale de muzică, *Chestiunea Filarmonicii şi a Operei Române*, poeme, piese de teatru, lieduri, doine etc.

Prin complexa lui operă a contribuit în grad înalt la cultura naţiunii noastre.

A fost membru al Mişcării Legionare. Persecutat, arestat, condamnat, a făcut detenţie politică la sinistrul Canal.

Ioan CUŞA (1925 – 1981)

Scriitor, poet, editor

S-a născut în Macedonia, în comuna Gramaticova, regiunea Vodana (Grecia de azi). Descinde dintr-o familie de păstori, fârşiroţi transhumanţi.

În anul 1925, tatăl său, conduce delegaţia românilor sosiţi în România, în vederea repatrierii, care are loc în 1928.

Clasele primare le face în comuna Casim, judeţul Caliacra; se înscrie apoi la liceul comercial din Bazargic, pe care nu apucă să-l termine din cauza cedării, în 1940, a judeţelor Durostor şi Calicra.

Se înscrie la *liceul comercial* din Constanţa, continuându-şi astfel studiile începute la Bazargic. Urmează studiile superioare la *Academia Comercială* din Bucureşti. În 1948 se vede obligat să părăsească ţara din cauza ostilităţii regimului comunist. Cu un grup de tineri trece din Banat în Jugoslavia, apoi în Austria, Germania şi în cele din urmă ajunge în Franţa. Îşi continuă studiile la Strasbourg. Înfinţează o tipografie, iar la Evry este preşedinte al *„Companie Française d'Impression"*.

Aici apar, sub îngrijirea lui Dumitru Bacu, multe opere ale celor din exil, care fac cunoscute străinilor frumuseţile geografice şi spirituale ale plaiurilor natale.

În Ioan Cuşa, nostalgia locurilor dragi nu s-a stins nicând. Lui Paul Barbăneagră îi spune cu durere: -*„Mi-e foame de ţară!"*, iar lui Demostene Nacu, în drumul de la Paris la Freiburg, îi mărturiseşte: -*„Mi-e dor de coasă şi de acasă!"*

Ca să-şi astâmpere dorul de locurile copilăriei, îşi crează un refugiu la Eygaliéres, în Provence, unde peisajul are asemănări cu cel din Dobrogea.

Cuşa este un cunoscut ctitor de carte; scoate revista Prodomos şi Ethos. Scrie *Întâmplări pentru o istorie personală*, versuri închinate lui Emil Cioran, dedică poeziile *Cumpăna* lui Ion Barbu şi privighetorilor dobrogene din vechiul Măcin, iar *Vis Burgund* şi *Resemnare* vestesc amarul unui sfârşit prematur.

Avea în gând să realizeze o mare bibliotecă a exilului, un centru al diasporei. Dar n-a mai apucat să-şi realizeze opera. Boala care i-a frânt zelul, la 21 mai 1981, a zădărnicit totul.

Despre realizările sale acolo, departe de ţară, oameni de cultură, români şi francezi, au alcătuit un volum omagial în care Mircea Eliade, Emil Cioran şi Virgil Ierunca au subliniat dimensiunile acestui adevărat pisc al exilului şi pierderea ireparabilă pentru unitatea de suflet şi de iniţiativă.

Pavel Costin DELEANU (1906-1991)

Scriitor

Născut la Bucureşti.

Studii de *Drept* şi *Litere la Universitatea din Bucureşti.*

Colaborator la revista *Axa*, fondată de legionari. Face parte din *„Ideea românească"*. Împreună cu *pictorul Al. Bassarab, sculptorul Anastase* şi *scriitorul Horia Stamatu* au creat *„Cenaclul Luchian"*, un adevărat laborator de creaţie.

În casa lui a zăbovit o bună bucată de vreme cultura noastră contemporană. Aici au avut loc dezbaterile vremii şi s-au lansat idei la care au participat printre alţii *Mircea Vulcănescu, Arşavir Acterian, Horia Stamatu, Eugen Ionescu, Ştefan Ion George, Emil Botta, Mihai Vâlsan.*

Tot aici au gândit temeliile unei noi viziuni arhitecturale româneşti: *Constantin Joja, Nicolae Goga, Dan Iovănescu.*

În locuinţa lui şi-a găsit sălaşul duhul legionar şi s-au plămădit unii dintre propovăduitorii lui.

În exil, după 1941, va contribui la susţinerea *Centrului Român de Cercetări* la Paris.

Ovidiu O. DENSUŞIANU (n. 1904)
Scriitor

Născut în Bucureşti. Fiul profesorului Ovid Densuşianu, reputat filolog, membru al Academiei Române.

Licenţiat în Litere la Iaşi (1927). Studii continuate în Italia. A activat în Direcţia Presei, apoi secretar literar al Teatrului Naţional din Bucureşti până în 1932.

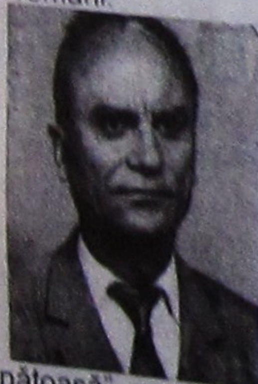
Corespondent al ziarului *Ottobre* din Roma, colaborator al ziarului *Universul* şi redactor politic la *Porunca Vremii*.

Autor al mesajului în favoarea Italiei în timpul războiului din Abisinia, la care au aderat partidele de dreapta din ţara noastră.

Simpatizant activ al Mişcării Legionare, căreia i-a dedicat trilogia românească *Stăpânul* (1937), *Furtuna* (1937) şi *Amurgul pe culmi* (1938).

Mihai Stere DERDENA (n.1934)
Profesor, scriitor

S-a născut în satul Stâna Cadânei, din judeţul Caliacra. Este al cincilea fiu dintre cei nouă copii ai unei familii de ţărani macedo-români.

În 1940, ca urmare a pierderii judeţelor româneşti Caliacra şi Durostor, familia Derdena s-a refugiat în satul ialomiţean Pribegi, iar apoi, în cătunul tulcean Caugagia. Aici, între anii 1941 şi 1945, Mihai frecventează clasele primare. Din 1945 până în 1952, urmează cursurile *Liceului Spiru Haret* din Tulcea.

Datorită originii sociale considerată „nesănătoasă" nu i se permite, în 1952, să susţină examenul de admitere la Facultatea de Ştiinţe Juridice din Bucureşti. Apoi se înrolează ca brigadier voluntar la şantierul hidrocentralei de la Bicaz.

În 1953 devine student al *Facultăţii de Filosofie* a Universităţii Bucureşti.

În timpul studiilor liceale este bătut de securişti, iar pe parcursul stagiului de brigadier este victima unei tentative de asasinat

datorită opoziţiei sale faţă de colectivizare.

La 8 noiembrie 1956, pe când se afla internat la Spitalul Studenţesc de TBC, a fost ridicat de sub perfuzie, „pentru cinci minute", care au însemnat de fapt, 5 ani de închisoare, plus 2 ani şi 6 luni de domiciliu obligatoriu în satul Rubla din Bărăgan, pentru *„tentativă de manifestaţie studenţească antiguvernamentală"*.

Eliberat în 1964, îşi continuă studiile superioare la Facultatea de Filologie a Universităţii din Bucureşti, devenind profesor de limba şi literatura română.

Între anii 1975 şi 1980 este din nou student al Universităţii din Bucureşti, dobândind o nouă licenţă, în specialitatea limba şi literatura franceză.

A început să scrie în 1992, la vârsta de 58 de ani, devenind colaborator permanent al publicaţiei *Cuvântul Românesc* din Hamilton – Canada. Din 1993 are o rubrică de cultivare a limbii, intitulată *Limba noastră-i o comoară*, pe care o ţine regulat în revista lunară *Asachi* din Piatra Neamţ.

Colaborează la cotidianul bucureştean *Oglinda* şi la revistele bucureştene *Albina* şi *Deşteptarea*.

Debutează editorial la vârsta de 64 de ani, în 1998, cu cartea de eseuri *Trei teme literare*.

În aprilie 1998, apare a doua sa carte intitulată *Mărturisirea unui neînvins*.

Eugen Simion, critic şi istoric literar, preşedinte al Academiei Române, scrie: *„Îl regăsesc, după atâţia ani, în această carte de confesiuni. Este istoria unui coşmar. Mai lung, parcă, pentru Mihai Derdena decât pentru alte victime ale totalitarismului şi cu consecinţe morale şi sociale mai grave. O viaţă, n-aş spune pierdută, dar o viaţă trăită la marginea pierderii, de un caracter dârz şi de un om drept, neresemnat în suferinţă"*.

Orientarea sa îl situează în rândul simpatizanţilor Mişcării Legionare.

Vasile DIACONESCU
Colonel, Ordinul Mihai Viteazul

Originar din Chişinău. Mutilat în războiul din 1916 – 1918. Membru al Mişcării Legionare, asasinat la 21/22 septembrie 1939, din ordinul sceleratului rege Carol al II-lea.

Bănică DOBRE (1908-1938)

Economist, publicist

Născut în comuna Toxof din judeţul Constanţa.

Licenţiat în *Studii Economice*, al *Academiei comerciale* din Cluj. A profesat la Cluj, ca secretar contabil la Şcoala de Arte şi Meserii (1928-1929) şi Şcoala Superioară de Comerţ (1930). Apoi la Oradea, controlor în cadrul Ministerului de Finanţe (1935-1936), iar din 1937, administrator al ziarul *„Buna Vestire"* în Bucureşti.

În publicistică, a activat de la 1938, la Cluj. A colaborat la *Luptătorul* şi *Înfrăţirea Românească*.

Este autorul lucrării *Crucificaţii*, memorial privind epopeea din Spania a echipei de legionari condusă de Ion Moţa, din care a făcut şi el parte.

A fost comandant legionar, un exemplu de fidelitate şi dragoste pentru Căpitan şi Legiune.

Asasinat la 22 septembrie 1939 în închisoarea din Râmnicu Sărat, în grupul celor 13 căpetenii legionare, din ordinul regelui Carol al II-lea.

Ştefan Augustin DOINAŞ (n.1922)

Scriitor, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Caporal Alexa, din judeţul Arad. Absolvă în 1948, *Facultatea de Litere* din Cluj. Debutează în 1939 la *Jurnalul Literar*, colaborând apoi la *Viaţa Românească, Universul Literar, Kalende, Claviaturi, Revista cercului literar* de la Sibiu etc. Între 1948-1955 funcţionează ca profesor.

A fost arestat şi condamnat într-un lot de scriitori.

Poeziile lui sunt editate în volume după 1964: *Cartea mareelor* (1964), *Omul cu compasul* (1966), *Seminţia lui Laocoon* (1967), *Alter ego* (1970), *Ce mi s-a întâmplat cu două cuvinte* (1972), *Papirus* (1974), *Anotimpul discret* (1975), *Locuiesc într-o inimă* şi *Alfabet poetic* (1978), *Hesperia* (1979) etc.

Ştefan Augustin Doinaş cultivă spiritul narativ din baladă. *„Baladele sale surprind prin actualizarea unor motive mistice, legendare, apocrife, satirice"* (Alexandru Piru). Este autorul inegalabilei *„Mistreţul cu colţ de argint"*.

Publică eseuri şi articole critice, strânse în volumele *Lampa lui Diogene* (1970), *Poezie şi modă poetică* (1972), *Orfeu şi tentaţia realului* (1974), *Lectura poeziei* (1980), în care optează pentru forma clasică, combătând dispreţul pentru formă, imaginile delirante, beţia de cuvinte.

Are o orientare naţionalistă şi creştină, frate de suflet şi convingeri cu mult încercaţii Ion Maxim şi cu Ovidiu Cotruş, ambii legionari.

Nicolae DONA

General

Face parte, în 1934, din Consiliul de Război, care a judecat Mişcarea Legionară.

Impresionat de personalitatea Căpitanului, devine un activ simpatizant al Mişcării Legionare.

Scriitor. Colaborează la ziarul *Buna Vestire*.

A depus ca martor în procesul lui Corneliu Codreanu.

A făcut parte din Senatul Legionar.

Victor DRAGOMIRESCU (1912-1939)

Inginer

S-a născut în comuna Bilciureşti din judeţul Dâmboviţa.

Inginer diplomat al *şcolii Politehnice* din Bucureşti.

Comandant legionar, şef al Corpului Studenţesc Legionar, decorat cu *Crucea Albă* de Corneliu Codreanu. Una din cele mai pure figuri ale studenţimii legionare. A făcut parte din grupul Moţa - Marin.

Arestat în 1939, a fost strangulat de comisarul evreu Davidescu în duba poliţiei care îl transporta la crematoriu. Deşi îşi revenise în momentul în care era depus în cărucioru cuptorului, comisarul îl împinge înăuntru, arzându-l de viu.

Maria DROC (1903-1987)
Artist plastic

S-a născut în Bucureşti, unde îşi face studiile liceale.

A urmat cursurile *Universităţii din Bucureşti,* luându-şi licenţa în Litere. Este, de asemenea, diplomată a *Academiei de Arte Frumoase.*

În anul 1942, la vârsta de 39 de ani, emigrează şi, după doi ani de studii la Roma, se stabileşte la Madrid (1945), unde va deveni una din personalităţile marcante ale artei contemporane spaniole. Eugen Ionescu afirmă, în anii '60, că Maria Droc *„forţează spaţiul cu personalitate agresivă şi în acelaşi timp insinuantă".*

A expus în cele mai cunoscute şi exigente centre ale lumii: în Spania, Franţa, Germania, Portugalia, Belgia, Anglia, Finlanda, Italia, SUA.

A fost răsplătită cu mari premii internaţionale.

Tablourile sale se află, în principal, în muzeele de artă modernă şi contemporană din Madrid, Lisabona şi în numeroase colecţii particulare.

În cei 45 de ani de exil, Maria Droc a făcut mai multe încercări să vină să expună în România; ultima oară cu puţin înainte de deces. Fericirea de a expune acasă, la Bucureşti, i-a fost zădărnicită de autorităţile comuniste, care i-au respins cererile sub pretextul hilar că „nu îi pot asigura cazarea!".

După revoluţia din decembrie 1989, la 7 ani de la moartea sa, Maria Droc s-a întors acasă prin cele 22 de picturi şi o statuie originală, pe care familia le-a donat ţării, respectiv Muzeului Naţional de Artă.

Simpatizantă, a trăit în exil (Spania) o autentică viaţă legionară.

Sterie DULIU (1904-1995)
Doctor în Ştiinţe Economice

S-a născut în comuna Doliani din Macedonia (Grecia).

Absolvă *şcoala primară* din comuna natală; urmează apoi cursurile *şcolii superioare comerciale* din Salonic, pe care le termină în 1925. Este coleg de promoţie cu Iancu Caranica, Constantin Papanace, Grigore Pihu, Sterie Ciumetti, Sterie Ficăta, Mamuli şi Gh. Ghiţu.

În 1925, vine în patria mamă pentru continuarea studiilor, odată cu primul lot de aromâni colonizaţi în judeţele Durostor şi Caliacra din Dobrogea de sud. În timpul studiilor a militat, împreună cu ceilalţi colegi aromâni, pentru asigurarea condiţiilor necesare continuării procesului de imigrare a aromânilor.

În 1930, Constantin Angelescu, demnitar naţional -ţărănist introduce în parlament un proiect de lege, care fiind adoptat, face imposibilă continuarea colonizării aromânilor. Are loc atunci atentatul neizbutit al lui Gheorghe Beza împotriva ministrului Angelescu. Grupul studenţilor aromâni se solidarizează cu Beza. În aceste circumstanţe este arestat şi Corneliu Codreanu împreună cu fruntaşii studenţilor aromâni. În timpul detenţiei din închisoarea Văcăreşti, Corneliu Codreanu le-a inspirat o mare încredere prin ţinută morală şi dragoste pentru românii de pretutindeni. Tot grupul i s-a alăturat însuşindu-şi crezul lui. Sterie Duliu este printre ei.

În septembrie 1940, ca doctor în ştiinţe economice, este numit *secretar general la Ministerul Economiei Naţionale,* iar după evenimentele din ianuarie 1941, conduce în calitate de director, sucursala din România a firmei germane BOMM.

În anul 1943, împreună cu Horaţiu Comaniciu, Ion Veţeleanu, Chica, Ştefan Predescu, stabilesc contactul cu Iuliu Maniu.

În 1948 este arestat şi condamnat la 20 de ani muncă silnică.

În închisoarea de la Aiud are o comportare care îl face iubit şi stimat de toţi cu care a suferit împreună.

Se eliberează din închisoare în 1964 şi se stinge din viaţă în 1995.

Dumitru [Miti] DUMITRESCU (m. 1939)
Avocat

Originar din Ploieşti. Dotat cu o mare puritate sufletească şi putere de sacrificiu. A condus echipa de legionari prahoveni, care a pedepsit la 21 septembrie 1939 pe Armand Călinescu, asasinul lui Corneliu Codreanu.

Ion DUMITRESCU – BORŞA (n. 1899)

Preot, vechi militant în Mişcarea Legionară

Urmează cursurile *Seminarului teologic* din Râmnicu Vâlcea şi *apoi Facultatea de Teologie* din Bucureşti. Ia parte la mişcările studenţeşti de după primul război mondial.

Preot în Bălceşti şi în Maramureş, în comuna Borşa, unde este arestat, judecat pentru susţinerea revendicărilor ţăranilor din Borşa şi eliberat.

În 1930 intră în Mişcarea Legionară. *Secretar general al partidului Totul pentru ţară* din anul 1935.

În 1937, voluntar în războiul spaniol, în echipa condusă de Ion Moţa.

Ales parlamentar pe listele partidului „Totul pentru ţară" la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

Colaborează la: *Duminica creştină, Pământul strămoşesc, Buna Vestire, Rânduiala*. A scris *Cea mai mare jertfă legionară*, în care evocă lupta pentru creştinătate din Spania anilor 1936-1937 şi jertfa lui Ion Moţa şi Vasile Marin.

De-a lungul anilor trece printr-o sumedenie de temniţe.

Echipa care a luptat în Spania

Luca DUMITRESCU (1920-1990)

Scriitor

S-a născut în Bucureşti.

Studiile secundare le face la *Colegiul Sf. Sava*, iar cele universitare la *Facultatea de Litere* din Bucureşti.

Debutează cu versuri la revista liceului în anii 1926-1927, sub pseudonimul I. Ulieşteanu, în anii 1928 - 1930 îi apar poezii în *Bilete de papagal*, revistă a lui T. Arghezi, semnate D.G. Luca.

Colaborează în anii studenţiei (1930-1933) la *Cristalul, Sepia* şi alte reviste tinereşti ale vremii. În 1933, ia parte la concursul Techirghiol - Eforie cu romanul *Hohotul*, pe care-l câştigă Mircea Eliade cu Maitrey, Luca Dumitrescu obţinând o menţiune. Între 1937-1940 colaborează la *Universul literar, Vremea* şi sporadic la *Revista Fundaţiilor Regale*. Obţine premii pentru poezie de la Societatea Scriitorilor.

Este mobilizat şi participă la război, din Cuban până în Cehoslovacia, motiv pentru care nu poate publica romanul său *Linii paralele*, programat să apară în editura *Universul literar*.

În vremea studenţiei face parte dintr-un cenaclu, care grupează pe *Edgar Papu, Constantin Fântâneru, Alex. Bistriţeanu, pictorul Bob Bulgaru* ş.a. Ca formaţie intelectuală s-a integrat în spiritul grupării *„Criterion"*, expresie a tinerei generaţii interbelice, ilustrată prin *Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Petru Comarnescu, Pavel Costin Deleanu, Mihail Polihroniade, Petre Ţuţea* ş.a. S-a aflat în raporturi de fraternitate intelectuală cu *Emil Botta, Eugen Ionescu, Horia Stamatu, Arşavir Acterian, Mircea Nicolau*.

Aparţine integral elanurilor şi luptei generaţiei sale.

S-a încadrat în Mişcarea Legionară şi şi-a purtat cu demnitate crucea, într-o lungă şi grea detenţie în temniţele comuniste.

Unicul său volum de versuri *„Hronicul racului"*, apare în editura Cartea Românească în 1988, după o lungă carantină în birourile Securităţii. Versurile sale se disting prin interiorizări senine

şi armonioase. Bine primit de critica literară, prin comentariile lui Edgar Papu şi Alexandru Piru, *Hronicul racului*, realizează sinteza dintre un tradiţionalism transfigurat şi modalităţile de exprimare ale poeticei contemporane.

Vladimir DUMITRESCU (1902-1991)

Profesor universitar, arheolog

S-a născut la Bucureşti. Face studii de filologie, geografie şi istorie, la *Universitatea din Bucureşti*, pe care o termină cu licenţa *magna cum laude*. *Doctor în istorie* la Bucureşti, 1929, îşi continuă studiile la Roma, *ca membru al Şcolii Române* de acolo (1926-1932) terminate cu un doctorat, cu teza *„L'età del fero nel Piceno"*, sinteză asupra epocii fierului din această zonă a Italiei.

Este continuatorul lui Vasile Pârvan la catedra de arheologie a Universităţii din Bucureşti. A elaborat peste 15 volume şi 140 de studii de specialitate publicate mai ales în străinătate. Între 1935 - 1945 este directorul Muzeului de antichităţi. Editează *„Anuarul Dacia"*, continuând pe Vasile Pârvan. Pune bazele actualei Biblioteci a Institutului de Arheologie. Este ales membru al *Institutului de Preistorie şi Arheologie italian şi german* şi este solicitat pentru colaborare în SUA.

Lucrarea lui capitală *„Arta preistorică în România"* apare iniţial în italiană şi apoi în franceză, engleză, spaniolă şi rusă. Urmează *„Harta arheologică a României"* şi *„Legende celebre în faţa ştiinţei"*

A aderat la Mişcarea Legionară, iar în vara anului 1936 a participat la tabăra legionară de la Carmen Sylva. În 1940 a fost secretar al Ministerului Învăţământului. Între anii 1952 - 1955 a fost în arest administrativ pentru apartenenţă la Mişcarea Legionară. În 1980 şi-a scris memoriile din detenţie - *Închisorile mele* apărute după 1989.

Mircea ELIADE (1907-1986)

Somitate mondială în domeniul istoriei şi filosofiei religiilor.

Născut în Bucureşti; fiu al ofiţerului Gh. Eliade. Urmează cursurile secundare la liceul *Spiru Haret*, apoi studiile universitare la *Facultatea de Filosofie*, încheiate cu o teză despre filosofia Renaşterii (1928). Pleacă în India (Calcuta), unde rămâne trei ani şi aprofundează filosofia indiană. Susţine doctoratul în filosofie la Bucureşti (1933) cu teza *„Yoga - essai sur les origines de la mystique indienne"*. Între 1933 şi 1938, concomitent cu o intensă activitate beletristică şi publicistică, ţine cursuri de filosofie şi de istoria religiilor la Universitatea din Bucureşti.

În timpul războiului este ataşat cultural la Londra şi apoi la Lisabona. Din 1945 se stabileşte la Paris, unde predă Istoria Religiilor, mai întâi la *École pratique des Hautes Études*, apoi la Sorbona. Solicitat în SUA, după un an de cursuri ţinute ca *Visiting Professor* (1956-1957), acceptă postul de profesor titular şi de coordonator al catedrei de Istoria Religiilor din Chicago, unde se stinge din viaţă la 79 de ani.

Mircea Eliade a făcut parte din generaţia de aur care l-a avut ca mentor pe profesorul Nae Ionescu (împreună cu *Mircea Vulcănescu, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Emil Cioran, Vasile Băncilă*).

Este autorul unei opere ştiinţifice vaste şi de răsunet: (*„Alchimia asiatică"* - 1934, *„Yoga - nemurire şi libertate"* - 1936, *„Mitul reintegrării"* - 1942, *„Comentarii la legenda Meşterului Manole"* - 1943, *„Tratat de istoria religiilor"* - 1949, *„Imagini şi simboluri"* - 1952, *„Mituri, vise şi mistere"* - 1957, *„Aspectele mitului"* - 1963, *„Sacrul şi profanul"* - 1965, *„Nostalgia originilor"* - 1970, *„De la Zamolxis la Gingis - Khan"* - 1970, *„Religiile australiene"* - 1972, *„Istoria credinţelor şi ideilor religioase"* - 1976). Lucrările sale contribuie la analiza specificităţii fenomenului religios, susţinând o teorie a sacrului, care este element fundamental în studiul structurii conştiinţei religioase şi a lui *„homo*

religiosus".

Opera lui literară (proză) este străbătută de un filon enigmatic, ezoteric, uneori sub influenţa studiilor şi simpatiilor care le nutrea faţă de gândirea extrem - orientală, îndeosebi indiană *(Isabel şi apele diavolului, Soliloquii, Maitrey, Şantier, Întoarcere din rai, Domnişoara Cristina, Huliganii, Nunta în cer, Nopţile de Sânziene, La ţigănci).*

A fost membru de onoare a numeroase universităţi europene şi americane.

A fost încadrat în cuibul legionar *„Axa"*, condus de Mihail Polihroniade.

Ceea ce trebuie să-l fi atras pe Eliade la Mişcarea Legionară este acea sinteză de ***românism*** şi ***spiritualitate***, ce realiza exigenţa unui „mesianism" specific românesc.

El afirmă:... *„Mişcarea Legiunii are dreptul să se revendice ca singura mistică creştină, revoluţie spirituală, ascetică şi bărbătească, cum încă n-a cunoscut Istoria Europei..."*

...*„**Promovarea bărbăţiei şi a spiritului ofensiv** - valori europene aristocratice - a adus de la sine o altă prefacere a spiritului tinerei generaţii româneşti. A creat conştiinţa unei misiuni istorice, sentimentul că ne-am născut ca să împlinim o revoluţie unică în istoria neamului ...*

În 1937 a condus, împreună cu Mihail Polihroniade şi cu pictorul Alexandru Bassarab, propaganda electorală legionară din judeţul Ialomiţa.

În 1938, sub Carol al II-lea, este arestat şi deţinut în lagărul de la Miercurea Ciuc, împreună cu Nae Ionescu, Radu Gyr, Ion Mânzatu, Iordache Nicoară ş.a.

O trimitere directă la momentul asasinării lui Corneliu Codreanu, o face în *„Noaptea de sânziene"*. La fel, a descris atmosfera din lagăr : ordine, încredere, speranţă, bărbăţie, ataşament la valorile creştine şi naţionale, în ziarul *„Buna Vestire"* din 17 decembrie 1940.

Mircea Eliade postulează victoria legionară ca beneficiind de graţia divină. El recunoaşte caracterul spiritual creştin al revoluţiei legionare, profund diferit de cele dominate de primatul economic al statului (fascismul), ori al rasei (rasismul).

Mircea Eliade a crezut nelimitat în destinul neamului românesc şi a publicat în gazetele vremii, în ţară şi străinătate, articole în care a susţinut ideologia legionară.

„Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluţia creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi dragoste, de aceea cred în biruinţa Mişcării Legionare, mândră şi puternică, într-un nou stil de viaţă, care va transforma în valori spirituale de circulaţie universală bogăţiile sufletului românesc".

Mihai Fotin ENESCU (1897-1987)

Diplomat cu stagiu indelungat în exilul românesc

S-a născut în Bucureşti. Fiu al unui fost ministru din partidul liberal.

Studii de Drept în Bucureşti.

Diplomat în Ministerul de Externe al României, *ataşat comercial* în Spania. Stabilit la Roma în 1942. *Consul general* la Viena.

În 1945, aflat în lagărul de la Glasenbach, lângă Salzburg, împreună cu V. Iasinschi şi generalul Platon Chirnoagă, înaintează un memoriu generalului Mark Clark, comandantului suprem al armatei americane din Austria. Acest memoriu, împreună cu cel înaintat de I. Velescu şi E. Sângiuleanu generalului Eisenhower şi lui Robert Murphy, ***duc la scoaterea din lagăr a legionarilor şi la scoaterea de sub acuzaţie a Mişcării Legionare.*** Atât Comisia de instrucţie de pe lângă Tribunalul de la Nüremberg, cât şi Comandamentul superior aliat de la Viena scot din cauză entităţile pe care le reprezentau legionarii: ***Mişcarea Legionară, Guvernul Naţional român*** şi ***Armata Naţională***: *„**Cei care au participat la activitatea acestor organisme nu au fost nici fascişti, nici nazişti, nici colaboraţionişti şi nici n-au săvârşit crime de război sau crime împotriva umanităţii.**"*

La realizarea acestei reabilitări un merit deosebit îi revine lui Mihai Fotin Enescu, membru al Mişcării Legionare.

În anii '70, a editat, în exil, împreună cu Horia Stamatu, publicaţia *Fapta*.

Constantin FÂNTÂNERU (n. 1907)

Poet, romancier, filolog

S-a născut în comuna Budişteni din judeţul Muscel.

Studii la *liceul Sf. Sava* şi *Facultatea de Litere* din Bucureşti.

Licenţiat în 1930.

Secretar de redacţie al ziarului *Universul* şi redactor la *Universul literar*. Debutează ca elev şi colaborează la *Floarea de foc*, revista lui Sandu Tudor (1932). Colaborează la *Cuvântul, România literară, Vremea, Convorbiri literare, Revista Fundaţiilor Regale* ş.a.

A fost prieten cu Eugen Ionescu, Edgar Papu, Arşavir Acterian.

Simpatizant în duh şi faptă al Mişcării Legionare.

Gheorghe Emanoil FILIPESCU (1882-1937)

Profesor la Politehnica din Bucureşti

S-a născut în comuna Bucecea din judeţul Botoşani. Urmează cursurile secundare la liceul *Laurian* din Botoşani şi apoi *Şcoala de Poduri şi Şosele* din Bucureşti.

Inginer diplomat în 1907, asistent universitar în 1909, *profesor de rezistenţa materialelor şi statica grafică* din 1918.

Director general al STB (Societatea Tramvaielor Bucureşti) din 1931. Cu spijinul său, la această întreprindere a fost organizată cea mai puternică formaţie din Corpul Muncitoresc Legionar.

Membru corespondent al Academiei Române în 1936.

A elaborat: *Formule pentru calculul betonului armat* - 1911, *Noţiuni asupra vectorilor* - 1929, *Hypothèses sur la rupture des matériaux* - 1930, *Tratatul de statică şi rezistenţa materialelor* - 1935.

A fost un simpatizant declarat al Mişcării Legionare. Fiica sa, Elena Filipescu, făcea parte din grupul studenţilor legionari din Politehnică. La înmormântare, în noiembrie 1937, la cererea fiicei lui, un detaşament de studenţi legionari din Politehnică l-au condus la locul de veci în cămăşi verzi. A fost, probabil, dorinţa profesorului.

Marin FIRMILIAN (1902-1972)

Mitropolit al Olteniei

S-a născut în comuna Plopeasa de Sus din judeţul Buzău, numele de botez fiind la naştere Nicolae. Urmează cursurile *seminarului din Galaţi* şi în continuare ale liceului *Spiru Haret* din Bucureşti. Studii universitare la *Facultatea de Istorie şi Geografie* între 1924-1929 şi la *Facultatea de Teologie* în perioada 1938-1940.

Funcţionează ca profesor şi director al Seminarului Central din Bucureşti.

Este succesiv ieromonah, protosinghel şi arhimandrit, iar din 1947 arhiepiscop al Craiovei. În 1949 devine *mitropolit al Olteniei*, funcţie în care rămâne până la moarte.

Din opera sa scrisă spicuim: *„Ierarhii plaiurilor oltene în prima sută de ani de autocefalie", articole, recenzii, medalioane şi vieţi de sfinţi în „Cuvântul bun", „Glasul monahilor", „Albina".*

Îndrumă revista *„Mitropolia Olteniei"*, restaurează monumente istorice.

Face parte din delegaţiile Bisericii Ortodoxe la *Conferinţele panortodoxe* din insula Rhodos din anii 1963 şi 1964.

A fost membru al Mişcării Legionare din anii '30.

Neagoe FLONDOR

Avocat

Face parte din strălucita familie de cărturari bucovineni, înnobilaţi de împăratul Austriei. Istoria familiei Flondor se împleteşte cu istoria Bucovinei.

Face studii de Drept la Universitatea din Cernăuţi. Aderă la Mişcarea Legionară de la începuturile ei. Fruntaş al bucovinenilor legionari.

În 1934 este arestat şi încarcerat la Jilava împreună cu toţi fruntaşii legionari anchetaţi în procesul Gărzii de Fier.

Costin Dacus FLORESCU
Scriitor

Jurist, artist plastic, fost comandor de aviaţie. A făcut detenţie politică. Autor al mai multor lucrări istorice şi memorialistice. Membru al Mişcării Legionare. Ca artist plastic a realizat sculptură în lemn şi pictură.

Nicolae FLORESCU (1910-1964)
Doctor în Fizică, reprezentant al ţării sale în exil

S-a născut într-o comună de lângă Iaşi. După terminarea liceului în capitala Moldovei, studiază la *Universitatea ieşeană*, unde, în 1939, obţine titlul de *doctor în Fizică*.

Participă la războiul împotriva URSS, de unde se întoarce în 1943.

Îşi continuă studiile în Germania, la Dresda şi Halle. După terminarea războiului, emigrează în Australia, unde continuă activitatea ştiinţifică şi publică numeroase lucrări de specialitate.

În 1956 este numit *Technical Officier* la *Institutul de Fizică* al *Universităţii din Sydney*, apoi delegat cu conducerea şi organizarea *Laboratorului de Fizica Vidului la Universitatea din New South Wales*.

Cunoscut prin publicaţiile sale, participă la primul Congres internaţional de ştiinţa şi Tehnologia Vidului din 1958, la Namur (Belgia), reprezentând atât Australia, patria adoptivă, dar şi pe cea natală, România, fiind singurul delegat român.

Scrie peste *28 de lucrări şi ţine numeroase comunicări, conferinţe şi prelegeri*, obţinând şi un patent australian pentru o invenţie în domeniul specialităţii sale.

A suferit mult din partea semenilor şi de dorul de ţară, dar a rămas credincios până la moarte gliei străbune şi Legiunii.

Moare la Sydney, în urma unui atac de cord, pe când lucra la un tratat de Fizica Vidului, operă unică în acest domeniu.

A lăsat prin testament întreaga sa bibliotecă Institutului

Român din Freiburg, condus de comandantul legionar Virgil Mihăilescu. Ultima sa dorinţă a fost ca rămăşiţele pământeşti să-i fie aduse în ţară spre odihnă veşnică.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Sergiu FLORESCU (m. 1939)
Gazetar, ideolog legionar

Studii şi *licenţa în Litere şi Drept.* Ziarist.

Duce o luptă acerbă împotriva comunismului prin publicaţiile din Chişinău: Garda de Fier şi revista România Creştină, al cărei director a fost.

Comandant legionar. şef al regiunii Basarabia.

A fost asasinat, în judeţul Lăpuşna, în noaptea de 21-22 septembrie 1939, din ordinul regelui Carol al II-lea.

Nicolae FRÂNCU (1915-1953)
Arhitect

Studii superioare la *Facultatea de Arhitectură* din Bucureşti. În ianuarie 1938, când preşedintele studenţimii legionare este pălmuit de un comisar de poliţie, se solidarizează cu cel agresat alături de colegii Titus Borza, Ion Puşchilă şi Nicolae Goga. Împreună cu întreaga studenţime din Bucureşti, declanşează prima grevă din facultatea de Arhitectură.

Participă cu toată însufleţirea la realizarea obiectivelor Mişcării Legionare şi este ales, în 1940, preşedinte al Societăţii Studenţilor Arhitecţi.

Ca arhitect obţine Premiul *„Adăpost alpin"*.

În 1941-1943 face parte din batalioanele de pedepsiţi de regimul antonescian şi este trimis pe front, pe linia întâi, cu misiuni de sacrificiu.

Condamnat în lipsă la 10 ani de închisoare, în 1949, în lotul Joja - Goga, se prezintă în 1951 benevol în instanţă. Este rejudecat şi condamnat la 15 ani de închisoare pentru legături cu organizaţiile studenţeşti. Trimis la muncă forţată în mina de la Baia Sprie, unde va muri asfixiat de gazele naturale rezultate din exploziile cartuşelor de dinamită, în timp ce lucra la depanarea podului unei suitori.

Iosif FROLLO
Profesor universitar

Candidat al partidului *Totul pentru ţară*, este ales la Senat, în judeţul Bălţi, în decembrie 1937, alegeri anulate de dictatura regelui de tristă amintire, Carol al II-lea.

Cu prilejul acestor alegeri, a cunoscut Mişcarea şi pe Corneliu Codreanu.

„-Această Mişcare am găsit-o sfântă în toate. Am fost în campanie electorală şi astfel am văzut Legiunea în toată splendoarea ei. O înaltă concepţie etică a vieţii sociale. Tot ce a scris Corneliu Codreanu în cartea „Pentru legionari" şi în „Cărticica şefului de cuib" se realiza aidoma".

Ca martor în procesul Căpitanului din 1938, răspunzând la întrebarea dacă partidul *Totul pentru ţară* este de extremă dreaptă, a făcut atunci memorabila formulare: *„Mişcarea Legionară nu este de extremă dreaptă, nici de extremă stângă, ci de extremă cinste, care luptă împotriva extremei noastre necinste".*

Ion FRUNZETTI (n.1918)
Scriitor, critic de artă

S-a născut la Bacău.

Elaborează o mulţime de studii abordând cu precădere fenomenul plastic românesc.

Monografii: *Pictori bănăţeni din secolul al XIX, St. Ionescu-Valbudea, Dimitrie Paciurea.* Versuri: *Greul pământului, Aladin.*

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Dumitru [Tache] FUNDA
(n. 1916 -1999)
Inginer

S-a născut în localitatea Hrupista din Macedonia Grecească. Aici absolvă şcoala primară, după care, în toamna anului 1927, este elev *al liceului român din Grebena*, unde face studii meritorii. În anul 1930 vine în România, împreună cu părinţii şi sunt colonizaţi în Cadrilater.

După absolvirea *liceului din Silistra*, în toamna anului 1935, devine *student al Şcolii Politehnice* din Bucureşti.

Aderă la Mişcarea Legionară şi face parte din grupul studenţilor politehnicieni legionari, unde depune o activitate remarcabilă.

În primăvara anului 1936 participă la congresul UNSCR de la Târgu Mureş, după care este întemniţat la Jilava pe durata unei luni.

In toamna anului 1937 preia conducerea grupului legionar doi de la Politehnică. În aceeaşi perioadă participă la un marş în judeţul Durostor organizat de Grigore Pihu şi, în urma unei reuşite rezistenţe opusă jandarmilor, care voiau să interzică marşul, Căpitanul îi decorează cu *Crucea albă* pe unii dintre participanţi, printre care era şi Tache Funda.

După asasinarea Căpitanului la 29/30 noiembrie 1938, Funda este internat în lagărul de la Vaslui, de unde, în urma unei afecţiuni pulmonare, este transferat la Spitalul Militar Braşov. Aici s-a aflat în noaptea de 21 - 22 septembrie 1939, când s-a produs masacrarea legionarilor. Scapă ca prin minune: dintr-o eroare fusese trecut pe lista aromânilor care au fost în totalitate asasinaţi în lagărul de la Vaslui.

La 3 septembrie 1940 participă la evenimentele de la Constanţa, având ca scop forţarea abdicării lui Carol al II-lea. În toamna anului 1940, după schimbările politice intervenite în ţară, preia conducerea Grupului studenţilor legionari de peste hotare.

După evenimentele din ianuarie 1941 este arestat pe stradă. Este redat libertăţii graţie intervenţiei comisarului Grigore Vasile, care fusese scos din închisoarea Jilava în noiembrie 1940, în urma declaraţiilor favorabile ale lui Tache Funda.

În anul 1942 absolvă cursurile Politehnicii, inclusiv secţia de pregătire militară a absolvenţilor Politehnicii, devenind ofiţer de rezervă.

În anii 1942-1943 conduce studenţimea legionară, iar în noiembrie 1943 este arestat odată cu mulţi fruntaşi ai studenţimii legionare, în urma acţiunii de solidarizare a studenţimii române cu suferinţele românilor din Ardealul cedat. Deşi Ion Antonescu dăduse dispoziţii ca studenţii să fie eliberaţi, după anchetare, este trimis totuşi pe front pentru „reabilitare", din ordinul generalului

Picki Vasiliu. Astfel, ia parte la luptele din Crimeea din primăvara anului 1944, reuşind ca în retragerea de la Sevastopol, să nu cadă prizonier.

La 14 - 15 mai este arestat în cadrul amplelor arestări de legionari efectuate de regimul comunist.

Trece succesiv prin închisorile de la Malmaizon, Jilava, Ocnele Mari, Colonia de la Capul Midia, Colonia de muncă de la Oneşti (după oprirea lucrărilor de la Canal).

Din anul 1953 este trimis cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de unde este arestat din nou în 1958 şi anchetat. Este condamnat la 20 de ani de muncă silnică. Urmează Jilava şi Aiudul, de unde este eliberat la 31 iulie 1964, în cadrul graţierii generale, după 16 ani de privaţiunea libertăţii.

De-a lungul anilor a desfăşurat activitate publicistică prin articole apărute în *Buna Vestire, Armatolii, România Liberă, Puncte Cardinale, Cuvântul Românesc* (Statele Unite), *Dreptatea.*

A publicat un volum memorialistic şi analize politologice intitulat *După 60 de ani mistificarea adevărului continuă* (1998) şi broşura *Foştii deţinuţi politici – o şansă ratată* (1999).

Gheorghe FURDUI (1910 - 1939)

Doctor în teologie

Licenţiat al *Facultăţii de Teologie* din Bucureşti; în anul 1934 este *doctor în Teologie.*

Inaugurează la *Fundaţia Carol* un ciclu de conferinţe privind *„Patriotismul şi Biserica".* Preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti, în 1934. Este ales *preşedinte al UNSCR* (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români), după Traian Cotigă, la congresul studenţilor din 1935. Deţine această funcţie până la congresul de la Târgu Mureş, în 1936.

Una din cele mai serafice figuri ale Mişcării Legionare. O mare inteligenţă a generaţiei sale şi un mare talent oratoric.

Este iniţiatorul construirii *Casei Studenţilor* din Calea Plevnei, susţinut fără rezerve de Stelian Popescu, directorul ziarului *Universul.* La punerea pietrei fundamentale, la care a participat şi Carol al II-lea (care se înscrisese cu o donaţie de 100.000 lei). În cuvântul rostit, Gh. Furdui a spus, printre altele: *„Să trăiţi, Majestate, vă mulţumim! Dar din tot sufletul nostru strigăm: Să trăiască Corneliu Zelea Codreanu, singurul care poate face dreptate în ţara noastră!"*

Este arestat, cu peste 200 de studenţi, duşi la Prefectura de poliţie a Capitalei, dar eliberaţi în aceeaşi zi.

După 1936, participă din plin la întreaga desfăşurare, plină de elan, a activităţii Mişcării Legionare. Este apreciat în cel mai înalt grad de Căpitan. Fusese singurul om, care în timpul cruntei prigoane din decembrie 1933 - aprilie 1934, cunoştea locul în care era adăpostit Căpitanul.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937.

După instaurarea dictaturii regale, este arestat în aprilie 1938, trimis în lagăr şi, în vara aceluiaşi an, transferat la închisoarea Rm. Sărat.

La 22/ 23 septembrie 1939 este asasinat din ordinul regelui ucigaş Carol al II-lea, împreună cu alţi 12 fruntaşi legionari, elita Mişcării Legionare. Înainte de asasinat, el a înălţat ultima rugăciune cu cei ce urmau să fie împuşcaţi, apoi a apelat la ucigaşi, solicitând să-şi îndeplinească odioasa misiune, fără a-i chinui în prealabil. Şi totuşi au fost schingiuiţi bestial şi apoi au fost împuşcaţi. Toţi au căzut. Unul singur a strigat: *„Trage, trage, că n-am murit".* Se aflau acolo *Gh. Clime, Ion Banea, Alecu Cantacuzino, Mihai Polihroniade, Alexandru Cristian Tell, Nicolae Totu, Bănică Dobre, Gheorghe Istrate, Paul Craja* ş.a.

Un martiriu care aminteşte de ferocităţile primelor jertfe creştine.

Valeriu GAFENCU (1921-1952)

Martir al închisorilor comuniste cu trăire de sfânt

S-a născut în Basarabia, comuna Sângerei din judeţul Bălţi. Tatăl, Vasile Gafencu, fusese deputat în Sfatul ţării din Basarabia, care votase în 1918 unirea Basarabiei cu patria mamă. În 1940, când Basarabia este ocupată de URSS, tatăl îşi trece familia

peste Prut şi se reîntoarce pe pământul natal, la datorie.

Este arestat de sovietici, deportat în Siberia, dicolo de Cercul Polar, unde moare după un an.

Valeriu urmează liceul *Ion Creangă* din Bălţi si apoi *Facultatea de Drept* din Iaşi, unde s-a refugiat.

În 1941, sub dictatura antonesciană, este arestat, la numai 21 de ani, ca legionar conducător al unui grup al Frăţiilor de cruce. Este condamnat la 25 de ani muncă silnică.

Având o înaltă concepţie creştină, suportă cu seninătate chinurile la cere

este supus. În anul 1945, după venirea comuniştilor la putere, refuză să semneze cererea de eliberare condiţionată şi rămâne în închisoare în continuare. Consideră că nu are rost să facă compromisuri de vreme ce îl avea pe Dumnezeu şi în închisoare.

Duce o viaţă de adâncă cucernicie sufletească şi dăruire pentru fraţii săi de suferinţă, indiferent de etnie şi confesiune religioasă. Cei ce l-au cunoscut prin închisori spun, cu adânc respect, că au cunoscut un sfânt (mărtusisirile pastorului Richard Wurmbrand).

Bolnav grav de TBC şi inimă, din cauza condiţiilor inumane la care a fost obligat să trăiască în Zarca Aiudului şi Piteşti, refuză îngrijirea medicală condiţionată.

În penitenciarul sanatoriului din Târgul Ocna, când i se aprobă streptomicină, o cedează altor fraţi de suferinţă recuperabili, considerând că lui nu-i mai poate fi de folos. Se salvează astfel viaţa pastorului evreu *Richard Wurmbrand.*

Prevăzându-şi, cu câteva zile înainte moartea, îşi ia rămas bun de la fraţii de suferinţă, îi mulţumeşte doctoriţei Margareta Danielescu, adevărat apostol al medicinii în spitalul penitenciarului din Târgul Ocna şi se stinge, aşa cum prevăzuse, în ziua de 18 februarie 1952. Despărţirea de cei rămaşi a lăsat în urmă şi tristeţi,

dar şi optimismul izvorât din credinţa nemuririi sufletului, aşa cum o spun versurile (*Testament):*

„Te-ai dus şi ai lăsat în urma ta,
Nădejdea revederii'n Paradis,
Mereu vei fi cu noi ş-om aştepta
Să ne'ntâlnim cu sufletul deschis.
Ne'ndemni pe cei ce-n viaţă am rămas:
Luptaţi uniţi şi în acelaşi pas!
Zidiţi lui Dumnezeu altare sfinte,
Păşiţi pe calea vieţii înainte!"

Constantin GANE (1885-1962)

Avocat, scriitor, gazetar.

S-a născut la Botoşani, descinzând dintr-o familie boierească, care se trăgea din descălecătorii maramureşeni ai Moldovei.

A urmat liceul *August Treboniu Laurian* din Botoşani, iar studiile universitare la Bucureşti. Îşi continuă studiile în Germania, unde obţine un *doctorat în Drept.*

Practică avocatura la Botoşani şi Bucureşti. Înainte de primul război mondial, a fost secretarul lui Alex. Marghiloman, om politic aparţinând Partidului Conservator.

Voluntar pe frontul din Bulgaria (1913) şi în primul război mondial. În 1940 a reprezentat România, ca plenipotenţiar la Atena.

A colaborat la: *Epoca, Curentul, Cuvântul, Libertatea, Cele trei Crişuri, Revista Fundaţiilor Regale* ş.a. A fondat revista *Sânziana.*

Prin opera sa dă viaţă societăţii româneşti apuse: *Amintirile unui fost holeric* (1914), *Prin viroage şi coclauri 1916-1918* (1922), *Pe aripa vremii* (1932), *Trecute vieţi de Doamne şi Domniţe* (1932, 1935), *Viaţa lui Despot Vodă* (1933), *Acum o sută de ani* (1936), *P.P. Carp şi locul lui în istoria politică a ţării* (1936), *Amărâte şi vesele vieţi de jupânese şi cucoane, Dincolo de zbuciumul*

veacului etc. În total 13 lucrări de evocări istorice, dintre care două premiate de Academia Română.

Pentru apartenenţa sa la Mişcarea Legionară, la vârsta de 64 de ani, a fost arestat şi aruncat în închisoarea de la Aiud, unde după 13 ani de detenţie, la vârsta de aproape 77 de ani, s-a stins ca o făclie pentru învierea de obşte a neamului său.

Ovidiu GĂINĂ [Stan M. POPESCU] (n. 1918)
Universitar sudamerican, publicist, politolog

S-a născut la Solca, comună din judeţul Câmpulung-Bucovina.

Studii universitare la Cernăuţi. Militant legionar din 1937.

După evenimentele din ianuarie 1941, se refugiază în Germania, unde trece prin lagărele şi închisorile hitleriste. După război, în 1947, frecventează *colegiul catolic de la Brescia* (Italia). Aceasta constituie un început de drum nou în viaţa sa. Emigrează apoi în Argentina, unde, om al îndrăznelii şi acţiunii permanente, desfăşoară o spectaculoasă carieră intelectuală. La Buenos Aires devine profesor de psihologie la *Facultatea de Psihologie a Universităţii „Del Salvador"* şi la *Facultatea de Psihologie şi Psihopedagogie Catolică „Santa Maria"*. Câţiva ani funcţionează la *„Universitad Nacional"* de la Plata şi la catedra de Psihologia Desvoltării, a *Facultad de Humanidades*. Este asesor al Ministerului Educaţiei Naţionale şi dirijează primul cabinet de Psihopedagogie la *Colegiul Naţional Urquiza Flores*. Fondează şi conduce prima revistă de psihologie aplicată din America Latină. Conferenţiază la *Universităţile din München, Bonn, Münster, Bochum, Madrid*. Prezintă diverse comunicări la *congresele Internaţionale de la Copenhaga, Lubliana, Amsterdam, Liège*. Conduce un institut de psihologie aplicată la Buenos Aires şi conferenţiază în diverse centre intelectuale ale lumii.

Dascăl erudit şi publicist cu reputaţie internaţională, politolog şi universitar sudamerican, publică, sub pseudonimul Stan M.

Popescu, o serie de cărţi de succes în limba spaniolă, cu abordare de pe poziţia principiilor creştine ale politicii şi culturii: *„Foamea de Dumnezeu* (de la Pascal la Saint Exupery)" – Buenos Aires (1955), *„Introducere în filosofia istoriei"* – Buenos Aires (1961), *„Ascensiunea şi declinul aristocraţiei"* – Madrid (1970), *„Autopsia democraţiei, un studiu al antireligiei"* – Buenos Aires (1984), *„Obsesia schimbului sau revoluţia permanentă"* – Buenos Aires (1984), *„L'ascèse légionnaire"* – Paris (1984), *„Cultură şi libertate"* – Buenos Aires (1990), *„Psihologia Politicii"* – Buenos Aires (1991).

Ultima carte este dedicată în chip de omagiu marelui lui profesor, Traian Brăileanu, mort în sinistra temniţă a Aiudului.

Acest cruciat neînfricat afirmă cu toată convingerea: ***„În faţa nihilizării prin intermediul politicii (de stânga!), singura salvare o oferă Biserica"***.

Ion GAVRILĂ [OGORANU] (n. 1922)
Inginer, scriitor, figură de legendă, şeful rezistenţei din Munţii Făgăraş

S-a născut în 1922 într-un sat de la poalele Munţilor Făgăraş, Gura-Văii. Aici termină şcoala primară şi intră apoi prin concurs la *liceul Radu-Negru* din Făgăraş. Elev eminent, impresionează prin sobrietate, evlavie şi înţelepciune neaoş ţărănească. În liceu i se spune Moşu, pentru sfătoşenia şi mersul caracteristic.

În anul 1941, cu Fraţii de Cruce din liceu, al căror şef era, ridică, sus pe munte, o cruce de lemn. Considerată crimă, regimul generalului Antonescu condamnă pe aceşti copii la ani grei de închisoare.

Eliberat, după 1944, îşi termină liceul, intră la *Facultatea de Agronomie* din Timişoara, revenită în 1945 din Cluj. Se impune atât pe linie şcolară cât şi ca element de consecventă atitudine

anticomunistă. La greva studenţilor declanşată în 1946, după devastarea de către comunişti a căminului Avram Iancu, este în fruntea organizatorilor.

În 1948, scapă miraculos se arestări, se retrage la Braşov, apoi la Făgăraş, unde şeful luptei anticomuniste din judeţ este fostul său coleg de liceu, inginerul chimist Gheorghe Toader. Se retrage în munţi şi conduce, timp de peste 8 ani, rezistenţa armată. Înnebunite, unităţile de securitate colindă, în lung şi-n lat, toată regiunea, fără să-l poată prinde.

Toţi îl credeau mort, inclusiv mama sa, care-i face, după 7 ani, slujba de pomenire şi parastase.

După 30 de ani iese din ascunzătoare şi se prezintă la autorităţile din Cluj. ţinut în anchetă timp de 6 luni, au încercat lichidarea sa prin iradiere. Un colonel îi spune cu obidă: „–Ah, cum te-aş fi împuşcat în munţi!" Îi răspunde: „—Domnule colonel, asta-i diferenţa dintre noi: dumneata m-ai fi împuşcat şi n-ai putut, eu te-am avut, reperat prin lunetă, în vârful clădirii şi nu te-am împuşcat!" I-a redat cu amărăciune locul şi împrejurarea. Colonelul a pălit şi a rămas cu privirea în gol...

În urma evenimentelor din decembrie 1989, reuşeşte să obţină Buletin de Identitate, se întoarce în sânul familiei şi viaţa intră în normal.

Cu un talent autentic de povestitor şi de analist, scrie *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc*. Volumul 1 apare în 1993, volumul 2 în 1995, iar volumul 3 este în curs de apariţie.

Despre aceste volume de memorii, scriitorul Nicolae Prelipceanu scrie: *„Condamnat la moarte în contumacie, domnul Ion Gavrilă este mai viu ca oricând!"*.

Un alt scriitor, Viorel Gheorghiţă subliniază: *„În cazul memoriilor lui Ion Gavrilă, ele capătă un plus de pregnanţă, întrucât el, autorul, a reuşit o performanţă unică în istoria rezistenţei anticomuniste de la noi, aceea de condamnat la moarte care nu s-a lăsat prins timp de 30 de ani!"*

Victor Puiu GÂRCINEANU (1909 - 1939)
Avocat, doctor în Drept, scriitor

Studii secundare la Colegiul Naţional Nicoale Filipescu (Mănăstirea Dealul), şcoală a elitelor româneşti, pe care o absolvă ca premiant de onoare. Urmează Facultatea de Drept şi de Litere. Obţine titlul de Doctor în Drept.

Colaborator la *Calendarul*, *Cuvântul*, *Buna Vestire*.

Opere: *Din lumea legionară*, *La hanul lui Tărâţă*.

Personalitate complexă, exemplu tipic de eroism, dârzenie, credinţă şi dragoste, mare capacitate de jertfă.

Asasinat în lagărul de la Vaslui la 23/24 septembrie 1939, împreună cu alţi 32 de legionari. Fratele său, Florin Gârcineanu, ofiţer, este asasinat tot atunci în lagărul de la Miercurea Ciuc.

Extragem din lucrarea *Din lumea legionară* câteva rânduri despre Căpitan:

„... Personalitatea acestui om e reprezentativ românească, prin aceea că e singurul om politic care crede în Dumnezeu. Prin aceasta este pe linia românească a lui Ştefan cel Mare"...

„...Omul acesta este un cerebral şi un sentimental în acelaşi timp, e raţional şi mistic, e bun şi aspru, blând şi neiertător, voluntar şi domol, mândru şi modest, tenace fără să fie rigid, idealist fără să fie utopic, vizionar al marilor latenţe româneşti, cu o înaltă energie spirituală... răbdător, stăpânit, chibzuit, viteaz şi mai cu seamă moral în cel mai profund înţeles al cuvântului... om predestinat înaltelor dominări colective".

Ilie GÂRNEAŢĂ (1898 - 1971)
Avocat, unul din grupul celor cinci fondatori ai Legiunii,

S-a născut la Iaşi. Începând din anul 1900 urmează cursurile *Liceului Internat*, unde obţine o bursă prin concurs.

Voluntar în Războiul de Reîntregire, urmează şcoala de ofiţeri de rezervă din Botoşani. Ca sublocotenent, participă la operaţiile de curăţire a Basarabiei de bandele bolşevice.

Se înscrie la *Facultatea de Drept* din Iași, unde este coleg cu Corneliu Codreanu. Devine prietenul acestuia, pentru a nu se mai despărți întreaga viață.

În septembrie 1920 ia parte la primul congres studențesc de la Cluj. Acesta prefațează marea învolburare a studenților de la *10 decembrie 1922*, care avea să traseze drumul fără întoarcere al tineretului universitar român.

În mai 1922, devine conducătorul *„Asociației Studenților Creștini"* înființată de Corneliu Codreanu.

La congresul studenților din august 1923, este ales în comitetul de 5, alături de *Corneliu Codreanu, Ion Moța, Tudose Popescu și dr. Simionescu*, cu misiunea de a dirija întreaga acțiune a mișcării studențești.

În octombrie 1923 se predă autorităților spre a fi alături de ceilalți camarazi arestați în cadrul mișcărilor studențești.

La 12 iulie 1927, ia parte, ca membru fondator, la întemeierea Legiunii Arhanghelului Mihail, alături de Ion Moța, Radu Mironovici și Corneliu Georgescu, răspunzând la apelul Căpitanului: *„Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat, să rămână în afară cel ce are îndoieli"*.

La 11 ianuarie 1931, împreună cu Nelu Ionescu și Stelian Teodorescu, editează ziarul *Cuvântul Iașului* pentru combaterea propagandei presei evreiești.

În martie 1934 este implicat, alături de fruntașii Mișcării Legionare, în marele proces al Gărzii de Fier, proces încheiat prin achitarea tuturor, cu excepția Nicadorilor, condamnați la muncă silnică pe viață.

În februarie 1937, devine președinte al asociației *„Generația Mișcării Studențești de la 1922"*, în locul rămas vacant prin moartea lui Ion Moța.

În aprilie 1938, este deportat în lagărul de la Dragomirna și apoi la Tismana și Vaslui, în timpul prigoanei dezlănțuite de Carlor al II-lea și camarila politicianistă.

După 6 septembrie 1940, în calitate de conducător al *„Ajutorului Legionar"*, cheamă inimile generoase ale românilor să participe la bătălia începută pentru ajutorarea celor nevoiași, după prăbușirea granițelor.

În urma evenimentelor de la 21-23 ianuarie 1941, se refugiază în Germania împreună cu alți fruntași ai Mișcării Legionare.

La 1 ianuarie 1943, în urma deplasării, neautorizată de naziști, a lui Horia Sima la Roma, este internat împreună cu toți legionarii în lagărele Buchenwald și Dachau.

Participă, în ianuarie 1943, la constituirea *„Forului Superior Legionar"*, hotărâre la care aderă camarazii care au îndeplinit diferite funcții pe lângă conducerea centrală a Mișcării Legionare.

În august și noiembrie 1954 participă la adunarea fruntașilor legionari din exil, prin care se hotărăște refacerea Mișcării Legionare. Este președinte al acestui Comitet în perioada 1954-1966.

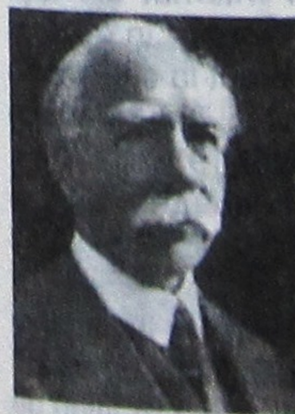
Moare în 1971 și este înmormântat în cimitirul din Erding (Germania).

Numele comandantului legionar Ilie Gârneață este indisolubil legat de Legiune, încă de la zămislirea ei, cu lanțul de prigoane, cu deznădejdile și speranțele ei.

Ion GĂVĂNESCUL (1859-1949)

Profesor universitar. Doctrinar al naționalismului și îndrumător al generațiilor tinere.

S-a născut la Buzău. Liceul în București, la *Matei Basarab*. Licența în *Litere și Filozofie*, la București (1883). Doctor în Filozofie la Berlin (1877). În timpul studiilor universitare, suplinitor la școala normală Carol I, liceul Matei Basarab. Inspector școlar (1891-1895).

Profesor titular la catedra de *Pedagogie, Psihologie și Estetică a Universității din Iași*. A creat metode și idei noi în pedagogie. Denumit *„Nestor al pedagogiei științifice românești"*. A înființat și condus *Seminarul Pedagogic* de pe lângă Universitatea din Iași. Ales decan în două rânduri.

Trimis în misiune la Paris în timpul primului război mondial. Membru al *„Consiliului Național Român"* de la Paris (1918-1919).

Președinte al *„Ligii Apărării Naționale Creștine"* (1926). Membru al „Misiunii Universitare de Propagandă".

Contribuţii ample în pedagogie, etică şi estetică, din care spicuim: *Versuch einer zusammenfassenden Darstellung der pädagogischen Ansichten John Locke's. Inaugural Dissertation* (1902), *Pentru întărirea sufletească a ţării* (1905), *Principiile educaţiei moderne şi funcţionarea seminariilor pedagogice* (1907), *Mişcarea de la 1848* (1914), *L'âme roumaine dans la guerre mondiale* (1919), *Educaţia eroică* (1926), *Istoria modernă şi contemporană* (1927), *Pédagogie militans* (1932).

Opera pedagogică de valoare a acestui savant i-a adus elogiile profesorului pedagog francez Emile Planchard.

A făcut parte din pleiada de intelectuali români, care după primul război mondial au luptat pentru cauza naţională: *A.C. Cuza, Corneliu Şumuleanu, Traian Brăileanu, Nicolae Paulescu, Ion Cătuneanu, Neagoe Flondor, C.G. Longinescu, general I. Macridescu, general I. Tarnovschi* ş.a.

Ales parlamentar pe listele partidului *„Totul pentru ţară"* la alegerile din 20 decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea.

Înrolat în Mişcarea Legionară încă de la începuturile ei. A primit săculeţul de pământ, în 1927, din mâna Căpitanului. A fost membru în Senatul Legionar şi preşedinte al acestui for de conducere democratică legionară.

Dimitrie GĂZDARU (n. 1897)
Profesor universitar, filolog

Născut în comuna Griviţa din Judeţul Ialomiţa. Urmează cursurile *Seminarului* din Galaţi şi apoi *liceul Internat* din Iaşi. Studiile universitare la *Iaşi, Marburg şi Roma.* Licenţa în 1922 şi *doctoratul în Litere şi Filosofie* la Iaşi (1928). Asistent la catedra de Filologie a Universităţii din Iaşi şi a Universităţii din Marburg (1924). *Membru al Şcolii române de la Roma* (1929-1931).

În 1938 a fost internat în lagărul de la Miercurea Ciuc şi Vaslui, alături de profesorul Nae Ionescu, Mircea Eliade şi alţi fruntaşi legionari.

Din 1941 se află într-un exil fără sfârşit, mai întâi în Italia, apoi în Argentina. În exil, a avut o vastă activitate ştiinţifică, omagiată de savanţi din cele mai mari universităţi ale lumii. Are 118 titluri de lucrări cu o tematică foarte variată, tratând atât probleme acute româneşti, cât şi subiecte ştiinţifice, devenind o autoritate în domeniul filologiei. A ţinut cursuri la *Institutul de Filologie Romanică* condus de savantul Giulio Bertoni. În timpul şederii la Roma a redactat un *mare Dicţionar italo-român şi o gramatică a limbii italiene* pentru români (premiată la Roma, în anul 1943).

A condus revista *Cuget Românesc* şi, în anul 1968, a fondat revista *Romanica*, cu colaborarea savantului italian E. Lozoran.

În America de sud, ţine cursuri la diferite universităţi. A fost ales membru al mai multor *Academii şi Institute de lingvistică.*

Şi-a publicat memoriile în Occident.

Profesorul Dimitrie Găzdaru a fost una din figurile luminoase ale îndelungatului şi amarului exil, mereu activ în lupta pentru afirmarea idealurilor naţionalismului românesc. A crezut nelimitat în învăţătura Căpitanului pe care l-a iubit şi l-a urmat.

Corneliu GEORGESCU (1902-1945)
Avocat, unul din cei cinci fondatori ai Legiunii

S-a născut în Poiana Sibiului. După studiile secundare, se înscrie la *Facultatea de Drept.* Participă la luptele generaţiei studenţeşti din anii 1920-1923. Astfel îi cunoaşte pe Corneliu Codreanu şi Ionel Moţa, de care se ataşează puternic.

Avocatul C. Georgescu este unul din fondatorii Legiunii Arhanghelului Mihail, la 27 iunie 1927. Este comandant al Bunei Vestiri. Trece prin numeroase arestări şi internări în lagăre. Pronia divină a făcut să fie eliberat din lagăr cu puţin timp înainte de pedepsirea călăului Armand Călinescu şi să scape de masacrul ce a urmat.

În 1940, alături de Horia Sima, Radu Mironovici şi profesorul Traian Brăileanu, participă la negocierile cu regele Carol al II-lea.

În perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941 este şef al Subsecretariatului de Stat al Colonizării şi al Populaţiei Evacuate,

rezolvând cu competență multe din dureroasele probleme sociale.

După lovitura de stat a generalului Antonescu, din ianuarie 1941, se refugiază în Germania, unde este internat la Berkenbrück, Dachau, Buchenwald. În perioada respectivă este secretar general al Mişcării Legionare, iar după 23 august 1944 este inclus în guvernul de la Viena. După prăbuşirea şi capitularea Germaniei naziste, încercând să se salveze trecând în Italia, este ucis pentru jaf la Mittersill (Austria), la 6 mai 1945.

Ion Fleşeriu, în lucrarea sa *Pe drumul cu Arhangheli – Însemnări din viaţa unui legionar*, jalonează meritele acestui erou dăruit, dintru începuturi, luptei legionare.

George GEORGESCU (1887-1964)

Dirijor

S-a născut la Sulina. Talent de nestăvilit. Ajuns la *Conservator*, absolvă clasa de violoncel a profesorului Dimitrescu cu premiul întâi. În 1910 pleacă la Berlin şi urmează clasa de *dirijorat* a profesorului Nebdal. Obţine succese de virtuos violoncelist în cuartetul Marteon. O infirmitate contractată în 1916 la unul din degetele mâinii, îl face să părăsească cariera de instrumentist dedicându-se artei dirijorale. Este elevul lui A. Nikisch şi Richard Strauss. După primul război se înapoiază în ţară. Are conducerea Filarmonicii *George Enescu* timp de patru decenii. A fost şi director general al *Operei Române*. Remarcabile interpretări din Enescu, Beethoven, Brahms, Wagner, T. Strauss.

A reprezentat, în mod ilustru, arta dirijorală românească în Occident, într-o epocă în care evoluau acolo aproape concomitent alţi mari dirijori români (Celibidache, Perlea).

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Ion V. GEORGESCU (1909 -1975)

Doctor în Teologie, profesor universitar

S-a născut în comuna Bascov de lângă Piteşti. Urmează cursurile *Seminarului* din Curtea de Argeş. Studii universitare la *Facultăţile de Litere şi Teologie* din Bucureşti. Licenţiat în Teologie şi Limbi clasice. Specializarea în Vechiul Testament la Atena şi Paris. *Doctor în Teologie* la Bucureşti, în 1938.

Profesează ca specialist în exegeza Vechiului Testament. Predă limba ebraică şi Istoria culturii Vechiului Testament ca suplinitor al catedrei, în anii 1940-1941.

Autoritate recunoscută pe plan european în materie de limbi şi dialecte ale epocii Mântuitorului. Cunoscător, de asemenea, al mai multor limbi clasice şi orientale. Apreciat în mod deosebit de Gala Galaction, ca teolog care ar fi putut duce prestigiul teologiei româneşti *„pe culmi europene"*.

Răpit de sovietici în 1945, este dus la celebra închisoare Lublianca din Moscova. Condamnat la 20 de ani. Deportat la Verhoiansk (polul frigului), Krasnoiarsk şi Vorkuta (dincolo de cercul polar) până în 1955.

În ţară execută 2 ani la Gherla şi prin diferite lagăre până în septembrie 1962.

După eliberarea din închisoare, este angajat corector, iar ulterior devine redactor la Institutul biblic al Patriarhiei.

A scris: *Actualitatea profeţilor* – 1934, *Demonologia Vechiului Testament* – 1934, *Din problemele dialogului dintre ortodocşi şi protestanţi*, *Satan şi profeţia lui Zaharia* – 1934, *Despre înţelesul autentic al icoanelor ortodoxe*, *Atitudinea ortodoxiei faţă de celelalte confesiuni creştine*, *Primatul papal şi ortodoxia*.

S-a întors din Rusia şi din închisorile şi lagărele comuniste de la noi cu sănătatea şubrezită şi, mai ales, cu o necunoscută şi gravă boală de ochi. În ultimii ani ai vieţii, orbeşte.

A făcut parte din Mişcarea Legionară încă din anii studenţiei, devenind o personalitate marcantă a ei.

Nicolae GEORGESCU [EDINEŢI]
Preot

Duhovnicul studenţilor în epoca 1933 – 1936 la biserica Sf. Anton-Curtea Veche (Toponimul Edineţi, vine de la comuna Edineţi - între Hotin şi Soroca, unde în 1918, a plecat împreună cu studenţii teologi, ca misionari).

Dimitrie GEROTA (1867-1939)
Profesor doctor, membru al Academiei Române.

S-a născut la Craiova, unde a urmat cursurile *liceului Carol I*. În 1887, intră la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti. Este, succesiv, intern al Eforiei Spitalelor Civile, preparator al Institutului de Anatomie, preparator al Clinicei Chirurgicale, doctor în medicină în 1892. Până în 1897 îşi completează studiile în Germania, cu profesori celebri, publicând un atlas anatomic. Apoi merge în Franţa şi din nou la Berlin, asistent la Institutul de Anatomie. În 1897, profesor de anatomie la şcoala de Belle-Arte din Bucureşti.

În 1900, docent universitar, iar în 1907 profesor definitiv la Facultatea de Medicină din Bucureşti. În 1908 a creat *Institutul de Chirurgie „Dimitrie Gerota"*.

A fost membru al Academiei Române din 1916, senator al Universităţii din Bucureşti (1918-1919), membru al Partidului Poporului, condus de mareşalul Averescu, în anul 1920. Adversar declarat al imoralităţii lui Carol al II-lea, împreună cu profesorul Grigore Forţu şi Victor Gomoiu.

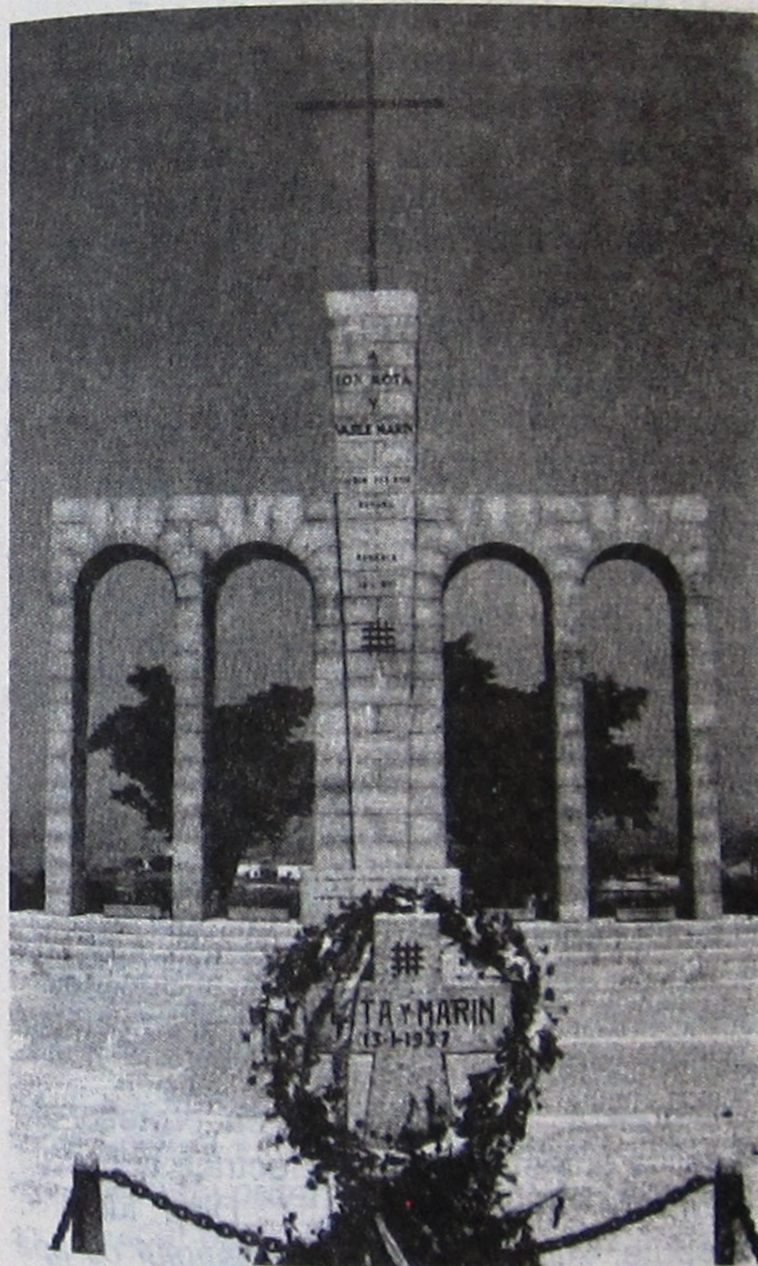
Ales parlamentar pe listele partidului „Totul pentru ţară" la alegerile din 20 decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea.

A fost simpatizant şi susţinător activ al Mişcării Legionare. A făcut parte din Senatul Legionar.

Radu GHENEA (m. 1973)
Diplomat, publicist

S-a născut la Bucureşti. Studii la *Facultatea de Drept* din Bucureşti. Remarcabil avocat pledant în Baroul de Ilfov. Se înscrie printre apărătorii în procesul lui Corneliu Codreanu din mai 1938.

Face parte din *corpul Răzleţi*, care reunea elita intelectualilor legionari din Bucureşti. În perioada dictaturii carliste din 1938-1939, după asasinarea Căpitanului, luptă pentru strângerea rândurilor legionarilor şi continuarea luptei.

Majadahonda – Monumentul Ion MOŢA -Vasile MARIN

În vara anului 1940, înţelege jocul perfid al lui Carol al II-lea, care la 5 septembrie caută să aducă trupe în Bucureşti pentru a-şi salva tronul. În casa lui Ghenea se ţine un consiliu care îl informează şi îl determină pe Ion Antonescu să intervină, oprind intrarea trupelor şi adresând regelui scrisoarea ultimativă de abdicare.

În toamna anului 1940 este numit *ministru plenipotenţiar în Spania*, dar în ianuarie 1941 îşi dă demisia, refuzând să-l servească pe Ion Antonescu, care dăduse lovitura de stat prin care înlătura cu forţa pe legionari de la con-ducerea statului.

În Spania, descoperă *tranşeea de la Majadahonda*, unde căzuseră în 1937 Moţa şi Marin şi unde organizează cea dintâi cere-monie pentru cinstirea celor doi eroi.

După terminarea războiului emigrează în Argentina, unde, prin re-laţiile ce le avea cu re-gimul lui Peron, reuşeşte să obţină permise de imigrare pentru românii din Europa.

După mai multe schimbări de reşedinţă în America Latină (Bolivia, Peru, Venezuela), revine la Madrid în 1961, unde îşi reia vechile legături şi activităţi politice. Scrie numeroase articole şi colaborări la revistele naţionale.

Moare în timpul unei activităţi fecunde, în anul 1973. Este înmormântat la Madrid la Cemeterio del Este.

Dionisie GHERMANI (1877-1948)
Profesor la Politehnica din Bucureşti

Născut la Galaţi, de origine macedoromân, Diplomat al Şcolii de Poduri şi Şosele din Bucureşti (1900) şi al Şcolii Superioare de Electricitate din Paris (1919).

Profesor suplinitor în 1910-1913, „însărcinat cu conferinţe" (1915-1916), inginer al primăriilor din Craiova şi Bucureşti (1904-1910), director al Societăţii „Govora-Călimăneşti".

În timpul primului război mondial îndeplineşte misiuni la Londra şi Paris.

Este membru al Societăţii de Ştiinţe din Bucureşti, al Societăţii Electricienilor din Franţa şi al Societăţii Politehnica din ţara noastră.

Şerban Ghermani
căzut pe front

Se ilustrează, făcând epocă ca profesor de Hidraulică şi Instalaţii Hidroelectrice la Şcoala Politehnică din Bucureşti. Din lucrările concepute: *Alimentarea Bucureştiului cu apă subterană de la Ulmi (1909), Amenajarea hidrotehnică de la Reşiţa, Sur la structure des formules en physique, Sur la similitude et ses lois, Gogu Constantinescu – Teoria sonicităţii* (traducere), *Hidraulica teoretică şi aplicată*.

A fost mare simpatizant al naţionalismului românesc. Cei doi fii ai săi au activat intens în Mişcarea Legionară.

Constantin Virgil GHEORGHIU(1916-1993)
Scriitor, preot

S-a născut într-o comună din judeţul Neamţ. Urmează *liceul militar „Regele Ferdinand"* din Chişinău, cu intenţia unei cariere militare.

Atras de cursurile *Facultăţii de Teologie* din Bucureşti, ulterior devine preot.

Este scriitor cu o bogată activitate literară. În decembrie 1937, apare volumul *13 poeţi, 13 poezii de dragoste*, în care este prezentat şi Virgil Gheorghiu.

Debutează însă în *Bilete de papagal* a lui Arghezi. În 1937 îi apare *Viaţa de toate zilele a poetului*, urmată în 1940 de publicarea, în Editura Fundaţiilor Regale, a volumului *Caligrafie pe zăpadă*, care primeşte Premiul Scriitorilor Tineri.

În anul 1942 îi apar alte lucrări: *Ceasul de rugăciune* (versuri) şi reportajele: *Am luptat în Crimeia, Cu submarinul la Sevastopol* şi *Ard malurile Nistrului*.

Constantin Virgil Gheorghiu prezintă privelişti de apocalips, străbătând sute de kilometri printre fraţii săi basarabeni.

Se expatriază în Occident, unde realizează un notabil succes cu romanul său *Ora 25*, pe care Mircea Eliade îl prezintă laudativ în *Uniunea Română* din martie 1949: *„este prima operă literară în care se oglindeşte teroarea istoriei contemporane, care înseamnă fie moartea, fie transformarea în maşină, depersonalizarea şi dezumanizarea"*.

Într-una din publicaţiile sale relatează: „Cu prilejul procesului Căpitanului din anul 1938, într-o discuţie cu ataşatul militar englez, Boyle, acesta îi mărturiseşte că Iorga a dat Regelui Carol al II-lea sfatul uciderii lui Corneliu Codreanu ca preţ pentru obţinerea păcii şi a încrederii puterilor occidentale (Anglia şi Franţa)".

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Viorel GHEORGHIŢĂ (n.1922)
Scriitor

S-a născut în comuna Gurahonţ din judeţul Arad.

Face şcoala primară în comuna natală. Apoi doi ani la *şcoala din Baia de Criş*, după care continuă

cursurile secundare la *Şcoala Normală „Dimitrie Tichindeal"* din Arad. Aici cunoaşte Mişcarea Legionară şi citeşte cărţile de bază ale acesteia.

În anul 1941 este încadrat în Frăţia de Cruce de la Şcoala Normală, iar în luna octombrie, la 19 ani, este arestat şi condamnat la 6 luni pentru propagandă legionară.

Manifestă atracţie pentru literatura şi scrierile filosofice. *Scrie primele poezii* pe când se afla în închisoare şi le publică într-o revistă a grupului F.D.F. din Arad.

În martie 1945 este eliberat de la Arad şi chemat la încorporare. De aici este trimis la centrul de reabilitare de la Sărata, din Basarabia şi apoi pe front, dar supravieţuieşte nevătămat. Îşi dă diferenţa pentru liceul teoretic şi *bacalaureatul* la *liceul Sfântul Sava* din Bucureşti. În anul universitar 1946-1947 este *student la Facultatea de Litere şi Filosofie* din Cluj, frecventând cursurile lui Lucian Blaga şi D. D. Roşca. Este în paralel *student la Academia Teologică* din Arad.

În acelaşi an activează în rândul studenţilor legionari de la Arad şi Cluj.

La declanşarea arestărilor masive din mai 1948 se retrage, trăind ascuns până în vara anului 1949, când este arestat şi condamnat la muncă silnică.

Este încarcerat la penitenciarul din Piteşti, unde trece prin toate supliciile reeducării. În anul 1951 este transportat la Gherla, unde desfăşoară acelaşi gen de reeducare.

Îşi continuă detenţia la *mina Baia Sprie* şi apoi *la Aiud*, de unde este eliberat în iunie 1964.

După eliberare lucrează până la pensie într-o întreprindere de construcţii din oraşul Arad.

Structura sa intelectuală cu înclinaţii spre filosofie, literatură şi în general spre cultură, s-a cristalizat an de an în timpul detenţiei, când a conceput majoritatea poeziilor, baladelor şi sonetelor apărute mai târziu.

Debutează în 1985 cu volumul de sonete „Ferestre şi oglinzi", prefaţat de Şt. Augustin Doinaş. Apoi

apare volumul memorialistic „Et ego", editat la Timişoara.

În afara volumelor menţionate a publicat poezii, eseuri şi diverse cronici în revistele *Familia* din Oradea, *Viaţa Românească* din Bucureşti, Vatra din Tg. Mureş, *Orizont* din Timişoara, *Arca* de la Arad şi numeroase articole pe teme social-culturale.

Scrisul său se distinge prin nota creştin-ortodoxă, cu echilibru, obiectivitate şi elan creator.

Alexandru [Alecu] GHICA

Doctor în Drept

S-a născut într-o localitate din judeţul Vrancea. Descinde din familia domnitoare Ghica.

Face *studii de Drept*. Profesează avocatura.

Face parte din Mişcarea Legionară de la înfiinţarea ei.

În perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941 deţine funcţia de şef al Siguranţei Statului. După evenimentele din ianuarie 1941 este condamnat de regimul antonescian şi rămâne în închisoare şi după 1944, până în anul 1964, efectuând 23 ani de temniţă.În detenţie manifestă o atitudine dârză, fără compromisuri.

Simion GHINEA [VRANCEA] (1913-1998)

Publicist, memorialist

S-a născut în satul Şerbeşti din judeţul Vrancea.

Vechi luptător de primă linie în Mişcarea Legionară, înainte şi după 1940.

În perioada 1941-1943, împreună cu preotul Vasile Boldeanu, conduce Mişcarea Legionară din ţară, în condiţii de ilegalitate.

În timpul războiului scoate revista *Fapta*, împreună cu scriitorul Mircea Damian, revistă cu care şi-a făcut debutul literar Marin Preda.

În august 1944 îl găsim întemniţat la Suceava pentru activitate legionară.

Face detenţie politică în repetate rânduri, în perioade diferite.

La Aiud este închis multă vreme împreună cu Petre Ţuţea, cu

care păstrează relaţii de respect reciproc şi afecţiune după eliberarea din 1964.

După 1964 reuşeşte să scoată o carte *Fotografii mişcate*, împreună cu vestitul oftalmolog, profesorul Petre Vrancea.

După decembrie 1989 întemeiază fundaţia *„Buna Vestire"*, în scopul consolidării valorilor moral-creştine ale neamului şi evidenţierea unor adevăruri istorice mai puţin cunoscute.

A publicat *Silogismul slav, Ora adevărului* (1996), Placheta de versuri: *Destin mioritic* 1998, *Când cobora cortina de fier, acum 50 de ani*, *Faţa întunecată a istoriei* (1998), *Mircea Eliade şi Emil Cioran în tinereţe*, 1998, *Documentele* nr.: 1; 2; 3; 4; 5

Benedict GHIUŞ (1904-1990)

Arhimandrit, duhovnic, scriitor.

S-a născut în comuna Domneşti din judeţul Vrancea. *Studii de Teologie* la Bucureşti între 1926-1927 şi continuarea la Strasbourg între 1927-1932. Susţine doctoratul în teologie la Bucureşti (1946) cu teza *„Doctrina răscumpărării în imnografia Bisericii"*.

Este succesiv monah, diacon, ieromonah, arhimandrit (1939). Este ales episcop de Hotin în ianuarie 1944, dar a refuzat de trei ori alegerea şi numirea sa ca episcop.

Asistent universitar la Facultatea de Teologie din Bucureşti, între anii 1944 şi 1948. Vicar patriarhal în 1949-1950.

S-a dedicat până la identificare cu trăirea intimă a valorilor misticii creştine, cu meditaţie, rugăciune şi liturghisire.

Este figura duhovnicească cea mai remarcabilă a grupului denumit „Rugul aprins" de la mânăstirea Antim.

Scrie lucrări omiletice-mistice: *Despre îngeri, Îngerii şi Sfinţii Părinţi, Creaţiunea după Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiţie, Proloagele* (două volume postume – 1991).

În 1958 este arestat şi condamnat în cadrul unui lot de străluciţi intelectuali cu orientare elevat creştină şi eliberat în anul 1964.

Moare în iunie 1990. Este înmormântat la mânăstirea Cernica, unde se retrăsese într-un fel de surghiun.

A făcut parte din Mişcarea Legionară în perioada anilor '30.

Traian GOLEA (n. 1920)

Scriitor, publicist, editor

S-a născut în comuna Fetea din judeţul Târnava Mică. Urmează *Facultatea de Agronomie* la Iaşi şi în 1948 părăseşte ţara.

Se stabileşte iniţial în Austria, apoi în Germania şi în final în Statele Unite. Anticomunismul, izvorât din convingerile sale ideologice, capătă o amploare dureros-afectivă, după ce fratele său, Ion Golea, erou legionar, paraşutat în ţară în 1951, a fost arestat şi executat în anul 1953.

Din anul 1951 se afirmă ca proeminent editor de literatură legionară: colecţiile *Omul nou*, cu 67 titluri publicate (între 1951-1994); *Studii istorice româneşti*, cu 36 de titluri publicate în limbile franceză, germană, engleză şi română; diverse reviste.

Traian Golea redactează şi publică (în limbile engleză şi română) lucrările consacrate problemelor arzătoare ale României:

– *Procesul Legionarilor din România* (München 1953);

– *S.O.S. Transilvania* (împotriva revizionismului unguresc cuibărit în Congresul American) – 1982;

– *Cine atacă Mişcarea Legionară* (Miami Beach, 1995);

– *Cum se regizează condamnarea unui popor* (Miami Beach, 1995);

– *În sprijinul Basarabiei* (Miami Beach, 1994, Bucureşti 1995);

– *Personalităţi politice americane şi internaţionale atacă România pe baza unor minciuni şi calomnii* (Miami Beach, 1995).

Editează în şapte volume masive opera publicistică a lui Horia Sima; traduce şi publică *Controversa Sionului* de Duglas Reed (1993), *Factorul Sionist* de E. Stione (1993).

A rămas în continuare un fervent luptător pentru dreptatea naţională.

Constantin GOGA (1913-1939)
Poet, gazetar, publicist.

Născut în comuna Brădiceni din judeţul Gorj. Şcoala primară, în comuna natală, *liceul la Tg. Jiu, Universitatea la Bucureşti* (neterminată din cauza unei eliminări nedrepte).

Debutează la 17 ani prin ziare de provincie. Colaborează la *Cuvântul Gorjului, Axa, Gând şi Slovă Olteneascǎ, România Creştină, Porunca Vremii, Sfarmă Piatră, Buna Vestire.* A scos periodicele *Vestitorii Gorjului, Pandurul.*

A publicat: *Inscripţii pe veac* (1935), *Cântec din ţara mea* (1936), *1933* (toate în versuri).

Membru al Mişcării Legionare, a fost asasinat în lagărul de la Vaslui, la 21/22 septembrie 1939, din ordinul regelui Carol al II-lea.

Nicolae GOGA (1913-1995)
Arhitect

S-a născut la Târgu Ocna, într-o familie de ardeleni din Bihor.

Urmează *Academia de Arhitectură* din Bucureşti. Colaborator apropiat al arhitecţilor Octav Doicescu şi Constantin Joja. Fondează cenaclul *„Luchian"*, împreună cu pictorul Basarab, arhitectul Joja, sculptorul Anastase, poetul Horia Stamatu şi cu filozoful Costin Deleanu. Cunoaşte întreaga pleiadă a intelectualităţii naţionaliste şi aderând la idealurile ei, intră de tânăr în Mişcarea Legionară; arestat în 1948, face 15 ani de închisoare în temniţele comuniste şi minele penitenciare Baia-Sprie şi Cavnic.

După eliberarea din închisoare, în 1963, profesează ca arhitect la Institutul de Proiectări Ilfov, unde colaborează cu arhitecta Henriette Delavrancea. Face numeroase cercetări de arhitectură românească. Proiectează numeroase şcoli, monumente, biserici (biserica în stil maramureşean din cartierul bucureştean Balta Albă, sfinţită în anul 1994). Are o contribuţie deosebită la proiectarea şi realizarea *monumentului înălţat la Aiud* pentru cinstirea victimelor holocaustului comunist. Se numără printre fondatorii *Fundaţiei „Profesor George Manu"* din Bucureşti, cu caracter cultural naţional creştin. A scris lucrarea memorialistică *Triunghiul morţii*, în care prezintă cu har scriitoricesc peregrinările sale prin minele de plumb de la Baia-Sprie, Cavnic şi Valea Nistrului, unde, prin muncă forţată şi tratament bestial, regimul comunist hotărâse să extermine cât mai mulţi dintre intelectualii anticomunişti.

A fost un suflet curat şi blând, dublat de un spirit de luptător neînfricat.

Alexandru GREGORIAN
Scriitor, gazetar

Publică numeroase eseuri şi articole politice în ziarele şi revistele *Sfarmă Piatră* (fondată împreună cu Nichifor Crainic), *Gândirea, Calendarul, Universul.* Consilier de presă şi cultură la Legaţia din Roma.

În exil, *Preşedinte al scriitorilor şi ziariştilor liberi* din centrul şi răsăritul Europei (1949 – 1950). *Fondator al Societăţii Academice Române* din Roma. *Directorul ziarului Ţara* (1949 – 1950). Colaborator la ziarele româneşti şi străine din exil. Are opt titluri de publicaţii în ţară şi exil.

A fost simpatizant legionar.

Radu GYR [Radu DEMETRESCU] (1905-1975)
Profesor, poet, scriitor

S-a născut la Câmpulung - Muscel. Din copilărie familia se mută la Craiova, unde tatăl său, Coco Demetrescu, fusese numit actor societar al Teatrului Naţional din capitala Olteniei.

Urmează cursurile secundare la *colegiul Carol I*, terminând strălucit în anul 1923. Poet precoce, scrie versuri de la 10 ani. La 14 ani, dă la iveală poemul dramatic *În munţi*. Publică epigrame sub pseudonimul Radu Gruiu şi apoi Radu Gyr.

Între 1925-1927 urmează cursurile *Facultăţii de Litere şi Filosofie* din Bucureşti. Devine asistent, doctorand în Estetică literară, apoi conferenţiar la catedra de Estetică literară şi Literatură universală.

Este laureat al mai multor premii ale *Societăţii Scriitorilor Români şi ale Academiei Române*, în anul 1930, pentru creaţie literară.

În anul 1936 se stabileşte în Bucureşti.

Colaborează la *Gândirea, Năzuinţa, Flamura, Arhivele Olteniei, Universul Literar, Ritmul vremii, Gândul nostru, Propilee literare, Cele trei Crişuri, Suflet românesc, Axa, Buna Vestire.*

Aderă la Mişcarea Legionară şi este numit comandant legionar, şef al regiunii Oltenia.

Este *bardul* Mişcării Legionare, versurile lui din cântecele *Sfântă tinereţe legionară, Imnul muncitorilor, Imnul Moţa – Marin* ş.a. dau aripi tineretului legionar în lupta pentru schimbarea la faţă a României.

În 1940, pe când funcţiona ca *Director General al Teatrelor*, ia iniţiativa înfiinţării Teatrului evreiesc.

Din 1938 începe suferinţa detenţiilor:

– sub Carol II este internat în lagăr;

– Antonescu îl condamnă, îl amnistiază, apoi, deşi era reformat medical, îl trimite pentru *reabilitare* în batalioanele de la Sărata, ca şi pe Haig Acterian, care va muri în Cuban;

– în 1945, comuniştii îl încadrează în *lotul ziariştilor* şi este condamnat la 12 ani;

– revine acasă în 1956, dar după doi ani este arestat şi condamnat la moarte pentru poezia *„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!"*.

În regimul comunist execută aproape 16 ani de detenţie, între anii 1944-1955 şi 1958-1963.

Se stinge din viaţă la 29 aprilie 1975, datorită unei congestii cerebrale, după ce trupul îi fusese măcinat de boli : ulcer duodenal, hemofilie, leziuni pulmonare ş.a. ca urmare a condiţiilor inumane în care a fost obligat să trăiască.

A publicat următoarele volume: *Linişti de schituri* (1924), *Plânge Strâmbă - Lemne* (1927), *Cerbul de lumină* (1928), *Stele pentru leagăn* (1936), *Căciuliţa roşie* (1937), *Cununi uscate*

(1938), *Corabia cu tufănici* (1939), *Poeme de război* (1942), *Balade* (1943). Postum i-au fost publicate volumele: *Sângele temniţei - balade* (1992), *Stigmate* (1993), *Anotimpul umbrelor* (1993), *Ultimele poeme* (1994), *Poezii orale* (1994).

Din creaţia lui mai fac parte *piese de teatru şi poezii*, din care spicuim: *Iisus în celulă, Întoarcerea din cruciadă, Voi n-aţi fost cu noi în celulă, Noi nu am avut tinereţe, Mormântul Căpitanului* ş.a., care au circulat oral prin temniţe şi au susţinut moralul deţinuţilor, constituindu-se în adevărate manifeste de luptă, de rezistenţă anticomunistă şi hrană spirituală de neînlocuit pentru încercaţii luptători ai neamului.

Creator de excepţie, care şi-a petrecut un sfert din viaţă în lagăre şi puşcării, Radu Gyr se înscrie în galeria personalităţilor care s-au ilustrat pe tărâmul spiritualităţii româneşti şi care s-au înrolat sau au susţinut Mişcarea Legionară: *Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Emil Cioran, Constantin Noica.*

N-a regretat niciodată suferinţa îndurată pentru crezul său legionar, ci dimpotrivă şi-a găsit în articulaţiile acestui crez ţăria luptei pentru măreţia idealului, chiar atunci, când vremelnic s-a considerat înfrânt:

„Nu scuip pe înfrângerile mele,
Ce-am adorat nu vreau să ard
Şi nu înalţ în vânt obiele
În loculului ruptului stindard."

Ba, mai mult, nimeni ca el nu s-a crezut mai îndreptăţit să scrie:

„Cu fiecare rană care doare
Şi orice răzvrătire mai adâncă,
Am pus armuri pe piepturi viitoare,
Şi-o spadă grea în mâini ce nu sunt încă!"

După cum, străbătut de un tulburător sentiment al reîntoarcerii, scrie:

„Ne vom întoarce într-o zi...
Şi cei de azi cu paşii grei
Nu ne-or vedea, nu ne-or simţi
Cum vom pătrunde -ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
Uşori, ţinându-ne de mâini,
Toţi cei de ieri în cei de-acum
Cum trec fântânile-n fântâni."

Gurie GROSU (1877-1943)

Mitropolit al Basarabiei

Născut la Nimoveni – Basarabia într-o familie de ţărani.

Studii teologice la Chişinău şi Kiev, unde absolvă *Academia Teologică* în 1902 şi se călugăreşte.

În 1905 reînfiinţează tipografia eparhiei Chişinăului.

Din cauza persecuţiei autorităţilor locale ruseşti pleacă în Rusia, de unde se întoarce în 1917 la Chişinău, predă limba română ca profesor de liceu şi redactează ziarul *Luminătorul*.

După unirea Basarabiei *e sfinţit vicar al Mitropoliei Moldovei*, iar în 1920 e ales *arhiepiscop al Hotinului şi Chişinăului*.

În 1921 e confirmat *Mitropolit al Basabiei*.

A fost silit să se retragă din forurile bisericeşti (1936), ca victimă a camarilei lui Carol al II-lea, împotriva căruia a cutezat să se ridice.

Opera sa, cuprinzând scrieri din domeniul religios şi social, este vastă. Spicuim: *Carte de învăţătură despre legea lui Dumnezeu* (1908), *Rugăciunile şi lămurirea lor* (1920), *Despre post* (1923), *Despre omul trupesc, sufletesc şi duhovnic* (1924), *Istoria sfântă a Noului şi Vechiului Testament* (1924), *Unitatea etnică a Românilor faţă de revizionism* (1934), *Despre sfânta împărtăşanie* (1930), *Rânduiala ortodoxiei* (1926).

A fost simpatizant declarat al naţionalismului românesc, profesat de tineretul revoluţionar al epocii sale.

Ion HALMAGHI (n. 1918)

Profesor, eseist, publicist în ţară şi exil

S-a născut în Statele Unite – Ohio.

Este licenţiat al *Facultăţii de Litere şi Filosofie* din Bucureşti.

Întemniţat de regimul comunist în 1948, face detenţie politică până în 1964 la Jilava şi Aiud, pentru apartenenţa ca simpatizant al Mişcării Legionare, fără a fi fost încadrat într-o organizaţie legionară.

Având cetăţenie americană, după eliberarea din închisoare, reuşeşte să se refugieze în Apus şi se stabileşte în Statele Unite, unde va funcţiona ca profesor la Universitatea din Pittsburg.

Este director fondator al publicaţiei *Romanian Sources*, apărută sub auspiciile a două instituţii: „University of Pittsburg" şi „American-Romanien Institute for Research".

În exil preia conducerea revistei *Drum* după decesul poetului Vasile Posteucă.

Cu o solidă cultură şi formaţie filosofică, publică în paginile multor ziare şi reviste numeroase studii şi articole cu caracter istoric şi politic.

Este membru al Societăţii Academice Române din München de sub conducerea Monseniorului Bârlea.

Oscar HAN (n. 1891)

Sculptor portretist

S-a născut în Bucureşti. Urmează *liceul şi şcoala de Belle-Arte* în Bucureşti.

Colaborează intens la ziarul *Curentul*. Deputat în 1934.

Obţine *Marele Premiu* la expoziţia de la Barcelona. Participă ca membru la expoziţia română de propagandă de la Paris, Veneţia, Barcelona, Bruxelles, Anvers, Haga, Amsterdam.

În sculptură şi-a creat un stil propriu: totul construit masiv şi stilizat static. Foarte fecund, atacă o multitudine de subiecte. Carieră prodigioasă, încununată de recunoaşterea internă şi internaţională.

Opere: poetul Săulescu la Predeal; Eminescu şi Bălcescu la Cluj; Bourdelle la Craiova; Paciurea la Bucureşti.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Traian HERSENI (1907-1980)

Sociolog, profesor universitar

Născut în satul Iaşi din judeţul Făgăraş. Studiile secundare la *liceul Radu-Negru* – Făgăraş, unde cunoaşte Mişcarea Legionară. Urmează cursurile *Facultăţii de Filosofie şi Litere* din Bucureşti şi se specializează la Bucureşti şi Berlin. Îşi ia *doctoratul în Filosofie şi Litere* în 1934.

Se afirmă ca sociolog, asistent al profesorului Dimitrie Gusti şi membru al şcolii sociologice din Bucureşti. Devine profesor universitar la Bucureşti şi Cluj.

Este Secretar General al Ministerului Educaţiei Naţionale, Cultelor şi Artelor în Guvernul Naţional Legionar din 1940-1941.

Sub comunişti, este arestat şi trimis în detenţie la Aiud (1952).

În fecunda sa carieră didactică şi ştiinţifică este preocupat de tehnicile muncii intelectuale, întocmind numeroase fişe documentare din domeniul sociologiei, psihologiei şi al ştiinţelor adiacente.

Proiectează un curs de sociologia literaturii populare şi al literaturii române în complexitatea ei, indică teme de specialitate care constituie îndemn la meditaţie şi asiduă cercetare.

Publică fecund la *Buna Vestire*, *Cuvântul*, *Ramuri*, *Transilvania*, *Societatea de mâine*, *Semne*, *Frăţia de Cruce* ş.a.

Dintre lucrările mai importante menţionăm: *Teoria monografiei sociologice* (1934), *Realitatea socială* (1935), *Sociologia românească. Încercare istorică* (1940), *Istoria filosofiei moderne. Omagiu prof. I. Petrovici* în colaborare (1941), *Sociologie şi etică* (1968), *Prolegomene la teoria sociologică* (1969), *Sociologia literaturii* (1973).

Pentru crearea unei epoci de strălucire românească, consideră că ridicarea morală şi intelectuală trebuie să cuprindă masele largi ale neamului. În acest scop scrie *Mişcarea Legionară şi ţărănimea* (1937), *Mişcarea Legionară şi muncitorimea* (în colecţia „caiete verzi"), subliniind drepturile, datoriile şi idealurile ce trebuie să ne anime.

Nicolae HORODNICEANU (1907-1994)

Inginer, profesor universitar

Născut în comuna Băluşeşti în judeţul Roman. În 1932 absolvă cursurile Politehnicii din Bucureşti, Secţia Construcţii.

Intră în Mişcarea Legionară şi i se dăruieşte total. Din 1935 conduce Secretariatul Mişcării, numit în această funcţie de Corneliu Codreanu. După evenimentele din ianuarie 1941 ia calea exilului în Germania, Italia şi în final în Argentina. Ajunge în oraşul San Joan când acesta a fost complet distrus de cutremur. Ca inginer constructor îl va reconstrui din temelii. Devine profesor la Şcoala Politehnică din San Joan, apoi decan, formând multe generaţii de ingineri constructori. Îşi încheie cariera profesională cu mare prestigiu atribuindu-i-se titlul de „Profesor Extraordinario Honorario".

Vintilă HORIA (1915-1992)

Scriitor, profesor universitar

S-a născut la Segarcea din părinţi intelectuali (tatăl un apreciat inginer agronom). A avut şansa ca, alături de studiile secundare şi universitare, să-şi desăvârşească cunoaşterea limbii franceze cu ajutorul unei bătrâne, aproape oarbă, care ştia pe de rost pe Anatole France, pe Baudelaire, Rimbaud şi Rémy de Gourmont. Odată cu exprimarea într-o impecabilă limbă franceză, a pătruns în universul literar al unor ilustre modele.

În perioada interbelică se afirmă atât ca poet, cât şi ca romancier – mărturie stau volumele sale de versuri: *Procesiuni*, *Cartea cu duhuri*, *Cartea omului singur* şi romanul *Acolo şi stelele ard*, care s-au bucurat de un real succes.

Este redactor la *Sfarmă Piatră* şi *Buna Vestire*.

În perioada 1940-1944 este ataşat cultural şi de presă la Roma şi Viena, în cadrul Ambasadei României. Luat prizonier de nemţi şi internat în lagărele Krummhübel şi Maria Pfarr, de unde, în 1945, a fost eliberat de trupele engleze.

Se stabileşte în Italia până în 1948 şi apoi emigrează în Argentina (1948-1953), unde funcţionează ca *profesor de literatură română*, la Facultatea de Litere şi Filosofie a Universităţii din Buenos Aires.

Din 1953 se stabileşte la Madrid unde desfăşoară o bogată activitate literară, în calitate de *profesor de Literatură universală şi contemporană* la şcoala Oficială de Jurnalism. În 1972, creează, la Facultatea de ştiinţe ale Informaţiei de la Universitatea Complutense din Madrid, o catedră de Literatură Universală şi Contemporană.

Între anii 1979-1988, este profesor de literatură contemporană la *Universitatea Catolică* din Paris. ţine conferinţe şi prelegeri la numeroase universităţi din lume.

Opera lui Vintilă Horia a intrat în circuitul marilor valori spirituale. Dupăvolumele: *A murit un Sfânt* (1951) şi *Jurnal de copilărie*, apare romanul *Dieu est né en exil*, care a fost tradus în 14 limbi şi a obţinut în 1960 prestigiosul premiu Goncourt. Urmează apoi: *Le Chevalier de la résignation* (Paris, 1961), *La septième lettre* (Paris, 1964), *Journal d'un paysan du Danube* (Paris, 1966), *Une femme pour l'Apocalypse* (Paris, 1968), *Marta, o la segunda guerra* (Barcelona, 1987), *Persecutez Boèce!* (Barcelona, 1983), *Un sepulcro en el cielo* (Barcelona, 1987), *Le voyage à San Marco* (Paris, 1988), *Le clef des Crépuscules* (Paris, 1990) ş.a.

Vintilă Horia a fost, de asemenea, un bine informat critic literar. Eseurile şi studiile sale literare s-au bucurat de aprecieri favorabile în mediile culturale spaniole, franceze, italiene şi sud americane. Astfel: *Presencia del Mito* (Madrid, 1956), *Poesia y liberdal* (Madrid, 1959), *Espana y otras mandos* (Barcelona, 1970), *Mestor de novehita* (Madrid, 1972), *Introduccion a la mundo peor* (Barcelona, 1978), *Literatura y disidencia* (Madrid, 1980), *Los deechos humanus, la novsledel sigle XX* (Madrid, 1981) ş.a.

A publicat, de asemenea, mii de articole şi eseuri în ziare şi reviste din lumea întreagă. Prefaţând volumul *Poezii din închisori* (Cuvântul Românesc, 1982) scrie: „Aş fi vrut să scriu cu lacrimi aceste rânduri, pentru ca tot cu lacrimi să fie citite, împreună cu poemele ce urmează".

Prin viaţa sa şi toată activitatea sa, Vintilă Horia şi-a dovedit dragostea de Neam şi credinţa nestrămutată în Dumnezeu. În numele neamului său el poate afirma: *„Ne-au schingiuit, ne-au umilit, ne-au înfometat, ne-au stricat limba, ne-au băgat poeţii în închisoare, şi au muşcat din trupul ţării, însă din toată această ţintuire pe cruce a ţâşnit sânge sfânt care a făcut posibilă poezia din acest nou Graal".* (Din prefaţa la *Poezii din închisori*).

Ataşat Mişcării Legionare, Vintilă Horia avea să scrie: *„Legiunea nu a fost o prezenţă politică întâmplătoare şi imitatoare, cum vor unii... Oamenii lui Codreanu au întruchipat filosofia românească, au încercat o reformă în profunzime şi au plătit cu viaţa încercarea lor" sau: „Nici un istoric serios care se va ocupa cu istoria secolului XX românesc, nu va putea ocoli sau ignora această extraordinară* ***aventură spirituală*** *pornită din străfundurile etosului românesc."*

Constantin IACOB (n. 1877)

General

S-a născut la Vaslui. După primele patru clase de liceu (1888-1892), urmează cursurile şcolii fiilor de militari din Iaşi între 1892 şi 1895, iar între 1896-1897 face *şcoala Militară de Artilerie şi Geniu*. Este sublocotenent în 1898.

Între 1903 şi 1905 urmează cursurile şcolii Superioare de Război.

Campania din Bulgaria dintre 23 iunie şi 31 august 1913 o face având gradul de maior.

Mobilizat în august 1916, participă la Războiul de Întregire până la demobilizarea din 1918.

Este considerat unul dintre cei mai valoroşi ofiţeri din armată: inteligent, zelos, bun camarad, demn, moral.

În 1926 este general, iar în 1931 este general de divizie.

În 1938 este martor în procesul lui Corneliu Codreanu.

A fost membru al partidului *Totul pentru ţară* şi a făcut parte din Senatul Legionar.

În procesul din 1938, înscenat lui Corneliu Codreanu declară: *„Eu am cunoscut pe dl. Corneliu Codreanu în ziua de 1 februarie 1938. Am cerut să fiu înscris în partid... iar după ce am luat cunoştinţă din ziare, am aderat cu totul."*

Nicu IANCU (1910-1984)

Avocat, publicist

S-a născut într-o comună din ţara Moţilor. Descendent din familia lui Avram Iancu.

Studii de Drept, face avocatura la Sibiu.

Comandant legionar, face parte din Mişcarea Legionară începând cu anul 1930. Autorul marşului *Echipa morţii*, cântec conceput pentru campania electorală, în sensul *dăruirii fără teamă de moarte: „Suntem echipa morţii... Ori învingem, ori murim!"*

După război se expatriază. În exil este desemnat pentru funcţia de secretar general al Mişcării Legionare.

La Madrid, în 1973, publică lucrarea cu caracter memorialist *Sub steagul lui Codreanu* – analiză pătrunzătoare a evenimentelor trăite de autor, în care arta expunerii o plasează printre lucrările remarcabile ale genului.

A decedat în Brazilia, unde şi-a trăit ultimii ani de viaţă.

Vasile IASINSCHI (1892-1978)

Fost ministru

Originar din Bucovina. Studii superioare la Cernăuţi. Farmacist, aderă din primii ani la Mişcarea Legionară şi luptă cu consecvenţă pentru afirmarea ideilor legionare pe plan social.

În perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941, este Ministru al Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor

Sociale.

În exil, în primii ani este adjunct al Comandantului Horia Sima.

La editura N. Roşca din Barcelona, i se editează în 1952 lucrarea *Los legionarios rumanos Motza y Marin.*

În 1978 moare fără să-şi revadă roadele unei lupte de o viaţă, departe de ţara pentru care s-a jertfit.

Iustin ILIEŞU (n. 1900)

Profesor, scriitor

S-a născut la Maieru în judeţul Năsăud, comună cunoscută pentru etnicitatea ei curată (aici s-a născut şi Liviu Rebreanu). Şcoala primară o face în satul natal. Urmează şase clase la *liceul sătesc din Bistriţa*. Termină la Blaj clasele 7 şi 8 şi obţine *diploma de bacalaureat*.

Este recrutat în armata austroungară şi trimis la *şcoala de ofiţeri* din Alba Iulia.

La 1918, odată cu izbucnirea revoluţiei din Ungaria, vine la Cluj şi scoate cel dintâi ziar românesc *Glasul libertăţii*.

Urmează cursurile *Facultăţii de Litere şi Drept* din Cluj, luându-şi licenţa în 1924.

Este *profesor secundar şi director* al şcolii de ucenici din Cluj.

Are un rol de frunte în timpul mişcărilor studenţeşti din Cluj, din 1922, câştigându-şi merite deosebite prin compunerea faimosului imn studenţesc *Studenţi creştini din România Mare*, care este cântat în toată ţara.

Din opera lui menţionăm: *Doine şi război* (1015), *Munţii noştri aur poartă* (1917), *Laura* – traducere din poeţi moderni (1922), *Cetăţile melancoliei* – poezii (1923), *Durerea neamului* – poezii (1924), *Doine şi chiuituri ardeleneşti, Florile Dalbe.*

Ilie IMBRESCU (1909-1949)

Preot, doctor în teologie

S-a născut în comuna Dalboset – judeţul Caraş.

Liceul la Caransebeş. *Licenţiat în teologie la Cernăuţi.* Până în 1940 păstoreşte la Balcic, impresionând, atât prin puterea cuvântului, cât şi prin excepţionala sa voce.

După cedarea Cadrilaterului, slujeşte la Biserica Icoanei şi apoi la Biserica Boteanu din Bucureşti, constituind o rază de spiritualitate în lumea asediată de ateism şi comunism.

A aderat profund la idealurile Mişcări Legionare. Pe lângă alte lucrări cu caracter duhovnicesc, a scris cartea *Biserica şi Mişcarea Legionară*.

În intervalul 10 septembrie 1940 -12 februarie 1941, a fost inspector general în Ministerul Cultelor.

În martie 1948 este arestat şi învinuit că a făcut parte din mişcarea *„Salvarea neamului"* şi că a luat jurământul membrilor organizaţiei.

În iulie 1948 este condamnat la 10 ani temniţă grea pentru crima de uneltire şi la 15 ani muncă silnică pentru participare la organizaţie de „tip fascist".

După chinurile din anchetă, trecând prin Jilava, ajunge la Zarca închisorii de exterminare din Aiud, unde se stinge, fără tratament medical, duminică 19 noiembrie 1949.

Nae IONESCU (1890-1940)

Doctor în filosofie, profesor universitar, gazetar.

S-a născut la Brăila, în 16 iunie 1890. Urmează liceul N. Bălcescu din oraşul natal. Face studii de filosofie în ţară şi străinătate. Doctoratul şi-l ia, în chip strălucit, la München, cu o lucrare de logică matematică *(Die Logistik als Versuch einer neuen Begründung der Mathematik* – 1919).

Între anii 1920 şi 1940 a exercitat o uriaşă influenţă asupra culturii şi vieţii politice româneşti, ca profesor de Logică, de Istoria Logicii şi de Metafizică la Universitatea din Bucureşti şi în egală măsură ca gazetar, director al ziarului *Cuvântul*, al revistei teologice *Predania* şi la *Logos – Revue internationale de Synthèse chrétienne orthodoxe*, apărută prin strădania sa în 1928. Nae Ionescu se găsea pe o poziţie radical diferită faţă de orientarea raţionalistă dominantă pe atunci la Facultatea de Litere şi Filosofie din

Bucureşti. Mircea Eliade va scrie: *„Să vorbeşti despre creştinism, filosofie, mântuire, sfinţenie, ortodoxism în cursuri de metafizică şi logică era, prin 1921, o adevărată revoluţie"*.

În postfaţa sa la volumul *Roza Vânturilor* (apărut în 1935), Mircea Eliade scrie, de asemenea: „Când se va scrie istoria problemelor filosofiei româneşti, se va vedea că *vreme de 15 ani noi am fost contemporani Europei numai prin cursurile profesorului Nae Ionescu"*.

Fiind un autentic Socrate modern, Nae Ionescu nu şi-a legat geniul de formele curente de îngheţare a gândirii (cărţi, programe, sisteme filosofice). Cursurile sale de Logică, de Istoria Logicii, de Metafizică, de Istoria Metafizicii, de filosofia religiei ş.a., au fost editate postum (după stenografierile mai multor serii de studenţi), de un „Comitet" care avea în frunte pe Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Vasile Băncilă, alături de D.C. Amzăr, Constantin Floru, Virgil Bogdan şi Ştefan Lupaşcu.

După răsturnarea regimului comunist (decembrie 1989) s-au reeditat numai două din cărţile sale: *Roza Vânturilor* şi *Cursul de metafizică*. Sute şi sute de articole au rămas îngropate în publicaţiile vremii, un adevărat tezaur de idei şi de erudiţie.

Trebuie subliniat că marea operă a lui Nae Ionescu, nu sunt operele scrise ci oamenii pe care i-a „moşit" asemenea lui Socrate. E suficientă enumerarea câtorva nume: Mircea Eliade, Constantin Noioca, Petre Ţuţea, Emil Cioran, Mircea Vulcănescu, Vasile Băncilă, şi chiar Mihai Sebastian, căruia îi scrie o prefaţă îndelung comentată, la cartea *De două mii de ani* relativ la condiţia istorică şi metafizică a evreului.

Când vârfurile generaţiei martirizate au umplut lagărele regelui ucigaş Carol al II-lea, s-a dus de bună voie să sufere alături de foştii săi studenţi, purtându-şi cu demnitate crucea alături de ei. Şederea în lagăr i-a şubrezit sănătatea şi i-a grăbit sfârşitul, însă exemplul lui va rodi mereu, în egală măsură cu opera scrisă.

A făcut parte din Senatul Legionar. A fost mentor şi ideolog a generaţiei naţionaliste. Despre *Cărticica şefului de cuib* a scris că „în ce priveşte partea sa educativă se înrudeşte cu exerciţiile spirituale ale lui Ignaţiu de Loyola", iar despre cartea *Pentru Legionari* scrie aceste rânduri: „A crede că odată cu dispariţia lui Corneliu Codreanu se va nărui şi opera lui, ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. *Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu este aşa de mare, că de acum îl*

depăşeşte şi pe el".

Moartea lui prematură (un infarct provocat) este învăluită în mister (probabil victimă a lui Carol al II-lea sau a lui Moruzov).

Cercetările lui l-au condus să cunoască structura neamului nostru, structura fiinţei româneşti, precum şi structura creştinismului. Când s-a întâlnit cu Mişcarea (1933) el a descoperit în ea instrumentul de expresiune a acestor structuri pe plan politic şi istoric, structuri pe care el le elaborase cu anticipaţie în interiorul său. Mediul legionar i s-a părut familiar, pentru că nu reprezenta altceva decât proiecţia în domeniul acţiunii practice a propriei lui filosofii.

G. Călinescu scria despre el, în 1941: *„Pentru studenţii lui, el era un geniu, un factor fără de care nu se poate explica viaţa civilă a României moderne... El este un Socrate al României".*

Prin tot ce a avut el mai bun, Nae Ionescu, şi-a slujit naţia şi pe Atotputernicul Dumnezeu şi de-aceia dăinuieşte printre noi în lumea nevăzută, deasupra noastră, încât nici una din puterile vremelnic ostile nu-l vor putea birui. El a intrat în eternitate!

Virgil IONESCU (1892-1960)

Inginer

Ca inginer, este membru în consiliul de administraţie al Uzinelor Malaxa. Apropiat al regelui Carol al II-lea, înainte de anul 1930.

Aduce servicii Mişcării Legionare printr-o corectă relaţie cu Palatul.

Este numit comandant legionar de Corneliu Codreanu în 1934.

La alegerile din decembrie 1937 (anulate de Carol al II-lea) candidează şi este ales pe listele partidului *Totul pentru ţară*.

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 se află internat politic în spitalul militar de la Braşov. Supravieţuieşte masacrului prin intervenţia directă a lui Carol al II-lea.

S-a stabilit în străinătate, după 1944, unde scrie *Memorii* (Buenos Aires, 1979), din care extragem: *„Prin Nichifor Crainic am cunoscut pe Corneliu Codreanu... Am intuit în acea clipă că acest om va fi pentru mine mai mult decât o cunoştinţă oarecare, că va juca un rol în viaţa mea, că poate o va răscoli în întregime şi am înţeles aprioric să-l urmez, chiar dacă aceasta nu va însemna pentru mine decât sacrificii şi renunţări."*

A decedat în exil.

Virgil IONESCU (1918-1996)

Literat

S-a născut în comuna Mărăştii de Jos din judeţul Dolj, dintr-o familie fruntaşă numărând câţiva preoţi de elită.

Face liceul la colegiul *Sf. Sava* din Bucureşti, pe care îl absolvă ca premiant de onoare. Se înscrie la *Facultatea de Litere şi Filosofie*, unde este remarcat în rândul studenţilor ce au ucenicit pe lângă profesorul Nae Ionescu.

În perioada 1940-1941 joacă un rol important în centrul studenţesc legionar. Este unul din organizatorii manifestaţiilor de protest alături de studentul de atunci Viorel Trifa: el este cel care, suit pe statuia lui Mihai Viteazul din Piaţa Universităţii, citeşte manifestul semnat de Viorel Trifa.

După evenimentele din ianuarie 1941, ca ofiţer de rezervă, este concentrat şi ia parte la întreaga campanie din răsărit. Este rănit, purtat prin spitale şi lăsat la vatră. După ani de război dur, se înscrie să-şi termine studiile întrerupte din cauza războiului.

După 1946 duce o intensă activitate pentru reorganizarea Mişcării Legionare. În mai 1948 este arestat şi condamnat la 10 ani temniţă grea. Încarcerat la Piteşti i se rezervă un tratament dur. Îmbolnăvindu-se de plămâni este transferat în penitenciarul TBC de la Tg. Ocna. Aici se încep pregătirile pentru declanşarea reeducărilor. Ştiind că nu le poate rezista, se hotărăşte să se sinucidă şi îşi taie venele. Transportat la spital este salvat şi readus în închisoare. La expirarea celor zece ani este eliberat.

După un timp este din nou arestat şi supus unei anchete bestiale în urma căreia îşi pierde total vederea. Orb, este îngrijit cu totală abnegaţie de soţia sa.

După 1989 s-a aflat în miezul evenimentelor fierbinţi de reconstruire spirituală a românismului, dar, lipsit de vedere, marea

lui capacitate intelectuală nu a mai putut rodi.

Destinul tragic al acestui om excepţional dotat a fost destinul tragic al atâtor mii de valori intelectuale care au fost strivite de tăvălugul comunismului, înainte de a se fi putut realiza.

A decedat în toamna anului 1996.

Eugen IONICĂ (1905-1939)

Doctor în fizică şi chimie, conferenţiar universitar

S-a născut în oraşul Zărneşti de lângă Braşov.

Tatăl, inginer, fost primar al Braşovului, preşedinte al Camerei de Comerţ. Mama, soră a generalului-erou Traian Moşoiu, eliberatorul Budapestei în 1918 de sub tirania comunistă a lui Bela Kun şi fiică a generalului Constantin Neculce, fost guvernator al Basarabiei şi Bucovinei, descendent al cronicarului Ion Neculce.

Studii secundare meritorii, în timpul primului război la Bacău, apoi la Braşov, la *liceul Dr. Meşotă*.

Studii universitare strălucite de *Chimie şi Electrochimie* la München şi Zürich, continuate ulterior la Paris. Doctor în ştiinţe fizico-chimice al Universităţii din Paris.

În 1930 este asistent la catedra de Chimie Tehnologică şi Electro-chimie a Şcolii Politehnice din Bucureşti. Conferenţiar şi membru în Comitetul de perfecţionare tehnică a Şcolii Politehnice.

Autor al unui număr impresionant de lucrări de specialitate. A înfiinţat Laboratorul de chimie al Monetăriei Naţionale.

Efectuează studii de specialitate în Germania şi Austria.

În perioada de după primul război se încadrează în modul cel mai firesc în mişcarea naţionalistă şi creştină a „Gărzii de Fier" şi Corneliu Codreanu îl numeşte comandant legionar.

Iată o opinie a lui Eugen Ionică exprimată în iulie 1937: „... *Dacă n-ar fi planul lor de a ne ocupa Patria noastră şi n-ar exista acest război pe viaţă şi pe moarte, noi Românii n-am putea fi decât admiratorii şi prietenii lor (ai evreilor). Felul cum, de 2000 de ani în diasporă şi în ghetouri, Evreii îşi apără identitatea şi continuitatea Neamului lor, este exact felul cum, tot de 2000 de ani şi aici, în calea 'răutăţilor din Asia, în Europa, noi Românii ne apărăm existenţa Neamului, pământul Dacilor şi Romanilor şi dreptul la libertate"*.

Împreună cu prof. Eugen Chirnoagă şi părintele Duminică Ionescu ş.a. iniţiază organizarea *„Asociaţiei Prietenii legionarilor"*.

Este arestat în aprilie 1938 împreună cu întregul grup de 18 comandanţi legionari şi închis în cumplita temniţă de la Râmnicul Sărat.

La 5 septembrie a fost transferat în Spitalul Militar de la Braşov. În seara zilei de 21 septembrie a fost ridicat şi dus în pădurea de la Râşnov, unde în zorii zilei de 22 septembrie a fost comisă grozăvia uciderii împreună cu alţi şase fruntaşi legionari, fără motiv, fără judecată, din ordinul regelui ucigaş Carol al II-lea.

Ion IONICĂ (1907-1945)

Doctor în sociologie, scriitor, publicist

S-a născut în oraşul Zărneşti de lângă Braşov. Frate cu dr. ing. Eugen Ionică.

Şcoala secundară o face la Braşov între 1918-1926. Studii universitare la *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Bucureşti, între 1926-1929, şi la *Facultatea de Drept* între anii 1929-1932.

Obţine *doctoratul în Sociologie* în 1939 la Universitatea Bucureşti.

Când Ion Ionică vine la studii în Bucureşti, tânăra generaţie dezbătea marile probleme ale culturii naţionale, epocă în care şcoala Sociologică condusă de Dimitrie Gusti are ca ţel „desluşirea specificului naţional". Ion Ionică se va alinia rapid sarcinilor asumate de generaţia sa. Aderă la principiile Mişcării

Legionare. Va activa în cadrul şcolii Sociologice de la Bucureşti aplicând principiul „de la regionalismul cultural la specificul naţional", cu ocazia cercetărilor monografice de la Drăguş, din judeţul Făgăraş.

Între anii 1935-1938 activează şi în cadrul creat de publicaţia *Rânduiala*, fondată împreună cu Dumitru Amzăr, Ernest Bernea, Ion Conea, Constantin Floru, Victor Papahagi şi în care vor semna şi Lucian Blaga, Vasile Băncilă, Radu Gyr, Haig Acterian, Aron Codruş ş.a. Revista *Rânduiala*, alături de *Sociologia Românească*, *Însemnări Sociologice*, *Arhiva*, conturează riguros profilul sociologiei româneşti interbelice.

Ion Ionică contribuie cu articole de specialitate în aceste reviste, între care menţionăm: *Manifestări spirituale în cercetarea sociologiei, Cadres de la vie régionale roumaine, Drăguş, un sat din ţara Oltului, Dealul Mohului.*

În anul 1941 se expatriază în Germania din cauza persecuţiilor dezlănţuite de Ion Antonescu împotriva Mişcării Legionare. Este internat în lagărul de la Buchenwald până la terminarea războiului.

În noiembrie 1944 este asasinat în condiţii neelucidate la graniţa italo-elveţiană.

Nicoară IORDACHE (1906 - 1939)

Conferenţiar la Universitatea din Bucureşti

Cadru universitar la Catedra de Chimie a profesorului G.C. Longinescu.

Comandant legionar din 1932, suflet deosebit de cald, revarsă o necuprinsă dragoste şi bunătate în jurul lui. A scris eseul *Imn camaraderiei*, romanţa *N-am să mai plâng iubirea dusă* şi poezii (*Psalm*, *Elegie*).

În lagărul de la Miercurea Ciuc, în anul 1938, era cel mai iubit de toţi internaţii. Când, împreună cu alţi 43 de

legionari, au fost scoşi din lagăr, legaţi, spre a fi asasinaţi din ordinul regelui-ucigaş Carol al II-lea, Iordache Nicoară a rostit pentru toţi ultimul „Tatăl Nostru".

Sora lui, Marieta Iordache, devenită mai târziu maica Mihaela, element de elită în Mişcarea Legionară, va muri în aceeaşi închisoare sub regimul comunist.

Constantin IORGULESCU (n. 1929)

Poet, eseist, gazetar

S-a născut la Brăila. Urmează şcoala primară în comuna Mahmudia din Judeţul Tulcea, iar *liceul la Tulcea.*

În mai 1948, în ultima clasă de liceu, este arestat din şcoală împreună cu un grup de elevi. Judecat de Tribunalul Militar Constanţa este condamnat. Execută opt ani trecând prin închisorile Târgşor, Jilava, canal şi Aiud. Eliberat în anul 1956, lucrează ca muncitor necalificat, apoi ca tehnician. Termină *studiile liceale la Sâgiorgiul de Pădure* şi susţine *bacalaureatul* la Târgu Mureş. Se înscrie la ASE şi termină *Facultatea de Calcul Economic şi Cibernetică Economică*. Face apoi *studii postuniversitare de informatică*. Până la pensionare lucrează ca analist la Centrul de Calcul Mediaş.

Debutul literar la *Steagul Roşu* din Târgu Mureş. Publică poezii şi proză în revistele *Vatra*, *Luceafărul*, *Transilvania*.

După decembrie 1989 colaborează la publicaţiile sibiene *Tribuna*, *Radical*, *Dimineaţa şi Puncte Cardinale*.

Debutul editorial cu *Dimensiunea transcendentă a politicului* la editura Puncte Cardinale în 1997.

Are în pregătire: un volum de proză scurtă la editura Dacia din Cluj, un volum de teatru la editura Puncte Cardinale şi volumul II din *Dimensiunea transcendentă a politicului.*

Membru al Mişcării Legionare.

Constantin IOTZU (1884-1962)

Arhitect, profesor şi decan al Facultăţii de Arhitectură

S-a născut în 1884 în comuna Cruşova, din Macedonia stăpânită pe atunci de turci. Descindea dintr-o familie aleasă, cu puternice sentimente naţionale. Mama, directoarea şcolii române din comuna Nevesca, tatăl comerciant.

Casa Verde

După absolvirea şcolii primare din Nevesca, urmează cursurile *liceului român din Bitolia*, înfiinţat de România mică în anul 1880, sub imperiul otoman. Se remarcă din liceu prin talentul excepţional la desen. Ca elev, la vârsta de 13 ani, execută portretul unui paşă turc, guvernator al Bitoliei, care îi admiră talentul şi îi cumpără portretul, plătindu-i câţiva galbeni.

După terminarea liceului, vine în România şi se înscrie la

Şcoala Superioară de Arhitectură din Bucureşti. Diplomat al acestei şcoli (1909), se remarcă repede şi devine colaboratorul principal al arhitectului Ion Mincu. Din 1920 până în 1944, este *profesor* la *Facultatea de Arhitectură* din Bucureşti. Între 1940 şi 1944 este *decan* al acestei facultăţi.

După instaurarea regimului comunist, este supus persecuţiilor politice ale bolşevicilor şi se stinge din viaţă în anul 1962.

Realizările sale constituie adevărate podoabe arhitectonice: *Casa corpului diplomatic* din Bucureşti (1911), *Banca comerţului* din Craiova (1911-1914), Tipografia *Ramuri* din Craiova (1920), *Căminul studenţesc în medicină veterinară din Bucureşti (azi – Ministerul Justiţiei)* (1929), *Biblioteca Centrală din Iaşi* (1932), *Casa de odihnă a corpului diplomatic de la Eforie* (1932), *Biserica Sfântul Elefterie din Bucureşti* (1935), *Hotelul Excelsior din Sinaia, Casa Armatei din Braşov* (1938), *Palatul Ministerului Economiei Naţionale* ş.a.

Suflet curat, sensibil, generos, entuziast, de artist şi mare român, crescut în atmosfera vrăşmaşe a străinătăţii din afara graniţelor României, Constantin Iotzu nu putea rămâne indiferent la erupţia fenomenului legionar, promiţător de zări luminose pentru destinul neamului românesc.

În anul 1933 cunoaşte pe Corneliu Codreanu, căruia i-a rămas devotat, sprijinindu-l cu dăruire în toate acţiunile, ca mare simpatizant al Mişcării Legionare.

În primăvara acelui an, vizitează şantierul deschis în cartierul Bucureştii-Noi şi impresionat de cele văzute, împreună cu câţiva studenţi de la Arhitectură, întocmeşte planurile edificiului, clădire monumentală, denumită *Casa Verde,* construită prin munca sutelor de legionari.

În anul 1936, sprijină iniţiativa muncitorilor legionari de la fabricile din Azuga, de a strânge osemintele ostaşilor români căzuţi în luptele din 1916, împrăştiate pe un versant din apropierea gării. Întocmeşte planurile unui impresionant *monument funerar: o troiţă din lemn de stejar de 8 m înălţime,* pe un soclu de beton de 2 m, cu un Christ realizat de pictorul Basarab, monument cu înălţimea de 3 m, vizibil de la o depărtare de aproape un kilometru (troiţa a fost distrusă în anul 1960 de autorităţile comuniste din Azuga).

În anul 1937, arhitectul Iotzu participă la întocmirea planului desfăşurării funeraliilor lui Moţa şi Marin, când corpurile lor neînsufleţite au fost aduse în ţară de generalul Cantacuzino-Grănicerul. Impunătorul cortegiu funerar, compus din sute de preoţi, episcopi şi mitropoliţi, la care au participat peste o sută de mii de legionari, a traversat capitala până la Casa Verde, la cavoul construit după planurile profesorului arhitect Iotzu.

Din păcate, în anul 1948, comuniştii profanează acest cavou şi rămăşiţele pământeşti ale marilor martiri ai neamului au dispărut fără urmă. Numai Casa Verde, confiscată abuziv sub toate dictaturile sângeroase, aminteşte de numele arhitectului Constantin Iotzu, devotat lui Dumnezeu, Neamului şi Mişcării Legionare.

Gheorghe ISTRATE (m. 1939)

Licenţiat al Academiei Comerciale, educator, scriitor

S-a născut într-o comună din judeţul Vaslui.

Comandant legionar, şef al Frăţiilor de Cruce. Extraordinar spirit organizatoric. Autor al *Îndreptarului Frăţiilor de Cruce* (1935), tezaur de îndrumări pentru educarea tineretului în spiritul legionar, de credinţă neşovăielnică în Neam şi Dumnezeu.

A fost asasinat, din ordinul regelui ucigaş, Carol al II-lea, în închisoarea de la Râmnicu Sărat, împreună cu alţi comandanţi legionari, în noaptea de 21-22 septembrie 1939.

Constantin IULIAN (n.1929)

Doctor inginer, profesor universitar

S-a născut în oraşul Vaslui. Urmează cursurile *liceului Mihail Kogălniceanu,* din oraşul natal, susţinânând examenul de bacalaureat în anul 1948. În ultimele clase de liceu face parte din Frăţia de Cruce, organizată în cadrul liceului.

În anul 1948 este arestat şi condamnat pentru activitate politică interziză. Execută detenţie politică până în anul 1955, după care este admis prin concurs pe primul loc, la *Şcoala Politehnică* din Bucureşti.

În anul 1958 este din nou arestat şi condamnat cu detenţie până în anul 1964. Urmează din anul 1965 *Institutul de Construcţii*

Bucureşti, *Facultatea de Hidrotehnică,* pe care o absolvă în anul 1970, ca şef de promoţie.

În anul 1968 a absolvit şi cursurile de pedagogie în cadrul Institutului Politehnic Bucureşti, cea ce îi conferă dreptul de a preda ca profesor în învăţământul superior.

Şi-a susţinut doctoratul în anul 1994 cu teza: *„Soluţii noi de protecţie pentru litoralul marin".*

În perioada 1970-1973, lucrează pe şantiere de construcţii hidrotehnice şi ulterior până în anul 1991 funcţionează ca inginer proiectant la Institute de Proiectare din Bucureşti.

Obţine de două ori *Premiul Academiei Române:*

Premiul Emanoil Teodorescu pe anul 1978, pentru *Procedee şi instalaţii noi de epurare biologică a apei;*

Premiul Aurel Vlaicu pe anul 1982 pentru *Studii şi cercetări pentru canalul Dunăre-Marea Neagră.*

Este autorul a numeroase brevete de invenţie, comunicări ştiiţifice, cărţl, publicaţii de specialitate.

În prezent studiază problema eroziunilor costiere de pe litoralul românesc al Mării Negre.

Este membru al Mişcării Legionare, în cadrul căreia conduce, ca preşedinte activ, *Partidul "Pentru Patrie".*

Constantin JOJA (1908-1991)

Arhitect

S-a născut în comuna Haliki din Tesalia. Macedo-român, frate cu filosoful Atanase Joja, care a avut o altă orientare politică.

Premiant de onoare al liceului *Cantemir Vodă* din Bucureşti. Urmează doi ani la *Facultatea de Filosofie,* după care, simţind vocaţie pentru arhitectură, urmează cursurile *Facultăţi de Arhitectură.* În studenţie, face parte din Asociaţia Studenţilor Creştini Români, asociaţie filozofico-teologizantă, aflată sub îndrumarea Mitropolitului Tit Simedrea. Aici se leagă o prietenie nedezminţită până la moartea lor, între *tinerii C. Joja, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Horia Stamatu, Aşavir Acterian, Paul Costin Deleanu* şi alţii, prietenie determinantă pentru

activitatea de mai târziu a acestei personalităţi – una din cele mai de seamă a secolului nostru, cum scrie despre el criticul de artă Edgar Papu.

Din anul 1934, începe o strălucită carieră de arhitect. Numit şef adjunct la direcţia de lucrări noi a Capitalei, realizează blocuri şi vile de o surprinzătoare frumuseţe, inspirate din specificul arhitecturii populare româneşti.

Gânditor şi analist profund al spiritualităţii româneşti, intră în Mişcarea Legionară în 1937. Face parte din familia legionară *„Ideea Românească"*, condusă de pictorul Alexandru Bassarab.

Cu grupul Luchian, expune la sala Dalles machete de arhitectură monumentală caracterizate printr-o mare simplitate, însă de un adânc rafinament. Se conturează drept creatorul unui nou stil românesc, pe măsură ce stilul neo-românesc al lui Ion Mincu şi al şcolii sale, cădea în desuetudine.

În 1942, arhitectul Horia Creangă îi acordă premiul întâi la un concurs pentru *Catedrala din Oradea*, concurs cu participarea a peste 50 de lucrări.

În vara anului 1948 este arestat, încarcerat la Jilava şi condamnat pentru delictul de uneltire împotriva regimului comunist. După 5 ani de detenţie la Jilava, Aiud şi Canal, se reîntoarce la Bucureşti.

Participă la adunările de la mânăstirea Antim ale cenaclului *„Rugul aprins"*. Este absolvit de anchetare, arestare şi condamnare numai datorită faptului că fratelui său, Atanase, ajuns preşedinte al Academiei Române, nu îi convenea să fie, pentru a doua oară, în ipostaza de frate cu un „duşman al poporului".

În 1962, este angajat de profesorul G. Oprescu la Institutul de Istorie al Artei, unde formează şi conduce un colectiv care elaborează studii pentru restaurarea *centrului istoric al Bucureştiului*. În 1966 restaurează *Hanul lui Manuc* şi zona *Curtea Veche*. Reuşeşte să determine oprirea executării de construcţii noi, care ar fi compromis restaurarea integrală a centrului istoric al Bucureştiului.

Constantin Joja ajunge la concluzia existenţei în prezent a unei autentice arhitecturi româneşti. În 1968, o amplă expoziţie de fotografii la Institutul Ion Mincu va pune în lumină această revelaţie. Pe această linie redactează şi tipăreşte între anii 1984 şi 1989 lucrările *Sensuri şi valori regăsite*, *Actualitatea tradiţiei arhitecturale româneşti* şi *Arhitectura românească în context european*.

Călătoreşte în Elveţia, unde continuă opera de propagare a arhitecturii româneşti, cu scopul de a atrage atenţia străinătăţii asupra distrugerii de către regimul comunist a patrimoniului naţional.

Reîntors în ţară după 1990, îşi revizuieşte colecţia de clişee şi manuscrise.

Trece în veşnicie la 23 aprilie 1991, dezamăgit de indiferenţa faţă de cultura autentică românească a factorilor de răspundere de după evenimentele din decembrie 1989.

Prin testament a donat Uniunii Arhitecţilor Casa memorială *Arhitect Constantin Joja.*

Radu KORNE

General

Ascendenţă ilustră. Printre înaintaşi, Gheorghe Asachi, unul dintre părinţii literaturii noastre moderne. Tatăl, om de ştiinţă. Mama, pasionată a cursurilor şi conferinţelor de la Sorbona şi de la Collège de France. El însuşi elev al unui liceu parizian, cu bacalaureat la Sorbona.

Soţia generalului este nepoata unui erou al războiului nostru de independenţă, în mâinile căruia şi-a predat sabia Osman Paşa, pe care învingătorul, *colonelul Cerchez* i-a restituit-o.

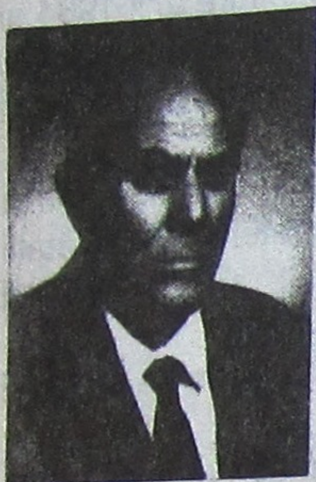
Radu Korne este căpitan la vârsta de 25 de ani, decorat cu *Ordinul „Mihai Viteazul"* în primul război mondial.

Pe front, în 1941, este general, neavând încă 50 de ani.

Arestat şi condamnat, în urma regimului de infern la care a fost supus, în închisorile comuniste, acest bărbat, care trăise lipsurile şi durităţile primei linii a frontului pe toată durata celor două războaie, n-a putut rezista închisorilor comuniste. Bolnav, încetează din viaţă, în sinistra închisoare Aiud.

A fost simpatizant declarat al Mişcării Legionare.

Romul LADEA (1901-1970)
Sculptor, profesor universitar

S-a născut în comuna Jitin din judeţul Caraş-Severin, fiu al unui ţăran înţelept dar sărac. Rămâne de mic orfan de tată şi de mamă. După câteva clase de gimnaziu, exmatriculat din motive de atitudine naţională, Romul pleacă în lume ca funcţionar. De sculptură se apucă de timpuriu, ca autodidact. Pleacă la Paris să audieze cursurile *„Academiei Julian"*, cu bani primiţi printr-o listă de subscripţie a intelectualilor din Arad.

Susţine un concurs şi, la 23 de ani, devine *profesor la Academia de Arte Frumoase* din Cluj. Face *studii în Italia şi la Paris*, ca elev al lui Brâncuşi.

Din frământările social-politice ale vremii s-a ales cu suferinţe şi umilinţe. A fost un admirator total al lui Corneliu Codreanu. Prietenii lui, Tiberiu Vuia, Radu Puşcariu (fiul lui Sextil Puşcariu) şi Constantin Stoicănescu au fost legionari. Când fiul său, astăzi reputat medic acupuncturist, arestat în 1948 la vârsta de 13 ani, este eliberat (în 1950), îi mărturiseşte: *„De la credinţa în Dumnezeu şi de la jertfa pentru Adevăr nu te pot opri!"* Soţia lui, Lucia Piso-Ladea, i-a împărtăşit idealurile, ajutând pe toţi legionarii, dar cu discreţie şi fără ostentaţie. Singurele sentimente care se degajă din opera lui, eminamente expresionistă, sunt iubirea şi resemnarea.

Arta lui manifestă predilecţie pentru tiparele populare, tratate patetic sau cu o notă de umor generos, într-o stilizare care aminteşte arta ţărănească în sinteze moderne. Autor al sculpturilor *Horia, bustul regelui Ferdinand, Cloşca, Autoportret, Mama, ţăran din satul meu* ş.a. Toate portretele făcute de el au chipul îngândurat şi trist. Poate Horia e mai dârz şi înfruntă lumea. A rămas ţăran, nu s-a lăsat sedus de curentele facile şi de efect. A fost tentat sa îi facă un portret Căpitanului. Există pozele unui relief de mare valoare artistică, înflăcărat, cutezător, lucrat în tinereţe, dar pierdut. Spre bătrâneţe se resemnează zicând mereu că e imposibil pentru el să-l imagineze pe Corneliu Codreanu în lut: *„Are demnitatea lui Horia, tristeţea lui Avram Iancu, remuşcările sfântului Petru, curăţenia arhanghelului Mihail, povara răspunderii lui Decebal..."*, zicea el de câte ori era îndemnat să încerce.

Cât despre cultură, era mare admirator atât al culturii germane, cât şi al celei franceze, dar mai ales al antichităţii greceşti şi renaşterii italiene.

Pe oameni îi iubea la fel, indiferent de naţie, dar zicea adesea: *„Românii mi-s dragi pentru că-s a mei, pe români îi preţuiesc pentru că sunt vrednici a fi preţuiţi"*. Mişcarea o asemăna cu o fecioară de mare demnitate şi curăţenie.

A avut suflet, conştiinţă şi credinţă de Legionar! Şi s-a considerat ca atare toată viaţa.

Grigore LECHINŢAN (n.1913)
Jurist

S-a născut în comuna Cucerdea din judeţul Mureş. Urmează şcoala primară în satul natal, studiile gimnaziale la *Andrei Bârseanu* (Târnăveni), *liceul la Blaj*, iar studiile universitare la *Facultatea de Drept* din Cluj. Fost preşedinte al *Societăţii Studenţilor în Drept*. În 1936 aderă la Mişcarea Legionară. Este magistrat în localitatea Aleşd şi apoi la Dumbrăveni. Luptă pe front unde pierde braţul drept. Este decorat cu *Coroana României*.

În 1948 este arestat din incinta Tribunalului Judeţean Sibiu şi condamnat la 12 ani temniţă grea, pe care îi face la Aiud, Jilava, Galaţi, Periprava. A scris schiţe de penitenciar în volumul *Table cerate*.

Mile LEFTER (1901-1975)
Avocat

Născut la 1901 în comuna Tudor Vladimirescu din judeţul Covurlui. Absolvă Liceul *Vasile Alecsandri* din Galaţi. Ca student la Iaşi este molestat de Manciu şi internat în spital.

Comandant legionar al *„Bunei Vestiri"*. Ales palamentar legionar la 20 decembrie 1937. După evenimentele din ianuarie 1941, refugiat în Franţa (unde se preoţeşte), în Germania şi apoi în Argentina unde a decedat.

Simion LEFTER (m. 1993)

Literat

Vechi legionar, cunoscut pentru lunga lui luptă în slujba idealurilor naţionale şi creştine. Poet, creator al mai multor cântece legionare, dintre care imnul legionarilor căzuţi (*Plânge printre ramuri luna*).

Dimitrie LEONIDA (1883-1965)

Profesor la Politehnica din Bucureşti şi din Timişoara

S-a născut la Fălticeni. Tatăl, militar de carieră.

Urmează cursurile secundare în oraşele Galaţi, Buzău, Constanţa şi Bucureşti, unde tatăl său era mutat în timpul serviciului. Fiul capătă astfel, încă din anii adolescenţei, o perspectivă asupra spaţiului şi sufletului românesc.

Idealurile generaţiei de după războiul de independenţă din 1877, cu dorinţa de afirmare a elementului românesc, idealuri cultivate în familia sa de iubitori de Dumnezeu şi de neam, fac ca viaţa tânărului şi maturului de mai târziu să se desfăşoare pe două aliniamente:

- munca neobosită pentru ridicarea poporului român prin elemente reprezentative;
- consonanţa sufletească cu mişcările naţionaliste de după primul război mondial, reprezentate în mod strălucit de *Generaţia de la 1922*.

Urmează cursurile *Şcolii Politehnice* din Berlin – Chalottenburg. Obţine în 1908 diploma de inginer electromecanic, având ca lucrare de diplomă: *Amenajarea văii Bistriţei moldovene cu o hidrocentrală la Bicaz*.

De remarcat faptul că el proectase, ca un vizionar, un baraj de 100 m. înălţime, cu un lac de acumulare de un miliard m^3 de apă, însă profesorul de hidraulică Ernest Reichel i-a temperat elanul impunându-i reducerea înălţimii la 24 m. Dar barajul realizat după o jumătate de secol a confirmat prevederile tânărului inginer: 127m înălţime şi 1,2 miliarde m^3 de apă în lacul de acumulare.

Dimitrie Leonida pune temelia multor instituţii vitale pentru cursul ascendent al şcolii tehnice româneşti:

- şcoala de electricieni şi mecanici din Bucureşti;
- muzeul tehnic care îi poartă numele;
- elaborarea părţii tehnice a două legi – legea apelor şi legea energiei (1924).

Ca profesor la Politehnica din Timişoara (1924-1941) şi apoi la Politehnica din Bucureşti (1941-1945), a turnat, în sufletul multor generaţii de ingineri, dragostea şi mândria de ţară, elaborând zeci de manuale şi lucrări pedagogice de informare generală:

- Câteva date referitoare la staţiunea de telegrafie fără fir din Parcul Carol (1925);
- Perspectivele economice legate de valorificarea potenţialului energetic al Bistriţei moldovene (1923);
- Studiul unei uzine hidraulice la Stejarul (1925) etc.

În anii 1937-1938, inginerul, profesorul, vizionarul Leonida, care avea în urmă atâtea realizări, s-a aşezat adesea la aceeaşi masă de lucru cu tânărul conducător al Mişcării Legionare, Corneliu Codreanu, care crea cea mai mare şcoală de caractere cunoscută vreodată şi era fericit la gândul că acei tineri vor realiza miracolul la care visa şi el.

Dumitru LEONTIEŞ (1917-1976)

Avocat, doctor în ştiinţe economice, scriitor

Născut în comuna Vama din Bucovina, urmează liceul *Dragoş Vodă* din Câmpulung Moldovenesc şi, după absolvire, *Facultatea de Drept* din Cenăuţi.

Debutează la revista *Glasul Muntelui* (1935-1936) şi la alte reviste legionare din Bucovina A condus societatea literară *Mihai Eminescu* din Câmpulung.

Intrat de timpuriu în *Frăţiile de Cruce*, participă intens la luptele tineretului legionar. Arestarea şi condarmnarea nedreaptă a Căpitanului Mişcării Legionare, în primăvara anului 1938, dă naştere la numeroase proteste în ţară, cărora li se lătură şi D. Leontieş.

Este arestat de agenţii Siguranţei în acelaşi an şi deţinut până în anul 1940 când este eliberat.

După lovitura de stat antonesciană, din ianuarie 1941, se salvează refugiindu-se în Germania. Aici a fost internat în Lagărul de la Rostock şi apoi în cel de la Buchenwald, unde îndură toate greutăţile şi privaţiunile impuse de ordinea prusacă.

Eliberat, îşi continuă studiile, luându-şi *doctoratul în Ştiinţele Economice.*

În anii de exil colaborează intens la numeroase reviste şi ziare, luptând neobosit pentru cauza Neamului.

A organizat şi condus *Cercul de Studii Germano-Român* din Vaterstatten (Germania), contribuind la cunoaşterea practicilor inumane ale regimului comunist.

Dumitru Leontieş a luptat împotriva comunismului. A decedat într-un suspect accident de automobil, la 5 august 1976, când se întorcea, împreună cu vrednicul Pr.Vasile Zăpârţan de la Zindorf, unde au ajutat câţiva români recent refugiaţi din infernul satanic.

Din opera sa menţionăm:

- *Opreşte timpul!* manuscris al tinereţii (1935-1938, nepublicat);
- *Prin mlaştini şi furtuni* (versuri). Ed. Dacia, Rio de Janeiro, 1969;
- *La răscrucea neamului* (poeme), ed. La răscruce - Vaterstatter, Germania, cu ilustraţii de Ion Mirea şi Ellyssei Russo

Ştefan LOGIGAN (1916-1994)

Inginer

S-a născut în oraşul Târgovişte.

După absolvirea primelor clase de liceu în oraşul natal, se transferă la Cernăuţi la *liceul Aron Pumnul,* unde preda tatăl său ca profesor de limba latină.

Aici cunoaşte organizaţia *Frăţiilor de Cruce,* al cărei coordonator era Filon Lauric, conducătorul de mai târziu al studenţilor legionari bucovineni.

În toamna anului 1934, Ştefan Logigan se înscrie la *Facultatea de Mine şi Metalurgie a Şcolii Politehnice* din Bucureşti. Aici exista un grup studenţesc legionar numeros şi bine organizat, din care făcuseră parte, ca studenţi, inginerul Ştefan Predescu, inginerul Nicolae Horodniceanu, Victor Dragomirescu, Mircea Moţoc, ş.a.

În anul 1936, Ştefan Logigan preia conducerea grupului, dovedindu-se un om activ şi bun organizator.

Când s-a constituit Corpul Muncitoresc Legionar al cărui conducător a fost Gheorghe Clime, Ştefan Logigan a devenit un colaborator al acestuia.

După evenimentele din 21-23 ianuarie 1941, se refugiază în Germania, unde este internat mai întâi în lagărul de la Rostok şi apoi, în decembrie 1942, în lagărul de la Buchenwald.

După terminrea războiului, la 25 august 1944, se stabileşte la Viena, unde reuşeşte să fie angajat la o întreprindere petrolieră. Obsedat fiind de dorinţa obţinerii titlului de inginer, la cererea lui i se acordă un concediu de 6 luni, în care timp devine inginer diplomat al *Institutului Tehnic din Löben.* La scurt timp este încadrat ca inginer şef şl ulterior ca director tehnic al Întreprinderii. Colaborează la diverse publicaţii de specialitate, iar în anul 1960 publică lucrarea *"Evoluţia industriei petrolioere în România".* În anul 1994, cu puţin timp înaintea decesului, publică lucrarea de 522 pagini intitulată *„RUMÄNIENS EISERNE GARDE – Ein Legionar errinert sich"* (Garda de Fier a României - Un legionar se destăinuie). Lucrarea este concepută pentru informarea lumii occidentale cu date istorice referitoare în special la Transilvania, Buvovina şl Basarabia.

Deosebit de sensibil la suferinţele neamului nostru, lasă prin testament douăsprezece mii de dolari U.S.A. pentru azilul de bătrâni din Târgovişte.

G. G. LONGINESCU (1869-1939)

Profesor universitar, membru al Academiei Române

Născut la Focşani. Studii la *liceele Unirea* din Focşani şi *Naţional* din Iaşi. *Licenţiatat în Fizică* la *Universitatea* din Bucureşti (1892) şi *doctor în Chimie* la Berlin (1896). *Profesor de chimie* la liceele Sf. Sava, Mihai Viteazul şi Gh.Lazăr din Bucureşti. *Profesor universitar de chimie organică* la Bucureşti (1908). *Membru corespondent al Academiei Române* (1925) şi membru titular (1958).

A întemeiat împreună cu G.Ţiţeica revista *Natura*.

Ample contribuţii în domeniul Chimiei analitice şi al Chimiei Fizice: *Sur la polymérisation* (1903); *Cronici stiinţifice* (1905, 1922, 1931), *La solubilité des corps* (1908); *Molecular asociation* (1928); *Probleme culturale şi şcolare* (1934), *Curs metodic de chimie şi mineralogie*, cu C.J.Istrati (1908); *Séparation des métaux* (1928); *Curs de chimie analitică; Curs de chimie neorganica*, ş.a.

A fost unul din membrii *dinastiei Longinescu*, de chimişti valoroşi.

A făcut parte din generaţia de mari cărturari naţionalişti, alături de Ion Găvănescul, N.Paulescu, Artur Gorovei, C. Şumuleanu, A. Popovici, A. C. Cuza, I. Cătuneanu.

Simpatizant activ al Mişcării Legionare, pe care a susţinut-o în diferendul cu N. Iorga, coleg de Academie.

Într-o şedinţă a Academiei Române din iunie 1938, declara: *"Am fost om de luptă. Am luptat pentru părerile mele contra celor oficiale. Am fost lovit şi totuşi nu am pierdut speranţele într-o judecată viitoare mai bună. Sunt şi voi rămâne alături de mişcarea de tineret, singura de încredere pentru viitorul ţării".*

Ernest MAFTEI (n.6 martie 1920)

Actor de teatru şi film

S-a născut în comuna Prăjeşti, lângă Bacău, aproape de lunca Siretului. Are o copilărie frumoasă în această aşezare de oameni gospodari.

Urmează cursul primar în comuna natală şi apoi *Şcoala Normală* din Bacău. Ca elev, este bursier şi premiant. Cu alţi patru colegi scoate revista *„Liliacul"*. Aşa începe să scrie versuri. Tot atunci începe să joace teatru.

Are 17 ani când intră în *Frăţiile de Cruce* de la *Şcoala Normală*, organizaţie cu câteva sute de elevi. În această perioadă, se împrieteneşte cu Costache Orişan, elev cu deosebite calităţi, care conduce *Frăţia de Cruce* de la liceul din Bacău. Ernest Maftei este *şeful celei de la Şcoala Normală.* Este timpul jertfei lui Moţa şi Marin în Spania, perioadă în care ţara întreagă trăia un mare avânt naţionalist.

În anul 1938, în timpul guvernării lui Armand Călinescu, este internat circa cinci luni, în lagărul de la Vaslui. Eliberat, dă diferenţa de bacalaureat la Bacău şi se înscrie la *Conservatorul de Muzică şi Artă Dramatică* din Iaşi, pe care îl frecventează între anii 1941 şi 1945.

Între timp este deţinut politic la închisorile Galaţi, Jilava şi Văcăreşti. Cercetat şi judecat de patru ori pentru apartenenţa la Mişcarea Legionară, este achitat de fiecare dată la proces. După război este şomer, hăituit pentru tinereţea lui legionară. Află de înfiinţarea Teatrului Poporului, unde joacă sub numele de Erma Valahul, nume sub care a fost decorat cu *„Meritul Cultural Clasa I"*, dar la care renunţă, pentru a nu se deconspira.

În iunie 1990, în timpul *Mineriadei*, este agresat grav şi internat la Spitalul de Urgenţă.

Cu privire la Mişcarea Legionară, Ernest Maftei este de părere că *„Mişcarea a crescut din sufletul neamului"* şi că *„trăieşte şi va trăi atât cât va fi neamul românesc"*.

Grigore MANOILESCU (1898-1963)

Ziarist şi publicist

S-a născut la Iaşi. Frate cu Mihail Manoilescu.

Remarcabil cercetător şi editor neobosit.

A fost director general al minelor de la Şorecani.

Colaborator la periodice naţionalist - creştine, în toate

momentele importante din istoria Mişcării Legionare.

Comandant legionar, a condus în toamna anului 1940 ziarul *Buna Vestire* până la apariţia articolului percutant *Fără mănuşi* care a iritat pe antonescieni.

Atât în ţară cât şi în exil, a fost mereu preocupat să facă cât mai mult pentru mişcare.

A fost director al editurii *Cartea pribegiei*, prin care a redat tiparului cărţi preţioase ale spiritualităţii naţionale.

A publicat: *Centrala termoalectrică Şorecani* (1932) ; *Şomeri şi Şomaj* (1933); *Sindicalizarea legală a industriilor* (1932). În exil a editat o amplă lucrare *Intégration de l'Europe Danubienne* (1968) şi a participat la publicarea cărţii *Corneliu Zelea Codreanu, 20 de ani de la moarte* (1958).

Mihail MANOILESCU (1891-1950)

Economist, profesor universitar, ministru

S-a născut la Tecuci, într-o familie de institutori.

Între 1902-1910 urmează *liceul Naţional* din Iaşi. Studiile superioare le efectuează la *Şcoala Politehnică* din Bucureşti, pe care o absolvă ca şef de promoiţe (1915).

Este succesiv: *Director în Ministerul de Industrie şi Comerţ* (1920); *Subsecretar de Stat la Ministerul de Finanţe* (1924), *Ministru al Lucrărilor publice şi Comunicaţiilor* (1930), *Guvernator al Băncii Naţionale* (1931), *Ministru al Industriei şi Comerţului (1931)*, *senator, preşedinte la Secţia română a Camerei Internaţionale de Comerţ, Ministru de Externe în 1940.*

Este *profesor de Economie Politică* la Şcoala Politehnică din Bucureşti, din 1931 până în 1944, exponent al Mişcării Cooperatiste şi creator al Ligii Naţional-Cooperatiste, colaborator la Ziarele: *Cuvântul* şi *Buna Vestire*, fondatorul revistei *Lumea Nouă*, titlul de doctor *Honoris Causa* al mai multor instituţii de cultură din străinătate.

Autor de mare talent al unei serii vaste de lucrări în domeniul teoriilor economice, dominate de un spirit matematizant. Dintre ele

spicuim:

Problema despăgubirilor de război (1919), *Contribuţia culturii generale la formarea concepţiei tehnice* (1920), *Politica statului în chestiunea refacerii industriale* (1920), *Cum putem reînvia leul Aur* (1923), *Organizarea financiară a economiei naţionale* (1924), *La théorie du protectionisme industriel* (Paris 1929) - în franceză, italiană şi engleză - *Întoarcerea la ogor* (1931), *Echilibrul economic european* (1931), *O activitate parlamentară cooperativistă* (1933), *Gândirea europeană la Congresul de la Roma* (1933), *Lupta ortodoxiei împotriva materia-lismului* (1933), *România, stat cooperatist* (1933), *Unitatea spirituală a Europei* (1933), *Profesiunile libere în statul cooperatist* (1933), *Secolul corporatismului* (1934), *La situation économique de la Roumanie en 1929*, *Rostul şi destinul burgheziei româneşti* (1940), *Dimensiunea slavă* şi *N-am avut oameni de stat* (în Lumea nouă 1941), *Memorii* (scrise în 1945 şi publicate în 1993).

A fost unul din cei mai activi simpatizanţi şi susţinători ai Mişcării Legionare.

A fost membru al Senatului Legionar. În alegerile din decembrie 1937 a candidat şi a fost ales senator pe listele partidului *Totul pentru Ţară*. Deţinut politic din 1948 la Ocnele Mari şi Sighet, unde, supus unui regim de exterminare, moare în 1950. Familia va afla despre deces abia după 8 ani, în anul 1958.

George MANU (1903-1961)

Doctor în Fizică, profesor universitar

Născut la Bucureşti. Ascendenţă ilustră pe linia ambilor părinţi. Tatăl, *Ioan G. Manu*, consilier la Curtea de Casaţie, bunicul, *generalul Gheorghe Manu*, luptător în războiul de independenţă şi ministru în repetate rânduri; mama, *Elisabeta Cantacuzino*, descendentă din Şerban Cantacuzino, domnul Ţării Româneşti.

Studii superioare la Bucureşti, la *Facultatea de Fizică. Doctor în Fizică nucleară* la Paris, lucrând cu Marie Curie, care îi oferă

conducerea unei secţii importante din Institut şi o catedră la Sorbona, cu condiţia renunţării la cetăţenia română. Refuză şi se întoarce în ţară, unde devine între 1935-1944 *profesor la catedra de Fizică Nucleară la Facultatea de Ştiinţe* din Bucureşti. Era considerat, alături de profesorul Horia Hulubei, cu care a colaborat, unul dintre marii atomişti ai ţării.

Avea, de asemenea, temeinice cunoştinţe umaniste, de filosofie, teologie, drept, istorie şi literatură, fiind o veritabilă enciclopedie, de care au beneficiat colegii lui de mai târziu, deţinuţi în închisoarea Aiud.

În 1937 intră în Mişcarea Legionară, iar în 1943, este comandant interimar al ei. În 1945, face parte din comitetul de conducere al Mişcării Naţionale de Rezistenţă anticomunistă. Redactează un document *În spatele cortinei de fier,* expediat în occident şi ulterior tipărit. Documentul va clarifica poziţia diplomaţiei americane faţă de Uniunea Sovietică.

Arestat în 1948, este condamnat la muncă silnică pe viaţă. La proces declară: *„Nu am de ce să mă apăr. Tot ce am făcut a fost pentru a distruge comunismul. Îmi pare rău că nu am reuşit!."*

A fost trimis să lucreze la minele de plumb de la Baia Sprie, împreună cu un lot de 60 deţinuţi, ca măsură disciplinară în urma unei greve. Revenind în Aiud, în 1954, profesorul Manu, dotat cu un spirit enciclopedic, cu o uimitoare memorie, începe o susţinută şi incredibilă activitate de dascăl, transmiţând camarazilor săi de suferinţă, prin viu grai şi prin alfabetul morse, zeci şi sute de conferinţe, adevărate prelegeri din toate domeniile ştiinţei.

După 1958, conducerea închisorii Aiud (colonelul Crăciun) cere profesorului Manu, ca şi altor personalităţi cu mare influenţă asupra celorlalţi deţinuţi, să accepte reeducarea. Cu toate presiunile exercitate asupra lui, *el a refuzat, demn, orice compromis,* refuz pe care l-a plătit cu viaţa. În urma refuzului său categoric de a face declaraţiile ce i se cereau, a fost supus unui regim inuman. I s-a refuzat tratamentul medical, absolut necesar. Boala contactată (meningită t.b.c.) l-a răpus în anul 1961, în infirmieria Aiudului, unde fusese internat doar cu câteva ore înainte de a muri.

Profesorul George Manu, care refuzase o catedră la Sorbona, ar fi fost, fără îndoială, un mare savant, poate cel mai important

fizician atomist al României.

Ar fi putut fi un mare om politic, de o rectitudine morală de care ţara noastră a dus şi duce atâta lipsă.

Dumnezeu însă i-a hărăzit cununa de martir şi va rămâne în galeria conştiinţelor exemplare şi a marilor noştri martiri, ca un model, spre neuitare.

Vasile MAILAT (1907-1987)
Avocat

Publicist, fost primar al sectorului II Bucureşti. După evenimentele din ianuarie 1941 emigrează. Organizator al legionarilor din Germania post-belică. Preşedinte al Frontului Libertăţii la congresele Asociaţiei Mondiale Anticomuniste (ABN) cu sediul la München.

Ion MÂNZATU (Nello Manzzati) (n.1902)
Compozitor

S-a născut în Bucureşti.

Scrie numeroase bucăţi de muzică modernă, de dans şi romanţe.

Compune muzica pentru *„Sfânta tinereţe legionară", „Imnul muncitorilor", „Imnul Moţa-Marin",* pe versuri de Radu Gyr, dând prin cântecul său elan şi hotărâre tinerilor ca şi vârstnicilor legionari.

A făcut detenţie politică, după care s-a expatriat.

În exil, în Madrid, a publicat în mai multe ediţii antologia unor piese muzicale de mare popularitate.

A decedat în exil.

Ana Maria MARIN (n.1910)
Medic, scriitor

S-a năcut la Botoşani, cu numele de familie Ropală. Ascendenţă parţial evreiască-încreştinată.

Urmează *cursurile liceale* la Iaşi. În anul 1928, se înscrie la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti, unde, în decursul celor şase ani de studii, este tot timpul şefă de promoţie. Devine doctor în medicină specialitatea pediatrie. Profesează la Spitalul de copii *Grigore Alexandrescu* şi *Spitalul Colentina* din Bucureşti.

În anul 1933, se căsătoreşte cu avocatul, doctor în drept, comandantul legionar Vasile Marin, care va muri în Spania, în lupta împotriva comunismului, alături de Ionel Moţa. În anul 1938, a fost internată în Mânăstirea Suzana, împreună cu alte soţii de fruntaşi legionari, ca *Liana Cotigă, Mioara Ionescu, Zizi Ghenea* şi legionare ca *Sica Popescu, Marieta Iordache.*

Sub regimul Antonescu este condamnată la moarte şi apoi graţiată, iar în 1958 primeşte o pedeapsă administrativă de 3 ani, care i se prelungeşte cu încă 3 ani.

După 1964 activează ca medic pediatru, iar în 1975, se exilează stabilindu-se în Elveţia, unde a scris poezii: *Desţăraţii* (în română şi franceză) şi memorialistică: *Prin poarta cea strâmtă, Ţara de dincolo, Expiation, Povestea neamului românesc.* În exil ţine conferinţe despre originea şi datinile neamului românesc.

Aurel MARIN (1918 – 1964)

Conferenţiar universitar

Studii la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti.

Preşedinte al *Societăţii Studenţilor în Medicină* în anul 1943.

Medic O.R.L. – ist, conferenţiar universitar, apreciat în ţară şi peste hotare. *Director adjunct al Institutului ORL*, la recomandarea lui Herman Neumann din Germania. Membru al mai multor societăţi internaţionale de specialitate.

Aparţine Mişcării Legionare din anii liceului. Este arestat în 1958 pentru transmiterea de poezii legionare (Radu Gyr) în străinătate şi condamnat la muncă silnică pe viaţă.

Este eliberat cu decret excepţional din detenţia pe care o efectua la Aiud.

Moare prematur în condiţii dubioase, în octombrie 1964 – se pare otrăvit la spitalul unde lucra, de către un coleg comunist activist, care urmărea să-i ia postul de conferenţiar obţinut prin

concurs (şi pe care l-a ocupat după aceea).

Vasile MARIN (1904-1937)

Avocat, Cruciat modern în lupta pentru Hristos

S-a născut în Bucureşti, într-o familie modestă. Şcoala primară în cartienul Griviţa. Liceul la *Sfântu Sava* şi *Gh. Şincai. Licenţiat în Drept* la Bucureşti în 1927.

Avocat şi gazetar. *Doctor în Drept* la Bucureşti cu teza *Fascismul.*

Secretar al lui Ion Lugojanu, ministrul României la Roma. În 1929 este *şef de cabinet* al lui Iuliu Maniu la Preşidenţia Consiliului de Miniştri. În 1931 avocat al Ministerului de Industrie şi Comerţ.

În 1932 cunoaşte Mişcarea Legionară. Demisionează din slujba strălucită pe care o ocupa şi se încrie în Garda de Fier. Corneliu Codreanu îi încredinţează conducerea organizaţiei de Bucureşti şi Ilfov a partidutui *Totul pentru Ţară.* În 1935 îl numeşte comandant legionar.

A lucrat în redacţia *Cuvântul* sub direcţia lui Nae Ionescu. Claritatea în expunere, precizia, informarea amplă, puterea de sinteză, asimilarea profundă a ideilor naţionaliste şi creştine, legionare, făcuseră din el, după afimaţiile lui Nae Ionescu, *„o autoritate a doctrinei legionare".*

Şi-a reunit articolele în *Crez de generaţie* şi *Cuvinte pentru studenţi.*

La 10 decembrie 1933, la dizolvarea Gărzii de Fier, este arestat şi dus la Jilava împreună cu Moţa şi Sterie Ciumetti.

Eliberat în ziua atentatului de la Sinaia are prevederea de a se ascunde. Trimite scrisori către Iorga, Iunian şi Charles Maurras.

La începutul lui 1935, după trecerea unui an de la dizolvarea Gărzii s-a solicitat înscrierea unui nou partid. Lua fiinţă legală partidul *TOTUL PENTRU ŢARĂ.*

A cerut să plece alături de Moţa şi ceilalţi camarazi să lupte pentru creştinătate pe frontul din Spania.

A luptat şi a murit în tranşeele de la Majadahonda, alături de

Ion Moţa, la 13 ianuarie 1937. Mircea Eliade comenta: *"Jertfa lui este tot atât de fertilă ca şi a lui Moţa. Doi oameni cu structuri sufleteşti atât de diferite primesc moartea cu aceaşi bucurie. Destinul i-a ales pe ei ca să arate celorlalţi seninătatea pe care ţi-o dă credinţa, sensul creştin pecare îl capătă viaţa atunci când eşti gata în orice clipă să renunţi la ea"* (*Vremea*, 17 ianuarie 1938).

Aspect de la funeraliile lui Ion MOŢA şi Vasile MARIN

Coriolan MATEI (1905-1994)

Profesor

Născut în comuna Corunca, judeţul Mureş. Tatăl preot, bunicul preot, străbunicul iobag, omorât de unguri cu topoarele pentru că ajutase oştile lui Avram Iancu.

Urmează şcoala primară maghiară şi *liceul maghiar romano-catolic* de la Târgu Mureş şi Şimleul Silvaniei. Se înscrie la *Facultatea de Matematică* a Universităţii din Cluj şi devine *profesor de matematică* la liceul din Luduş şi Baia de Arieş.

La 20 de ani cunoaşte pe Corneliu Codreanu, la Iaşi. Se încadreză în Mişcarea Legioară încă de la începuturile ei. Apare ca acuzat în procesul I. G. Duca, în aprilie 1933, când este achitat.

În 1933, era Şeful legionar al judeţului Mureş şi colaborator apropiat al lui Ion Banea, şeful Ardealului legionar.

Sub regimul comunist suportă o lungă serie de condamnări succesive la închisoare, lagăre de muncă, domicilui obligatoriu în Bărăgan.

Coriolan Matei avea însuşirile strămoşilor lui, luptători ardeleni împotriva stăpânirii străine şi prin tradiţie familială, o temeinică trăire creştină.

Vîrgil MATEIAŞ (1905-1994)

Avocat, scriitor

S-a născut în comuna Grind din judeţul Făgăraş. Urmează *liceul Radu Negru* din Făgăraş, într-o clasă de elită, cum va spune directorul Ştefan Damian. Se încrise în 1928 la *Facultatea de Drept* din Bucureşti şi intră în rândurile Mişcării Legionare, pe care a slujit-o cu exemplară credinţă până la sfârşitul vieţii.

Profesează *avocatura* la Braşov şi Făgăraş, fără să neglijeze activitatea legionară. Pentru merite deosebite este numit comandant legionar în 1937.

Ca *prefect* al judeţului Făgăraş, în 1940, dă dovadă de multă înţelepciune şi împreună cu generalul Ştefan Bardan, şeful garnizoanei, evită vărsare de sânge cu ocazia evenimentelor din ianuarie 1941.

Luptă, ca ofiţer de rezervă, pe frontul de răsărit, după ce scăpase cu viaţă din prigoana lui Carol al II-lea şi din cea antonesciană.

Pentru intransigenţa sa, regimul comunist nu-l iartă şi-l obligă să înfrunte timp de 16 ani (1948-1964) infernul închisorilor şi lagărelor sale sinistre.

În ciuda acestor golgote, a rămas cu mintea limpede până în ultimile săptămâni de viaţă. După 1989, colaborează la *Gazeta de Vest* din Timişoara şi la *Cuget şi Veghe*, foaia făgărăşeană care a avut o viaţă scurtă, din motive financiare. Publică însă *Anii de groază din România comunistă, Cântece nescrise din închisori* şi *Existenţa tragică*.

Urmare a incredibilelor torturi, pe care le suferă în dedenţie,

este imobilizat la pat de o boală neânduratoare şi în 2 ianuarie 1994, se stinge demn, aşa cum a trăit toată viaţa, aşa cum, împăcat cu suferinţa, a scris într-una din poeziile sale:

Cu fiecare cui ce vin să-mi bată,
Gândindu-mă că n-aş fi dat destul,
Mai storc odată inima-n găleată,
Să bea pământul ăsta nesătul.

Victor MEDREA (1904-1978)
Teolog, profesor, gazetar

Originar din judeţul Vâlcea.

Urmează *Facultatea de Filosofie şi Teologie* din Bucureşti. Se încadrează în Mişcarea Legionară din anul 1928. Este unul din apropiaţii Căpitanului şi aghiotantul lui Gheorghe (Zizi) Cantacuzino-Grănicerul, preşedintele Partidului *Totul pentru Ţară*.

Ziarist de talent, colaborează la: *Cuvântul, Buna Vestire, Curentul, Cuvântul Argeşului*. În guvernarea din 1940 este director al *Direcţiei de Presă* şi *şeful Protocolului Statului*. După evenimentele din ianuarie 1941 este degradat de genemalui Antonescu şi trimis cu gradul de soldat în linia întâi pe frontul de răsărit, unde se remarcă prin acte de eroism, dar refuză, în faţa frontului, decoraţia pe care Antonescu vroia să i-o prindă pe piept (ulterior primeşte altă decoraţie de la regele Mihai I).

În perioada 1948-1964 cunoaşte teroarea închisorilor comuniste. După graţierea din 1964 a refuzat ofertele de angajare la Glasul patriei, revistă editată de regimul comunist pentru românii din exil.

Dumitru MEHEDINŢI (1880 – 1973)
General

S-a născut în comuna Moviliţa din judeţul Putna. Frate cu Simion Mehedinţi, renumit geograf, membru al Academiei Române.

În anul 1900 urmează cursurile *Şcolii de Ofiţeri* de la Hanovra

(Germania), în 1905 *Şcoala de Aplicaţie a Artileriei* de la Charlottenburg. În 1906, este *maior, colonel* în 1921, *general de brigadă* în 1934.

Considerat ofiţer eminent şi om de o impresionantă cultură militară.

În 1913 ia parte activă la campania din Bulgaria, iar între 15 august 1916 şi 1 iuliue 1918 luptă în Războiul de Întregire la Câmpulung, Mărăşti, Trotuş, Tg. Ocna, Soveja-Negrileşti.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Simion MEHEDINŢI (1868-1963)
Profesor universitar, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Soveja din judeţul Vrancea.

Urmează şcoala primară în comunele Soveja şi Vidra din Vrancea. Apoi seminarul din Roman şi liceele *Unirea* din Focşsni şi *Sf. Sava* din Bucureşti. *Licenţiat* în Bucureşti. *Doctorat* la Leipzig. A făcut *studii la Paris şi Berlin*.

Profesor de liceu în 1900, *profesor universitar* în 1904, *membru al Academiei Române* (1915).

Creatorul şi organizatorul învăţământului geografic modern din România după metodele lui Ritter, Humboldt şi alţii. Contribuţii la stabilirea obiectului geografiei la determinarea legilor, a categoriilor geografice şi a metodelor specifice de cercetare.

Activitate pedagogică prodigioasă, conferenţiar distins, scriitor. A susţinut o pedagogie tradiţionalistă, în spiritul şcolii muncii, animate de profunde convingeni religioase.

Director al *Convorbirilor literare* (1907-1923). Colaborator în *Cuvântul studenţesc* (cu eseul *Urmaşii lui Eminescu*). Autorul celebrei *Terra-Introducere în geografie ca ştiinţă* şi a lucrărilor *Şcoala muncii-altă creştere, Către tânăra generaţie , Creştinismul românesc.*

Elaborează o multitudine de manuale şcolare de geografie şi atlase geografice.

Din opera lui mai spicuim: *Politica de vorbe şi omul politic, Ce*

trebuie să cugete un Român despre ţara şi naţia română, Explicarea evangheliilor, Vechimea poporului român şi legătura cu elementele alogene, Poţi fi om deplin fără să fii creştin?, Partidele politice şi statul cooperatist.

Este în repetate rânduri parlamentar şi ministru al Instrucţiei publice şi Cultelor în guvernul Marghiloman (1918), când concepe legea Eforiilor şcolare.

A fost un entuziast simpatizant al naţionalismului generaţiei tinere interbelice. Pe legionari i-a numit ***"copiii lui Eminescu"***. Cu ocazia morţii eroice a lui Ion Moţa şi Vasile Marin în Spania, scrie: *"Moţa-Marin, prin jertfa lor au dat semnalul unificării sufleteşti a tuturor românilor care se simt români; cu sângele lor românesc au vrutr să vindece rana înveninată a dezbinărilor din trecut. Aceasta este semnificaţia istorică a jertfei lor. Tineri eroi, chipul vostru se înalţă acum ca un steag în mijlocul bătăliei".*

Dimitrie MICESCU (1889-1934)
Doctor în Drept

S-a născut în Bucureşti. Frate cu Istrate Micescu fost *profesor la Facultatea de Drept* şi *ministru de justiţie* în guvernul Goga din 1938.

Studii de drept, cu o teză de doctorat la Paris, în anul 1911, având ca subiect *Tehnica judiciară.*

În februarie 1934, în calitate de decan al baroului de Ilfov, din proprie iniţiativă, preia conducerea apărării în procesul Gărzii de Fier.

După verdictul de achitare a fruntaşilor legionari, având în frunte pe generalul Cantacuzino-Grănicerul, Căpitanul îi oferă preşedenţia viitorului partid *Totul pentru Ţară.* Dimitrie Micescu acceptă şi donează Gărzii de Fier terenul, proprietatea lui, din Giuleşti, unde s-a realizat o grădinărie şi cărămidăria pentru construcţia Casei Verzi.

Moare subit în toamna anului 1934, la restaurantul *Urlătoarea* din preajma baroului. Ion Moţa cere expertiză medicală, dar fratele său Istrate nu-şi dă consinţământul.

Gib MIHĂESCU (1894 – 1935)
Avocat, scriitor

S-a născut în oraşul Drăgăşani din judeţul Vâlcea.

Face primele studii la Drăgăşani şi Craiova. *Licenţiat în Drept* la Bucureşti.

Profesează ca avocat la Chişinău şi Drăgăşani.

Debutează ca literat în anul 1919, la *Luceafărul.* Colaborează cu *Sburătorul, Gândirea, Cugetul Românesc, Viaţa Românească, Suflet Oltenesc.*

Din opera sa de scriitor menţionăm romanele: *Braţul Andromedei, Donna Alba, Femeia de ciocolată, Rusoaica.*

A fost simpatizant activ al Mişcarea Legionară şi nu şi-a trădat, prin viaţă şi operă, sentimentele sale.

Virgil MIHĂILESCU (1906 – 1989)
Profesor universitar

Studii la *Facultatea de Litere* din Bucureşti.
Comandant legionar. Intensă activitate în Mişcarea Legionară.
După evenimentele din ianuarie 1941, emigrează în Germania, unde este internat în lagărele de la Berkenbrück şi Dachau.
În 1949 fondează Biblioteca Română din Freiburg, cel mai important centru românesc din Occident pentru cercetări şi depozit de carte şi documente.

Teofil MIJA (n. 1923)
Medic

S-a năcut în comuna Brătei, judeţul Sibiu, ca fiu de ţăran.

Urmează şcoala primară în comuna natală, iar liceul la *Timotei Cipariu* din Dumbrăveni şi *Principele Nicolae* din Sighişoara.

Susţine examenul de bacalaureat la liceul *Gh. Lazăr* din Sibiu.

Între anii 1942 şi 1944 este *student* al *Facultăţii de Medicină* din Iaşi, apoi, după reîntregirea Ardealului, continuă *Facultatea de Medicină* în Cluj.

Între 1948 şi 1964 întrerupe studiile ca urmare a urmăririi şi deţinerii sale în închisorile comuniste.

După 1964 îşi continuă studiile la Universitatea din Cluj. Absolvă *Institutul Medico-Farmaceutic* şi *Facultatea de Biologie- Geografie* (1969).

În 1982 îşi ia *doctoratul în ştiinţe medicale*. Teza la doctorat: *Infecţiile streptococice în colectivităţi*, apreciată de Ministerul Sănătăţii, care, pe baza concluziilor din această lucrare, elaborează un buletin metodologic pentru combaterea acestor infecţii, buletin difuzat spre aplicare în toată reţeaua sanitară. În 1982 i se conferă titlul de medic primar.

După 1989 desfăşoară o activitate didactică la liceele din Mediaş şi Braşov, precum la Facultatea de Educatie Fizică din Cadrul Universităţii din Braşov. Are 25 de titluri de articole şi cărţi publicate în ţară şi străinătate, elaboraţe personal şi în colaborare.

Teofil Mija cunoaşte Mişcarea Legionară din anul 1936, când face parte din Frăţiile de Cruce organizate la liceul Timotei Cipariu din Dumbrăveni, iar între anii 1942-1948 desfăşoara o activitate educativă în cadrul centrelor studenţeşti legionare de la Iaşi şi Cluj.

În anul 1948 se sustrage arestărilor masive făcute în rândul studenţilor legionari şi se refugiază în Bcureşti, unde este arestat câţva ani mai târziu. Cunoaşte iadul închisorilor comuniste până în anul 1964, când este eliberat.

După 1989, face parte dintr-un grup de vechi camarazi, care întemeiază *Partidul pentru Patrie* (1992).

În anul 1993 publică lucrarea cu caracter memorialistic *Am fost coleg şi prieten cu Ionel Golea.*

Spirit viu, urmează cursuri de perfecţionare profesională în *Medicina Muncii, Igiena Mediului, Medicină Sportivă, Programe de Statistică şi Informare cu aplicaţii în medicină.*

Desfăşoară o activitate didactică predând , între anii 1990-1994, lecţii de Biologie-Anatomie, Medicină Internă şi Igienă la liceele din Mediaş şi Braşov şi la Facultatea de Educaţie Fizică şi Sport a Universităţii din Braşov.

Pentru asanarea morală a politicului, este membru fondator al *partidului Pentru Patrie* şi crede în însănătoşirea vieţii spirituale şi materiale a ţării, idealuri pentru care a luptat din tinereţe.

Ion SÂN-GEORGIU (1893 – 1950)

Scriitor, publicist, profesor universitar

S-a născut la Botoşani, descinzând dintr-o veche familie boierească. Cursurile primare şi secundare le face în ţară, după care, în anul 1912, pleacă în Germania să studieze literele. Între 1912 şi 1914 este elev al profesorilor Albert Koster şi Eduard Sievers la *Universitatea din Leipzig*. După izbucnirea primului război mondial se întoarce în ţară şi în anul 1916 participă la luptele eroice de la Oituz şi Mărăşeşti ca sublocotenent de artilerie.

După război îşi încheie studiile superioare la *Universitatea din Basel*, unde ***studiază filosofia şi literatura germană***.

Întors în ţară devine profesor de literatură germană la Universitatea din Bucureşti.

În anul 1944, în timpul războiului, trece linia frontului şi se stabileşte la Viena. Face parte din *guvernul de la Viena* ca Ministru al Educaţiei Naţionale.

Este *membru corespondent al Academiei Germane din München* şi membru al Uniunii autorilor dramatici germani.

Colaborează la revistele: *Luceafărul, Arhiva, Cugetul Românesc.*

A scris poezii, piese de teatru, poeme, monografii.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Vasile MILITARU (1886-1959)

Poet

Fiu de ţăran, născut în comuna Dobreni-Câmpurel din judeţul Ilfov, de pe întinsul Mostiştei, unde vara este *"plină cu foc din soare"*. Păstrează în poezie locurile şi obiceiurile de obârşie, vara culcând sub coasă brazdele de trifoi, iarna ascultând la gura sobei vântul neobosit care şuieră prin noapte.

Descoperit de Duiliu Zarmfirescu în 1907, a debutat cu versuri în revista *Literatura şi arta română*. A evoluat apoi încurajat de Vlahuţă şi Delavrancea. Cunoscut prin fabulele publicate în *Universul, Drum nou* şi *Porunca Vremii*.

Este autor al mai multor volume de poezie: *Stropi de rouă* (1919), *Icoane scumpe* (1924), *Cântarea Neamului* (1925), *Fabule* (1928-1933), *Vorbe cu tâlc* (1931), *Chiot către Neamul meu* (1936), *Temelie de veac nou, Curcubeu peste veac* (1937), izvorâte *"dintr-o adâncă iubire de oameni"* – aşa cum mărturiseşte el –*"pentru a folosi semenilor"*. Postum i s-a publicat *Divina zidire* sinteză biblică în versuri (1993).

În 1937, a candidat în alegeri şi a fost ales deputat pe listele *partidului Totul pentru Ţară*, alegeri ce au fost anulate de Carol al II-lea.

Se stinge pe câmpul însângerat al ţării, în 1959, în închisoarea de la Ocnele Mari, secerat de barbaria comunistă. A părăsit lumea rostindu-şi *Ruga:*

> *"O, Doamne, azi, când nimeni nu mai poate*
> *Şi biruie-al ispitelor sudum,*
> *Când înspre iad duc drumurile toate,*
> *Iar înspre rai mai duce-un singur drum,*
> *Trimte-mi îngeri, astfel să mă poarte*
> *Să nu mă întineze nici un greş,*
> *Ca, sufletu-rni să ţi-l aduc la moarte,*
> *Îmbătător ca floarea de cireş"!*

Ion MIREA (n. 1910)

Medic, poet, pictor

S-a născut în comuna Răsucenii de Jos din judeţul Vlaşca. Studiază în ţară şi străinătate. Diplomat în *„Filosofia metafizică"* de la Roma, *doctorand în medicină* la Bucureşti. Debut în 1930 la revista *Crai Nou*, cu versuri. Scoate împreună cu alţii revista *Rod*.

Colaborări la *Sfarmă Piatră, Meşterul Manole, Game, Litoral*. Expune lucrări de pictură în salonul *Mozard* din Bucureşti, în 1938. Laureat al Salonului Oficial 1941 – 1946. A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Radu MIRONOVICI (1899 – 1979)

Avocat, unul din cei cinci întemeietori ai Legiunii

Originar din zona Rădăuţilor. Mereu în primele rânduri, alături de Corneliu Codreanu, care îl numeşte în ziua de 24 iunie 1927, ziua Sf. Ioan Botezătorul, cu ocazia înfinţării *Legiunii Arhanghelului Mihail*, şeful gărzii de la icoană.

În sufletul său ca şi al celorlalţi, strânşi în jurul icoanei, s-a întărit convingerea că, sub scutul *Arhangelului Mihail*, Legiunea va dăinui în veac.

După lovitura de stat din ianuarie 1941, a generalului I. Antonescu, înfruntă privaţiunile de libertate impuse legionarilor de regimul antonescian şi regimul comunist.

Moare în 1979 într-un anonimat dezolant. Este înmormântat la mânăstirea Ţigăneşti.

Abia în 1993, în articolul *La moartea lui Radu Mironovici*, Victor Corbuţiu îi elogiază lupta şi sacrificiul.

Grupul Văcăreştenilor

George MORUZI (n.1876)
General

S-a născut în comuna Vârful Câmpului din judeţul Dorohoi. Părinţii, din familii domnitoare (mama din neamul Cantacuzinilor).

Urmează cursurile *Şcolii Militare* de la Saint Cyr (Franţa), între anii 1895 şi 1897. Sublocotenent în 1897, apoi ataşat ca inspector pe lângă *Şcoala Superioară de cavalerie.* Ca locotenent (1902) urmează cursurile *Şcolii de Cavalerie* de la Saumur (Franţa). Obţine un succes strălucit. Posedă o bună cultură generală. Vorbeşte patru limbi: franceza, germana, engleza şi rusa.

În 1908 obţine *bacalaureatul în litere şi ştiinţă* la Universitatea din Poitières - Franţa. Este *profesor de limba franceză şi călărie* la *Şcoala Superioară de Război.*

la parte la campania din Bulgaria (1913 – cu gradul de maior).

În 1916-1918, participă la războiul de întregire cu gradul de colonel. În 1918, duce o campanie împotriva bolşevicilor în Basarabia.

În 1923, este general şi comandantul Şcolii de Cavalerie din ţară.

În 1934, urmăreşte procesul Gărzii de Fier, în care era implicat vărul său, generalul Zizi Cantacuzino. Generalul Uică mareşal al Palatului, cere juriului din partea lui Carol al II-lea un verdict general de condamnare. Generalul Moruzi merge atunci în audienţă la Palat şi îi solicită Regelui un răspuns clar. Carol, contrâns, îi răspunde: *"Să fie judecaţi conform legilor şi conştiinţei".*

Procesul se termină cu condamnarea atentatorilor, dar cu achitarea tuturor celorlalţi implicaţi, ca fiind nevinovaţi.

A rămas un simpatizant al Mişcării Legionare.

Ioan MOŢA (1868-1940)
Preot, militant naţionalist în Ardeal

S-a născut în comuna Nojag din judeţul Hunedoara. Este tatăl lui Ionel Moţa, eroul legionar, cruciat în Spania pentru apărarea lui Hristos.

Urmează şapte clase primare la Deva şi apoi face studii *teologice* la Sibiu (1887-1888 şi 1892-1894).

Este *preot protopop în Orăştie,* redactor la *Foaia Poporului* din Sibiu, *Revista Orăştiei, Telegraful Român.* A desfăşurat o bogată activitate în cadrul Astrei şi al asociaţiilor româneşti din Orăştie.

Este întemeietorul (în 1902) şi redactorul gazetelor *Libertatea* şi a adaosului ilustrat *Foaia Interesantă,* cele mai răspândite gazete populare din Transilvania.

A fost condamnat în trei rânduri la închisoare pentru unele articole publicate înainte de 1918. A fost purtătorul revendicărilor româneşti în Statele Unite în 1916, împreună cu preotul Vasile Lucaciu. A lucrat în redacţia ziarului *Cuvântul Moldovenesc* din Chişinău militând pentru unirea Basarabiei cu România.

A publicat mii de articole, schiţe, versuri, traduceri, broşuri.

Ion I. MOŢA (1902-1937)

Doctor în Drept, erou naţional care şi-a dăruit viaţa Neamului şi lui iisus

S-a născut la Orăştie, fiu al proptopopului Ion Moţa. Face *trei clase de liceu* la Sibiu. Războiul îi obligă familia să se refugieze la Bucureşti. Continuă studiile secundare la liceul *Gheorghe Lazăr* şi apoi la Iaşi. Susţine bacalaureatul la Bucureşti, la liceul *Sf.Sava* (1920). Pleacă la Paris pentru a urma, Dreptul, dar din cauza lipsurilor, se întoarce în ţară şi se înscrie în anul II la *Universitatea* din Cluj.

De acum începe pentru el viaţa de aprigă luptă pentru supravieţuirea neamului, obiectiv al mişcărilor studenţeşti, începând cu *Generaţia de la 1922*.

În octombrie 1923, conducătorii studenţimii sunt arestaţi sub acuzaţia că au complotat împotriva guvernului. Moţa răneşte cu focuri de revolver pe Vernichescu, care-i trădase. Este achitat în ambele protese.

Implicat şi în procesul zbirului Manciu, este achitat, dar este eliminat ulterior din toate universităţile din ţară. Pleacă la Grenoble, unde îşi ia doctoratul în Drept.

Revenit în ţară, se ocupă o vrem de avocatură la Deva şi Orăştie. El este unul din cei cinci, care au întemeiat în 24 iunie 1927, Legiunea *Arhanghelului Mihail,* sub conducerea lui Corneliu Codreanu.

Dintre fondatorii Mişcării Legionare a rămas ca una din cele mai iubite şi legendare figuri. Intransigent şi demn, bărbăţia luptei lui era axată pe o profundă şi bogată viaţă religioasă. A fost convins că misiunea generaţiei tinere este de a împăca România cu Dumnezeu. La 1 august 1927 publică articolul-catehism al Mişcării Legionare, intitulat *La icoană.*

În 1934, fiind membru fondator al *Gărzii de Fier,* este implicat

pe nedrept în procesul I. G. Duca.

La constituirea partidului *Totul pentru Ţară* expresia politică a Mişcării Legionare, el este vicepreşedinte.

În 1936 pleacă să lupte în Spania, ca un cruciat modern pentru apărarea credinţei creştine, conducând o echipă de şapte fruntaşi legionari. *„...Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos, se clătina întreaga aşezare creştină a lumii... Eu aşa am înţeles datorina vieţii mele : am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El".* Acestea au fost comandamentele intime care l-au determinat să meargă în Spania, pe frontul anticomunist.

Generalul Cantacuzino, Căpitanul şi ministrul Spaniei la funeraliile lui Ionel Moţa şi Vasile Marin

Moare eroic la 13 ianuarie 1937, pe frontul Madridului, la Majadahonda, împreună cu camaradul său, Vasile Marin.

Sângele lor, pe pământul unei ţări suroni, a contribuit, spre cinstea neamului, la înfrăgerea lui Anticrist.

„...Mor fericit Corneliu...Muţumesc lui Dumnezeu că te-am cunoscut şi că te-am urmat. Căci tu eşti Căpitanul ! Şi să faci, măi Corneliu, o ţară ca un soare, temătoare şi iubitoare de Dumnezeu!"

Ziarist şi publicist de talent, a colaborat la mai toate periodicele naţionaliste. A fost şeful cuibului *Axa*, care grupa intelectuali consacraţi, apaţinând Mişcării Legionare.

Din opera lui scrisă : *Liga Naţiunilor* – 1930. *La sécurité juridique dans la Société des Nations* - teză 1923, *Protocoalele înţelepţilor Sionului* - traducere 1923, *Cranii de lemn* – 1935.

Florea MUREŞAN (1907 – 1961)
Doctor în Teologie, Preot

S-a născut în comuna Ciubanca din judeţul Cluj.

Studiile secundare la liceul *Andrei Mureşan* din Dej, iar cele universitare la *Facultatea de Litere şi Filosofie* a Universităţii din Cluj (1926 – 1930) la *Academia Teologică* din Cluj (1927 – 1930), la *Facultatea de Teologie* din Cernăuţi şi specializare la *Facultatea de Teologie catolică şi protestantă* din Strassbourg (1930 – 1931) şi *Universitatea* din Berlin (1938 – 1939). Obţine *Doctoratul în Teologie* la Bucureşti (1948).

Este *catehet la şcolile primare* din Cluj (1931 – 1932), *preot* în Rişca de Sus – Cluj (1932 – 1933), la *catedrale episcopală, profesor suplinitor la Academia Teologică, protopop* al Clujului (1946 – 1952).

A fost membru activ al Mişcării Legionare.

În timpul războiului a salvat multe vieţi de evrei în Ardeal.

A făcut detenţie politică în închisorile comuniste: între 1952 – 1953 la sinistrul Canal, iar între 1953 – 1961 la Aiud, unde moare ispăşind o condamnare de 25 ani muncă silnică.

Costin MURGESCU (1916 – 1988)

Doctor în Drept şi Ştiinţe Economice

S-a născut în Bucureşti. Fiul colonelului Murgescu, acuzat şi condamnat la moarte pentru crime de război. În 1945, ca fost comandant al lagărului de la Vapniarca.

Studii juridice şi economice. Profesor la Facultatea de Drept şi membru corespondent al Aca demiei Române în regimul comunist.

În timpul studenţiei face parte din Mişcarea Legionară, în cadrul *Centrului Studenţesc Legionar* din Bucureşti, unde se remarcă prin funcţiile deţinute, când întocmeşte broşura *Rânduri către tineret.*

După august 1944, intră în partidul comunist, în intenţia de a-şi salva tatăl. Este promovat în funcţii importante, pe linie culturală şi ştiinţifică. Devine *reprezentatul României în diverse foruri internaţionale cu specific economic.* În anul 1963 întocmeşte studiul prin care demască intenţia Moscovei de a integra România într-un plan amplu (planul Valef), care viza înglobarea totală a României în economia sovietică.

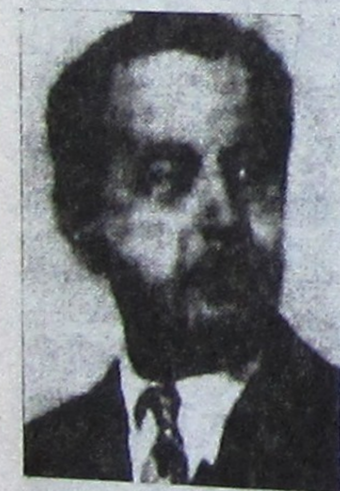
Decedat înainte de decembrie 1989.

George MURNU (1858-1957)

Profesor universitar, membru al Academiei Române

S-a născut în oraşul Veria din Macedonia, aflat atunci sub stăpânirea turcilor.

Studiile secundare le-a urmat la Bitolia, centru de cultură şi spiritualitate aromână. *Licenţiat în Litere şi Filosofie* cu *Magna cum Laude* la Bucureşti, apoi profesor la liceul *Naţional* din Iaşi.

Obţine o bursă pentru Germania (München), unde îşi ia doctoratul. Studiază, de asemenea, la Berlin şi la Roma. Ca *profesor universitar*, a deţinut catedra de limbi clasice - latina şi greaca - la *Facultatea de Litere şi Filosofie* a Universităţii din Bucureşti.

Scrie versuri în neogreacă, dialectul aromân şi în limba română. Este un poet cu aspiraţii spre seninătate, cu o viziune pacifistă şi iubire de oameni.

Publică volumele de versuri intitulate: *Poeme, Altare, Alme Sol, Gânduri şi vise, Bair di Cântic armânescu* şi o serie de studii şi lucrări cu carater istoric şi lingvistic, printre care *Valahia Mare* şi *Valahia Mică.* A realizat monumentale traduceri de versuri a poemelor homerice Iliada şi Odiseea. A lăsat posterităţii şapte volume de poezii şi traduceri din Homer, Eschil, Sofocle, Pindar, Virgiliu, precum şi din Shelley, Keats, Poe, Leopardi, Heinie, Rilke, Mallarmè şi alţii (în total cincizeci de mii de versuri).

Devine membru al Academiei Române în anul 1923.

A înţeles şi susţinut lupta de însănătoşire morală a societăţii româneşti şi de înălţare spirituală începută de *Generaţia de la 1922.*

Mentor şi prieten al tinerilor studenţi macedo-români din perioada anilor 1925. Profesorul Murnu i-a încurajat şi susţinut în lupta lor de integrare în spiritualitatea românească, într-o viziune integrală şi creştină.

A fost un prieten al Legiunii. Un mare prieten al Legiunii.

Demostene NACU (n.1920)

Inginer, economist, publicist

S-a născut în comuna Veria din Macedonia grecească. Urmează cursurile primare în comuna natală, iar parte din cele secundare în Bucureşti. Îşi ia *bacalaureatul în anul 1940.* Absolvă cursurile *Şcolii Politehnice* din Bucureşti, *secţia Agronomie,* în anul 1946, devenind *inginer diplomat* şi *asistent universitar.*

În timpul studenţiei face parte din grupul studenţilor legionari ai Politehnicii, unde depune o activitate deosebită. În 1944, sub regimul Antonescu, este arestat şi anchetat pentru acţiunea de solidarizare cu drama românilor din Ardealul de Nord, aflaţi sub ocupaţie maghiară vremelnică. Este trimis pe frontul de răsărit şi cade prizonier în Crimeea. Este repatriat în 1945, iar în vara lui 1948 se refugiază în Occident.

Stabilindu-se în Franţa, se înscrie la *Facultatea de Drept şi Ştiinţe Economice* din Paris. Este admis în *Centrul Naţional de Cercetare Ştiinţifică.*

Între anii 1957 şi 1976 publică în occident o mulţime de studii privind economia sovietică şi economia universală.

Are, de asemenea, între anii 1954 şi 1992, o serie de publicaţii

privind problemele exilului românesc, parte grupate sub genericul *În pragul mileniului III*.

A fost membru al Mişcării Legionare, căreia i-a dedicat din tinereţe suflet şi faptă.

Constantin NAGACEVSCHI(1916-1993)

Doctor în Litere, Profesor universitar .

Născut în comuna Serpeni, judeţul Tighina. Tatăl preot. *Liceul* l-a absolvit la Chişinău, *Facultatea de Filologie* la Universitatea din Iaşi, iar Conservatorul l-a terminat la Cernăuţi.

Arestat ca student pentru activitate legionară între anii 1938-1940. În septembrie 1940 este ajutor de prefect al judeţului Roman.

După lovitura de stat a lui Antonescu din 1941, trece în Jugoslavia şi apoi în Germania, unde este internat în lagărele de la Rostock şi Buchenwald. Aici este grav rănit în bombardamentele anglo-americane. Luptător consecvent împotriva comunismului rusesc.

Cade prizonier la englezi. În 1946 îl regăsim la Universitatea din Bohn, unde, după doi ani, se înscrie la doctorat, pe care îl ia cu *Magna cum Laude*. *Profesor la Universitatea din Sarbrücken şi Müchen*, la *catedra de limbi romanice* şi, din 1966, *director la Academicher der Universität München*.

Este unul din iniţiatorii Institutului din Freiburg, pe care l-a susţinut moral şi material, până la sfârşitul vieţii.

În exil, a avut o intensă activitate cu caracter social, înfiinţând şi susţinând Căminul pentru refugiaţi politici *Moţa-Marin*, de la Madrid.

Legionar cu o educaţie profund creştină, a luptat pentru constituirea *Frontului Unităţii Româneşti* şi organizării *Congresului Mondial Românesc* (Paris 1988).

Valer NEAGOE (n. 1912)

Medic

S-a născut în satul Cetea din judeţul Alba, într-o familie de intelectuali (tatăl preot ortodox).

Urmează cursul secundar la liceul *Gheorghe Lazăr* din Sibiu, iar studiile universitare la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti, între anii 1931-1937.

În anul 1937, este ales *preşedinte al Societăţii Studenţilor Medicinişti*, perioadă în care preşedintele Centrului studenţesc Bucureşti este Viorel Trifa, foşti colegi de liceu la Sibiu, amândoi animaţi de crezul legionar.

După declanşarea dictaturii regale din ianuanie-februanie 1938, în plină iarnă studenţii au fost scoşi din cămine. Valer Neagoe, intern la Spitalul Colţea, a fost ridicat în noaptea de 17/18 aprilie 1938 şi tranportat împreună cu sute de legionari în lagărul de la mânăstirea Dragomina şi apoi spre cel de la Vaslui.

În februarie 1939, Valer Neagoe îşi pierde tatăl, în timp ce se afla în lagărul de la Vaslui. Prin intervenţia generalului Pap, erou al primului război mondial, primeşte permisiunea de a participa la înmormântare, escortat de doi jandarmi. Ulterior, este pus în libertate, pe garanţia generalului. Aceasta explică minunea supravieţuirii lui din masacrul vârfurilor legionare din lagăre şi închisori, în noaptea de 21-22 septembrie 1939.

După alungarea din ţară a regelui Carol al II-lea, devine preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti.

La intervenţia lui Viorel Trifa şi a lui Valer Neagoe pe lângă rege, studenţimii bucureştene i s-au repartizat aşa zisele *Grajduri regale*, care au devenit *Căminul Studenţesc Bucureşti*.

În anul 1975, Valer Neagoe este supus unui lung interogatoriu la Bucureşti, de către o comisie de 3 americani şi 2 români, cu privire la viaţa şi activitatea Arhiepiscopului Valerian Trifa. Referinţele date au fost deosebit de bune, ceea ce a contrazis aşteptările interlocutorilor.

Peste 5 ani Valer Neagoe avea să-şi piardă unicul fiu, Marius, student în anul V la Medicina din Cluj. Capturat pe stradă de securitate şi ucis, apoi pus pe linia ferată pentru a se acoperi crima printr-un simulacru de accident feroviar.

Nici în prezent nu s-a putut face lumină în această infamie, organele anchetatoare fiind aceleaşi care în 1985 au alcătuit dosarul fals al sinuciderii.

Gheorghe NICOLAU-BÂRLAD (1907-1964)
Doctor inginer, profesor universitar

S-a născut în comuna Giurgiuana-Tecuci, ca fiu de notar. Între 1919-1927, este elev la *liceul Codreanu* din Bârlad, remarcându-se prin pasiunea lui pentru matematică.

Laborios şi tenace, cu sprijinul unor profesori care l-au apreciat şi cu participarea unor colegi valoroşi, înfiinţează societatea ştiiţifică *Matematica Bârlădeană*, al cărui preşedinte este în 1926-1927, societate care editează o apreciată *Revistă Matematică*. În amintirea acestor ani, savantul de mai târziu, îşi va adăuga toponimul Bârlad.

Studiile superioare le urmează la *Politehnica din Bucureşti* (1927-1931) şi tânărul inginer are o dublă specialitate: *inginer silvic*, în principal şi *topograf-cadastral*, în secundar. Încă de pe băncile şcolii este pasionat de Geodezie şi Fotogrammetrie, domeniu de pionerat în acea perioadă.

Între 1930 şi 1932, face mai multe stagii la *Academia Agro-Silvică* din Brno (Cehoslovacia), iar între anii 1936 şi 1940 se specializează în fotogrammetrie, la Politehnica din Dresda sub conducerea prof. R. Hugershoff (somitate mondială în domeniu), obţinând titlul de *doctor-inginer*.

În această perioadă face parte dintr-o elită europeană de specialişti (numeric redusă şi puţin cunoscută), care elaborează corpusul teoretic şi practic al Geodeziei moderne, G. Nicolau-Bârlad, având un aport deosebit de important prin studiile şi lucrările de cercetare, fundarnentale şi aplicative, publicate în Germania şi Franţa.

Conferenţiază la instituţiile de învăţământ tehnic superior din *Charlottenburg* (Berlin) şi *Courbevoie* (Paris); lucrează pentru Institutele geodezice militare (francez şi italian); efectuează studii pentru socetăţile *Karl-Zeiss -Jena* (Germania), *Wild-Heenbrugg*

(Elveţia), *Gallus-Courbevoie* (Franţa), *Gallileo* (Italia) şi multe altele.

Ca român şi patriot, este stăpânit de dorinţa de a pune bază acestui domeniu şi în propria-i ţară. Îşi întrerupe cariera europeană şi, în ciuda războiului, se întoarce la Bucureşti, reluându-şi activitatea universitară, studiul şi lucrările de cercetare.

Face parte din cadrele didactice ale învăţământului tehnic superior de la: *Construcţii, Arhitectură, Agronomie, Silvicultură, Politehnică*, iar din 1951, şi la *Facultatea de Geodezie a Academiei Tehnice Militare*.

Publică numeroase lucrări din domeniile: fotogrammetrie, geodezie, cadastru, matematică aplicată ş.a. Lista de autor menţionează peste 95 titluri şi mai mult de 8000 pagini de text.

O lucrare de o foarte mare importanţă, *Bazele geodeziei fotogrammetrice* (2 vol.) a fost predată, spre publicare, Editurii Academiei între anii 1956-1958. Această lucrare fundamentală, nu a văzut lumina tiparului. Ea se află şi azi la Cabinetul de Manuscrise al Academiei Române, printre alte manuscrise considerate ca inacceptabile.

Profesorul dr. Gh. Nicolau-Bârlad a fost tolerat de regimul comunist de la noi la indicaţia expresă a ataşaţilor militari ruşi, fiind unul din cei mai mari specialişti ai acestui domeniu de importanţă, atât civilă, cât şi militară.

În paralel cu acestă activitate ştiinţifică şi didactică, profesorul a fost în permanent contact cu *Mişcarea Naţională de Rezistenţă anticomunistă* şi dorea ca lucrările sale să arunce a lumină favorabilă asupra poporului român.

Solicitarea, în 1959, să prezinte şi să susţină o lucrare de specialitate la Congresul Internaţional de Fotogrammetrie, ce avea loc la Londra, a determinat arestarea şi lichidarea sa. Este condamnat la 15 ani muncă silnică. Protestele oficiale, ale oamenilor de ştiinţă din Occident, rămân fără rezultat.

Întemniţat la Aiud, este supus unui regim de exterminare. Operat în închisoare, după lungi şi repetate insisteţe ale medicului securist, moare în 3 aprilie 1964, pe masa de operaţie de hemoragie internă.

Şi azi, după mai mult de 30 de ani, numele reputatului profesor şi savant este ocultat, iar opera ştiinşifică, continuă să fie pusă sub obroc.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Mircea NICOLAU (n.1914)
Profesor, gazetar

S-a născut în Bucureşti. Familia tatălui din Aminciu /Macedonia/, a mamei, din vechiul regat. *Licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filosofie* din Bucureşti. Printre profesori: Nae Ionescu, C. Rădulescu- Motru, P. P. Negulescu, Tudor Vianu, George Oprescu, Gh. Zapan, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu. Câştigat din ultimele clase de liceu de activitatea Asociaţiei culturale *Criterion,* pentru a cărei ţinută intelectuală păstrează şi astăzi un cult, ca şi pentru unele dintre personalităţile ei. Colaborează la *Ideea românească* şi *Vremea.*

Intră în primii ani de studenţie în Mişcarea Legionară în familia de cuiburi condusă de pictorul Alexandru Bassarab. În 1937 este secretar al organizaţiei judeţene Ialomiţa. Participă la activitatea Legiunii de-a lungul prigoanei 1938-1940. În ianuarie 1939 preia conducerea corpului *Răzleţi* de la Virgil Milhăilescu, care o preluase după arestarea lui Augustin Micu. De la începutul lui ianuarie 1939 îl însoţeşte pe Horia Sima şi-l conduce la diferite gazde, până la plecarea acestuia peste granţă în februarie 1939. Împreună cu Ilie Nicolescu şi Ion Nicolau constituie în Bucureşti un nucleu de legătură cu ţara. În martie 1939 este arestat, şi i se dă drumul după o săptămână de cercetări neconcludente. Este imediat înrolat în armată, pentru a fi ţinut sub observaţie. Participă la acţiunea de la 3-6 septembrie 1940, de răstunare a regelui Carol al II-lea, în grupul care a ocupat Chestura Braşov.

În octombrie 1940, este numit prin Decizie ministerială inspector special de poliţie al regiunii Oltenia. După lovitura de stat a generalului Antonescu de la 21-23 ianuarie 1941 este condamnat la moarte în lipsă, de Tribunalul Militar Craiova, printr-o interpretare abuzivă a legii. Arestat în iulie 1941, stă sub această condamnare până în decembrie, când este judecat după o nouă încadrare penală şi primeşte 15 ani muncă silnică. Rejudecat în acelaşi proces este achitat şi pus în libertate în 1946.

În 1947 intră în reţeaua de activitate anticomunistă organizată de Nicolae Petraşcu. Conduce capitala şi întreţine o parte din legăturile cu provincia. După arestările din 14/15 mai 1948, când Nistor Chioreanu ia conducerea legionarilor rămaşi liberi, îl ajută la refacerea legăturilor dintre compartimentele Mişcării.

Arestat în iulie 1948. Condamnat la muncă silnică pe viaţă în

1949. La 1 august1964 este eliberat cu decretul 411 de graţiere.

Regimul comunist refuză să-l numească într-o funcţie potrivită cu pregătirea lui profesională, astfel că trece prin diferite munci, de la fierar betonist la calculator de devize. După schimbarea din 1989 participă la o sumă de simpozioane şi lansări de carte cu tematică creştină, naţională şi legionară şi conferenţiază în mai multe centre culturale ale ţării. Este preşedinte al *Fundaţiei George Manu,* al *Asociaţiei Mişcarea Legionară* (a cărei cerere de legalizare a intrat din 1997 în dezbaterea Tribunalului) şi prim-redactor al revistei *Permanenţe.*

Nicoleta NICOLESCU (1912-1938)
Comandanta Cetăţuilor

În adolescenţă, ca elevă de liceu a asistat la şedinţele publice ale procesului lui Corneliu Codreanu din 1924, la Turnu Severin.

În anul 1930 se înscrie la *Facultatea de Filosofie* din Bucureşti şi totodată intră, cu pasiune şi devotament, în Mişcarea Legionară.

S-a bucurat de o încredere deosebită din partea lui Corneliu Codreanu.

În prigoana din anul 1933 a fost curiera lui. Înaltă, bine legată, întreaga ei făptură inspira încredere, puritate, hotărâre.

A luptat, a dat examenul suferinţei, al răbdării şi al jertfei şi i s-a acordat gradul de *comandant legionar.*

A condus organizaţia pentru femei, constituită în cuiburi denumite Cetăţui, din 1933 până în 1936, când a predat comanda Cetăţuilor lui Lucia Trandafir, studentă la Medicină.

După arestarea lui Corneliu Codreanu, Nicoleta a îndeplinit funcţii importante. Agenţii Siguranţei s-au străduit să o facă să dispară. În iulie 1939 a fost arestată, chinuită în anchetă şi ucisă mişeleşte. A fost arsă la Crematoriu, iar cenuşa ei a fost transportată la Predeal, în 1940 la cimitirul eroilor legionari omorâţi în prigoana din 1938.

Nicoleta Nicolescu rămâne în istoria Mişcării ca o pildă de voinţă, hotărâre, capacitate de jertfă, dedicate ridicării neamului românesc.

Pompiliu NICOLAU
Profesor universitar, fost ministru

Diplomat al Şcolii Naţionale de Poduri şi Şosele din Bucureşti. *Profesor* la *Şcoala Politehnică* din Timişoara. *Ministru* al *Lucrărilor Publice* în guvernul Gigurtu din 1940. Orientare naţionalistă cu simpatii pentru Mişcarea Legionară.

A publicat lucrarea *Naţionalismul constructiv.*

CONSTANTIN NOICA (1909-1987)
Doctor în Filosofie

S-a născut în comuna Vităneşti din judeţul Teleorman. Primele clase primare le face în oraşul Videle, iar clasa a patra în Bucureşti, la şcoala Lucaci. Clasele secundare I-IV, la *liceul Cantemir* din Bucureşti, iar cursul superior la *liceul Spiru Haret.*

În anul 1931 termină *Facultatea de Litere şi Filosofie,* luându-şi licenţa în filosofie cu o teză despre *Lucrul în sine* din opera lui Kant. *Doctoratul* îl obţine în Franţa, în primăvara anului 1940. Din primii ani de facultate (1929) colaborează la ziarul *Ultima oră.*

În anul 1932 este numit *bibliotecar* la *Facultatea de Filosofie* din Bucureşti. În paralel urmează şi *Facultatea de Matematică* şi colaborează la ziarul *Credinţa.*

Din anul 1932 este membru al asociaţiei *Criterion,* care grupa un număr de intelectuali de elită din Bucureşti.

În anul 1934 se stabileşte la Sinaia, unde domicilia soţia sa şi aici, între 1934-1938, publică o seamă de lucrări de filosofie:

Mathesis sau bucuriile simple (laureată în 1934 cu premiul scriitorilor tineri), *Regulae directionem ingenii* (traducere din Descartes) *Despre forma şi principiile lumii sensibile şi a celei inteligibile* (traducere din Kant); *Viaţa şi filosofia lui René Descartes; De Caelo* (încercare asupra individului şi cunoaşterii).

În 1937 Institutul Francez din Bucureşti îi publică *Meditaţiuni despre filosofia primă* - traducere din Descartes.

În perioada 1936-1938 colaborează la *Revista Fundaţiilor Regale,* la *Vremea* şi ţine o serie de conferinţe la radio.

În 1938 pleacă la Paris cu o bursă de studiu a guvernului francez.

În 1938, după asasinarea lui Corneliu Codreanu, îşi manifestă solidaritatea cu Mişcarea Legionară ***"acest extraordinar început pe care-l constitue Mişcarea"*** şi se decide să-i sprijine activitatea.

În 1941, în calitate de redactor, scoate revista *Adsum* cu un conţinut naţionalist legionar, iar în luna octombrie a aceluiaşi an în calitate de referent pentru sectorul filosofic, pleacă la Berlin la Institutul Român de Propagandă, unde intră în contact cu Hartmann şi Heideger şi unde rămâne până în iunie 1941.

În Bucureşti, împreună cu C. Floru, M. Vulcănescu şi V. Băncilă, publică cursurile universitare ale lui Nae Ionescu şi *Izvoare de filosofie* (1942-1943). Acum, oficialitatea îi respinge participarea la concursul de conferenţiar al catedrei de Filosofie a Culturii şi Istoriei, din cauza apartenenţei sale la Mişcarea Legionară.

În 1944 apar *Jurnal filosofic* şi *Pagini despre sufletul românesc.*

În 1949, după expropriere, i se fixează domiciliu obligatoriu în oraşul Câmpulung Muscel, unde rămâne până în 1951, când este arestat. În acest răstimp scrie *Povestiri despre om, după o carte a lui Hegel* şi *Despărţirea de Goethe,* lucrări pe care le analizează şi le comentează cu confraţii de preocupări şi idei ca: Alex. Paleologu, Vasile Voiculescu, Nicolae Steinhardt, Mihai Şora, Petre Manoliu, Alexandru Păstorel Teodoreanu, ş.a.

Aceste cercuri literare sunt răstălmăcite de potenţaţii vremii (considerând-le şedinţe legionare!) şi constitue cap de acuzare, ceea ce duce la condamnarea lui C.Noica, în martie 1960, la 25 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscarea averii.

Şi astfel, între anii 1958-1964 face detenţie politică şi trece prin închisorile Uranus, Jilava şi Aiud.

După eliberarea din închisoare, devine *cercetător ştiinţific la Institutul de Logică al Adademiei Române* între anii 1965-1975, iar ultimii ani de viaţă îi petrece la Păltiniş (lângă Sibiu). ***"Retras în Carpaţi, Noica devine centrul spiritual al României"*** (Cioran).

Aici pune bazele unei şcoli filosofice de tip socratic. Ultimele lui scrieri sunt: *Două zeci şi şapte de trepte ale realului* (1967), *Rostirea filosofică românească* (1970), *Eminescu sau gânduri*

despre omul deplin al culturii româneşti (1976), *Sentimentul românesc al fiiţei* (1978), *Devenirea întru fiinţă. Tratat de ontologie* (1981). ş.a.

"În România, Noica a jucat rolul cuceritorului: tocmai de aceea, singurătatea sa nu a fost o abdicare, ci un triumf" (Cioran).

Fiul său, Rafael, este călugăr ortodox într-o mânăstire din Anglia.

Vasile NOVEANU (1904 – 1992)
Doctor în Medicină, fost ministru

Originar din oraşul Huşi. Tatăl, plutonier în armată, cu şapte copii. Preşedinte al Centrului Legionar Cluj. Şef al judeţului Arad în 1937. Ministru în perioada iunie-august 1940. Detenţie prelungită. Publicist. A scris *pagini de memorialistică.*

Zosim OANCEA (1911-1998)
Preot, scriitor

S-a născut în satul Alma din judeţul Sibiu. Urmează cursul primar în satul natal, iar studiile secundare la liceul *Timotei Cipariu* din Dumbrăveni. Din 1931 frecventează cursurile universitare la *Facultatea de Teologie* a Universităţii din Bucureşti, pe care o absolvă în anul 1935 cu o teză de licenţă apreciată cu *Magna cum laude.*

În anul 1935 este hirotonit preot. Este *profesor de Telogie la Şcoala Normală* din Sibiu şi *slujitor al Catedrei Mitropolitane* în perioada 1935-1948.

În mai 1948 este arestat şi condamnat la 15 ani închisoare pentru apartenenţă la Mişcarea Legionară.

Trece în aceşti ani prin temniţele comuniste de la Sibiu şi Aiud, precum şi prin coloniile de muncă forţată şi surghiun de la Noua Culme, Periprava şi din Bărăgan. Mărturiseşte că *„nu are nici în suflet şi nici în inimă nici un gând şi nici un sentiment de nemulţumire sau duşmănie şi dorinţă de răzbunare faţă de oamenii care i-au provocat suferinţă"*, socotind toate acestea ca *„o profanare şi cădere din poziţia de jertfă a suferinţei".*

În decursul anilor colaborează la revistele *Oastea Domnului, Lumina Satelor, Mitropolia Ardealului, Telegraful Român, Ortodoxia, Revista teologică.*

A elaborat: *Bune Vestiri* (în colaborare cu Spiridon Cândea) – Sibiu, 1944, *Preotul din Bonnal* (Pestalozzi şi ridicarea poporului) – Sibiu, 1945, *Popasuri omiletice* – Sibiu, 1976, *Organicismul* (în manuscris, cu o prefaţă de Constantin Noica).

A colecţionat şi organizat la parohia sa de la Sibiu cea mai cuprinzătoare expoziţie de icoane pe sticlă (800 de exemplare) cercetată mşi apreciată de specialiştii români şi străini.

Despa OLARIU [CARANICA] (n.1920)
Medic

S-a născut în comuna Doliani din Macedonia grecească, lângă oraşul Veria, important centru aromânesc.

În 1931, emigrează cu familia în Cadrilater. Face studii *liceale la Bazargic şi Constanţa,* fiind premiantă de onare. La concursurile Societăţii *Tinerimea Română* este premiată de două ori.

Este licenţiată în *Ştiinţe Economice* (Academia de Înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti) şi *Doctor în Medicină* (Facultatea de Medicină din Bucureşti). Lucrează ca medic în reţeaua balneară până în iulie 1958, când este arestată şi condamnată la 25 ani muncă silnică, pentru *"crimă de uneltire împotriva ordinei sociale"* (citise poezii de Radu Gyr şi Nichifor Crainic).

Eliberată la 28 iulie 1964, funcţionează ca *medic specialist în boli interne la Policlinica de Şantiere* Bucureşti şi *Policlinica Spital* Drobeta-Turnu Severin.

În închisoare a compus *"cu pana gândului minune"* versuri atât în lirnba română literară cât şi în dialectul aromân. În 1995 îi apare volumul *Lumini pe crucea mea din beznă* cu versuni din închisoare, despre care poeta mărtuniseşte: *„le-am păstrat*

nemodificate fără adausuri sau retuşuri, pietre native, zgrunţuroase, închegate din lava arderilor mele. De aceea, dacă nu au valoare literară, aceste «însemări în gând» se vor documente de trăire umană în condiţii inumane şi un mesaj pentru tineret, de încredere în forţa şi frumuseţea unui ideal şi în «lumina divină» din om, care înfrânge duhurile răului".

Versurile ei s-au născut din lupta cu întunenicul şi din durere, aşa cum mărturiseşte în poezia *Din Galaxia Funerară*:

Am ars în inimă tenebre,
În suflet plasmă de dureri,
Am dat gândirilor noi febre
Şi visului noi primăceri.

Octav ONICESCU (1892-1983)
Matematician, profesor universitar, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Ştefăneşti, judeţul Botoşani. Absolvă liceul *August Treboniu Laurian* din Botoşani. *Studii la Universitatea* din Bucureşti, unde urmează în paralel *cursurile Facultăţii de Matematici şi Filosofie*. Îşi *ia licenţa* în numai doi ani.

Este combatant activ în războiul din 1916-1918.

Urmează cursuri de specializare în Itaiia şi Franţa.

Doctor în matematică în 1920, cu o teză tratând un subiect din teoria relativităţii - problemă ştiinţifică de mare actualitate la acea vreme. *Conferenţiar la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii* din Bucureşti, apoi *profesor* până la sfârşitul vieţii.

În 1925 predă primul curs de *calculul probabilităţilor*, devenind *creatorul şcolii româneşti* în această materie. Ţine şi alte cursuri: *calculul diferenţial absolut, statistica, teoria potenţialului.*

În 1930 *organizează şcoala de statistică*, actuariat. Coautor (împreună cu Dan Barbilian) al primului tratat de algebră modernă

din ţară. A propus noţiuni ştiinţifice noi (*măsura Onicescu*) pentru cantitatea de informaţie. Crează *Mecanica invariantivă.*

Din lucrările lui mai menţionăm: *Galileo Galilei* (1923), *Sur les transformations birotationelles* (1927), *Calcul vectorial* (1928), *Sur l'emploi des méthodes fonctionelles dans la mécanique* (1929), *La relativité et la structure de l'Univers - 1932, Algebra, Aritimetica, Geometria* (1929).

Membru al Academiei Române, membru de onoare al Institutului Internaţional de Ştiinţe mecanice de la Udine - Italia.

Publică în 1982-1984 două volume de *Memorii*, în care se caracterizează astfel:..*„Eu însumi mă privesc ca un cercetător de fapte umane, sociale sau economice, de fenomene naturale cu mijloace matematice".*

A fost un prieten şi admirator al lui Nae Ionescu, care l-a apropiat de Mişcarea Legionară. A colaborat la ziarul *Cuvântul* în 1940, ca simpatizant legionar.

Constantin [Costache] OPRIŞAN (1921-1959)
Poet

S-a născut în comuna Onceşti -Tecuci.

A absolvit *liceul la Bacău*, în 1940.

În 1941 ajunge în Germania, unde frecventează un timp biblioteci şi *asistă la cursuri universitare de filosofie* (aici *îl audiază pe Heidegger*).

În Germania este internat cîţiva ani în *lagărul de la Buchenwald*, împreună cu ceilalţi colegi legionari refugiaţi.

Se întoarce în ţară în 1945, venind tot drumul pe jos. Se căsătoreşte în 1947.

Este *şef al Frăţiilor de Cruce* pe întreaga ţară.

În 1946-1948 este *student la Facultatea de Filosofie* din Cluj, unde este remarcat de prof. D. D. Roşca şi Lucian Blaga, care vedeau în el o speranţă a filosofiei româneşti.

În noaptea de 15 mai 1948 este arestat în Bucureşti şi condamnat la 25 ani muncă silnică.

În anii 1949-1952, în penitenciarul Piteşti, este supus la înfometare şi schingiuiri fizice şi morale inimaginabile, în urma cărora face pneumonie cu pneumorax

spontan, care se suprainfectează şi (fiind complet lipsit de asistenţă medicală) se transformă într-o pungă de puroi şi tuberculoză pulmonară.

În octombrie 1954, securitatea înscenează un proces absurd, legat de reeducarea de la Piteşti, proces ce s-a dovedit un eşec şi în care a fost implicat şi el.

În timpul detenţiei a trecut prin închisorile Jilava, Piteşti, Gherla, Tîrgu Ocna, Văcăreşti.

În 1958 este dus la Jilava, în carcerele morţii din Fortul 13, unde se stinge treptat, înconjurat de grija şi dragostea celorlalţi trei condamnaţi la acelaşi regim de exterminare, preotul Gheorghe Calciu, Iosif V.Iosif şi Marcel Petrişor. Lor le-a împărtăşit gîndurile sale sub formă poetică, pe care aceştia le-au memorat zilnic şi le-au transmis afară, după eliberarea lor.

Îndurând o nesfîrşită suferinţă, sufletul său nobil, luminat şi purificat, a plecat dintre noi, cu bogăţia profundă a gîndurilor sale, departe de nimicnicia şi răutatea acestei lumi, în 26 iulie 1959.

Fără scrîşnet de ură, umil într-o metanie pioasă, se pleacă împăcat în braţele răscumpărtorului Iisus:

"Şi cad, plîngându-mi viaţa, pe braţele luminii.
"-Ci poartă-ţi suferinţa, prin ea te-ai mîntuit !"
"Obrazul i se pleacă şi simt pe faţă spinii
"Şi plouă harul păcii pe sufletu-mi smerit."

(Întîlnire cu Iisus)

În trupu-i distrus de torturi, înnobilat însă de suferinţă, simte detaşarea de tot ce-i pământesc:

"Tot mai sus urca-vei, de geniul tău purtat,
Lăsând, în urmă aştrii, cenuşă tot mai fină,
"Foşnirea lor s-o stinge în sufletu-mpăcat
Şi vei intra, scînteie, în marea de lumină".

Fie ca jertfa lui să întregească temelia redresării Neamului !

Mihai ORLEANU
Avocat

Fiu al unui ministru liberal şi cumnat cu Alecu Ghica, demnitar legionar.

Face *studii de Drept în ţară şi în Franţa.*

Intră în Mişcarea Legionară din anii '30.

Predat ruşilor de către americani în 1945, este dus în prizonierat.

La întoarcere, este condamnat de comunişti. Manifestă o conduită exemplară în detenţie, susţinută de o profundă credinţă. Om de mare sensibilitate sufletească, mereu optimist şi idealist incorigibil, neînfrânt nici în prizonierat, nici în închisorile comuniste.

Petre P. PANAITESCU (1900-1967)
Istoric, profesor universitar, membru al Academiei Române

S-a născut la Iaşi. Studiază la Bucureşti, între anii 1918-1922, *istoria şi alte discipline umaniste*, cu profesori de seamă ai vremii.

Este apreciat de N.Iorga şi V.Pârvan. În anii 1923 şi 1929 îşi desăvârşeşte studiile în *Polonia, la Cracovia, Liov şi Varşovia*, apoi, la 29 de ani, în Franţa, la *Şcoala Română de la Fontenay-aux-Roses.*

Întors în ţară, îmbrăţişează cariera universitară, predând *Istoria Românilor* şi apoi *Istoria Slavilor de răsărit*, la *Facultatea de Litere* din Bucureşti, iar între anii 1927-1934 ţine cursul de Paleografie Slavă la *Şcoala de Arhitectură*, tot din Bucureşti.

La 34 de ani este ales *membru corespondent al Academiei Romîne.*

Fondează *Revista istorică română* împreună cu G.Călinescu şi Gh. Brătianu. Se încadrează, ca de altfel majoritatea tinerei elite a intelectualităţii româneşti, în Mişcarea Legionară.

Între septembrie 1940 – ianuarie 1941 este *rector al Universităţii din Bucureşti* şi *Director al ziarului Cuvântul.* De la 1 martie 1941 este internat în lagăr de I. Antonescu şi ia sfârşit cariera sa universitară. Comuniştii îl arestează între anii 1953-1954 şi apoi în 1957.

Depune un impresionant efort pentru publicarea de *Documente privind istoria României* (22 volume). El considera, din tinereţe, munca "un lucru sfânt" şi s-a dăruit ei cu abnegaţie.

Este autorul a trei monografii domeşti: *Mihai Viteazu, Mircea cel Bătrîn şi Dimitrie Cantemir.*

Are şi alte opere remarcabile: Istoria culturii româneşti, *Istoria românilor de la origini până în secolul XX* şi peste *200 de alte lucrări ştiinţifice.*

P.P.Panaitescu rămâne un pisc al intelectualului român, de valoare unanim recunoscută (Vladimir Dumitrescu îl considera cel

mai mare istoric român), implicat şi în lupta de redresare naţională a tineretului român.

Zaharia [Zahu] PANĂ (n.1923)

Poet, gazetar

Născut la 20 august 1021, în Beala de Sus, Macedonia, emigrează împreună cu familia în România, unde tatăl săi a luptat ca voluntar în Războiul de Întregire a ţării.

A urmat cursurile *Liceului Comercial din Silistra şi Bucureşti.* Satisface stagiul militar şi participă pe front cu Regimentul de Gardă Mihai Viteazul, din Bucureşti. Luat prizonier la 26 august 1944, după ce armata primise ordin de încetarea focului, fuge din lagărul slab păzit, împreună cu alţi camarazi de arme şi scapă de deportare.

După război funcţionează ca salariat la Ministerul de Finanţe şi urmează *cursurile Academiei Comerciale din Bucureşti,* pe care le întrerupe în ultimul an de studii, din cauza arestării, la 15 mai 1948.

A trecut prin închisorile Jilava, Ocnele Mari, Aiud şi Canal, executînd în total 13 ani de închisoare, ca deţinut politic.

Se reînmatriculează în 1969 la *Academia de Studii Economice* din Bucureşti şi obţine *licenţa în 1974.*

Emigrează în Statele Unite în 1979.

Debutează în scris, în 1935, cu poezia *Vijelie,* publicată în revista *Lumina* a Liceului Comercial din Silistra. Scriind şi în aromână, debutează cu poezia în dialect *Cadrilater* în periodicul *Armatolii.*

Compune o plachetă de versuri *Înmuguriri* şi un mic volum de poezii din închisori *Doruri-zăbrelite.*

Scrie în aromână şi daco-română şi deşi nu a avut dreptul de a publica, este antologat cu poezii inedite, în aromână, în Antologia Lirică Aromână, apărută la Bucureşti în 1975.

A tălmăcit în aromână şi a publicat în exil, poezii de Eminescu, Blaga şi Panait Cerna.

Culegător de folclor aromân, a editat un disc de muzică polifonică aromână, cu grupul vocal *Fărşeroţii*, din România.

Redactor şi membru în comitelul de Direcţie al periodicului *Cuvîntul Românesc,* din Canada, editează pagina *Fără Armânească.* La acelaşi periodic colaborează permanent la alte rubrici.

A colaborat la *Revista Scriitorilor Români, Ethos, Solia, Unirea, Drum* şi alte publicaţii din exil.

A cules cu migală şi a publicat volumul de *Poezii din Închisori*, unde sunt cuprinse 600 de pagini de poezie, din cei mai buni poeţi români, care au suferit în închisorile regimului comunist din România.

Membru al Mişcării Legionare.

Ion PANTAZI (1920-1996)

Căpitan, cavaler al ordinului Mihai Vitezul

S-a născut în Bucureşti. Este fiul generalului Constantin Pantazi, ministru al Apărării Naţionale între anii 1941-1944.

Urmează cursurile secundare în Bucureşti, la *liceul Schewitz Thieren,* unde face parte din *Frăţia de Cruce* organizată în acest liceu. Absolvă *Liceul Militar din Cernăuţi* în anul 1940 şi tot acolo susţine examenul de bacalaureat.

Între anii 1940 şi 1942 urmează *cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri de Cavalerie,* pe care o absolvă cu gradul de sublocotenent. La 1 iunie 1942 pleacă pe frontul de răsărit, în cadrul Regimentului de Roşiori. Se distinge în luptele din Caucaz şi este decorat în anii 1942 şi 1943 cu *Coroana României, Steaua României, Crucea de Fier şi ordinul Mihai Viteazul.*

Urmează cursurile *Facultăţii de Drept,* dar la 1 martie 1946 este exmatriculat din anul IV al Facultăţii şi la aceeaşi dată este trecut în cadrul disponibil al Armatei.

La scurt timp este arestat şi, ca o curiozitate a regimului comunist, în timpul detenţiei este avansat la gradul de căpitan.

Execută 16 ani de închisoare trecând pe la Uranus, Jilava, Gherla, Aiud şi mina de plumb de la Cavnic, unde organizează împreună cu alţi deţinuţi o spectaculoasă evadare. După un timp

însă, este din nou arestat. Este eliberat în iunie 1964, în cadrul graţierii generale a deţinuţilor politici.

Ulterior lucrează ca miner la hidrocentralele de la Argeş, Lotru şi Someş.

Pensionat, pentru boală, după 11 cereri respinse, i se acordă un paşaport de turist în aprilie 1978 şi rămâne ca azilant politic la München.

În occident, debutează ca ziarist la periodicele *Stindardul* şi *Curierul* din Los Angeles, condus de Gabriel Bălănescu.

În 1985 scoate ziarul său propriu *Stindardul Românilor.*

În aceşti ani abordează cu mult talent evocator, genul memorialistic şi publică lucrarea *Am trecut prin iad* (1992), în care, pe lângă episoadele epice de mare dramatism, se dovedeşte un lucid observator şi comentator al fenomenelor politice contemporane.

A decedat în 1996.

A rămas un declarat simpatizant al Mişcăriil Legionare.

Gheorghe PANTAZI

Profesor universitar

Martor în procesul Căpitanului din 1938.

În decembrie 1937 candidează pe lista Mişcării Legionare şi este ales senator de Bihor.

Declară: *„...în cursul campaniei electorale şi a alegerilor, legionarii n-au răspuns la provocări şi n-au provocat. La vârsta mea pot spune că nu s-au mai văzut asemenea alegeri. Patriotismul, corectitudinea şi loialitatea lor era exemplară. Aceasta m-a făcut să candidez".*

Arsenie [Anghel] PAPACIOC (n. 1914)

Preot-călugăr

S-a născut în satul Misleanu din judeţul Ialomiţa.

Studiile secundare le urmează la *liceul industrial Polizu* din Bucureşti.

În anul 1930 se încadrează în Mişcarea Legionară.

Este arestat şi condamnat în anul 1941, ca urmare a evenimentelor de la începutul acelui an. Este elibereat în anul

1946 şi, se călugăreşte. Este tuns în monahism la *mânăstirea Antim* din Bucureşti, în anul 1949. În anii 1949-1950 este sculptor la Institutul Biblic, iar în anul 1951 este *preot spiritual* la *Seminarul Monahal de la Mânăstirea Neamţ.* În perioada 1952-1958 este *preot şi duhovnic* la *Mânăstirea Slatina.*

În vara anului 1958 este din nou arestat în *grupul Rugul Aprins* şi condamnat la 20 de ani închisoare pentru uneltire contra ordinii sociale. Execută 6 ani şi o lună, fiind graţiat în 1964, de închisoarea Aiud. În timpul detenţiei la închisoarea Braşov, sculptează mobilierul, catapeteasma şi altarul bisericii.

După eliberarea din închisoare, slujeşte succesiv la *parohia Folea de Jos Turda* (1965-67), *Mânăstirea Cheia* (1967-71), *Mânăstirea Căldăruşani* (1971-72), *Mânăstirea Dintr-un Lemn* (1972-75), iar în prezent la *schitul Sf.Maria din Techirghiol.*

Constantin PAPANACE (1904-1985)

Doctor în economie politică, publicist

Născut în Pindul Macedoniei, la Veria, descinzând dintr-o familie macedo-română cu tradiţie în lupta naţională. Bunicul, preot econom-stravrofor, a fost asasinat, în drumul spre biserică, în piaţa oraşului Veria, de o bandă de comitagii greci.

Studii la Salonic şi Bucureşti. Specializarea: *economie politică, finanţe.*

A participat în timpul studenţiei, 1925-1930, la Mişcarea Naţională, activând pentra cauza coloniştilor macedo-români din Cadrilater.

Într-o asemena perioadă de luptă avea să cunoască pe Corneliu Codreanu. Simţând chemarea omului providenţial, gândurile şi inimile lor se vor înfrăţi pentru totdeauna. În anul 1930 a intrat în Garda de Fier.

Constantin Papanace a fost devotat consilier al Căpitanului: *„Nu cred să fi fost zi în care să nu mă fi întâlnit cu el...ceasuri întregi discutam împreună...lovitură după lovitură, nedreptate după nedreptate, mişelie după mişelie..."* avea să comenteze mai târziu Corneliu Codreanu în *Pentru Legionari.* (pag.438 – ediţia 1937)

A profesat în cadrele finaciare ale statului şi la *Banca Românească.*

În paralel cu activitatea pe tărâm economic, a depus o intensă muncă de publicitate, fondând ziarele *Graiul* (1932), *Bucium* şi *Armatolii* (1933).

În decembrie 1937 a fost ales deputat pe listele partidului *Totul pentru Ţară* iar în septembrie 1940 participă ca *ministru subsecretar de stat la Finanţe,* în primul guvern format de generalul Antonescu.

Pentru activitatea pe tămâm naţional a avut de îndurat temniţe şi exiluri. A fost închis în 1927, 1930, 1934, iar după evenimentele din ianuarie 1941 a luat drumul exilului. În Germania nazistă i s-a impus domiciliu forţat la *Berkenbrück,* apoi *închisoarea Spandau* şi *lagărele Buchenwad şi Dachau.*

În exil (1950) a fondat colecţia *Biblioteca Verde,* în cadrul căreia a publicat 26 de numere.

A publicat peste 35 lucrări cu caracter istoric şi de doctrină legionară, precum şi problemele şi aspecte din istoria aromânilor. Dintre acestea menţionăm: *Orientări pentru legionari, Spre o democraţie social-creştină, Evocări, Mihai Eminescu – un mare precursor al legionarismului românesc, Destinul unei generaţii, Fără Căpitan, Geneza şi urmările revoluţiei lui Tudor Vladimirescu, Geneza şi evoluţia conştiinţei naţionale la macedo-români, Consideraţii asupra trecutului macedo-românilor şi a dialectelor lor, Antologie aromânescă, Noul album macedo-român, La genesi ed il martirio del Movimento Legionario Romeno, La persécution des minorités aroumaines (Valaques) dans pays balcaniques, Le problème macédonien.*

A fost model de viaţă, atitudine rectilinie. S-a afirmat ca om politic, interpret al fenomenului legionar.

Nicolae C. PAULESCU (1869-1931)

Ilustru profesor doctor, descoperitor al insulinei, frustrat prin fraudă de Premiul Nobel

S-a născut în Bucureşti. Proaspăt bacalaureat, urmează *Facultatea de Medicină din Paris,* unde l-a avut ca profesor şi maestru pe ilustrul Etienne Lancereaux, gloria Academiei Franceze.

În 1897 îşi *ia doctoratul în Medicină şi licenţa în Chimie*

biologică, iar în 1898 *licenţa de Fizică generală* (a urmat în paralel şi *cursurile Facultăţii de Ştiinţe din Paris*).

Fiind colaborator şi prieten cu renumitul Albert Dastre, acesta l-a însărcinat pe tânărul medic român să studieze, în laboratorul Sorbonei, *"câteva din numeroasele puncte obscure ale Fiziologiei".*

Din Analele Academiei Medicale franceze, rezultă că la Paris, Dr. Paulescu a avut o deosebită activitate ştiinţifică, în domeniul cercetării medicale. În 1899 obţine şi *titlul de doctor în Ştiinţe al Universităţii din Paris.* Peste doi ani publică primul volum din celebrul Traitè de Médicine, redactat împreună cu profesorul Lancereaux.

Recunoscând-i-se competenţa şi autoritatea ştiinţifică, i se oferă în 1904 o *catedră la Universitatea din Paris şi* apoi una la *Freiburg,* pe care le refuză cu modestie şi se întoarce în ţară, jetrfindu-se pe altarul ştiinţei medicale româneşti ca un adevărat mucenic.

Profesor plin al Facultăţii de Medicină din Bucureşti din 1904, desfăşoară o bogată activitate publicistică. În 1905 apare volumul *Noţiunile suflet şi Dumnezeu în Fiziologie,* care stârneşte reacţii din partea pozitiviştilor vremii. Publicarea *volumului Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria* (1913) provoacă furtună atât în ţară cât şi în Occident.

În continuarea lucrărilor, sugerate de marele A. Dastre, face importante progrese în *studiul diabetului* (1916), dar războiul îl obligă să-şi întrerupă cercetările. Participă la Războiul de Întregire în calitate de medic cu gradul de locotenent colonel.

Reîntors la catedră, publică *Traité de Physiologie Médicale* (lucrare tipărită în ţară şi difuzată şi în Occident), în care face cunoscute efectele antidiabetice ale extrasului hidratat de pancreas. Memoriul său exhaustiv, referitor la descoperirea pancreinei (o primă formă de insulină) apare la Liège (1921) în *Archives Internationales de Physiologie,* iar în 1992 îşi înscrie brevetul *Pancreina şi procedura fabricaţiei sale.* Şi totuşi, această epocală descoperire este însuşită de doi obscuri cercetători canadieni (F.C.Bantig şi C.H.Best). În ciuda protestelor sale la care s-au asociat mari savanţi ai vremii, furtul este muşamalizat.

iar în 1925, celor doi impostori li se acordă Premiul Nobel!

Amărât de această mare nedreptate şi convins că este o tipică *răzbunare iudeomasonică*, publică fulminanta broşură-ripostă şi îşi caută refugiul în activitatea ştiinţifică. Lucrează în continuare la *Traité de Médicine* pe care-l semnează şi cu numele defunctului E.Lancereaux. Volumul 4 apare în 1930, iar volumul 5 a rămas în manuscris.

Împreună cu mai tinerii *Gh. Mârza şi V.Trifu,* publică mai multe articole de răsunet în *Journal d'Urologie*. Din opera sa sunt de menţionat: *Cele patru patimi şi remediile lor* (1924), *Tălmăcirea Apocalipsului* (1928).

A făcut parte din grupul de profesori universitari I.Găvănescu, Corneliu Şumuleanu, Ion Cătuneanu, ş.a., care au exercitat o imensă influenţă asupra orientării tineretului român angajat în lupta pentru apărarea fiinţei neamului. A fost membru al *Ligii pentru apărarea naţională creştină* (LANC). A fost martor în procesul lui Corneliu Codreanu de la Turnul Severin, din 1924.

Operat în 1931 de o tumoare vezicală (care s-a dovedit canceroasă) se stinge la 17 iunie a acestui an, într-o mirifică seninătate creştină. N. Iorga îi semna necrologul în *Neamul Românesc,* încheind:... *"a trăit ca un mucenic şi a murit ca un sfânt..."*

N. Paulescu lasă în urma sa o vastă operă, în care adevărata ştiinţă se împacă în mod firesc cu religia şi constituie o surpinzătoare sinteză între ştiinţă, filosofie şi politică. *Genialul N.C.Paulescu rămâne peste veacuri fondatorul naţionalismului creştin.*

Nicolae PĂUN (n.1921)
Avocat, scriitor

S-a născut în oraşul Buzău, unde urmează *cursurile primare şi cele secundare (liceul Bogdan Petriceicu Haşdeu).*

În 1930 susţine examenul de bacalaureat şi se înscrie la *Facultatea de Drept a Universităţii din Iaşi,* pe care o absolvă în 1934.

Aici, în Iaşi, ca student, cunoaşte Mişcarea Legionară, care după propriile-i mărturisiri *"îi umple sufletul cu o flacără vie care arde şi astăzi".*

Ca student şi apoi ca avocat, desfăşoară cu mare entuziasm o

activitate politică în cadrul organizaţiei legionare a judeţului Buzău. Remarcat de Corneliu Codreanu, primeşte în 1937 gradul de comandant-ajutor.

În ianuarie 1937 scoate la Buzău săptămânalul *Buletin Legionar;* colaborează la *România creştină* din Chişinău şi la publicaţia săptămânală *Ideea Naţională.*

În războiul din 1941 -1945 este combatant în cadrul *Regimentului 3 Roşiori* şi este decorat cu *Ordinul Coroana României* pentru Basarabia şi Bucovina şi cu *Ordinul Steaua României* pentru Transilvania. După terminarea războiului, este internat de regimul comunist în lagărul de la Slobozia, iar la ieşirea din lagăr este epurat din Barou.

În noiembrie 1948 este arestat, judecat şi condamnat la 15 ani de închisoare, pe care-i execută la Aiud, la minele de plumb de la Baia Sprie şi Cavnic. La Aiud execută 5 ani şi jumătate în temniţa Zarca, iar după semnarea actului de eliberare nu i se dă drumul, ci este trimis la Periprava.

Refuză, cu demnitate, să semneze orice angajament propus de Securitate, cu riscul de a nu fi eliberat.

Este eliberat totuşi în 1964.

Se stabileşte la Braşov, unde nu este acceptat decât la „munca de jos".

În1984, securitatea, care l-a urmărit ca o umbră, i-a confiscat trei manuscrise, pe care mai speră să şi le recupereze.

În anii 1997 şi 1998 publică două cărţi cu conţinut memorialistic şi doctrinar: *Muntele suferinţei* şi *Un soldat pe baricada idealului legionar.*

După revoluţia din 1989, cu un grup de vechi camarazi, înscrie la tribunal *Partidul Pentru Patrie* (1992) şi continuă să lupte, cu resursele ce i-au mai rămas la cei aproape 87 de ani, pentru adevăr şi dreptate.

Dorin PAVEL (1900-1979)
Profesor doctor inginer la Politehnica din Bucureşti

S-a născut în comuna Lancrăm, judeţul Alba, într-o familie de învăţători. Mama, Letiţia Pavel, născută Blaga, era sora mai mare a filosofului Lucian Blaga.

Cursul primar l-a urmat la şcoala sătească din Sebeş, însuşindu-şi astfel limba germană. În anul 1914, după începerea primului război mondial, este înscris, intern, la Kun Kollegium din Orăştie, unde se preda în limba maghiară. Îşi însuşeşte în acest fel şi această limbă. În vara anului 1917, tatăl său îl înscrie la *seminarul teologic Andrei Şaguna* din Braşov, pentru a-l feri de recrutare în armata maghiară.

După Marea Unire din1918, pleacă la studii în Elveţia, la Zürich, ca bursier al României Mari.

Ca student în anul III, în 1921-1922, susţine o lucrare privind turbinele hidraulice pentru care i s-a decernat *premiul unic cu Diploma de Studio Labori.* Este apreciat de profesorii Prásil, Stodola şi Meisser, iar după susţinerea examenului de diplomă (1923) devine *asistentul profesorului Prásil,* la Politehnica din Zürich, cu un subiect referitor la hidrodinamica turbomaşinilor.

La chemarea profesorului Constantin Buşilă, se întoarce în ţară, în anul 1925, şi viaţa lui se desfăţoară de acum într-o avalanşă de iniţiative şi realizări. Neobosit cercetător, proiectant, executant sau consultant la aproape toate marile amenajări hidroenergetice din ţară. În paralel, profesoratul la Şcoala politehnică din Bucureşti i-a adus satisfacţia creierii a 47 de promoţii de ingineri, pe care le-a pregătit cu dăruire.

La barajul Scropoasa, cu uzina de la Dobreşti, pe râul Ialomiţa (1926), la amenajarea lacurilor din nord-estul Bucureştiului (1936-1939), la extinderea surselor de apă pentru alimentarea Capitalei de la Arcuda, Ulmi, Bragadiru, Slobozia-Clinceni (1934), la digurile de la Prut (1945), la micohidrocentralele Zărneşti, Azuga (1964), barajele de la Bârzava, Teliuc (1946-1950), la amenajarea Dunării la Porţile de Fier... peste tot, de-a lungul şi de-a latul ţării, pe toate apele noastre (Bistriţa, Argeş, Lotru, Sebeş, Olt, Someş), Dorin Pavel a lăsat o fărâmă din sufletul său.

Entuziasmul, munca dăruită patriei, l-au făcut ca în timpul guvernării legionare, să poarte cămaşa verde, în noua sa funcţie de director general U.C.B.

După ianuarie 1941, a fost obligat să-şi dea demisia concentrându-şi toată activitatea în învăţământ.

A fost la fel de prolific şi în domeniul operei scrise (180 de

titluri publicate, 22 manuale didactice, 15.000 de pagini tipărite), *Monografia Sebeşului* (1927), *Plan général d'aménagement des forces hydrauliques en Rumanie* (1933), adevărată enciclopedie a celor 4.000 de râuri amenajabile ale României, cărţi de hidraulică, mecanica fluidelor, căderi de apă, cărţi de aviaţie, ş.a., ilustrează puterea creatoare, izvorâtă din dragostea de patrie.

În hidrotehnica românească Dorin Pavel rămâne ca o energie creatoare de legendă, un adevărat Meşter Manole de care ilustrul său unchi, Lucian Blaga, a fost mândru.

Ion PAVELESCU (1880-1960)

Profesor, scriitor, doctor în Filosofie

S-a născut în Bucureşti.

Studii universitare în oraşul natal, *licenţă în Litere şi Filosofie, drept şi Geografie.*

Profesor titular la *liceul militar Niculae Filipescu* de la Mânăstirea Dealu, încă de la înfiinţare (1912) şi apoi *director de studii* aproape trei decenii, identificându-şi viaţa cu cea a şcolii de elită pe care o slujea.

Român adevărat, patriot în cuget şi în faptă, se alătură Mişcării Legionare din anul 1932.

De la catredră, transmite generaţiilor de elevi, care aveau să constituie o elită a societăţii româneşti, cunoştinţe temeinice şi valoroase, sădind astfel, cu meşteşug, în conferinţe, idealuri naţionale şi creştine.

Scriitor şi poet de talent, organizează în şcoală şi cenacluri literare, din sânul cărora se vor se vor ridica talente remarcabile.

A colaborat cu versuri la revista *Floarea de foc* a lui Sandu Tudor.

Dascăl de excepţie a dăruit ţării doi fii, care i-au cinstit numele şi credinţa în virtuţile neamului: Victor Pavelescu, doctor în Filosofie cu o remarcabilă carieră universitară şi Mihai Pavelescu, doctor în Medicină, amândoi păşind alături de părintele lor pe drumul credinţei legionare.

Eugen PETIT (n.1882)
Jurist, consilier la Curtea de Casaţie

Născut la Iaşi. Studii la *liceul Naţional din Iaşi* (1900). *Licenţiat în Drept la Lyon* (Franţa). Este succesiv *substitut la tribunalul Vaslui* (1905), *supleant la Roman* (1906), *judecător la Slobozia, Huşi, Fălticeni, Olt, Bălţi.*

În 1920, *prim preşedinte al Tribunalului Iaşi şi Consilier la Curtea de Apel Iaşi.* În 1932, *Consilier la Înalta Curte de Casaţie Bucureşti.*

Colaborează la *Pandectele române, Curierul juridic, Jurisprudenţa generală şi Dreptul.*

Din opera lui: *Campania din 1913, Cum ia sfârşit contractul individual de muncă* (1934), *Économie rurale et agricole, Sterilizarea din punct de vedere juridic şi chirurgical* (1934), *Codul penal - în colaborare* (1936).

A fost simpatizant al Mişcării Legionare, cu o consideraţie pentru Corneliu Codreanu. Ca martor în procesul lui Corneliu Codreanu din 1938 declară: *„Am fost prefect de poliţie la Iaşi în 1920, când bolşevismul luase proporţii. Pe atunci eram judecător. Se puseseră drapele roşii pe edificii. Am cerut agenţilor mei să smulgă drapelele, dar aceştia nu îndrăzneau pentru că edificiile erau înalte şi se temeau să nu se tragă în ei. Pe când discutam cu subalternii mei, am văzut un tânăr care s-a urcat pe edificiu înconjurat de bolşevici, a smuls drapelele roşii, punând în loc drapelul tricolor al ţării. Era CORNELIU CODREANU".*

Nicolae PETRAŞCU (1907-1968)
Profesor

S-a născut la Sâmbăta de Sus, judeţul Făgăraş.

Studii la *Facultatea de Litere a Universităţii din Cluj. Profesor de istorie şi limbile română şi franceză.*

Aderă la Mişcarea Legionară din anul 1928. În anul 1935, este numit de Corneliu Codreanu şef al judeţului Sibiu.

În 1936 reuşeşete să publice lucrarea lui Corneliu Codreanu, *Pentru Legionari*, scăpând de urmărirea Siguranţei, care căuta să confişte manuscrisul. Pentru această reuşită este înaintat la gradul de comandant

legionar.

La declanşarea prigoanei antilegionare, în 1938, izbuteşte să facă să apară volumul *Adevărul în procesul Căpitanului.* În anii ce au urmat (1938-1944), este un colaborator apropiat al lui Horia Sima, în anul 1940 ocupând funcţia de secretar general al Mişcării Legionare.

Înaintea declanşării războiului şi în anii războiului se găseşte în exil în Germania (1939-1940) şi (1941-1944), iar după 1944 se întoarce ţară pentru reactivarea Mişcării Legionare. Capturat de puterea comunistă, convine asupra unui "pact de neagresiune", care amână declanşarea prigoanei antilegionare până în mai 1948., când, în cadrul masivelor arestşri, este prins şi judecat în lotul Bujor-Pop-Manu. Eliberat în 1964, moare în condiţii misterioase în anul 1968.

În anul 1952, a apărut la Salzburg lucrarea sa *Din viaţa legionară,* reeditată la Bucureşti, în 1995.

Din viaţa lui chinuită se desprinde acea dârzenie în faţa destinului ostil, acea uluitoare capacitate de rezistenţă, ieşind cu viaţă din cele mai dure probe imaginate de creierul diabolic al bolşevicilor.

Nicolae Petraşcu, simbolizează dârzenia, capacitatea de suferinţă şi sacrificiu a acestui popor.

Cristian PETRESCU
Doctor în Ştiinţe Economice

Conferenţiar la Politehnica din Bucureşti, la catedra profesorului Mihai Manoilescu. Redactor la revista economică *Lumea Nouă.* A colaborat la *Buna Vestire, Sfarmă Piatră, Cuvântul.* Are 11 titluri de lucrări cu caracter economic. Lungă detenţie politică în închisoarea Aiud. Membru al Mişcării Legionare.

Toma PETRESCU (1904 – 1993)

Teolog. Publicist

S-a născut la Focşani. *Licenţiat al Facultăţii de Teologie din* Bucureşti. În anii studenţiei membru în Liga Apărării Naţionale Creştine de sub conducerea, pentru Bucureşti, a profesorului doctor Nicolae Paulescu.

În anii 1929 – 1931 este *editor al Buletinului anti-iudeo-masonic. Director al Presei* la Preşedenţia Consiliului de Miniştrii în anii 1940 – 1941. În 1941, publică o foarte documentată *Istorie a Masoneriei din România.* Combatant pe frontul de est şi frontul de vest.

Deţinut politic la Jilava şi Aiud în anii 1960 – 1964.

Membru fondator al *Asociaţiei foştilor preşedinţi ai organizaţiilor studenţeşti din epoca 1919 – 1948.*

Membru fondator al *Ligii pentru apărarea Adevărului Istoric.*

Simpatizant al Mişcării Legionare.

Marcel PETRIŞOR (n.1930)

Profesor, scriitor

S-a născut la 13 aprilie 1930 din părinţi învăţători în satul Ocişor, aproape de Ţebea.

Studiile liceale le urmează la Brad şi Deva. Student fiind la *Facultatea de Filosofie,* este arestat în 1952, pentru faptul că i-a împrumutat cartela de masă regretatului Ovidiu Cotruş, nepotul cunoscutului poet legionar Aron Cotruş, pe care regimul vremii îl considera "duşman al poporului".

În odiseea lui penintenciară trece prin Rahova, Jilava, Interne, Malmaison, Uranus, din nou la Jilava, Baia Sprie, Dej, Gherla, Aiud, locuri de dureroasă amintire. Eliberat în 1956, după numai câteva săptămâni, este arestat din nou, acuzat fiind că a luat parte la complotul studenţesc legat de evenimentele din Ungaria.

După o nouă trecere pe la Interne, Malmaison, Uranus, Jilava, Aiud, va fi eliberat abia în 1964.

Acum, la ieşirea definitivă din închisoare, *urmează Literele – specializare în franceză şi spaniolă.*

Renunţă la un post universitar la Iaşi, se stabileşte la Bucureşti (din 1970) şi devine profesor de liceul (la *Iulia Haşdeu şi Spiru Haret*).

Profitând de perioada de "libertate" de la răscrucea deceniilor şapte şi opt, începe o bogată activitate publicistică şi după câţiva ani devine *membru al Uniunii Scriitorilor.*

A debutat editorial cu *Serile-n sat la Ocişor* (1071). Scrie studii şi eseuri: *Curente estetice contemporane şi Grünewald* – 1972; *La Rochefoucauld – Aventura orgoliului* – 1973; *Vitralii* – 1978.

Volumele de proză literară, respectiv romanele *Măreasca* şi *Crişan,* apar în 1977. În acesta din urmă este ilustrată drama deţinutului condamnat la moarte. În 1985 apare romanul *Temeri,* care constituie o frescă a satului românesc de la Crişuri, iar în 1990 *Căruţa cu scânduri.*

În două volume intitulate *Fortul 13* evocă înfiorătoarea casimcă, un fel de „talpa iadului" din Reduitul Jilava, trăite în toată grozăvia lor, aceste momente ce depăşesc imaginaţia lui Dante, integrează cartea lui M.Petrişor în dosarul literar al Piteştiului cu toate urmările lui. Dacă Dumitre Bacu, Paul Goma şi Virgil Ierunca, ne oferă întâmplări trăite de alţii, M. Petrişor ne oferă o zguduitoare dramă din care a fost salvat providenţial.

Constantin PETROVICESCU (1883-1949)

General, doctor în drept

S-a născut la Târgu-Jiu, în judeţul Gorj.

Până în anul 1932, *comisar regal* pe lângă Corpul de Armată de la Chişinău. În anul 1932, avansat *general de brigadă* şi ulterior numit de cercurile din jurul regelui Carol II, *consilier în Consiliul de război* care a judecat Procesul Gărzii de Fier.

La 30 martie, în rechizitorul pe care îl pronunţă, cere condamnarea celor trei care l-au împuşcat pe I. G. Duca la Sinaia în 1933, dar, neexistând nici un amestec al lui Corneliu Codeanu şi al Generalului Cantacuzino, cere achitarea lor, ca şi a celorlalţi fruntaşi legionari implicaţi în proces. În rechizitoriu declară: *„Chiar dacă viaţa şi cariera mea mi-ar sta pe o muchie de cuţit, pentru onoare şi conştiinţă afirm că legionarii sunt nevinovaţi."*

Pentru a susţine documentat acuzarea, Constantin Petrovicescu, ceruse să i se pună la dispoziţie cât mai multă literatură privind Mişcarea Legionară. *„Nu găsesc nimic rău"*, a declarat Generalul. *„Am să recomand celor doi fii ai mei (ambii ofiţeri) să fie adepţi ai acestei mişcări"*. Atunci a avut loc o spectaculoasă aderare la principiile şi idealurile Mişcării Legionare.

În urma susţinerii rechizitoriului, Generalul este îndepărtat din Capitală şi numit comandant al Brigăzii 19 Infanterie Turnu Serverin.

Cu ocazia Congresului Studenţilor din Oltenia, Olt şi Timoc, ţinut în august 1936, la Turnu Severin, este invitat să participe la Te-Deum şi la şedinţa festivă de deschidere. Acceptă şi ia parte la Te-Deum şi la defilarea celor 4000 de studenţi în cămăşi verzi. La şedinţa festivă i se dă cuvântul.

„Când am primit invitaţia preşedintelui dvs. de a asista la acest congres, m-am întrebat ce caut eu, ca militar, aici. Dar când am asistat la defilarea rândurilor dvs., disciplinate, mi-am spus că locul meu, ca militar şi ca român, nu poate fi decât alături de dvs. Dumneavoastră nu sunteţi numai speranţa de mâine, sunteţi siguanţa, garanţia zilelor de astăzi. Vouă, studenţi, care aţi luat înţelepciunea de la Seneca şi eroismul de la Tudor vă revine măreaţa misiune de a salva ţara !"*

La câteva luni de la congres, i s-a luat conducerea Brigăzii şi a fost avansat ca general de Corp de Armată la Corpul Teritorial Craiova. Este, practic, scos din cadrele armatei şi trecut în rezervă.

Va face parte ulterior din Senatul Legionar (1937).

În septembrie 1940 este numit Ministru de Interne.

În ianuarie 1941 este îndepărtat din guvern de Antonescu şi, după lovitura de stat este condamnat la 25 de ani închisoare. După apropoape trei ani de detenţie este scos din închisoare şi i se fixează domiciliu obligatoriu la Sibiu. În 1944, după 23 august, i se oferă posibilitatea de a pleca di ţară. Refuză. *„Este nevoie de noi aici"*.

După venirea comuniştilor la putere este arestat din nou şi ţinut în continuare în detenţie. Atitudine demnă până la moarte. Moare în închisoare, la Aiud, în 1949, martir al credinţei în Neam şi Dumnezeu.

**Toţi congresiştii aveau o brasardă cu inscrisul "Cine ştie să moară nu va fi robit niciodată (Seneca), iar insigna de 2.2 cm, pe fond verde, avea inscris "Ţara nouă vom clădi " (Tudor Vladimirescu).*

Grigore PIHU (1903-1939)

Economist

S-a născut în comuna românească Sipşca din Albania de sud, stăpânită pe atunci de turci şi situată la câţiva kilometri de Moscopole, vestită metropolă a aromânilor din peninsula Balcanică. Absolvă şcoala primară din comuna natală şi urmează *cursurile Şcolii Superioare din Salonic*. Aici este coleg cu Constantin Papanace, Iancu Caranica, Stenie Ciumetti, Sterie Ficăta, Sterie Duliu, Gh. Ghiţea, Mamuli şi alţi tineri aromâni veniţi la acest izvor de limbă şi cultură românească, din toate ţinuturile Peninsulei Balcanice. Animaţi de idealuri comune se constituie într-un grup şi se angajează să rămână nedespărţiţi pentru tot restul vieţii.

În 1925, ajung cu toţii la studii în patria mumă, împreună cu imigranţii aromâni, colonizaţi în Cadrilater, în judeţele Duristor şi Caliacra (cedate în 1940 Bulgariei).

În Bucureşti, ambianţa cosmopolită şi frivolă îl dezamăgeşte, ceea ce îl face să se implice în luptele tineretului universitar.

În anul 1930, în timpul guvernării partidului Naţional Ţărănesc, prin manevre perfide,este sistată colonizarea Cadrilaterului, dându-se astfel o grea lovitură familiilor de români macedoneni aflaţi în drum spre patrie. Aceasta determină acţiunea nereuşită a lui Gheorghe Beza, cu care grupul de şapte conducători aromâni se solidarizează. Aceasta conduce la arestarea lor. În duba poliţiei care îi transporta la Văcăreşti îl cunoaşte pe Corneliu Codreanu, arestat în aceaşi cauză. Omul acesta avea să devină idolul lui Grigore Pihu.

Cu toţii aderă la Mişcarea Legionară. Căpitanul, impresionat de curăţenia lor sufletescă, le câştigă definitiv încrederea.

Prezent, în toate luptele studenţeşti şi legionare Grigore Pihu, este înaintat de Căpitan la gradul de comandant legionar şi mai numit şeful organizaţiei legionare din judeţul Durostor.

În anul 1930, absolvă *Academia Comercială* din Bucureşti, este angajat la Banca Naţională, unde funcţionează până la arestarea lui în primăvara anului 1938.

Fusese de asemenea arestat în timpul prigoanei din 1933-1934.

Pihu era foarte categoric. Era haiduc, un viteaz, care trăia numai pentru a lupta. Înainte de a fi închis cu Căpitanul la Văcăreşti, el nu avea prea mare credinţă în Dumnezeu. Avea o fire de luptător şi nu voia să audă de linia blândă a creştimismului. Voia dezrobirea şi dreptatea neamului şi asta numai cu sabia. Căpitanul l-a admirat, dar i-a sădit în suflet şi credinţa. De atunci Pihu se socoate un credincios, căci până atunci fusese un revoltat împotriva clerului şi nesocotise linia creştină.

Cu ocazia alegerilor parlamentare din decembrie 1937 este ales deputat de Durostor.

Declanşarea prigoanei din aprilie 1939 îl surprinde în spitalul Filantropia, bolnav de ulcer duodenal. Este ridicat în halatul spitalului şi internat în lagărul Miercurea Ciuc, de unde este transferat apoi la secţia pentru deţinuţi politici a Spitalului Militar din Braşov.

Aici a aflat Pihu vestea cumplită a uciderii Căpitanului, veste care l-a durut nespus de mult. Tot aici află mai târziu şi vestea predepsirii călăului Armand Călinescu de către echipa de nouă legionari prahoveni, condusă de avocatul Miti Dumitrescu.

În noaptea masacrului din 21-22 septembrie 1939, Pihu i-a spus colonelului care conducea formaţia de jandarmi ce urma să-l execute: *"Îţi mulţumesc, domnule colonel, pentru moartea frumoasă pe care mi-o aduci!"* Strivit de povara fărădelegii pe care o săvârşea, colonelul a bâlbâit o justificare anemică: „- Ce să fac, Domnule Pihu, eu m-am purtat bine cu dumneata, dar trebuie să execut ordinele care mi se dau". *„- Lasă, d-le colonel, acum în faţa morţii să ştii că te iert, chiar dacă ai greşit. Moartea pe care mi-a hărăzit-o Cel de Sus prin dumneata este moartea cea mai frumoasă. Dumneata mi-ai dat suprema fericire din moment ce mi-a fost dat să trăiesc alături de Căpitan, şi El să mă cunoască şi să mă bucur de dragostea Lui. O viaţă de binefaceri dumnezeieşti nu poate să ia sfârşit decât printr-o moarte legionară. Este cel mai scump dar !"* După ce a rostit o rugăciune, în genunchi, în faţa candelei aprinse, Pihu s-a sculat, a luat crucea în braţe, cruce pregătită de camarazii lui şi s-a îndreptat spre uşă, sprijinit de legionarul Tache Funda, care venise să-l ajute la îmbrăcat. Păşind pe ultimul lui drum, alături de alţi şase camarazi (avocatul Traian Cotigă, conf.dr. Eugen Ionică,

căpitanul Emil Şiancu, avocat Ion Herghelegiu, Gheorghe Proca şi Iuliu Şuşman), i-a cerut lui Tache Funda, să transmită camarazilor lui macedoneni, cărora le-a fost comandant mult preţuit, să meargă pe drumul Căpitanului fără să se abată de la principiile şi idealurile lui.

Convoiul flancat de jandarmi, a fost dus în noaptea umedă la marginea Braşovului, într-o pădure. Toţi au fost împuşcaţi pe la spate.

Grigore Pihu s-a prăbuşit cu crucea în braţe.

A trăit ca un haiduc din munţii Pindului şi a murit fericit, ca un sfânt mucenic creştin, ca un ostaş cruciat din Legiunea Sf. Arhanghel Mihail, învingătorul răzvrătitului Satana împotriva lui Dumnezeu şi a desăvârşitei Sale creaţii.

Antonie [Leonida] PLĂMĂDEALĂ (n.1926)
Mitropolit al Adealului, membru al Academiei Române

S-a născut în comuna Stolniceni din judeţul Lăpuşna-Basarabia.

Studii la *Seminariile Teologice* din Chişinău (1937-1944) şi Nifon din Bucureşti (1944-1945), *Facultatea de Teologie* din Bucureşti (1945-1948) şi *Institutul Teologic Universitar* din Cluj (1948-1949), *cursuri de doctorat la Institutul Teologic Universitar* din Bucureşti (1956-1959).

Intră în monahism la mânăstirea Prislop, apoi la mânăstirea Slatina (1950) şi un timp la Râşca şi Dragomirna.

În 1949, condamnat în lipsă la 7 ani de închisoare pentru apartenenţă la Mişcarea Legionară. Arestat abia în 1954, este închis la Jilava, rejudecat, condamnat 4 ani şi graţiat în 1956. În 1969, este scos din mănăstire şi din cler de puterea comunistă şi se angajează ca muncitor în diverse întreprinderi.

În 1968 îşi poate relua activitatea ecleisiastică, ca secretar la Institutul Teologic din Bucureşti.

Este trimis la specializare în Teologie şi Filosofie la *Hythrop College*, apoi la Londra (1969-1970), obţinând doctoratul în Teologie.

Este ales *episcop-vicar patriarhal* şi în paralel, *redactor al Institutului Teologic* din Bucureşti (1971-1974).

Este succesiv episcop de Buzău, arhiepiscop al Sibiului şi

mitropolit al Ardealului (1982).

Considerat unul din marii ecumenişti contemporani, face parte din delegaţiile sinodului pentru Consiliul Ecumenic de la *Engelberg* (1974), *Nairobi* (1975), *Creta* (1979), *Vancover* (1983).

Ţine conferinţe, cursuri şi comunicări în Spania, Anglia, Franţa, Belgia, Suedia, Finlanda, Italia, Elveţia, S.U.A., Australia, etc.

Este membru de onoare al Academiei Române, al Academiei de Ştiinţe din Chişinău şi a unor asociaţii culturale de peste hotare.

Este asociat realizărilor gospodăreşti de la mânăstirea Sâmbăta de Sus, Schitul Păltiniş, centrul eparhial Buzău.

Autor al unui impresionant număr de lucrări cu caracter teologic şi istoric, apărute în ţară şi peste hotare.

Mihail POLIHRONIADE (1906-1939)

Doctor în Drept, avocat, gazetar

Născut la Brăila. *Liceul la Tecuci, Brăila şi Bucureşti* (1924). *Licenţa în Drept* la Bucureşti (1928).

Debut în 1923 la *Lupta* cu o cronică de politică externă. Colaborări la *Cuvântul, Politica, Curentul, Ultima Oră, Gândirea, Calendarul, Sânziana, Rânduiala*, etc. *Secretar de redacţie* la *Vremea* (1928-1931). Prim redactor la *Buna Vestire*. Editor la revista *Axa*, unde au colaborat: Al. Constant, Vasile Chiristescu, Vasile Marin, Vladimir Dumitrescu, Radu Gyr, Al. Bassarab, ş.a.

Scrie *Domnia lui Carol I* (în colaborare cu Al. Cristian Tell). Autoritate de necontestat în probleme de politică externă, scrie *Tineretul şi politica externă.*

Membru al Mişcării Legionare din 1933. A candidat şi a fost ales în 1937 pe listele partidului *Totul pentru Ţară.*

A fost asasinat în închisoarea de la Râmnicul Sărat, la 22 septembrie 1939, din ordinul regelui Carol al II-lea. A sfidat moartea.

Mircea POPA

Dirijor şi compozitor

A avut ca prieteni pe Nae Ionescu, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Radu Gyr, Sever Popovici, Liviu Rusu ş.a.

A murit prematur după o repetiţie cu opera Oedip de George Enescu.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Anastasia POPESCU [Mama Sica] (1911-1995)

Licenţiată în teologie, profesoară

S-a născut într-o comună din judeţul Dâmboviţa. Descinde dintr-o familie profund credincioasă şi iubitoare de neam. Nepoată a lui Tudose Popescu, conducător al tineretului uiversitar din Cernăuţi, fruntaş al Generaţiei de la 1922.

Urmează cursurile *Institutului Ursulinelor* din Sibiu, unde credinţa în Dumnezeu, curăţenia sufletească, cinstea, dragostea pentru aproape erau cultivate cu deosebită grijă şi seriozitate didactică. Sica Popescu era deja o individualitate bine conturată. Se înscrie la *Facultatea de Teologie*. A fost prima studentă a acestei Facultăţi. Dragostea şi adminaţia pentru unchiul său, Tudose Popescu, răpus de o boală provocată de suferinţele îndurate în închisoare, au fost determinante pentru aderarea ei la idealurile generaţiei de la 1922 şi apropierea de grupul „Văcărăştenilor", condus de Corneliu Codreanu.

Era epoca în care Corneliu Codreanu mutase centrul de activitate la Bucureşti, unde fusese primit cu mare entuziasm de o bună parte a tineretului universitar, fascinat de apariţia lui charismatică.

Alături de Nicoleta Nicolescu, Sica Popescu devine o asiduă propovăduitoare a crezului şi idealurilor legionare, în special printre studente.

După obţinerea licenţei în Teologie, este repartizată la Bazargic, în Cadrilater, ca profesoară de religie, unde cunoscându-i pe Iancu Caranica, Sterie Ciumetti, Doru Belimace şi Constantin Papanace, intră în lumea aromânilor din Cadrilater, care o tratează cu multă camaraderie.

În vacanţele de vară participă la taberele de muncă de la Rarău, Arnota şi Carmen Silva.

În anii 1933-1934, după dizolvarea Gărzii de Fier de către guvernul Duca şi instituirea prigoanei împotriva legionarilor, Sica Popescu împreună cu Tanţi Stănciulea şi Elena Bagdad, sunt cele trei „furnici", cum le-a numit generalul Zizi Cantacuzino, care asigură legătura cu Căpitanul. Pentru marea lor putere de sacrificiu, Corneliu Codreanu – atât pe Nicoleta Nicolescu cât şi pe Sica Popescu le înaintează la gradul de Comandant Legionar.

În prigoana din 1938-1939, instituită de Carol al II-lea, este internată în lagărul de la mânăstirea Suzana.

În anii 1942-1943 predă ca profesoară la Liceul Monahal pentru călugăriţe de la mânăstirea Bistriţa.

După instalarea regimului comunist este dată afară din învăţământ, studiul religiei în şcoală fiind interzis.

Din 1990, după Revoluţia din Decembrie, la vârsta de 79 de ani, se avântă cu elan în propovăduirea dragostei pentru Hristos. Organizează cursuri pentru catehizarea copiilor, cu peste 300 de participanţi. Pentru marea dragoste cu care au fost trataţi, copiii au numit-o "MAMA SICA", apelativ care rămâne consacrat.

Conferenţiază în repetate rânduri la Bucureşti, Cluj, Sibiu şi Braşov. Participă la emisiunile Televiziunii pe teme religioase şi în comisiile pentru redactarea programei analitice privind predarea religiei în şcoli. Experienţa ei didactică este folosită la redactarea manualului *Cum să-i învăţăm pe copii religia*.

Pentru toate meritele ei i-a fost acordată medalia *"Crucea Patriarhală"*.

Mama Sica s-a străduit să ţină trează flacăra naţionalismului şi a Ortodoxiei, aşa cum au făcut generaţii întregi de dascăli anonimi, pe osemintele cărora se aşează temeliile fiinţei noastre naţionale. Mama Sica a ars ca o candelă pe altarul neamului românesc.

Traian Şt. POPESCU (n.1923)

Inginer

Născut la 27 august 1923 în Bucureşti. Urmează *cursurile liceului Aurel Vlaicu,* fiind un element de excepţie.

În anul 1948 a absolvit *Facultatea de Construcţii* a Şcolii Politehnice din Bucureşti, dar diploma de inginer o obţinute abia în 1969. În paralel a urmat şi cursurile *Academiei Comerciale*.

Educaţia şi-o face în familie şi în şcoală sub îndrumarea bisericii şi în cadrul *Frăţiei de Cruce* la liceul Aurel Vlaicu. Din anul

1942, fiind student al Politehnicii din Bucureşti, aderă la *Mişcarea Naţională de Rezistenţă*.

În 15 mai 1948 este arestat şi condamnat la 20 de ani muncă silnică pentru "crimă de uneltire împotriva ordinii sociale". A trecut prin închisorile Jilava, Văcăreşt, Piteşti, Gherla, Aiud.

În perioada 1957-1962, în închisoarea Aiud, a compus, în lipsă totală de hârtie şi creion, versurile şi muzica a 20 de lucrări, dintre care trei poeme simfonice. Le-a reţinut, repetându-le de sute de ori, iar după eliberare (aprilie 1964), le-a aşternut, în mare taină, pe portativ.

Deşi absolvent al Facultăţii, a fost obligat după eliberare să repete ultimii doi ani şi să susţină 16 examene de diferenţă.

În paralel cu activitatea meritorie de inginer, îşi desăvârşeşte operele artistice, fixate în memorie, din anii grei de claustraţie.

Succesiv, în 1991, 1992 şi 1993 s-a cântat, în Sala de Concerte Radio, poemul *MANTUIRE*, compus în 1957, bolnav fiind, la infirmeria T.B.C. a închisorii Aiud. Poemul a fost interpretat de corul Filarmonicii *George Enescu* din Bucureşti. În 1994 s-a cântat acelaşi poem la Teatrul Muzical *N. Leonard* din Galaţi, iar la 5 februarie 1996 la Sala Palatului din Bucureşti, cu ocazia spectacolului dat de *Fundaţia Religiilor.*

În noiembrie 1997, în sala studioului Radiodifuziunii Române, un spectacol muzical-literar. Prin suferinţă spre mântuire dă viaţă unei alte creaţii artistice, *CALVAR* – oratoriu în trei părţi.

Pentru inginerul Traian Popescu cei 16 ani de închisoare cu inimaginabile suferinţe fizice şi sufleteşti s-au sublimat în opere de înălţare sufletească, închinate Neamului şi oferite Divinului Protector.

Nicolae POPOVICIU (1903-1960)

Episcop

S-a născut în comuna Biertan din judeţul Sibiu. Urmează cursurile *Academiei Teologice Andreiana* din Sibiu. Obţine *doctoratul în Teologie* în 1934. *Specializări la Atena, München, Tübingen, Leipzig şi Breslau.*

Funcţionează ca *profesor de Dogmatică şi Apologetică*. Este ales *episcop de Oradea* în 1936.

Caracter integru, este pensionat din ordinul puterii comuniste în octombrie 1950. I se fixează domiciliu obligatoriu la mânăstirea Cheia.

Din opera sa scrisă menţionăm: *Începuturile nestorianismului*, *Epicleza euharistică* (considerată cea mai însemnată lucrare ortodoxă privind fundamentarea epiclezei euharistice), Cuvântări publicate în *Lespezi de altar*.

Publică articole şi polemici în *Revista teologică*, *Telegraful Român*, *Lumina românească*, din Oradea.

Viaţa şi activitatea sa au fost luminate de iubirea duhovnicească pentru neamul său.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Vasile POSTEUCĂ (1912-1979)

Profesor universitar, scriitor

S-a născut la Stăneşti-Rădăuţi. A urmat *liceul la Siret* şi *cursurile Facultăţii de Litere a Universităţii* din Cernăuţi. A desfăşurat o intensă activitate culturală în Bucovina.

Face parte din asociaţia *Arboroasa* şi *Iconar* (fondată în 1931). Colaborează cu versuri şi proză la *revista Iconar* (1935-1938) de la Cernăuţi, aflată sub îndrumarea lui Traian Brăileanu şi Liviu Rusu, împreună cu Ion Nistor, Mircea Streinu.

Colaborează la numeroase alte publicaţii: *Însemnări sociologice*, *Junimea literară*, *Timpul*, *Buna Vestire*, *Convorbiri literare*, unde au militat numeroşi şi valoroşi tineri condeieri naţionalişti. A publicat volumul de poezii *Cântece pentru ţară* (Editura I.E.Torouţiu).

În Mişcarea Legionară s-a încadrat de timpuriu, iar în 1938, cunoaşte rigorile regimului carlist. În 1940 este şeful Serviciului de propagandă scrisă a Legiunii. Reeditează tezaurul doctrinar şi istoric al Mişcării Legionare. După lovitura de stat din ianuarie 1941, a lui Antonescu, emigrează în Germania şi cunoaşte represiunile naziste, culminând cu intrarea sa în lagărul de la

Buchenwald.

După război îşi va continua studiile luându-şi doctoratul în Litere, în Germania. A fost lector între 1947-1949 la Universitatea din Freiburg. Ajuns peste Ocean, în deceniul al 6-lea, este conducătorul exilului românesc din Canada. Din 1966 este profesor la *State College* din Minnesota, USA. Desfăşoară o intensă activitate culturală şi politică de demascare a comunismului.

Opera sa eseistică cuprinde pagini privind literatura universală (Rainer Maria Rilke) şi realităţile spirituale româneşti, poezii şi poeme de amplă respiraţie, studii etno-sociologice şi politice. În pribegie publică volumele de versuri: *Icoane de dor*, *Cântece din fluier*, *Catapeteasmă bucovineană* şi eseul politic *Dezgroparea Căpitanului ("noi ne măsurăm viaţa şi faptele cu măsura jertfei lui şi vedem că el a avut dreptate; istoria viitoare va avea de spus despre el multe...")*. A întemeiat publicaţia *Drum*, care a fiinţat 23 de ani. La inaugurarea ei scria: *"Cred că toată omenirea, toate neamurile. vor veni la credinţa Căpitanului despre realitatea neamului şi nevoia de a-l plini pe Dumnezeu în politică chiar, pentru că blestemul omenirii de azi e că politica nu mai ascultă de legile dragostei divine."*

Radu PRIŞCU (1921-1987)

S-a născut în Scheii Braşovului. Tatăl, profesor ardelean cu ascendenţă macedo-română.

Urmează cursul primar în oraşul natal, iar *liceul la „Andrei Şaguna"*. Face studii meritorii, cu distincţii, atât la matematici, cât şi la discipline umaniste. Corespondent al „Gazetei Matematice", dar scrie şi versuri.

În anul 1940, se înscrie la *Şcoala Politehnică* din Bucureşti. Este remarcat de profesorii D. Germani, Dorin Pavel, Cristea Mateescu. Absolvă *Facultatea de Construcţii* cu calificativul *„Magna cum laude"*. Devine *asistent la catedra de Hidraulică şi Căderi de Apă*, pe lângă iluştrii săi profesori Dorin Pavel şi Cristea Mateescu.

Dotat cu o capacitate intelectuală deosebită şi mare putere de

muncă, îşi desfăşoară activitatea atât pe plan didactic, cât şi în Institute de Proiectare. Este consilier la ISPE, ISPH şi ICEPGA, activând în cadrul planului de electrificare şi amenajare hidraulică a râurilor din ţara noastră.

De numele lui sunt legate marile baraje de la Bicaz de pe râul Bistriţa, Vidraru, de pe Argeş, Vidra, de pe Lotru, Tău de pe Someş, Paltinu de pe Doftana, ca şi salbele de lacuri de acumulare de pe Bistriţa, Argeş, Olt şi Someş.

Dragoş PROTOPOPESCU (1892-1948)

Profesor universitar, gazetar, scriitor

Născut la Călăraşi-Ialomiţa. Tatăl profesor de limba latină.

După studii în ţară, la *Facultatea de Litere* din Bucureşti (licenţa 1915), Paris şi Londra, îşi ia *doctoratul la Sorbona* în *Limba şi Literatura engleză* (1924). A fost ataşat de presă la legaţia română din Londra.

În 1925 este *profesor universitar la Universitatea din Cernăuţi*. Ocupă şi direcţia Teatrului Naţional din Cernăuţi. Editează revista *Letopiseţul* şi scrie sub pseudonimul Dinu Lance. Este numit *profesor la Facultatea de litere* din Bucureşti.

Eseist, poet, istoric literar, traducător, romancier, a colaborat între 1938 şi 1945 la *Viaţa Nouă, Cronica, Viaţa Românească, Flacăra, Ideea Europeană, Cugetul Românesc, Calendarul, Porunca Vremii, Universul Literar, Gândirea.*

Din operele lui menţionăm: *Stilul lui Dimitrie Cantemir* (1919), *Poemele restriştei* (1920), *Un classique moderne Willian Congreve*, teză Paris (1924), *Pagini engleze* (1925), *Valoarea latină a culturii engleze* (1928), *Iarmarocul metehnelor* (1932), *Fenomenul englez* (1936), *Romanul englez* (1936), *Hamlet* (traducere – 1938).

Încadrat activ în Mişcarea Legionară, va fi închis în 1934 cu mai multe personalităţi legionare, la Jilava. Va scrie după aceea romanele *Tigrii* şi *Fortul 13.* Codirector al ziarului *Buna Vestire*, în 1936-1938.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937.

În 1947 este îndepărtat de la catedra Facultăţii de Litere din Bucureşti şi ameninţat cu arestarea. În 1948 se sinucide, preferând să moară în facultatea căreia i-a dăruit viaţa şi căldura spiritului său, apărând onoarea culturii naţionale, împotriva tăvălugului anarhiei comuniste.

Moartea lui marchează începutul dispariţiei de pe scenă a elitei intelectuale româneşti.

Ion PROTOPOPESCU (1890-1966)

Profesor universitar, fost ministru

S-a născut la Iaşi într-o familie de intelectuali. După *studii în ţară, la Şcoala Naţională de Poduri şi Şosele din Bucureşti şi străinătate*, este numit *profesor la Politehnica din Timişoara.* Devine mai târziu rector al acestei instituţii de învăţământ.

În 1913, ca ofiţer de rezervă, ia parte la campania din Bulgaria şi la Războiul de Întregire din 1916-1918. Este decorat cu ordinul *Coroana Românie cu spade şi Panglică de Virtute Militară.*

Firea sa idealistă, dublată de o concepţie etică severă, îl face să adere, fără rezervă la Mişcarea lui Corneliu Codreanu, văzând în fenomenul legionar singura posibilitate majoră de înălţare a neamului românesc şi de consolidare a statului român.

În prigoanele ce au urmat asasinării Căpitanului a activat intens, expunându-se la mari primejdii împreună cu familia.

Ca profesor inginer, depune o activitate intensă pe plan ştiinţific, publicând numeroase lucrări: *Curs de materiale de construcţii* (1924), *Curs de construcţii* (1925), *Curs de topografie* (1932), *Curs de Căi ferate* (1926), *Supaînălţarea şi supralărgirea în curbe* (1939), *Curs de statica construcţiilor şi Beton Armat* (1941), *Problema locuinţelor ieftine* (1942), *Problema locuinţelor şi urbanistica* (1943).

Este *ministru al Lucrărilor Publice şi Comunicaţiilor* în guvernarea din 1940-1941.

În 1942 este trimis pe front împotriva Rusiei Sovietice, în scop punitiv, de Ion Antonescu, împreună cu Constantin Greceanu, fost ministru plenipotenţiar la Berlin, care cade în lupte.

Este condamnat la moarte, în contumacie, prin sentinţa dată în procesul intentat lui Ion Antonescu din mai 1946.

Între anii 1944-1948 luptă în rezistenţa anticomunistă, iar în februarie 1948 emigrează clandestin în Occident.

În exil are o activitate publicistică bogată, în presa românească,

abordând în articole diverse probleme ale vremii.

Publică, de asemenea, o lucrare intitulată *Probleme de mâine în România*, în editura *Cartea pribegiei* din Buenos Aires (1952), precum şi un *Catehism legionar*, în editura *Armatolii*, *Cetatea Eternă* (1976).

A fost stăpânit de puritatea idealului legionar pe care l-a trăit şi servit până la sfârşitul vieţii.

S-a sfârşit la Madrid, în 1966.

Visarion PUIU (1879-1964)

Personalitate clerică de prestigiu în ţară şi în exil

S-a născut la Paşcani. Studiază la *seminariile din Roman şi Iaşi*, apoi la *Facultatea de Teologie* din Bucureşti (1904) şi *Academia Teologică* din Kiev (1907-1908). Devine monah la Roman, apoi vicar al eparhiei Dunărea de Jos. Îşi *ia doctoratul în Teologie* la Kiev în 1909. În 1919 i se dă inspecţia mânăstirilor din întreaga Basarabie şi conducerea seminarului din Chişinău.

Datorită temeinicei pregătiri teologice, cât şi a calităţilor sale spirituale şi organizatorice, a fost ales *Episcop al Argeşului* (1921-9123), *Episcop al Hotinului* (1923-1935), *Mitropolit al Bucovinei* (1935-1940) şi *Mitropolit al Transilvaniei* în 1943.

În aceste funcţii ecleziastice a activat cu osârdie pentru combaterea ateismului, convertirea şi reîncreştinarea populaţiei româneşti din provinciile străbune ocupate de păgâni.

După 23 august 1944 s-a refugiat în occident – Austria, Elveţia, Italia, şi din 1949 a devenit *şef spiritual al Episcopiei Ortodoxe Române din Vest* (cu Victor Trifa, secretar), cu simpatii pentru fenomenul legionar şi lumea legionară.

În 1946 este condamnat la moarte de Tribunalul Poporului, la Bucureşti.

A fost depus din treaptă de Sinod în 1945 ca „răsplată" pentru atitudinea lui neîncovoiat creştină, care Sinod a revenit apoi, în 1990, asupra sancţiunii.

Din opera lui scrisă, spicuim: *Creştinism şi naţionalism* (teză 1904), *Din istoria vieţii monahale* (1911), *Pregătirea clerului în ţările române* (1912), *Mănăstirile din Basarabia* (1919), *Glas în pustiu* (1932), *Către tinerii teologi* (1933) *Biserica ortodoxă română* (1919), *L'église orthodoxe roumaine de Paris* (1994).

A murit în exil, lângă Chateau Tierry, sărac şi bolnav, ca un

ascet adevărat. Zestrea de cărţi pe care o poseda a lăsat-o Bibliotecii române din Freiburg.

Sextil PUŞCARIU (1877 – 1948)

Profesor universitar, Membru al Academiei Române

S-a născut la Braşov. Descinde dintr-o familie de distinşi intelectuali ardeleni. *Studii universitare la Leipzig* (1895 – 1899) *Doctorat în Filologie la Paris* (1899 – 1901) şi *Viena* (1902 – 1904). În august 1904 *docent la Universitatea din Viena*. Din 1905, *membru corespondent al Academiei Române*.

Profesor de limba şi literatura română la Universitatea din Cernăuţi (1906 – 1918). *Vicepreşedinte al Sfatului Naţional* din Bucovina, cu o contribuţie importantă la unirea Bucovinei cu ţara mamă.

Organizator al Universităţii din Cluj şi *prim rector* la inaugurarea ei (1920).

Delegat al României la Liga Naţiunilor (1922 – 1925). *Preşedinte al Frăţiei Ortodoxe Române, Membru al Academiei de Ştinţe din Berlin* (1939).

Din vasta lui activitate menţionăm: *Înfinţarea Muzeului Limbii Române* (1919) şi revistei *Dacoromania*, iniţierea şi conducerea lucrărilor pentru alcătuirea *Atlasului Lingvistic Român* şi cele ale *Dicţionarului Academiei Române*.

Publică lucrări de lingvistică generală şi romanistică; de lexicologie, (*Dicţionar etimologic al limbii române*), de dialectologie (*Studii istro-române, contribuţii la gramatica istorică a limbii române*). *Locul limbii române între limbile romanice* – discurs de recepţie la Academia Română (1920*): La centenarul lui Petru Maior* (1921): *Misiunea istorică a ortodoxiei române* (1923),*Despre diminutivele române* (1929), *Problema ardeleană în politica României* (1931).

Ca martor în procesul lui Corneliu Codreanu (1938), declară:

„... nu sunt membru al Mişcării Legionare. Am cunoscut-o demult şi cu multă simpatie m-am apropiat de ea. N-am făcut niciodată politică. M-a apropiat sufletul cald al acestui tineret, care era necesar acestei ţări. Cei mai buni prieteni ai mei au fost legionarii. Mi-a plăcut cartea «Pentru legionari». Corneliu Zelea Codreanu este un scriitor de talent. M-a apropiat de el religiozitatea sa, iubirea de ţară şi devotamentul său. Am căutat

să-l văd şi l-am văzut. Am rămas cu aceaşi impresie..."

În 1941, după lovitura de stat militară a lui Ion Antonescu, a încercat împreună cu.profesorul P. P. Panaitescu să restabilească relaţiile de colaborare ale Generalului Antonescu cu Mişcarea Legionară. A fost respins cu înverşunare de general.

Rodolphe Neculai RACLIS (n. 1896- dec.)

Doctor în Matematică, profesor universitar

Născut în Bucureşti

Licenţă în Matematici la Bucureşti (1920) şi Paris (1922); *licenţiat în Fizică* la Paris (1923); *inginer diplomat al Şcolii Superioare de Electricitate* din Paris (1925), *doctor în Matematici* la Sorbona (1930). Elev şi continuator al lui Traian Lalescu. Elev al maeştrilor Emile Picard şi Niels Erik Norlund.

Fondator şi director al *Institutului Matematic Român* (1928) şi al periodicelor *Annales roumaines de mathématiques, Numerus, Aritmos.*

A publicat un număr mare de lucrări, din care evidenţiem: *Équations différentielles linéaires et équations intégrales* (1926), *20 note şi memorii originale* la Bucureşti, Paris, Stockholm, Praga şi Zürich despre *teoria ecuaţiilor cu diferenţe finite, Polynômes périodiques et noyaux brisés* (1926), *Sur la représentation conforme et les équations fonctionnelle* (1928), *Congresul internaţional al matematicienilor* (1932) împreună cu Lalescu - *Culegere de probleme de geometrie descriptivă* (1935), *Manuale de geometrie şi aritmetică* (1939).

A funcţionat ca asistent la cursul de analiză infinitezimală şi apoi conferenţiar la cursul de matematici generale la Şcoala Politehnică din Bucureşti până în 1949.

A fost simpatizant şi susţinător al Mişcării Legionare.

Gheorghe RACOVEANU (1900 – 1967)

Cărturar şi erudit teolog.

Studii la *Facultatea de Teologie* şi *Facultatea de Filosofie* din Bucureşti. Audiază pe profesorul Nae Ionescu, care devine maestrul său mult preţuit.

Este cofondator al revistei teologice *Predania*, colaborator al

ziarului *Cuvântul* şi alte reviste şi ziare de prestigiu.

Nu s-a încadrat în Mişcarea Legionară. A năzuit să fie un "prieten" al ei. A ţinut să rămână consecvent pe linia maestrului său Nae Ionescu, a cărui directivă spirituală o continuă, şi loial faţă de Căpitan, de a cărui preţuire şi prietenie s-a bucurat.

A manifestat o admiraţie nemărginită pentru personalitatea Căpitanului şi doctrina lui. Consideră Mişcarea Legionară *"cea mai profundă revoluţie spirituală"* pe care a cunoscut-o poporul român de la creştinarea lui încoace. Această revoluţie *"prin calităţile ei, este valabilă pentru toate naţiunile care vor să pornească pe calea încreştinării efective".*

Anticipează astfel fenomenele ce se petrec astăzi în unele ţări ale Europei (Spania, Franţa, Polonia, Anglia, Bulgaria).

A analizat în limita doctrinei creştine ortodoxe cazul unor camarazi care în momente de disperare au recurs la acte de extremă violenţă. *"Uciderea cu voie, fără voie, în legitimă apărare sau în atac...rămâne un păcat".*

Referindu-se la fapta Nicadorilor, *"plenipotenţiari ai destinului comunităţii noastre, care au fost aduşi în situaţia de a pedepsi pe călăii sufletului naţiei"*, aminteşte că Biserica ecumenică nu pedepseşte pe împuterniciţii comunităţii de destin, ca pe nişte singurateci. Fapta lor care se cheamă ucidere, uneori, e numai Necurăţie a mâinilor.

A murit în Occident unde se autoexilează în 1941, înainte de a definitiva lucrarea lui de bază *Mişcarea Legionară şi Biserica*, publicată ulterior.

Mihail RACOVIŢĂ (n.1968)

General

S-a născut în comuna Ciorâta din judeţul Vaslui. Urmează *Şcoala Militară la Iaşi şi Bucureşti.*

Sublocotenent la 1888, urcă succesiv treptele militare: la 10 mai 1915 este *colonel*, iar în anul 1920 este *general*. În 1922 este *comandant al Jandarmeriei şi Inspector General al Armatei.*

Face parte din partidul Agrar, al cărui casier general a fost. Din

1928 până în 1931 este deputat de Putna, iar în anii 1931 – 1932 deputat de Ismail.

Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* la alegerile din 20 Decembrie 1937.

În anul 1938 este martor în procesul lui Corneliu Codreanu, când declară: *"...L-am cunoscut pe generalul Cantacuzino-Grănicerul. L-am văzut intrat în Mişcarea Legionară. Am căutat să vorbesc cu domnul Codreanu. Am stat de vorbă cu el două ore şi am văzut că numai acolo se poate face ceva în interesul ţării. Atunci m-am alipit de el, pentru că numai prin el vedeam salvarea ţării. Am jurat pe conştinţa mea de om şi de militar să spun adevărul. Niciodată, nici domnul Codreanu, nici 'Mişcarea Legionară, nu a avut un caracter subversiv, de primejdie pentru stat"*.

Alexandru RANDA (n. 1906)

Doctor în Drept şi Istoria Artelor

S-a născut în comuna Castel - Ocna din Bucovina. Studiază *Dreptul la Universitatea din Cernăuţi*. Gazetar, istoric, tracolog.

Colaborează la *Însemnări sociologice, Buna Vestire, Porunca Vremii, Frontul Naţional Român, Czernowitzer Deutsche Tagesport* ş.a.

Din opera lui: *Statul fascist* (1935), *Europa eroică* (1939).

În exil *a publicat 12 titluri cu conţinut istoric.*

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Dan RĂDULESCU (1884 – 1969)

Doctor în Chimie, Profesor universitar

S-a născut la Bucureşti. *Licenţiat în Chimie* (1906). *Doctor în Chimie la Berlin* (1913).

Profesor la Liceul militar Mânăstirea Dealu (1913 – 1915). Profesor suplinitor la Universitatea din Bucureşti (1818 – 1919). Profesor agregat de Chimie organică la Cluj (1919 – 1927). Profesor titular Chimie-Fizică şi Electrochimie la Universitatea din Cluj. Membru al Societăţilor de Ştinţe din Cluj, de Chimie din Paris, de Ştinţe din Berlin. Membru al Societăţii Carpatine Transilvane. Preşedinte al Societăţii de Chimie din România, secţiunea Cluj.

Autor a numeroase lucrări, din care spicuim: *Sur la réaction colorée caracteristique* (1906), *Derivées monoconiques* (1908), *Ein handliches Manometer* (1911), *Essais la de psychophysiologie énergétique* (1918), *Starea actuală a Chimiei în România* (1924). *Alcoolismul în România* (1925), *Problema acidului azotic în apărarea naţională* (1928), *Les causes et les facteurs actifs de la crise mondiale* (1932), *Contributions á l'étude des gisements de sol de la Roumanie* (1928): *peste 150 de comunicări* în revistele de specialitate din ţară şi străinătate.

Dan Rădulescu a fost şi reuşit poet: a publicat versuri în revista *Gândirea* sub pseudonimul Ignotus. Fiica sa, Marta Rădulescu, este autoarea romanului de nuanţă legionară *Sunt studentă*.

A fost membru al Senatului Legionar. A candidat şi a fost ales pe listele Mişcarii Legionare în alegerile din 1937.

Virgil RĂDULESCU (1910-1999)

Poet, publicist

S-a născut în oraşul Corabia din judeţul Romanaţi. *Comandant legionar*. Fondator şi redactor al ziarului *Buna Vestire*. Autorul cântecului *Cu fruntea sus*. Asasinat în lagărul de la Miercurea Ciuc în noaptea de 21/22 septembrie 1939 de regimul lui Carol al II-lea.

Aureliu RĂUȚĂ (1912 – 1995)
Profesor universitar

Născut la Câmpulung-Muscel, unde a urmat *cursurile liceale*. A absolvit *Institutul Agronomic* din București, după ce a funcționat ca șef de secție la Institutul de Cercetări Agronomice și *asistent universitar* la catedra profesorului Gh. Ionescu-Șișesti de la *Facultatea de Agronomie* din București.

După evenimentele din ianuarie 1941, se expatriază în Germania, unde obține *doctoratul în Agronomie la Institutul Dahlem* din Berlin. Între 1942 – 1944 trăiește în Italia, după care se stabilește definitiv în Spania, unde desfășoară o prosperă activitate în afaceri, cât și în propaganda culturală românească.

Profesor de Limba română la Universitatea din Salamanca, publică o *Gramatică românească* pentru uzul studenților spanioli. Traduce și editează cărți esențiale ale culturii românești, inclusiv poeziile lui Eminescu.

Fondează *Asociația Culturală Hispano-Română* de la Salamanca și *Fundația Culturală Română* din Madrid. Contribuție importantă la edificarea Monumentului Moța-Marin de la Majadahonda.

Organizează două simpozioane de larg răsunet în mediile românești:

Sărbătorirea lui Eminescu la centenarul morții sale (Paris, 15-18 iunie 1989) și

Exilul românesc. Identitate și conștiință istorică (Paris, 20-23 mai 1994).

A făcut o constantă operă de mecenat, fără îngustimi ideologice și cu o superioară discreție.

Aureliu Răuță rămâne o pildă vie de vrednicie românească pentru generațiile mai noi, chemate să poarte pe mai departe crucea românismului.

Alexandru RONETT (n. 1922)
Medic, profesor universitar

S-a născut într-o comună din Bucovina. Tatăl preot. Familie numeroasă, opt copii, dintre care el cel mai mare.

În anul 1935 este înscris la *liceul Aron Pumnul* din Cernăuți. Cernăuțiul era pe atunci un puternic centru al evreimii și un cap de pod al spionajului comunist rusesc, dar și un puternic centru al Mișcării Legionare.

La Cernăuți Alexandru intră în *Frățiile de Cruce*, organizație pentru elevi a Mișcării Legionare. La vârsta idealurilor nobile, 13-14 ani, ia astfel cunoștință de spiritul Mișcării Legionare și rămâne credincios ei.

Își amintește mai târziu, cum jandarmii arestau săteni cumsecade, oameni obișnuiți, în urma ordonanței de interzicere a Mișcării dată de I. G. Duca.

La cinci ani de la înființare, Mișcarea avea trei zeci de mii de membri.

Când abia împlinise 18 ani este arestat și condamnat la 25 ani închisoare pentru că participase la un complot împotriva unui călău al tineretului, colonelul magistrat Cristescu, care condamna pentru nimic la ani grei de temniță pe membrii Mișcării.

Până la 11 septembrie 1940 executase aproape doi ani în temnițele de la Cernăuți, Galați, Aiud, Jilava, Craiova.

În 1941 emigrează în Germania și este internat în lagărele de la Rostock și Buchenwald.

După război studiază în Germania și devine *medic* și mai apoi *cadru universitar*.

A scris în exil lucrarea de mare interes istoric și politic *Blestemul lui Zamolxe sau neam fără noroc.*

Nicolae ROȘU (n. 1903)
Medic, publicist

S-a născut la Roman. *Studiile liceale le face la Constanța*, iar cele universitare la București (*Facultatea de Medicină*). Scrie *Contribuții la studiul chimic și terapeutic al sindromului neuro-anemic* (teză București – 1929). Activează și ca

Profesează ca medic legist în București.

ziarist şi publicist.

Redactor la ziarele *Curentul* şi *România.*

Colaborator la *Cuvântul, Buna Vestire, Gândirea, Familia, Convorbiri literare, Cuvântul studenţesc.*

A condus revista *Decembrie.*

Opere: *Dialectica naţionalismului* (1935), *Orientări în veac* (1937), *Idealul prometeic* (1938).

Apropiat al lui Nicolae Iorga, a încercat fără succes să înfrângă cerbicia acestuia şi să-l informeze asupra jesteţei liniei legionare.

A fost adept al doctrinei legionare şi simpatizant declarat al Mişcării Legionare.

Liviu RUSU (n.1901)
Doctor în filosofie

S-a născut în comuna Sarmarul Mare din judeţul Cluj.

Profesor la Universitatea din Cluj de Estetică literară. Exeget al lui Eminescu.

Scrie *Essai sur la création artistique, Estetica poeziei lirice, Viziunea lumii în poezia noastră populară.*

A fost membru al Mişcării Legionare.

Liviu RUSU (1908 – 1985)
Compozitor şi muzicoloc

S-a născut în comuna Cuciuru Mare din judeţul Suceava. A scris *piese camerale* şi un *tratat de armonie* (1000 pagini) dedicat lui Ion Chirescu. A fost *director al Operei din Odesa* şi după 23 august 1944 a fost condamnat la moarte de regimul comunist, dar a fost salvat de George Enescu şi Mihail Jora. A făcut parte din cenaclul *Dimitrie Cuclin* împreună cu Paul Constantinescu.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Marieta SADOVA (n. 1907)
Actriţă, regizoare, profesoară la Conservator

S-a născut la Sibiu. Urmează şcoala călugăriţelor franciscane, când se numea Marietta Bârsan.

la lecţii la *Conservatorul Constantin Nottara* din Bucureşti şi-şi *continuă studiile la Paris,* cu marea actriţă Suzanne Després, precum şi cu Copeau şi Dullin.

Face teatru din 1924, interpretând rolurile principale din *Peer Gynt* de Ibsen, *Avram Iancu* de Lucian Blaga, *Profesiunea doamnei Warren* de Bernard Shaw, *Strigoii* de Ibsen, *Povestea lupului* de Molnar, *Desirée* de Sacha Guitry, *Henric al IV-lea* de Shakespeare, *David Copperfield* de Dickens.

Profesoară la Academia Regală de Muzică şi Artă Dramatică din Bucureşti. Face regie cu *Pescăruşul* de Gogol, *Răzvan şi Vidra* de Haşdeu, *Maya* de Gantillon ş.a.

Traduce peste douăzeci de piese pentru Teatrul Naţional şi alte teatre.

A fost soţia lui Haig Acterian.

A avut simpatie pentru Mişcarea Legionară şi a făcut detenţie politică în anii 1958 – 1960.

Constantin SANDOVICI (n. 1898)
Colonel, cavaler al ordinului Mihai Viteazul.

S-a născut în comuna Bahotin din judeţul Fălciu. Urmează studiile secundare la *Liceul Militar din Iaşi,* şi *Şcoala Militară de Infanterie de la Botoşani.* Este sublocotenent în 1917.

Între anii 1917 – 1921 ia parte la Războiul cel mare al *Reîntregirii.* Este decorat cu *Ordinul Mihai Viteazul, Crucea comemorativă a războiului din 1916, Ordinul Coroana României.*

Apreciat pentru cultura generală, fiind considerat un intelectual prin excelenţă, remarcat prin scrierile lui cu caracter militar şi istoric. Autor al mai multor lucrări şi conferenţiar consacrat.

În anul 1936, când avea gradul de maior, publică o lucrare cu caracter epic, în care elogiază spiritul de sacrificiu al japonezilor, intitulată *Comoara Samurailor.* Cartea face, în prefaţă, incursiuni în istoria românilor cu pagini de mare frumuseţe moral-educative.

Între 22 iunie 1941 şi 7 septembrie 1944 ia parte activă la războiul pentru recucerirea teritoriilor din Basarabia şi Bucovina de Nord răpite de Rusia bolşevică.

Pe front, este mereu în linia întâi, în Basarabia, Crimeea, Caucaz, Liban.

Exemplu de curaj pentru ostaşii săi, antrenându-i în bătălie. *„Pe câmpul de luptă a arătat frumoase însuşiri ostăşeşti"*

(G.ral Sănătescu).

A fost simpatizant legionar.

Ion SAVA (1900 – 1947)
Regizor, gazetar

S-a născut la Focşani. *Studii de Drept* la Universitatea din Iaşi (1924).

Preşedinte al Asociaţiei Studenţilor Creştini din Iaşi. Avocat. Director al *Teatrului de Vedenii.* Director de scenă la Teatrul Naţional din Iaşi.

În gazetărie debutează în 1923 la ziarul *Naţionalistului* cu o critică la adresa lui Panait Istrati. Prim redactor la publicaţiile *Naţionalistul* şi *Cuvântul Studenţesc.* Conduce revista *Caricatura.* Are prima expoziţie de caricaturi în 1923, la Iaşi.

Activează ca regizor, dramaturg, pictor, teoretician al artei spectacolului. Promovează concepţia *„reteatralizării teatrului".* Inovator în regie şi scenografie.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Nicolae SECĂREANU (n. 1901)

Născut în comuna Nanov – Teleorman. *Profesor la Conservatorul din Bucureşti.* Reputat *bas la Opera din Bucureşti.* Membru al Mişcării Legionare.

Duiliu SFINTESCU (n. 1911)
Inginer, *doctor honoris causa* al Universităţii din Aachen şi Bucureşti.

S-a născut în Bucureşti, într-o familie de intelectuali: tatăl, Inspector General la Calea Ferată, de la care moşteneşte pasiunea pentru inginerie, mama, cu suflet plin de evlavie şi duioşie, care i-a condus paşii spre credinţa străbună şi dragostea de neam.

Studii la *Politehnica din Charlottenburg,* unde îşi ia doctoratul. Întors în ţară, practică mai întâi ingineria la *uzinele din Reşiţa* şi apoi îi succede tatălui la CFR cu multă competenţă şi dăruire.

Cunoaşte Mişcarea Legionară şi i se dăruieşte cu abnegaţie. Între anii 1936 – 1938 este membru al secretariatului permanent al lui Corneliu Codreanu.

Devine expert în construcţiile metalice înalte. Director general al institutului de specialitate, afiliat Sorbonei şi membru al mai multor foruri internaţionale.

Este autorul a zeci de lucrări de specialitate. În 1973 a fost proclamat *Doctor Honoris Causa* de *Universitatea din Aachen,* iar în 1992 de Institutul de Construcţii Bucureşti.

Ca publicist şi editor, arată adevărul despre Mişcarea Legionară, încercând să spulbere minciunile camarilei regale, ale dictatorului Antonescu, ale corului de sicofanţi comunişti şi neocomunişti.

Publică în 1993, la Editura Fundaţiei *Buna Vestire,* volumul I *Din luptele tineretului român.*

La cei 88 de ani ai săi, profund lucid, consideră această lucrare o operă „pro veritas", un adevărat „cântec de lebădă" care îl onorează.

Emil ŞIANCU(m. 1939)
Ofiţer

Originar din Ţara Moţilor, căpitan în armata austriacă. *Şef al Gărzii Naţionale* la Alba Iulia, în iulie 1918; *avocat al Moţilor* în procesul cu arendaşul evreu Tischler Mohr, care jefuise munţii Moţilor de păduri. A fost parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* la alegerile din decembrie 1937. Implicat în procesul conducătorilor Mişcării Legionare în 1938. Asasinat la 21/22 septembrie 1939 în spitalul militar Braşov, împreună cu alţi şase fruntaşi legionari.

Horia SIMA (1906-1993)
Comandant al Mişcării Legionare, profesor, scriitor

S-a născut în Comuna Mândra din judeţul Făgăraş. Urmează cursurile secundare la liceul *Radu Negri* din Făgăraş. Este şef de promoţie cu o mare deschidere pentru ştiinţele umaniste. Face *studii de Drept, Litere şi Filosofie* la Universitatea din Bucureşti. Este student al profesorului Nae Ionescu.

În octombrie 1927 intră în Mişcarea Legionară şi face parte din cuibul condus de Andrei Ionescu. Din acest cuib au făcut parte mai mulţi viitori comandanţi legionari: Iosif Dumitru, Iordache Nicoară, Ion Belgea. Începând cu anul 1932 este profesor de limba română la liceul din Caransebeş. Desfăşoară o intensă activitate legionară apreciată de Corneliu Codreanu, care în 1936 îl numeşte şef al Regiunii a IX-a legionară din Banat. În lunile iunie-septembrie 1935 conduce tabăra legionară de la Băile Herculane.

După arestarea lui Corneliu Codreanu, în aprilie 1938, face parte din Grupul Coordonator al Mişcării, iar la reorganizarea din iunie, este desemnat responsabil pentru legăturile cu organizaţiile legionare din ţară.

La reorganizarea din octombrie 1938 este cooptat în Comandamentul Legionar alături de profesorul Vasile Christescu, Alecu Cantacuzino, preotul Ion Dumitrescu Borşa, Constantin Papanace, Nicolae Petraşcu.

În perioada dinaintea asasinării Căpitanului (30 noiembrie 1938) şi după asasinare, Horia Sima a iniţiat acţiuni ferme, răspunzând provocărilor autorităţilor carliste.

La începutul lui februarie 1939, după asasinarea profesorului Vasile Christescu (29 ianuarie), Horia Sima, Ilie Smultea şi Alexandru Popovici pleacă în Germania, întâlnindu-se cu grupul existent mai dinainte acolo. Se desemnează un Comandament format din: Constantin Papanace, Horia Sima, Ion Victor Vojen, Victor Silaghi, Alexandru Constant, preotul Ion Dumitrescu-Borşa. Acesta din urmă este desemnat şeful grupului, iar Horia Sima responsabilul legăturilor cu ţara.

În august-septembrie 1939, perioadă care corespunde cu

suprimarea lui Armand Călinescu, asasinul Căpitanului, Horia Sima se afla în ţară.

Întors în Germania în ianuarie 1940, Constantin Papanace şi Horia Sima devin conducătorii Grupului de legionari de la Berlin.

În 1940 revine în ţară şi intreprinde acţiuni menite să scoată Mişcarea Legionară din clandestinitate.

În acest sens poartă convorbiri cu şefii Siguranţei şi cu Serviciul Secret şi este inclus în guvernul condus de G. Tătărăscu.

Curând după aceea, în noul guvern condus de Ion Gigurtu, intră şi legionarii Vasile Noveanu şi Augustin Bidianu. După numai trei zile Horia Sima demisionează şi în locul său, la Culte şi Arte, este numit avocatul Radu Budişteanu.

După ce şi-a prezentat demisia, Horia Sima organizează acţiunile care aveau să culmineze, la 3-6 septembrie 1940, cu abdicarea Regelui Carol al II-lea.

La 6 septembrie 1940 acceptă colaborarea cu Guvernul Ion Antonescu şi este recunoscut drept Comandant al Mişcării Legionare de către Grupul Comandanţilor Legionari.

La 14 septembrie 1940 România este proclamată *Stat Naţional Legionar* şi se formează Guvernul cu Generalul Antonescu ca Preşedinte al Consiliului de Miniştri şi conducător al Statului Român, iar Horia Sima ca vicepreşedinte al Cabinetului şi Comandant al Mişcării Legionare.

Unele disensiuni interne în împrejurările socio-politico-militare nefavorabile, ostilitatea generalului Antonescu şi decizia lui Hitler de a susţine pe Ion Antonescu, îl conduse pe acesta la o lovitură de Stat militară prin care îi înlătură pe legionari de la putere la 21 ianuarie 1941.

Ocultând adevărul, provocarea acelor evenimente a fost pusă pe seama lui Horia Sima, care ar fi dorit să devină Conducătorul Statului. Clasica lovitură de Stat dată de generalul Antonescu a ajuns să fie cunoscută ca *rebeliunea legionară*, pusă la cale de Horia Sima.

După aceste evenimente, Horia Sima se refugiază în Germania, unde i se fixează domiciliu obligatoriu la Berkenbrück, împreună cu fruntaşii legionari Ilie Gârneaţă, Vasile Iasinschi, Corneliu Georgescu, Constantin Papanace şi alţii, refugiaţi acolo în aceleaşi condiţii, după ianuarie 1941. Legionarii care nu s-au putut expatria au fost în parte condamnaţi, închişi sau executaţi; cei ce au izbutit totuşi să plece au fost ţinuţi în lagăre la Rostock,

Dachau, Buchenwald sau Berkenbrück.

În luna decembrie 1942, necomplăcându-se în postura de prizonier şi posibil subiect de şantaj al lui Hitler împotriva lui Antonescu, Horia Sima hotărăşte să părăsească Germania refugiindu-se în Italia, cu intenţia de a-l întâlni pe Mussolini, la care spera să găsească mai multă înţelegere.

În urma acestui fapt, Himmler a ordonat internarea tuturor legionarilor la Dachau şi Buchenwald şi a ameninţat cu împuşcarea tuturor prizonierilor legionari.

Sub presiunea germană Horia Sima a fost readus în Germania fără să-l fi întâlnit pe Mussolini şi reinternat în lagăr.

Acesta a fost episodul care a contribuit la ruptura intervenită în Mişcarea Legionară aflată în lagărele germane. Grupul Comandanţilor Legionari, care la 18 decembrie fusese internat la Buchenwald şi ameninţat cu moartea cerea ca în viitor hotărârile importante să fie stabilite de comun acord. La data de 1 ianuarie 1943 acest grup se constituie în Forumul Legionar, din care au făcut parte Comandanţii Bunei Vestiri Ilie Gârneaţă şi Corneliu Georgescu, precum şi comandanţii Vasile Iasinschi şi Constantin Papanace.

După actul de la 23 August 1944, Germania îi eliberează pe legionari din lagăre şi îi recomandă lui Horia Sima constituirea unui Guvern în exil (Guvernul de la Viena), care să lupte împotriva ocupării României de trupele sovietice.

După înfrângerea Germaniei a urmat o adevărată bejenie prin Europa.

Faptul de a fi fost ţinuţi în mod permanent în lagăre de către germani între 1941-1944, cu toţi adversarii lor politici, precum şi caracteristica doctrinei legionare bazată pe spiritualitate creştină şi dragoste de Neam, fundamental deosebită de rasismul nazist, au făcut ca, pe baza unor memorii documentate, Tribunalul de la Nürenberg să scoată Mişcarea Legionară de sub acuzaţia de Mişcare fascistă sau colaboraţionistă, iar membrii ei n-au mai fost urmăriţi drept criminali de război. În consecinţă, li s-a acordat azil politic.

Horia Sima, stabilit la Madrid a condus acţiunea de editare a operelor clasice din generaţia Căpitanului, precum şi a unui număr de peste 20 de lucrări proprii. Acest fapt a dus la răspândirea doctrinei legionare în lume, la dezvoltarea gândirii legionare în probleme şi aspecte noi, generate de noile realităţi şi condiţionări

socio-politice posbelice.

Politicieni şi analişti politici occidentali au ilustrat prin peste 150 de studii şi publicaţii elogioase prestigiul deosebit al Mişcării Legionare în lumea occidentală.

Din opera originală a lui Horia Sima amintim:

- Omul nou, elemente de doctrină legionară - Madrid 1949.
- Menirea naţionalismului-Salamanca 1951
- Cazul Iorga - Madgearu – Madrid 1961
- Circulări din exil 1951-1957 – Madrid 1970
- Pentru ce am pierdut războiul din Răsărit şi am căzut în robia comunistă - aprilie 1972
- Ce este comunismul – Madrid 1972
- Histoire du Mouvement Légionaire – Rio de Janeiro
- 23 August 1944, desfiinţarea istorică a naţiunii române – Madrid, 1984
- Tehnica de luptă împotriva comunismului – München, 1979
- Doctrina Legionară - Madrid, 1980
- Antologie Legionară- operă publicată în şapte volume – Miami Beach 1984

Impresionantă este şi opera sa memorialistică:

- Sfârşitul unei domnii sângeroase, Madrid, 1977
- Era libertăţii vol, I şi II – Madrid 1982, 1986
- Prizonieri ai Puterilor Axei – Madrid 1990
- Guvernul Naţional Român de la Viena – Madrid 1984

Horia Sima s-a stins departe de ţară, la vârsta de 87 de ani, fiind înmormântat în Spania alături de soţia sa.

Ilie SMULTEA (1915 – 1997)
Profesor universitar

Studii de Drept la Bucureşti. Şef al organizaţiei de tineret *Frăţiile de Cruce* (1940 – 1941). După evenimentele din ianuarie 1941 emigrează în Germania, iar după război, în SUA, unde desfăşoară o activitate ştiinţifică ca *profesor universitar de Drept la Universitatea Humboldt* din California. Director al buletinului *Casa Română* din Oakland-California.

Miron ŞOAREC
Pianist

Moldovean de origine, prieten cu Corneliu Codreanu.

L-a acompaniat la pian pe G. Enescu în *sonata lui César Frank*. După 23 august 1944 retras la Reşiţa, la şcoala de muzică. A colaborat cu Ion Voicu, Radu Aldulescu, Mihai Constantinescu. A fost numit profesor la conservatorul din Cluj, unde a pus bazele orchestrei de cameră *Dinu Lipatti*, cu care a concertat în străinătate.

Membru al Mişcării Legionare din 1936.

Horia STAMATU(1912-1989)
Scriitor

Născut în Bucureşti. *Studii liceale şi universitare* (Filosofie şi Drept) în Bucureşti.

Talentat condeier (publicist, prozator şi poet). Debut în *Floare de Foc*, revista lui Sandu Tudor (1932). Colaborează la *Ideea Românească, Azi, Familia, Revista Fundaţiilor Regale, Vremea*, etc. Redactor la ziarul *Buna Vestire* în 1937 şi 1940. Se autoexilează de la începutul dictaturii comuniste. În occident are o bogată activitate publicistică.

Compune *Acatistul Moţa – Marin 1937*. Autor al unor *Memorii* şi *Jurnal*, publicate în 1991 în exil.

A fost membru al Mişcării Legionare din anul 1935.

Liviu STAN (1910 – 1973)
Teolog, profesor universitar, scriitor

S-a născut în comuna Socet din judeţul Hunedoara, în familie de preot.

Studii liceale la Deva şi Lugoj (1920 – 1928), *Facultatea de Teologie* la Cernăuţi cu licenţa în 1932 şi *doctoratul* în 1936. *Studii la Facultatea de Drept* din Cernăuţi. *Studii de specializare în Dreptul bisericesc la Facultăţile de Teologie şi Drept din Atena* (1932 – 1934), Varşovia (1934 – 1935), la *Universitatea Gregoriană din Roma* (1935 – 1936) şi la *Universitatea din Müchen* (1936 – 1937).

Întors în ţară, este *profesor de Apologetică* şi *duhovnic la Academia Teologică Andreiană din Sibiu*, apoi funcţionează la *catedra de Drept bisericesc*. Din 1948 funcţionează la *Institutul Teologic Universitar* din Bucureşti, la *catedra de Drept şi Administraţie bisericească*. Este numit *consilier în Ministrul Cultelor*, obţine titlul de *doctor honoris causa* al *Facultăţii de Teologie din Tesalonic* (1961), este delegat al Bisericii Ortodoxe Române la prima Conferinţă panortodoxă de la Rhodos (1968), la a patra conferinţă panortodoxă de la Champbesy (1968).

A conferenţiat la diferite Facultăţi de Teologie din Grecia şi Germania.

Considerat unul dintre *cei mai de seamă canonişti ai Ortodoxiei*, cunoscător al mai multor limbi moderne, lasă în urma sa o operă canonică şi teologică impresionantă, ca volum şi calitate, în care a tratat probleme de mare diversitate: rolul mirenilor în biserică, autocefalia şi autonomia, raporturile Bisericii cu statul, diaspora ortodoxă, canonizarea sfinţilor, probleme actuale ale Ortodoxiei. A scris *Rasă şi religiune* (1942), *Dreptul şi gândirea românească* (1943), *Ontologia juris* (1946), *Studii asupra autocefaliei şi autonomiei bisericilor naţionale.*

A fost membru al Mişcării Legionare.

Bucur STĂNESCU (n. 1916)
Scriitor

S-a născut la Roşiorii de Vede, în judeţul Teleorman.

Urmează liceul *Anastasescu* din Roşiorii de Vede. Studii universitare la *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Bucureşti cu specializarea în Logică. Teoria cunoaşterii, Metafizică şi Limba germană. A fost elevul lui Nae Ionescu, Mircea Eliade şi P. P. Negulescu, ca şi al lui Rădulescu-Motru, Tudor Vianu, Dimitrie Gusti, Mircea Vulcănescu.

Asemenea multor tineri valoroşi ai generaţiei sale, aparţine integral Mişcării Legionare.

După evenimentele din 1941, se refugiază în Germania, trecând Dunărea în Bulgaria. În Germania are domiciliul obligatoriu şi lucrează la Uzinele din Heinkel din Rostock. După 1942, i se ia acest drept şi este internat în lagărul Buchenwald. După august 1944, este eliberat din lagăr şi se stabileşte în Austria, lucrând ca muncitor într-o fabrică.

În toamna anului 1945, se stabileşte în Freising lângă München, înscriindu-se pentru doctorat la Universitatea din München. După cinci semestre revine în ţară pentru a fi "prezent la dezastru". Reţinut un timp pentru cercetări, este arestat în 1948 şi depus la Aiud. După 1955 trăieşte în domiciliu obligatoriu, până în mai 1964, când este graţiat.

În detenţie compune mental poezii, care fac parte din ciclurile *Cataliza vremii* şi *Jocul cu neantul*. Între 1982 – decembrie 1989 publică două proze scurte: *Praful de suflete* (1987) şi *Convorbiri cu bătrânul* (1988). În 1983 traduce *Opera şi drama* a lui R. Wagner.

Este primit în Uniunea Scriitorilor, după decembrie 1989.

Vartolomeu STĂNESCU (1875 – 1954)

Episcop

S-a născut în comuna Ciuperceni din judeţul Teleorman. Studii la *Seminarul Central* din Bucureşti (1890 – 1897), *Facultatea de Teologie* din Bucureşti. *La Paris studiază Sociologia şi Dreptul* (la Sorbona) şi *cursurile Facultăţii de Teologie* (1908 – 1909).

Funcţionează ca diacon la Catedrala Mitropolitană din Bucureşti (1905), la Capela Ortodoxă română din Paris (1905 - 1909); apoi vicar la Eparhia Dunării de jos şi profesor de Noul Testament la Facultatea de Teologie din Bucureşti. Este locţiitor de episcop la Argeş (1919 – 1920), apoi la Râmnic, unde păstoreşte până la 1 noembrie 1938. Ca episcop de Râmnic, pe lângă numeroasele sfinţiri de biserici noi şi de resfinţiri, dă binecuvântare la punerea temeliei catedralei din Drăgăşani, executată în parte de legionari şi continuă susţinerea lucrării de după anul 1937, când au fost interzise taberele legionare. La 13 februarie 1937, în sobor cu alţi doi arherei şi 200 de preoţi, săvârşesc slujba înmormântării martirilor Ion Moţa şi Vasile Marin, cu largi ecouri în ţară şi în lume.

Desfăşoară o bogată activitate culturală, misionară şi filantropică. Stimulează munca preoţilor olteni, grupaţi în Societatea *Renaşterea*. Este delegat la *Conferinţa ecumenistă* de la Stockholm (1925). Este preşedintele Conferinţei balcanice a *Alianţei mondiale pentru înfrăţirea popoarelor prin biserică*, ţinută la Râmnicu Vâlcea, în 1936.

Publică diferite articole, cuvântări, pastorale şi lucrări: *Autenticitatea cărţilor sfinte ale Noului Testament* (în 1905), *Scurte încercări de creştinism social* (1913); *Femeia, ca factor social* (1936).

După pensionare (noiembrie 1938) se stabileşte la Mânăstirea Bistriţa.

A fost membru al Mişcării Legionare.

Aurel STATE (1922 – 1983)

Ofiţer, cavaler al ordinului *Mihai Viteazul*

S-a născut în comuna Godeni din judeţul Câmpulug-Muscel. În anul 1940 absolvă cursurile Şcolii Normale din Câmpulug şi se înscrie la *Şcoala Militară de ofiţeri de rezervă*.

După invadarea Basarabiei şi Bucovinei, pleacă voluntar pe front, la vârsta de 20 ani.

În anul 1943 este avansat sublocotenent. Rănit, este trimis în concediu, dar cere să fie trimis din nou pe front.

Este cunoscut ca *„eroul de la Sevastopol"* şi decorat cu ordinul „Mihai Viteazul".

În anul 1944 cade prizonier pentru o perioadă de 12 ani.

Reîntors în ţară în anul 1958 este arestat, acuzat că a organizat înmormântarea prietenului său de prizonierat, George Fonea, poetul prizonierilor din Rusia Sovietică.

În timpul anchetei încearcă să se sinucidă, aruncându-se de pe acoperişul închisorii Uranus, dar nu moare. După cum spune el *"se împiedicase de o aripă de înger"*. Se alege cu grave fracturi pe tot corpul.

Condamnat la 18 ani, este dus la închisoarea Aiud, de unde este eliberat în 1964.

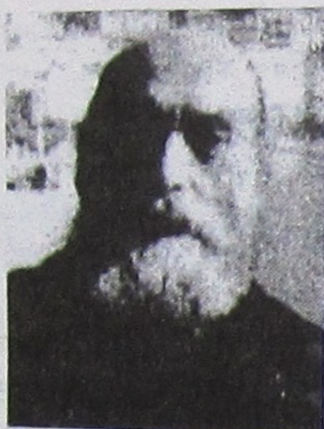
Publică lucrarea autobiografică *Drumul crucii*, pe care izbuteşte, în perioada comunistă, să o treacă în mod clandestin în occident.

Aurel State rămâne o figură luminoasă, eroică, a generaţiei lui.

Moare în 1983 şi nu apucă să vadă prăbuşirea comunismului, la care a contribuit eroic.

A fost simpatizat al Mişcării Legionare.

Nicu-Aurelian STEINHARDT
(1912-1989)
Om de cultură intrat în monahismul ortodox

Născut în cartierul Pantelimon, dintr-o familie de evrei cu afecţiune pentru neamul românesc. Tatăl, Oscar Steinhardt, ofiţer în armata română, luptă la Mărăşeşti, este rănit şi i se discern distinţii militare, printre care „Virtutea Militară".

Satul copilăriei, glasul clopotelor şi atmosfera sărbătorilor creştine îl apropie afectiv de ortodoxie.

El afirmă: *„M-au atras şi fermecat clopotele apropiatei biserici Capra , din Pantelimon... Pentru mine creştinătatea se confunda cu o poveste de dragoste: o dublă îndrăgostire de biserică şi de neamul românesc".*

Între 1919-1929 urmează cursurile şcolii primare şi ale liceului *Spiru Haret.* Printre colegii de liceu se numără *Constantin Noica, Alexandru Ciorănescu, Rafael Cristescu* ş.a. Acestuia din urmă, căzut pe câmpul de onoare pentru eliberarea Basarabiei, îi va dedica volumul *Monologul Polifonic.*

Îşi ia bacalaureatul în 1929, frecventează cenaclul lui Eugen Lovinescu *Sburătorul.*

Se înscrie la *Facultăţile de Drept şi Litere* ale Universităţii din Bucureşti, iar în 1934 îşi ia licenţa. Unul din colegii mai apropiaţi este Virgil Ierunca.

Împreună cu prietenul său, Emanoil Neuman, citat de repetate ori în *Jurnalul Fericirii* sub numele de Manole, publică în 1935 *Essai sur une conception catholique du Ierusalim* şi apoi, în 1936, vor publica tot împreună *Illusiones et réalités juives.*

Îşi susţine *doctoratul în Drept Constituţional* în anul 1936 şi apoi călătoreşte în Elveţia şi Austria; face şi călătorii de studii la Paris şi Londra. La recomandarea lui Camil Petrescu, lucrează ca redactor la *Revista Fundaţiilor Regale,* fiind înlăturat în 1940, *în cadrul acţiunii de purificare etnică.* Cu o discreţie şi modestie, specifică sufletelor mari, nu se va plânge nici de privaţiunile îndurate în perioada 1940-1944 şi nici de persecuţiile şi suferinţele îndurate în temniţele comuniste.

Revine în 1944 la redacţia *Revistei Fundaţiilor Regale,* unde lucrează până la interzicerea acestei publicaţii. Asemenea multor vârfuri ale spiritualităţii româneşti, refuză să adere la *revoluţii culturale,* îndreptate în numele *internaţionalismului marxist* împotriva valorilor naţionale consacrate (perioada 1948-'58).

În septembrie 1953, la invitaţia lui Constantin Noica, îi face o vizită la Câmpulung-Muscel, unde filosoful avea domiciliu obligatoriu. În acest răstimp trăieşte o *perioadă de privaţiuni şi umilinţe,* dar se consolează la gândul că împărtăşeşte soarta prietenilor săi: C. Noica, Dinu Pillat, Al. Paleologu, Păstorel Teodoreanu, Dinu Ranetti, Mihai Şora ş.a.

În ianuarie 1959, Securitatea vrea să-l folosească ca martor al acuzării împotriva lui Constantin Noica. La refuzul categoric, este introdus în *lotul filosofului* şi condamnat la 13 ani muncă silnică pentru *crimă de uneltire contra ordinei sociale.* Această nouă lovitură îl determină să se creştinizeze: *în 15 martie 1960, este botezat întru Hristos* (având naş pe colegul de lot, Emanuel Vidraşcu) de către un ieromonah ortodox Mina Dobzău. Ca martori ai tainei participă Al. Paleologu, doi preoţi catolici, doi preoţi uniţi şi unul protestant, botezul având astfel un caracter ecumenic.

Până în 1964, la eliberare, îndură rigorile închisorii comuniste (insulte, bătăi, înfometare, regim carceral ş.a.) cu multă seninătate şi din acest echilibru lăuntric se dăruieşte, în special tinerilor, prin prelegeri, povestiri, analize critice de literatură şi filosofie, devenind unul din cei mai îndrăgiţi intelectuali.

După eliberare, la Schitul Darvari îşi desăvârşeşte taina botezului prin unegrea cu mir şi primirea sfintei împărtăşanii.

Publică, după eliberare, un număr foarte impresionant de traduceri, care dezbat probleme morale şi religioase, adresate în special tineretului.

Traduce în franţuzeşte cartea *ieromonahului Ioaniche Bălan, Vies des moines de Moldavie,* apărută în Belgia, la Chevetoque, unde N. Steinhardt a ţinut cursuri în marea universitate catolică.

În 1976 publică volumul de eseuri *Între viaţă şi cărţi,* redus de cenzură la jumătate şi, în 1980, scrie *Incertitudini literare.*

După stingerea, la 90 de ani, a tatălui său, în 16 august 1980, *este călugărit* de IPS Teofil Herineanu, la *mânăstirea Rohia.* Aici pune în ordine cele peste 23.000 de volume ale bibliotecii. Se dedică studiului şi scrisului.

În 1982 apare un eseu monografic *Geo Bogza,* în 1983 *Critica*

la persoana întâi, iar în 1987 apare *Escale în timp și spațiu*. În 1988 scrie un eseu-sinteză *Eminescu și abisul ontologic* și tot în același an, ultimul său volum antum *Prin alții spre sine*.

În 29 martie 1989 adoarme întru Domnul și în același timp, uriașul Nicolae Steinhardt, a cărei înmormântare este strict supravegheată de securitate, ca să nu se vorbească de marea dârzenie a răposatului.

În 1991 apare postum, Jurnalul Fericirii, care în 1993 este tradus în franceză și germană. Tot în acest an apare volumul de eseuri și cronici *Monologul polifonic*. În 1992 apar predicile ținute în decursul anilor *„Dăruind, vei dobândi. Cuvinte de credință"* de Monahul Nicolae de la Rohia. În 1992 Nicolae Steinhardt, Monahul de la Rohia răspunde la *365 întrebări incomode* adresate de Zaharia Sângiorzan, iar în 1993 *Primejdia mărturisirii*, un volum complex, cuprinzând eseul politic *Agonia Europei* și fragmente din proiectatul *Turnul de la Jilava*.

N. Steinhardt a fost o prezență de impresionantă magnitudine în literatura noastră, un creștin și naționalist nešovăielnic.

Celor care se îndoiesc de însușirea lui de bun român sau român adevărat, el le scrie în *Jurnalul Fericirii* pag.17: „Dar ce nu e cu putință la oameni e cu putință la Dumnezeu"... „Cui crede că vinul se poate preschimba în sânge, nu-i vine greu a recunoaște că duhul poate săvârși mutații semiotice cu sângele".

De asemenea, la pag.50 afirmă: *„La Jilava, pe secția întâia, în celula numărul nouă, vreme îndelungată am stat cu un macedonean, Anatolie Hagi Becu. El, macedonean și legionar; eu, evreu botezat și naționalist român ne împrietenim numaidecât. Lucru de care ne dăm seama, și el și eu, este că ne aflam deopotrivă îndrăgostiți de ceea ce găsim cu cale să numim, fenomenul românesc!"*

La pag.58: *„Apoi cea dintâi întâlnire cu legionarii, de la care mă reped să învăț alfabetul morse și versuri de Crainic și Gyr"*.

În numeroase alte locuri evocă spiritul de jertfă și întrajutorare a legionarilor, pe care i-a cunoscut în Jilava, precum și conduita lor exemplară.

Nicolae Steinhardt, dacă nu a fost încadrat formal ca ca legionar, prin marea lui simpatie pentru fenomenul românesc și prin trăirea autentic creștină, a fost sufletește alături de cei jertfiți pentru neam și credință.

CONSTANTIN STOICĂNESCU

Profesor

A scris *Revoluția lui Horia* – 1935. Internat în lagărul de la Vaslui în 1938. După evenimentele din ianuarie 1941, emigrează în Germania și este deținut în lagărul de la Buchewald. După 1944 vine în țară și este capturat de N. K. V. D. Dispare fără urmă în Rusia.

Mircea STREINUL (1910 – 1945)

Romancier, poet

Născut în comuna Ciucurului Mare-Bucovina. Fiu de preot.

Bacalaureat al liceului *Aron Pumnul* din Cernăuți. Studii de *Litere, Filosofie, Teologie, și Drept*. Licențiat în Teologie.

Debut literar la *Junimea literară*.

A editat revistele *Argonaut* și *Fișier*.

A colaborat la: *Crai-Nou, Viața Bucovinei, Cronica Românească, Tribuna, Cuget Moldovenesc, Floare de Foc, Gândirea, Grai Moldovenesc, Lanuri, Viața Românească, Vremea, Curentul* ș.a.

A fondat împreună cu alți scriitori, în 1931, *gruparea Iconar*, pentru afirmarea literaturii bucoviene.

Împreună cu Liviu Rusu, înființează în 1935, sub îndrumarea profesorului Traian Brăileanu, *revista Iconar*, la care au colaborat Barbu Slușanchi, George Drumur, George Macrin, Leon Topa, Claudiu Usatiuc, Vasile Posteucă ș.a.

Din opera literară menționăm: *Carte de Iconar* (1933), *Zece cuvinte ale fericitului Francisc din Assisi* (1936), *Poeți tineri bucovieni* (antologie 1938), *Viața în pădure* (roman), *Desearǎ se improvizează* (traducere din Pirandello), *Legionarii urcau spre cer*.

A fost membru al Mișcării Legionare și redactor la ziarul *Buna Vestire*.

Mihail STURZA (1886 – 1980)

Fost ministru de externe.

Descinde din familia de domnitori români ai Sturzeștilor. Diplomat de carieră, doctor în Dreptul Internațional,

funcţionează în cadrele diplomaţiei române, la ambasadele de la *Atena, Berna, Washinton, Riga şi Copenhaga.*

Ministru de externe al României în perioada septembrie-decembrie 1940.

După 1945, în exil, a desfăşurat o intensă activitate anticomunistă.

Reputat publicist şi memoralist. A publicat la Editura Payot din Paris *La Roumanie peut-elle combattre sur deux fronts?*. Apoi, la Hachette, *Avec l'armée roumaine* – o filipică antibolşevică. Declarat şi pertinent adversar al politicii nefaste pro-sovietice duse de Titulescu. În exilul de după 1948 publică *România şi sfârşitul Europei – amintiri din ţara pierdută* (1966), una dintre cele mai temeinice lucrări de memorii consacrate evoluţiei diplomaţiei române interbelice şi a perioadei 1940 – 1941. Lucrarea a fost prezentată într-o ediţie de largă circulaţie în limba engleză: *The Suicide of Europe. Memoires of Prince Sturza*, Former foreign Minister of Romania (Boston (1968).

Spirit lucid, obiectiv, îşi exprimă convingerile prin judecăţi de valoare bine motivate, din care transpare dragostea pentru neamul său vândut de slugărnicia sau miopia diplomaţiei aservită.

Membru al Mişcării Legionare.

Zoe STURZA (m.1973)

Descinde dintr-o familie princiară din Moldova. Soţia diplomatului şi Ministrului de Externe al României, Mihail Sturza şi mama legionarului Ilie Vlad Sturza.

Doamna Sturza face parte din galeria acelor Doamne şi Domniţe din trecutul nostru, care au lăsat un nume în istoria zbuciumată a României. A fost o bravă româncă, energică şi combativă. A adus servicii neamului prin prezenţa eficace în lumea politică şi diplomatică pe care o frecventa.

Când a găsit drumul Legiunii, Căpitanul a solicitat-o să primească a face parte din Comitetul *Asociaţiei Prietenii Legionarilor*, unde a desfăşurat o activitate plină de zel, făcând ca Legiunea să pătrundă într-o lume inaccesibilă crezului legionar.

Doamna Sturza a avut parte de calvarul tuturor familiilor

legionare. Sub Antonescu întreaga familie a fost încarcerată.

După 23 August 1944 a rămas în ţară, reuşind să supravieţuiască până în 1950, când a putut să se refugieze în Occident.

Ultimii ani ai vieţii i-a petrecut în Spania şi Statele Unite, unde a ajutat pe soţul ei la publicarea cunoscutelor lui cărţi, în limba engleză.

A fost o pasionată a Adevărului, a Credinţei şi a Patriotismului.

Corneliu ŞUMULEANU (1869 – 1937)

Profesor universitar

S-a născut la Iaşi. A urmat cursurile *liceului Naţional* din Iaşi; bacalaureat în 1888. Licenţiat în ştiinţe fizico-chimice (1894). Profesor de fizică şi chimice la liceul Naţional (1896 – 1907). *Doctor în Chimie* în 1901, la Berlin. Asistent la catedra de Chimie minerală a Universităţii din Iaşi. Profesor agregat de Chimie medicală şi biologică la Iaşi (1907). Profesor titular în 1913 director al Institutului de Chimie din Iaşi.

Vice-preşedinte al Senatului României în 1920, apoi deputat în parlament în anii 1926-1927. Membru în Consiliul Sanitar superior (1920 – 1930).

Din opera lui scrisă menţionăm: *Studii chimice şi bacteriologice* (1896), *Über O-Nitrovanillin* (Berlin 1899), *Synthèse des Isomethylmorphils* (1901), *Studii asupra vinurilor din viţele americane* (1911), *Studii asupra vinurilor din România* (1911), *Despre acidul salicilic* (1912), *Atentatul jidănesc împotriva profesorului A.C. Cuza* (1925), *Mişelia unor prieteni* (1927).

Profesorul Corneliu Şumuleanu a îndeplinit o misiune nobilă pe ogorul medicinei, în ciuda condamnabilei mafii care a acţionat pentru a nu i se reedita lucrările creatoare, elaborate. La Medicina ieşeană, tradiţia naţionalistă a fost cultivată şi de alte somităţi, precum Al. Ventonic, Spiridon, Poleacu, Moruzi, Buţureanu, nume care, de asemenea, trebuie recuperate pentru istoria ştiinţei româneşti.

Ca militant naţionalist s-a alăturat luptei anticomuniste şi împotriva ideilor antiromâneşti ale unor intelectuali ieşeni. A fost un îndrumător al generaţiei tinere ante şi interbelice împreună cu A.C. Cuza, N. Iorga, N.C. Paulescu sau I. Găvănescul, ca exponent al

mişcării antiiudaice. A participat în primele rânduri la luptele studenţeşti din deceniul al treilea şi a făcut parte din Senatul Legionar. Din noiembrie 1936 a avut funcţia de Preşedinte al *Asociaţiei Prietenii Legionarilor*, în conducerea căreia se numărau şi alte personalităţi remarcabile din capul ştiinţelor româneşti, ca Profesorul dr. Eugen Chirgoană, dr. Ing. Eugen Ionică, Gr. T. Coandă.

Şerban TASSIAN (n. 1909)
Bariton la Opera Română

S-a născut în Bucureşti, într-o familie de muzicieni.

După liceul urmat în Bucureşti, se înscrie la *Conservator*, unde studiază în clasele profesorilor Folescu şi Vrăbiescu. Concomitent, urmează şi cursurile *Facultăţii de Drept*.

Debutează în 1931 în *Traviata*, după care este angajat al Operei Române. Cântă în aproape toate operele celebre. Creează roluri remarcabile în operele: *Bijuteriile Madonei*, *Don Juan*, *Nunta lui Figaro*.

Cântă şi la operele din *Zagreb*, *Belgrad*, *Varşovia*, *Katowice*, *Lwow*.

Este premiat la *Congresul internaţional din Viena*.

A făcut parte din organizaţia „Răzleţi", din cadrul Mişcării Legionare.

Constantin TĂNASE (1880 – 1945)
Actor comic de mare popularitate.

S-a născut la Vaslui.

Învăţător timp de trei ani în comuna Curseşti din judeţul Vaslui. A urmat cursurile *Conservatorului* din Bucureşti (clasa Constantin Nottara). A fost nevoit să se reangajeze în armată. A fost de asemenea pompier, şi figurant la Teatrul Naţional.

Joacă apoi cu Petre Liciu în *Doctorul Damelor* şi în *Regulus Cadoveanu*. În 1913 joacă în revistele *Războiul la şantan*, *Cacialma* ş.a.

Autor de cuplete, comic de mare originalitate şi popularitate, în 1919 înfinţează *teatrul Cărăbuş*, unde a obţinut succese răsunătoare (*Tănase are cuvântul*, *Într-un ceas bun*, *De lemn Tănase*).

Strălucit reprezentant al genului revuistic în România, a montat peste 60 de reviste. A jucat comedii în Turcia, în Egipt, la Paris, unde turnează filmul *Le Rêve de Tănase* şi *Chaure de Tănase*.

A fondat trei şcoli şi a construit o biserică. Preşedinte al Societăţii artiştilor *Scena*.

Simpatizant al Mişcării Legionare, a fost în relaţii prieteneşti cu consăteanul său, comandantul legionar Gheorghe Istrate, conducătorul *Frăţiilor de Cruce* pe ţară. Acesta va organiza o întâlnire la teatrul *Cărăbuş*, cu care ocazie îi va înmâna un volum original cu iscălitura a mii de studenţi, în semn de preţuire a artei sale şi a patriotismului său.

Cei doi fii ai lui, au fost membrii ai Mişcării Legionare.

A fost arestat şi anchetat în 1945 de Siguranţă, în urma faimosului cuplet *De la Nistru pân'la Don* şi a lansării cupletului *Tic-Tac*, evenimente care i-au grăbit sfârşitul.

Victimă postumă a unui infam scenariu de film *Actorul şi sălbaticii*, care răstălmăcea penibil adevărul asupra sentimentelor lui faţă de Mişcarea Legionară şi a preţuirii şi dragostei pe care tineretul i-a arătat-o.

Alexandru Cristian TELL (m. 1939)
Avocat

Descinde dintr-o familie cu nume istoric, care a dat ţării miniştri şi oameni politici renumiţi.

Publicist, scriitor. Publică, împreună cu Mihail Polihreoniade, *Istoria lui Carol I*.

Comandant legionar. A făcut parte din *grupul Axa*. Pentru exegeţii străini ai Mişcării Legionare este considerat a fi *strălucitul avocat Tell*.

Asasinat la Râmnicu Sărat la 22/23 septembrie 1939, împreună cu statul major al Mişcării Legionare, din ordinul regelui, ucigaş Carol al II-lea.

VASILE ŢEPORDEI (n. 1908)

Preot.

S-a născut în comuna Cârpeşti din judeţul Cahul (Basarabia).

Studiază la *Seminarul Teologic* (1921 – 1929), la *Facultatea de Teologie* din Chişinău (1929 – 1933) şi Seminarul Pedagogic Universitar din Iaşi (1937).

Predă, ca profesor de Religie, la diferite licee din Chişinău (1935 – 1940 şi 1941 – 1944) şi din Bucureşti (1940 – 1941) şi (1944 – 1948).

Este preot din 1939 şi iconom stavrofor (1947).

Arestat în 1948, este judecat de un tribunal sovietic, la Constanţa şi condamnat la 25 de ani muncă silnică. Execută 8 ani în lagărele siberiene, ultimul fiind *Vorcuta, dincolo de Cercul Polar.* Eliberat în 1956, este reintegrat în preoţie şi devine slujitor al bisericii Mărcuţa din Bucureşti.

Colaborează la ziare şi reviste din Chişinău (*Luminătorul, Misionarul, Studentul, Raza*) şi din Bucureşti (*Zorile, Viaţa Basarabiei, Gazeta Basarabiei, Calendarul*).

A publicat lucrările: *Preotul poet Alexei Mateevici* – 1937 şi *Amintiri din lagăr* – 1992. *Au murit cu dorul de Basarabia* 1997.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Radu ŢIŢEICA (1905 – 1987)

Doctor în matematici, profesor universitar.

S-a născut la Bucureşti. Era cel mai mare dintre cei trei copii ai ilustrului matematician Gheorghe Ţiţeica. Tatăl le-a sădit fiilor săi, încă de la vârta cea mai fragedă, cultul muncii neobosite şi imperativul punerii energiilor personale în slujba propăşirii neamului. Radu, ca şi fraţii săi Gabriela şi Şerban, îşi vor clădi cu toţii valoroase cariere ştiinţifice, pe măsura prestigiului părintelui lor.

La rându-i mama, de origine franco-elveţiană, dintr-o familie ce conducea, încă din secolul XIX, un gimnaziu particular bucureştean, se identificase perfect cu aspiraţiile şi idealurile româneşti.

În acest gimnaziu, Radu Ţiţeica îşi petrece primii ani de şcoală. Urmează apoi liceul la *Spiru Haret*, după care se înscrie la *Facultatea de Ştiinţe* a Universităţii din Bucureşti, luându-şi, la 20 de ani, licenţa în Matematici şi în Ştiinţe Fizico-chimice. După alţi trei ani de studiu la Şcoala Politehnică, ce-i aduc diploma de inginer, pleacă la Paris, unde, în paralel cu frecventarea cursurilor renumitei *École Normale Supérieure*, îşi elaborează teza de *doctorat la Sorbona*, sub conducerea celebrului fizician Jean Perrin, laureat al premiului Nobel.

Proaspăt doctor în ştiinţe, Radu Ţiţeica se întoarce în ţară şi îşi începe activitatea didactică la Universitatea din Bucureşti într-un colectiv dominat de personalitatea ştinţifică şi patriotismul luminos al profesorului George Manu, din care făceau parte şi alţi tineri fizicieni valoroşi ca Aurel Ionescu şi Gheorghe Cristescu. Pe lângă munca la catedră şi în laborator, el se dedică marii sale pasiuni pentru alpinism şi turismul montan. Împreună cu fratele său Şerban, realizează numeroase ascensiuni, înscriindu-se ca unul dintre cei mai buni cunoscători ai Bucegilor.

Dragostea de natura patriei constituie liantul care îl apropie de generaţia entuziastă care în anii premergători celui de al doilea război mondial, îşi propunea regenerarea naţională prin întoarcerea la valorile perene ale românismului. În acest cadru de idei, acţiunea practică şi exemplul personal constituiau elemente de bază. În consecinţă, se implică într-o susţinută muncă organizatorică în cadrul Touring Clubului şi al Clubului Alpin Român. Publică un mare număr de materiale de specialitate (studii, articole, hărţi) şi participă cu propriile braţe la numeroasele acţiuni colective de construcţie şi amenajare a reţelei turistice în curs de închegare.

Din păcate, cursul istoriei a frânt dureros toate aceste aspiraţii. Anii Războiului îl găsesc profesor la Facultatea de Ştiinţe din Timişoara. Odată cu ocuparea ţării de către Armata Roşie şi cu instaurarea regimului comunist, măsurile represive nu-l ocolesc; aflat pe listele de epurări ale guvernului Groza, este arestat şi anchetat sub acuzaţia de a fi făcut parte din Mişcarea Legionară.

În timpul alegerilor din 1946 se află la Cluj, unde se solidarizează cu studenţii săi şi apără, umăr la umăr cu aceştia, clădirea Universităţii de asalturile violente ale bandelor comuniste.

În urma unei astfel de atitudini, este exclus pentru mai mulţi ani din învăţământ.

De fapt, întreaga sa carieră profesională ulterioară va fi marcată de refuzul de a face cel mai mic compromis cu comunismul. Va trebui să predea ani în şir în provincie, fiind obligat să facă navete istovitoare. Nu i se va permite să dea curs nici unei invitaţii la reuniunile internaţionale de fizică. Propus pentru primirea în Academie, admiterea îi va fi blocată, şi după decenii, de dosarul aflat la Securitate.

Din fericire, adâncindu-se în munca sa, aceasta îi oferă satisfacţia de a forma generaţii de valoroşi oameni de ştiinţă. Totodată scrie numeroase lucrări de fizică teoretică şi experimentală şi contribuie decisiv la elaborarea monumentalului *Lexicon Tehnic Român*, primind pentru aceasta o unică distincţie postbelică: *Premiul de Stat al RPR.*

Într-o ţară bulversată de vitregia vremurilor, Radu Ţiţeica şi-a păstrat în natura montană refugiul statornic şi regenerator. Este simbolic în acest sens faptul că una dintre ultimele lucrări pe care şi-a pus semnătura, alături de cea a vechiului său camarad de ascensiune, Niculae Baticu, vechi legionar, a fost o documentată *Istorie a alpinismului românesc.*

Iar sfârşitul, care l-a prins la masa de lucru într-o zi de primăvară a anului 1987, este emblematic pentru o viaţă în care s-au înmănunchiat o carieră didactică rodnică, o operă ştiinţifică solidă şi o verticalitate de caracter exemplară.

Niculae TOTU (1901 – 1939)
Avocat, scriitor.

S-a născut în comuna Erbiceni din judeţul Iaşi, într-o familie modestă, tatăl fiind un simplu dar onest mecanic.

Studii şi licenţă în *Drept la Universitatea din Iaşi.* Profesează avocatura la Iaşi. A făcut parte din Frăţiile de Cruce încă din liceu.

Când evreul Falik din Cernăuţi molestează sălbatic profesorii români din comisia de bacalaureat, se revoltă şi şi dă o replică pe măsură. Este judecat la Câmpulung şi achitat.

Aderă la Garda de Fier, iar în anul 1934 este judecat şi achitat

în procesul I.G. Duca, împreună cu fruntaşii Mişcării Legionare.

Ia parte la toate bătăliile Mişcării. Este un exemplu de extremă fidelitate pentru Legiunea *Arhanghelului Mihail* şi Căpitanul ei, Corneliu Codreanu. A fost numit comandant legionar.

Participă în anii 1936 – 1937 la *Războiul din Spania*, pentru victoria forţelor naţionaliste şi creştine, în echipa de 7 legionari condusă de Ion Moţa.

La alegerile din decembrie 1937 este ales deputat printre cei 66 de parlamentari ai partidului *Totul pentru Ţară.*

Scrie nuvele şi publicistică în periodicele *Vremea* şi *Cuvântul.* Este autorul romanului istoric *Căpitanul Andrei*, în care evocă lupta eroică în Războiul de apărare a Neamului şi Credinţei.

A fost asasinat în închisoarea de la Râmnicu Sărat în noaptea de 21/22 septembrie 1939, din ordinul regelui-ucigaş, Carol al II-lea.

Mormântul său, cu grilaj de fier şi monument cu bust de bronz, ridicat prin strădania şi jertfa talentatei sale soţii, VERA TOTU, a fost distrus barbar, iar locul arat, din ordinul potentaţilor locali, neocomunişti, sub regimul Ion Iliescu.

Lucia TRANDAFIR (1914-1981)
Medic, profesor universitar

S-a născut în Bucureşti. Sora decemvirului Ion Trandafir, omorît prin ştangulare în 1938.

Studii la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti. Specializări la *Universităţile de profil* din Germania şi din Statele Unite.

În anul 1936 preia conducerea Corpului Legionarilor de la Nicoleta Nicolescu. În cadrul acestui Corp, denumit *Cetăţui*, organizează tabere de muncă, excursii (în special în mediul alpin), în care se face educaţia muncii, a voinţei, a camaraderiei.

În lagărul de la Sadaclia, din sudul Basarabiei, în perioada 1938-1940, a consolidat Corpul Legionarelor în spiritul doctrinei legionare, realizând o unitate de bază în cadrul Mişcării Legionare, la nivelul *Corpului Studenţesc Legionar.*

După evenimentele din ianuarie 1941, a fost constrânsă să părăsească ţara luând drumul exilului: Germania, Italia, America. În Statele Unite a desfăşurat o bogată activitate profesională în domeniul *Pediatriei şi Dermatologiei*, precum şi ca profesor

universitar.

S-a stins din viaţă la 3 iulie 1981 şi a fost înmormântată la *Vatra*, cimitirul românesc din Statele Unite, înfiinţat de episcopul Valerian Trifa.

Viorel [Valerian] TRIFA (1914 – 1987)

Episcop ortodox, Doctor în Teologie

S-a născut în comuna Câmpeni din Ţara Moţilor, din aceeaşi familie cu preotul Iosif Trifa, întemeietorul şi sufletul organizaţiei religioase *Oastea Domnului*.

După patru clase la gimnaziul *Horia* din Câmpeni, urmează cursurile liceului *Gheorghe Lazăr* din Sibiu (1928 – 1931). Are pasiune pentru literatură şi este cel mai evoluat din clasă la limba română şi psihologie. Excelează prin lucrările prezentate la Societatea literară a elevilor.

Studiile universitare le face la *Facultatea de Teologie din Chişinău*, capitala Basarabiei reunificate. În anul 1935 este ales preşedintele Centrului Studenţesc Chişinău. Este licenţiat şi îşi ia doctoratul în teologie.

În aprilie 1936, participă la ultimul mare congres studenţesc al Uniunii Naţionale a-Studenţilor Creştini Români (UNSCR). După congres, urmează cursurile *Facultăţii de Litere şi Filosofie* din Bucureşti.

Studios, inteligent şi cult, era dotat cu un deosebit talent oratoric. Vorbea cu multă însufleţire, într-o formă literară impecabilă. S-a numărat printre acei studenţi dotaţi cu talent oratoric, printre care excela şi Traian Cotigă, Gheorghe Furdui şi Emil Bulbuc. Preşedintele UNSCR era Gheorghe Furdui.

La Congres au participat ca invitaţi de onoare geograful Simion Mehedinţi, istoricul C. C. Giurescu, economistul Mihai Manoilescu şi alte oficialităţi, precum şi Virgil Rădulescu, Traian Cotigă, Şerban Milcovescu, Paul Craja şi şefii centrelor studenţeşti existente atunci în România.

La congres, Viorel Trifa, în cuvântul său, a prezentat tabloul real, trist şi îngrijorător al Basarabiei, copleşită de străinii acaparatori ai vieţii economice, sub ochii corupţi ai politicienilor.

La împlinirea vârstei de 80 de ani ai profesorului A. C. Cuza, într-un cadru festiv, cu participarea membrilor Academiei Române şi a numeroase ilustre personalităţi ale culturii române, Viorel Trifa, ca proaspăt absolvent al Facultăţii de Teologie Chişinău, l-a reprezentat pe Corneliu Codreanu şi a prezentat un omagiu de cinstire şi recunoştinţă patriarhului naţionalismului românesc, din partea tineretului român legionar.

În anul 1937, Trifa este Preşedintele Congresului Studenţesc Bucureşti.

După alegerile parlamentare din decembrie 1937, când Mişcarea Legionară obţine 66 de locuri în parlament, se declanşează dictatura regală.

În noaptea de 17/18 aprilie 1938, se efectuează mari arestări printre legionari şi internarea acestora la mănăstirea Tismana şi apoi în lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui.

În timpul acestei sălbatice prigoane, Viorel Trifa se refugiază în Germania, unde se înscrie la Universitatea din Berlin, audiind cursuri de filosofie, economie politică şi alte discipline, susţinând chiar o teză de doctorat.

În septembrie 1940, după alungarea din ţară a regelui Carol al II-lea, la şedinţa solemnă a UNSCR, preia preşedenţia Uniunii, în locul Dr. Şerban Milcoveanu, al cărui mandat expirase. Reorganizează viaţa studenţească preluând Casa Studenţească din Calea Plevnei.

În 1940 preia şi conducerea vechiului ziar popular „Libertatea" al părintelui Ion Moţa din Orăştie. Este un gest generos de caritate creştină, în scopul de a aşigura o existenţă materială modestă familiei eroului şi martirului creştin căzut în Spania.

Activitatea gazetărească a lui Viorel Trifa durează până la nefastele evenimente din 21 - 23 ianuarie 1941, când lovitura de stat a lui Antonescu aruncă în ilegalitate Mişcarea Legionară, iar Viorel Trifa ia din nou calea exilului, refugiindu-se mai întâi în Italia, unde i se oferă un post de profesor universitar. La solicitarea unui grup de români din America, se stabileşte în Statele Unite, unde devine conducătorul legitim al Bisericii Ortodoxe Române din S.U.A. Înfiinţează Episcopia Română, căreia îi construieşte un sediu magnific lângă Detroit. Organizează o mănăstire de maici,

unde se călugăreşte şi principesa Ileana, sub numele de maica Alexandra. În America, dobândind o mare recunoaştere, preşedintele Richard Nixon îl invită, în 1960, *să binecuvânteze deschiderea lucrărilor Congresului American*.

Coaliţia diabolică a forţelor oculte, malefice, din ţară şi străinătate îşi atinge scopul, influenţând guvernul american să comită marea greşeală de a se face părtaşe la o acţiune monstruoasă, soldată până la urmă cu expulzarea marelui ierarh al Bisericii Ortodoxe Române din America (1983).

Sfârşeşte în refugiul său din Potugalia, ţară latină soră, care i-a oferit adăpost.

Cu Viorel Trifa se încheie în 1941, existenţa glorioasă a UNSCR. El a fost ultimul Preşedinte al acestei societăţi studenţeşti, a cărei luptă plină de entuziasm, de abnegaţie şi de uriaşă jertfă a fost închinată, în exclusivitate, apărării şi conservării valorilor eterne ale idealului naţional şi moral creştin.

Din lucrările elaborate de episcopul Viorel Trifa: Călăuza *creştinului ortodox* - Jackson 1940; *Solia: Istoria vieţii unei gazete româneşti* – Grass Lake – 1961; *România: the land, the history, the people* – Roma, 1963; *Marginal notes on a court case* – Lisabona, 1985.

Petre ŢUŢEA (1901 – 1991)

Un Socrate al credinţei în Dumnezeu şi Neam

S-a născut în satul Boteni – Muscel, dintr-o familie de preoţi ortodocşi. La 9 ani rămâne orfan de tată şi ajunge copil de trupă într-o unitate militară din Câmpulung. Inteligenţa sa ieşită din comun face să fie trimis la şcoală. După cursul inferior la liceul *Neagoe Basarab* din localitate, urmează cursul superior la liceul *Gheorghe Bariţ* din Cluj. Un consilier militar decide ca tânărul Ţuţea să urmeze *Facultatea de Drept* din Cluj. Remarcându-se în cercul intelectualilor ardeleni, Al. Vaida – Voievod îl trimite să studieze formele de de guvernământ la *Universitatea Humboldt* din Berlin. Este doctor în Economie politică şi Drept.

Întors în ţară, poate sub influenţa lui Nae Ionescu, de care îl leagă o mare prietenie, este preocupat de politică. Se apropie de unele cercuri de stânga, însă se dumireşte repede şi se situează ferm pe poziţii politice de dreapta pe care nu le mai abandonează până la adânci bătrâneţe.

Coleg de generaţie şi prieten cu străluciţi elevi ai lui Nae Ionescu (Vulcănescu, Eliade, Cioran ş.a.), care fascinaţi şi ei de elocinţa lui, îl consideră *un vârf al generaţiei sale*.

A cunoscut pe Corneliu Codreanu şi mişcarea creată de el.

Gândurile sale îndrăzneţe şi incisive, profunde şi fără replică, rămân ca nişte dăltuiri în marmură: *Suveran faţă de natură, supus Divinităţii, nemuritor şi liber prin depăşirea extraordinară a condiţiei sale – acesta este omul creştin. Şi Românul s-a născut creştin !*

În 14 ani de detenţie sub comunişti, si-a uluit camarazii de suferinţă, prin vasta sa erudiţie şi deosebita lui elocinţă.

Apologet creştin şi legionar.

A rezistat tuturor tentativelor de „reeducare" de la Aiud, când, cu obişnuita forţă a verbului său a spus: „...*Legionarul a fost un cavaler fără reproş, rătăcind prin jungla vremii lui*"... Iar în „reeducarea" de tip Piteşti, instituită la Ocnele – Mari, când el însuşi devenise o umbră care îşi aştepta moartea, a spus, spre uluirea tuturor: „*Sunt nemuritor, fiindcă Mişcarea Legionară este nemuritoare*". O altă afirmaţie elocventă: „*Toate marile personalităţi au aderat la extrema dreaptă fiind că nu există decât poziţia*

radicală faţă de influenţa nefastă a bolşevismului rusesc" . Şi: *„Ori sunteţi legionari, ori fascişti. Că Mussolini era ateu, Hitler era cu miturile germane, iar legionarii creştini. Singura mişcare de dreapta teologal fondată".*

Integrat ortodoxiei are două repere de neclintit: *Dumnezeu şi Neamul său şi două modele după care se ghidează: Eminescu şi Şcoala Ardeleană.*

Încrezător în opera educativă a Mişcării Legionare, visează o Românie modernă şi puternică. A afirmat cu convingere deplină: - *„Mişcarea Legionară a fost mişcarea de revigorare creştină şi naţională din acest veac, în România".*

Manuscrise importante, documente de o valoare inestimabilă, se află încă în arhivele securităţii, dacă nu au fost deja distruse, ca să-i mai aplice o lovitură de graţie postumă, după ce l-au hărţuit şi chinuit toată viaţa.

În ultimul timp a lucrat la o Antropologie, concepută în şase părţi:

1. Cartea întrebărilor
2. Sistemele
3. Stilurile
4. Matematica
5. Fizica, ştiinţa ştiinţelor naturii
6. Dogmele

Omul de excepţie, uriaşul din Muscel, s-a stins apoteotic la 3 decembrie 1991.

I s-au editat postum lucrarea *Între Dumnezeu şi Neamul meu* (1992).

George USCĂTESCU (1919 – 1995)

Profesor universitar, Doctor în filosofie

S-a născut în comuna Curtana – Gorj. Studiază *Filosofia şi Dreptul la Bucureşti* şi obţine cu succes două doctorate: unul în Filosofie şi Litere (1941) şi al doilea în Drept (1943). În 1940 se numără printre colaboratorii ziarului *Cuvântul.*

După plecarea din ţară se înscrie la Universitatea din Roma, iar din 1955 se stabileşte în Spania, unde devine titularul *catedrei de Teoria Culturii şi Estetică Generală* a Universităţii din Madrid – catedră ce aparţinuse anterior lui Eugenio D'Ors şi lui Ortega Y Gasset. Este *preşedintele Societăţii Ibero-Americane de Filosofie*

din Madrid, *profesor la Universitatea Internaţională „Menedez y Pelago"* din Santander, membru al *Societăţii Mediteraneene de Filosofie*, precum şi membru al *Federaţiei Mondiale a Societăţilor de Filosofie.*

Publică peste 100 de volume şi broşuri (poezie, eseu, filosofie, politică), precum şi numeroase articole în periodice europene, americane şi în cele aparţinând exilului românesc.

Dintre cărţile sale menţionăm câteva (cu titlurile traduse din franceză şi spaniolă): *Problema Europei* (1949), *Revolta elitelor* (1955), *Moartea Europei* (1957), *Constantin Brâncuşi* (1955), *Aventura libertăţii* (1967), *Erasmus* (1970), *Istoria filosofiei* (1978), *Augustin, Nietsche, Kierkegaard* (1983).

Întemeiază revista *Destin*, care grupează nume de prestigiu ale exilului românesc ca: Mircea Eliade, Constantin Brăiloiu, Pamfil Şeicaru, Grigore Gafencu.

Este laureat al Premiului Universităţii Europene (1964) şi al Premiului Naţional de Literatură al Spaniei (1970).

A fost membru al Mişcării Legionare încă din anii studenţiei. Şi-a arătat încrederea nelimitată în viitorul naţiunii şi al culturii române.

Ştefan VASILIU (1908 – 1989)

Inginer

S-a născut la Iaşi.

Absolvent al *liceului Internat* din Iaşi, diplomat al *Şcolii Politehnice din Bucureşti* (şef de promoţie 1930).

Intră în Mişcarea Legionară în 1934 – 1935, lucrând la Uzinele *Malaxa* – Bucureşti, unde devine consilier tehnic şi secretar personal al ing. N. Malaxa.

În septembrie 1940 Consiliul de administraţie îl desemnează în funcţia de *Director General al Uzinelor Malaxa* la vârsta de 32 ani.

Inginer de excepţie, cu o vastă cultură tehnică şi deosebite calităţi organizatorice, va fi tot timpul vieţii un exemplu de profesionalism, dublat de un caracter ferm, deschis şi cinstit.

În peste 40 ani de prigoană comunistă va fi în permanenţă

urmărit, persecutat şi marginalizat, fără să-şi piardă însă verticalitatea exemplară şi probitatea.

Alexandru VERGATTI (1911 – 1996)

Doctor în Drept

S-a încadrat în Mişcarea Legionară din anul 1933. Avocat. În timpul guvernării din 1940 este şeful *Contenciosului legionar* şi *subsecretar de stat la Ministerul Justiţiei*. Coordonează şi Consiliul Naţional de Românizare.

În octombrie 1944 este arestat şi face detenţie politică.

În 1970, la intervenţiile episcopului Valerian Trifa, reuşeşte să se stabilească în Statele Unite, unde a decedat.

ION VEŢELEANU

Inginer

S-a născut într-o comună din Oltenia. Urmează cursurile liceale la Craiova, iar studiile superioare la Politehnica din Bucureşti. Ca inginer diplomat funcţionează în cadrele tehnice ale Căilor Ferate.

Este membru al Mişcării Legionare din 1930. După 23 august 1944, face parte din grupul de personalităţi legionare condus de avocatul Horaţiu Comaniciu, care stabileşte o strânsă colaborare cu Partidul Naţional Ţărănesc, condus de Iuliu Maniu în vederea creerii unui amplu front de luptă anti-comunistă.

Din acest grup mai fac parte, ca elemente proeminente, *Sterie Duliu*, fost secretar general la Ministerul Economiei Naţionale, *ing. Ion Chica, ing. Ştefan Predescu, prof. univ. Radu Meitani, prof. univ. Ernest Bernea, av. Iosif Costea* ş.a.

Ion Veţeleanu este o figură proeminentă a grupului prin sobrietate şi logică de fier. Impune prin clarviziune şi profunzimea gândirii. Om de concepţie dar şi de acţiune, este principalul motor al acţiunilor întreprinse de muncitorimea română în cadrul Partidului Naţional Ţărănesc, pentru apărarea valorilor naţionale, morale şi creştine în uzinele asaltate de bandele teroriste ale comuniştilor.

Se ocupă, de la început cu reconstituirea corpului muncitoresc, având strânse legături cu lumea muncitorească din capitală.

Desfăşoară o activitate ideologică şi organizatorică deosebită,

împreună cu inginerul Ion Puiu. A condus cercul de studii al corpului muncitoresc, căutând cele mai adecvate mijloace de propagare a materialelor doctrinare în rândul muncitorilor.

Dârz şi neînfricat, angajat total împotriva ocupanţilor ruşi, a continuat lupta subversivă alături de toţi colaboratorii săi.

În decembrie 1947, este arestat cu un întreg lot de muncitori ţărănişti şi legionari.

În detenţie, la Aiud şi în colonia de muncă forţată de la Periprava, rămâne acelaşi om de adâncă moralitate, mai interiorizat, mai spiritualizat.

După eliberarea din închisoare, ca urmare a regimului sever din detenţie, s-a stins, senin şi resemnat, ca un bun creştin şi bun român.

Cu el dispare un exemplar de elită al generaţiei interbelice române.

Pan M. VIZIRESCU (n. 1903)

Doctor în litere, scriitor.

S-a născut în comuna Brâneţu, judeţul Romanaţi. A urmat *liceul Carol I* din Craiova. *Studii universitare* la Bucureşti. Îşi ia *Doctoratul* în 1932 cu teza *Poezia specificului naţional*.

Debut literar în 1921 la *Universul literar*.

Redactor la *Gândirea*, *Calendarul*, *Sfarmă Piatră* şi *Porunca Vremii*.

Colaborator la Universul literar, *Neamul Românesc*, *Bilete de papagal*, *Facla Românească*, *Revista Fundaţiilor Regale*, *Viaţa literară*, *Orizonturi noi* ş.a.

Face parte din mişcarea naţionalistă a generaţiei de la 1922. Director de cabinet la Ministerul Propagandei (1941), în timpul ministeriatului lui Nichifor Crainic. Face detenţie politică în perioada dictaturii comuniste.

În zilele noastre conduce revista *Gândirea*, care apare periodic în forma în care se prezenta în perioada 1936 – 1944.

A fost un apreciat al lui Corneliu Codreanu şi un simpatizant al idealurilor Mişcării Legionare, atitudine pe care o manifestă cu fervoare şi astăzi, la venerabila lui vârstă.

Radu VULPE (n. 1899)
Universitar

Născut în comuna Albeşti judeţul Ialomiţa.
Profesor universitar de Istorie şi Arheologie la Bucureşti şi Iaşi.
Autor al lucrărilor: *Istoria veche a Dobrogei*, *Aşezări getice în Muntenia*, *Epoca fierului în regiunile tracice ale Balcanilor*.
A fost membru al Mişcării Legionare.

Grigore ZAMFIROIU (1913 – 1997)
Profesor, doctor în sociologie.

S-a născut în comuna Bumbeşti-Piţic din judeţul Gorj.
Studii la *şcoala Normală* şi *Facultăţile de Litere, Filosofie* şi *Teologie* din Bucureşti. Îşi susţine doctoratul în Sociologie. Profesează la o şcoală din Bucureşti. Luptă ca ofiţer de rezervă pe frontul de răsărit pentru eliberarea Basarabiei şi face prizonierat în anii 1943 – 1946. Atitudine excepţională în prizonierat. Refuză cu demnitate întoarcerea în ţară în cadrul diviziei „Tudor Vladimirescu".

După război, este acceptat ca intitutor la o şcoală din Bucureşti. Când, din ordinul puterii comuniste, se scot icoanele din clase, intră în conflict cu inspectoratul şcolar pe această temă. Este arestat şi trimis la Canal. Aici, strânge în jurul lui deţinuţii mai vârstnici (filosoful Ernest Bernea, profesor Vladimir Dumitrescu, preotul călugăr Roman Braga, prof. Nae Zamfirescu, Toma Vasile, preotul Făgeţeanu, preotul Florea) şi mai tinerii (Ghiţă Stănescu, Constantin Iulian, C. Vlădescu, Ion Slăvoiu, I. Florea, P. Cândea), realizând un nucleu de rezistenţă în lagărul Peninsula Valea-Neagră.

În lagăr scrie Imnul deţinuţilor de la Canal, cu melodia compusă de părintele Florea, care va fi ulterior adoptat de Filiala AFDPR-Constanţa ca imn al Filialei.

Se-ntorc din hăul închisorii
Bărbaţii albi, cărunţi feciorii,
Năvala vieţii sfinte vine

Din temniţi, lagăre şi mine.
Un crez de fier tună-n istorie
Şi bezne pier lumini se-nglorie.

La Peninsula, se redactează revista-manifest *Hrisov de Bună-Vestire*, la care scrie şi Grigore Zamfiroiu.

În 1958 este arestat din nou, împreună cu soţia, fiica şi un băiat pentru difuzare de poezii din închisori. Rămâne acasă, singur, copilul cel mic, Gabriel. Este condamnat la moarte, împreună cu Radu Gyr. După un an i se comută pedeapsa şi este dus la Aiud.

În 1964 are loc eliberarea. Nu-şi mai poate relua vechea profesie. Lucrează ca pietrar. Soţia se stinge; fiica şi băiatul, cu calificări universitare, reuşesc să plece din ţară.

Rămas singur, se călugăreşte cu numele de părintele Andrei.

„Singura armă care ne-a mai rămas este rugăciunea".

Profesorul Zamfiroiu rămâne, în conştinţa celor ce l-au cunoscut, un model de dăruire românească şi trăire creştină.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Ştefan ZĂVOIANU (1882 – 1941)
Colonel

Cavaler al ordinului *Mihai Viteazul*, pentru merite de arme ca participant la Războiul Reîntregirii din 1916 – 1918.

Senator legionar. În timpul prigoanei dezlănţuită după asasinarea lui I.G. Duca, a adăpostit pe Căpitan înainte de judecarea procesului Gărzii de Fier, din aprilie 1934.

În septembrie 1940 este prefect al Poliţiei Capitalei. După lovitura de stat a lui Ion Antonescu, din ianuarie 1941, este arestat, condamnat la moarte, la insistenţa lui Antonescu şi executat la Jilava, în iunie 1941. Un purtător al ordinului *Mihai Viteazul* împuşcat de un *coleg* (Ion Antonescu)!

A fost ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* la alegerile din 20 decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea.

Ion ZEANA (n. 1912)
Medic, poet, publicist, pictor.

S-a născut în comuna aromânească Doleani din Macedonia. Absolvă gimnaziul român din Salonic. Pentru continuarea studiilor, în 1938 vine în ţară şi urmează cursurile Facultăţii de Medicină din Bucureşti. Din 1945 este medic primar ftiziolog la diverse sanatorii de TBC din ţară.

În Mişcarea Legionară se încadrează în anul 1934. Participă la Congresul studenţesc din 1936, de la Târgu Mureş, după care este întemniţat, pentru 6 luni, la penitenciarul din Cluj.

În decembrie 1938 este internat în lagărul de la Miercurea Ciuc. Este unul dintre supravieţuitorii masacrului din noap-tea de 21/22 septembrie 1939, ordonat de regele Carol al II-lea.

La 14 mai 1948 este arestat la Constanţa, unde funcţiona ca medic primar şi este condamnat la 10 ani temniţă grea, după care a mai primit o pedeapsă administrativă de 60 luni în colonie de muncă forţată, la Periprava.

După eliberarea din 1963 este retrogradat şi funcţionează ca simplu medic stagiar. Abia după 6 ani este reintegrat în drepturile de medic primar obţinute prin concurs în 1945.

A ieşit din închisoare cu opt volume de versuri compuse mental, din care a editat un volum în anul 1995.

În anul 1977 este premiat la concursul de amatori pentru pictură în ulei.

INDEX DE NUME

(Partea I)

A

M

N

R

S

T

U

V

V

Z

PARTEA a II-a

Alți intelectuali – membri și simpatizanți- ai Mișcării Legionare

Prezentăm în paginile care urmează scurte referiri la biografia unor intelectuali – membri și simpatizanți de seamă ai Mișcării Legionare – la care datele semnificative privind viața și opera lor deocamdată sunt relativ sumare.

Dinu ADAMEŞTEANU (n. 1913)

Născut în comuna Toporu – jud. Giurgiu, ca fiu de preot. Urmează cursurile secundare în Bucureşti, la *Colegiul Sfântul Sava*, iar studiile universitare (1933-1938) la *Facultatea de Litere* din Bucureşti. Licenţa în 1938.

Ca adolescent, îl are ca mentor pe profesorul Victor Papacostea. Acest lucru îi dezvoltă pasiunea pşentru istorie şi arheologie. Participă astfel la săpăturile de la Histria, conduse de istoricul Scarlat Lambrino.

Dragostea pentru vestigiile arheologice îi deschide o perspectivă asupra istoriei, apropiindu-l de crezul Mişcării Legionare. Acest ataşament îl manifestă constant după anul 1935, când e trimis cu bursă la Şcoala Română de la Roma, unde îşi susţine şi teza de licenţă.

În 1942-1946 este bibliotecar al Şcolii Române din Roma, iar în 1951 ia parte la săpăturile arheologice din Sicilia.

Este membru a mai multe institute de cultură din Italia, Franţa şi Anglia, unde ţine conferinţe, lecţii şi comunicări.

Dinu Adameşteanu rămâne ca o figură de prestigiu a luptei pentru o spiritualitate românească fundamentată pe istorie şi arheologie.

Horia AGARICI

Celebru pilot, cu fapte de legendă din al doilea război mondial. Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru ALEXIANU (1914 – 1974)

Născut în Bucureşti. Studii secundare la Liceul *Cantemir Vodă*. Studii superioare la Facultatea de *Litere şi Filosofie* din Bucureşti. Licenţiat în 1935 cu o teză despre Frederic Nietsche.

Lucrează sub conducerea lui Dan Bota la redactarea

Enciclopediei Române. Colaborează la revistele: Iconar (1937), Buna Vestire (1937-1941), Gândirea – Versuri (1942). Ulterior publică la Viaţa Economică, Călăuza bibliotecarului, Revista Muzeelor, Glasul Bisericii. În 1971, în Editura Meridiane, scrie: *Mode şi veşminte din trecut*, iar în 1974, *Acest ev mediu românesc* (scrieri despre litografia şi arta românească).

Cu aceste scrieri Alexandru Alexianu deschide o fereastră spre trecutul nostru istoric cu dragoste pentru întâmplările şi vremurile de odinioară.

A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Silviu ALUPEI (n. 1954)

Născut în jud. Bacău cu origine ţărănească. Studiază la Politehnica din Iaşi şi devine inginer.

Participă la revolta din 1985 de la Iaşi. După 1989 lucrează la Revista *Puncte Cardinale*.

A fondat *Gruparea Universitară 1922*.

Simpatizant legionar.

Haralambie ANGELESCU (n. 1898)

Născut în comuna Spătaru – jud. Teleorman. Medic. Profesor la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti.

Membru al Mişcării Legionare.

Ervin ANTONESCU

Profesor la *Facultatea de Drept* în perioada interbelică. Fiul lui Eftimie Antonescu, professor universitar. Fost deţinut politic.

Simpatizant la Mişcării Legionare.

Dumitru [Mitu] BANEA (n. 1911)

Născut în comuna Vurpăr de lângă Sibiu. Frate cu Ion Banea.

A participat la mai toate evenimentele Mişcării Legionare. Talent de povestitor. A scris cartea *Acuzat, martor şi apărător în procesul vieţii mele*.

Dinu BĂDESCU

Tenor la Opera Română din Bucureşti.

Membru al Mişcării Legionare.

George BĂLAŞU

Membru al *Frăţiei de Cruce* a unui liceu din Cadrilaterul cedat. Se refugiază în Bucureşti, unde continuă activitatea la *Frăţia de Cruce* a Liceului *Casa Corpului Didactic*.

După evenimentele din 1941, se expatriază şi după mai mulţi ani se stabileşte în Canada la Hamilton – Ontario. Aici editează cea mai răspândită revistă de afirmare românească *Cuvântul Românesc*, reunind prestigioase colaborări din ţară şi din exil.

Maria BEIU PALADE

Profesoară, autoare de manuale didactice de matematică. Scriitoare de talent. A făcut parte din Comitetul de iniţiativă pentru constituirea asociaţiei *Prietenii legionarilor*, la 8 noiembrie 1936.

Augustin BIDIAN (m. 1977)

Avocat, Doctor în Drept, prieten cu Ion Moţa. Fost ministru în iunie 1940. Detenţie îndelungată. Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru BIDIAN

Jurist, fiul lui Augustin Bidian. Stabilit în Occident. Membru al Mişcării Legionare.

Iancu BIDIAN

Fiul lui Augustin Bidian. Doctor în Drept şi Teologie. Stabilit în Occident. Membru al Mişcării Legionare.

Mircea BIJU (1913-1988)

Născut la Turnu Măgurele. Premiant de onoare al Liceului *Radu Greceanu* din Slatina. A urmat Facultatea de Drept şi a profesat avocatura la Bucureşti. A fost epurat ca legionar, calitate pe care o avea din 1934.

A tradus poezii din literature francofonă (Leopold Sédar Sengor). A elaborat *Mic dicţionar al spiritului uman* cu peste zece mii de citate (1983).

Ion BOANTĂ (m. 1986)

Avocat din Braşov. Strălucit pledant, apărător al deţinuţilor anticomunişti. Redactor şef la gazeta *Libertatea* de la Orăştie. Personalitate dinamică. Detenţie îndelungată. Încadrat în Mişcarea Legionară încă din timpul studenţiei.

Alexandru BORCEA (1909-1996)

Originar din Ardeal, stabilit la Constanţa. Avocat. A funcţionat în Oficiul Juridic al Mişcării Legionare în 1940, ca director de cabinet al lui Alexandru Constant.

Dumitru BORDEIANU

Originar din Moldova. În 1948 student la medicina din Iaşi, a fost unul din caracterele şi energiile care, trecute prin iadul închisorilor de la Piteşti şi Gherla a rămas ceea ce a fost din totdeauna: un legionar adevărat.

Ajuns în Australia întreţine acolo flacăra credinţei sale. Şi-a reunit cutremurătoarele sale amintiri în *Mărturisiri din mlaştina deznădejdii* , două volume editate în ţară.

Ion BORDEIANU

Profesor la Facultatea de Farmacie. Simpatizant legionar.

Alexandru BOGZA

Profesor de musică la Câmpulung – Bucovina. Frate cu scriitorii Geo Bogza şi Radu Tudoran. A devenit legionar în anul 1934 după o originală întâlnire cu Corneliu Codreanu.

Liviu BRÂNZAŞ (1930-1998)

Născut la Sâniob – Bihor. Arestat de pe băncile şcolii, este anchetat brutal de Securitate. Execută o detenţie de 13 ani (1951-1964), trecând prin închisorile din Oradea, Jilava, minele de la Cavnic, Aiud. După eliberare răspunde chemării la desăvârşire şi se preoţeşte.

Liviu Brânzaş rămâne în amintirea celor care l-a cunoscut ca înzestrat cu un mare tezaur moral, strălucit exemplu de cucernicie şi devotement în slujba Bisericii şi a neamului.

Smaranda BRĂIESCU

Celebră aviatoare în perioada interbelică. Simpatizantă a Mişcării Legionare.

Victor BRĂTULESCU (1899-1975)

Studii la *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Bucureşti. *Doctor în Istorie* la Roma. Director al Muzeului de Artă Religioasă din Bucureşti. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Gheorghe BUTTU (n. 1904)

Născut la Ploieşti. Termină *Medicina în Bucureşti.* Medic neurolog şi endocrinolog. Ginerele profesorului doctor Gheorghe Marinescu. Membru al Mişcării Legionare. Gheorghiu-Dej cere să fie consultat de dr. Gheorghe Buttu afirmând: „Nu am încredere în medicii noştri.

Gheorghe BUZATU

Profesor universitar la Iaşi. A publicat *Radiografia Dreptei.* Simpatizant al Mişcării Legionare.

Gheorghe CAFTANGIOGLU

Avocat. Preocupări literare. Detenţie la Aiud în lot cu Petre Ţuţea. Membru al Mişcării Legionare.

Paul CAMBUREANU

General. Invalid din războiul Reîntregirii. Cavaler al *Ordinului Mihai Viteazul.* Membru al Senatului legionar. Şeful Corpului de Ofiţeri de rezervă din Mişcarea Legionară constituit în 1937.

Matei CANTACUZINO

Arhitect. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Paul CARAVIA

În 1948, student la *Facultatea de Litere şi Filosofie*, a trecut prin infernul închisorii de la Piteşti. Astăzi reputat profesor.

Ştefan CÂRJAN

Economist, celebru fotbalist şi antrenor la echipa *Unirea Tricolor* din Bucureşti. Legionar, ca majoritatea celor ce făceau parte din clubul oborean. Între 1948 – 1962 a făcut detenţie politică. A scris o carte intitulată *În slujba unui rege, fotbalul.*

Ion CENGHER (n.1911)

Doctor în Ştiinţe Economice. Membru al Mişcării Legionare.

Liliana CHIABURU

Arhitectă. A contribuit la difuzarea literaturii legionare. Simpatizantă a Mişcării Legionare.

Ion CHINEZU (1894-1966)

Născut la Cluj, unde îşi termină studiile. Scriitor, critic literar şi publicist. A scris eseuri, critică literară. Animator al revistei Gând românesc. Membru al Mişcării Legionare.

Dan CHIRICEANU

Medic oftalmolog. Membru al Mişcării Legionare.

Ovid COMŞA

Medic. Colaborează la Buletinul de Eugenie Biopolitică de la catedra prof. Iuliu Moldovan din Cluj. Membru al Mişcării

Legionare.

Gheorghe COANDĂ

Originar din Piteşti. Prof. univ. Inventatorul sincronizării tirului de mitralieră cu rotaţia elicei la avioanele de vânătoare. Printre iniţiatorii *Asociaţiei Prietenii Legionarilor.*

Ion I. ZELEA CODREANU

Inginer agronom, frate cu Corneliu Codreanu. Asasinat la 22 septembrie 1938. Urmărit, se refugiază într-o biserică, unde este ucis de poliţişti.

Răzvan CODRESCU

Profesor, scriitor, publicist. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Horaţiu COMANICIU

Avocat, Comandant legionar. A militat pentru alianţa cu Partidul Naţional Ţărănesc. Exil îndelungat. Decedat în Occident.

Ion CONEA (1907-1978)

Originar din comuna Coteană - jud. Olt. Profesor geograf. Asistentulu prof. Simion Mehedinţi. Autorul lucrării *Ţara Loviştei.* Între 1935-1938 activează în cadrul grupării *Rânduiala.*

Gabriel CONSTANTINESCU

Scriitor, publicist, director al revistei *Puncte Cardinale.* Simpatizant legionar.

Marius CONSTANTINESCU (n.1907)

Născut în comuna Vânju Mare – jud. Mehedinţi, nepot al doctorului Victor Gomoiu. A fost preşedinte al Societăţii Studenţilor în Medicină. A scris *Istoricul Societăţii de Medicină* după 1923. Membru al Mişcării Legionare.

Ion COJA

Profesor universitar, scriitor. A scris lucrarea *Legionarii noştri.* Simpatizant al Mişcării Legionare.

Dan CRIVĂŢ (n. 1910)

Originar din Dorohoi. Urmează *Facultatea de Medicină* din Bucureşti. Medic internist. Vicepreşedinte al Societăţii Internilor din spitale. Membru al Mişcării Legionare.

Cella DELAVRANCEA (1887 – 1991)

Fiica lui Barbu Delavrancea, pianistă, profesoară la Conservatorul din Bucureşti. Simpatizantă a Mişcării Legionare în anii 1935 – 1939.

HENRIETTE [RIRI] DELAVRANCEA (1894 – 1987)

Arhitectă. Fiica lui Barbu Delavrancea. Simpatizantă legionară.

Ilariu DOBRIDOR

Scriitor, fiu de ţăran din jud. Dolj, autorul lucrării *Decăderea Dogmelor.* A mai scris: *Pământ şi suflet oltenesc – versuri, Vocile Singurătăţii* - Versuri. Simpatizant legionar.

Ion DOBRE

Profesor, mort pe Frontul de Răsărit în batalioanele de pedepsire instituite de Ion Antonescu.

Constantin Aurel DRAGODAN (n. 1919)

Născut la Alexandria. Studiile liceale la Alexandria şi Turnu Măgurele iar cele universitare la *Facultatea de Drept* din Bucureşti (neterminate).

Condamnat în 1942 pentru activitate politică legionară. În lunga sa detenţie (22 de ani) trece prin închisorile Jilava, Văcăreşti, Alba Iulia, Piteşti, Târgu-Ocna, Caransebeş, Aiud.

Compune o sumedenie de poezii în condiţiile grele ale detenţiei.

Este eliberat în 1964. Îşi ia *licenţa în Filosofie şi Litere* şi funcţionează ca profesor de limbile franceză şi engleză în oraşul Videle. După 1989 coordonează culegerea de poezii *Poeţi după gratii*, concepute de colegii de detenţie.

Iosif DUMITRU (n.1908)

Născut în comuna Berin, judeţul Hunedoara.

Medic. Cadru universitar, *şef de lucrări la Institutul Naţional de Zootehnie*. Membru al Mişcării Legionare.

Fory ETERLE (n.1905)

Reputat actor de teatru şi film. Membru al Mişcării Legionare.

Iordache FĂCĂOARU

Originar din Focşani. Sociolog. Membru al Mişcării Legionare.

Constantin FLORU

Profesor de Filosofie. A făcut parte din Comitetul de Editare a cursurilor profesorului Nae Ionescu. Simpatizant al Mişcării Legionare.

George FONEA

Poet, simpatizant legionar.

Ion FLEŞERIU

Originar din Sibiu.

Avocat. Expatriat în Occident. Exil îndelungat. A publicat o lucrare intitulată *Memorii*.

Membru al Mişcării Legionare.

Lizeta GHEORGHIU

Avocată. A apărat pe Corneliu Codreanu în procesul din 1938. După 23 august 1944, arestată de NKVD, dispare în URSS. Simpatizantă a Mişcării Legionare.

Simion GIURGECA (n.1922)

S-a născut în comuna Bolda din jud. Timiş. Urmează şcoala primară în comuna natală, apoi Şcoala Normală şi *Conservatorul de Muzică* la Timişoara. La 16 ani este arestat pentru activitate legionară. După eliberare este încorporat şi participă la luptele din Ungaria şi Cehoslovacia. În 1948 se înscrie la Facultatea de Litere *şi Filosofie* din Cluj. Este arestat din nou, trimis la Canal la muncă forţată şi eliberat după trei ani de detenţie.

A publicat maxime şi aforisme, reportaje, poezii, studii.

Este unul din fondatorii Partidului PENTRU PATRIE, în 1992.

FLORIAN GOGHI

Doctor în Drept. Membru al Mişcării Legionare.

Ion GOLEA (n. 1922)

Născut în comuna Bachenea, jud. Târnava. Student la Medicina din Iaşi (1942). În 1948, după o luptă cu Securitatea, se refugiază în Iugoslavia. Internat în lagăr în Bulgaria, trece cladestin în Italia şi Austria. Paraşutat în ţară în 1953 este prins prin trădare, condamnat la moarte şi executat în octombrie 1953.

Victor GOMOIU (1882-1960)

Medic, profesor la Facultatea de Medicină din Bucureşti. Fost ministru, preşedinte al Asociaţiei pentru Istoria Medicinei.

Radu GORUNEANU

Avocat din Craiova. Premiant de onoare al Colegiului Mânăstirea Dealul. A scris cartea *principiul conducătorului.* Membru al Mişcării Legionare.

Gheorghe GORUNESCU [PENCIU] (n.1926)

Născut în Bucureşti. După un an la Conservatorul de Artă Dramatică, este arestat (1948) pentru activitate în cadrul Frăţiilor de Cruce şi condamnat la opt ani temniţă grea. Este eliberat în 1956, dar în 1958 este din nou arestat şi condamnat pentru uneltire contra ordinei sociale. Este eliberat în 1964.

Îşi reia activitatea literară publicând poezii umoristice, epigrame ş.a. în *Urzica, Munca, Contemporanul* şi articole în *România Liberă, Dreptatea, Ziua, Literatorul, Păcală, Cacialmaua* ş.a.

Este *membru al Asociaţiei Ziariştilor,* al *Societăţii Medicilor Scriitori* şi *preşedintele Clubului de Epigramişti Cincinat Pavelescu.* Are patru cărţi publicate şi trei în curs de apariţie.

Constantin GRECEANU

Diplomat, ambasador al României la Berlin în 1940. Regimul Antonescu îl trimite punitiv pe front, în Rusia, unde cade în lupte în 1941. Membru al Mişcării Legionare.

Cristea GROSU

Sculptor, membru al Cenaclului Luchian. Membru al Mişcării Legionare.

Dorin HASNAŞ

Avocat. A lucrat în Oficiul Juridic al Mişcării. A colaborat cu Ambasada Japoniei: Ambasadorul Japoniei oferea azil politic Căpitanului în 1938.

Nicolae HODOŞ

Medic chirurg expatriat în America în suita regelui Mihai. Membru al Mişcării Legionare.

Valentin HÖFFLICH

Diplomat de carieră. Pictor. Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae de HOHENZOLLERN (1903-1975)

Principe al României. Fiul regelui Ferdinand.

A oferit terenul său de la Rarău pentru organizarea Taberei Legionare. Simpatizant şi protector al Mişcării în disputa cu instituţia regală, pe care voia să o ferească de certurile politice.

Paul IACOBESCU

Avocat. Apărător al lui Corneliu Codreanu în procesul din 1938. Membru al Mişcării Legionare.

Ştefan IACOBESCU

Inginer. Fost director la Radiodifuziune în 1940. Detenţie îndelungată. Membru al Mişcării Legionare.

Aurel IBRĂILEANU [SCARABA]

Avocat. Originar din Brăila. Vechi membru al Mişcării Legionare. Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară,* în decembrie 1937.

Horia IGIROŞANU

Sculptor. A realizat bustul lui Nae Ionescu şi al lui Nicolae Totu. Membru al Mişcării Legionare.

Mihai IGNAT

General. Preşedintele completului de judecată din aprilie 1934, în procesul Gărzii de Fier. Ales parlamentar pe listele partidului *Totul pentru Ţară* în decembrie 1937, alegeri anulate de Carol al II-lea.

Alexandru Virgil IOANID (n.1924-1993)

Membru al Frăţiilor de Cruce de la Liceul Aurel Vlaicu din Bucureşti. Este arestat în 1941 în pădurea Montesquieu din preajma Capitalei, împreună cu un grup de elevi. Mai târziu, ca student la *Facultatea de Litere şi Filosofie,* este şeful grupului de legionari din această facultate. Frecventează reuniunile de la Biserica Antim ale *Rugului Aprins.* Arestat în 1948, trece prin infernul de la Piteşti şi ajunge cu plămânii distruşi la închisoarea spital Tg. Ocna, unde se distinge alături de Gafencu, Ianolide, Jimboiu, şi ceilalţi, prin puritatea sufletească, omenia şi fermitatea convingerilor lui. Sănătatea şubrezită (TBC pulmonar şi ciroză hepatică) îl ucide prematur, lăsând în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut amintirea candoarei lui aproape anacronică într-o societate secularizată.

Andrei IONESCU (1905 – 1949)

Avocat. Născut la Bârlad. A constituit *primul cuib* legionar din Bucureşti. Fost preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti. Arestat în 1948, moare în închisoare de apendicită neoperată. Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru IONESCU

Născut în Bucureşti. Inginer agronom, specialist în viticultură. Membru al Mişcării Legionare.

Duminică IONESCU

Preot. Alături de alţi câţiva liturghisitori străluciţi, a luminat la Biserica Leon Vodă din Bucureşti, uimindu-şi auditoriul şi cunoscuţii prin spiritul său enciclopedic. Sfătuitor şi duhovnic de preţ al celor mai ascuţite spirite legionare. Ales palamentar în

decembrie 1937. A făcut parte din Senatul legionar. A lucrat efectiv la ridicarea *Casei Verzi*.

Nelu IONESCU

Avocat din Iaşi. A fost protectorul Căpitanului pe care l-a apărat în multiple rânduri. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Toader IORAŞ (1908 – 1982)

Scriitor. Licenţiat al Facultăţii de Teologie. Emigrant în Italia şi Argentina. A scris lucrarea *„Nicadorii"*. A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Ioan IOVAN

Preot la Mânăstirea Vladimireşti înainte de 1948. Detenţie la Aiud. Trăire elevată. Simpatizant legionar.

Filon LAURIC (n.1907)

Originar din Bucovina. Licenţiat în Drept. Avocat. Fost preşedinte al centrului Studenţesc Cernăuţi.

Membru al Mişcării Legionare.

Horia LOVINESCU

Dramaturg. Nepotul criticului literar Eugen Lovinescu. A făcut parte din Mişcarea Legionară în 1940.

Vasile LOVINESCU (1905 – 1984)

Scriitor. Văr cu Horia Lovinescu, preocupări spiritualiste. Traducător al lui René Guénon. Primar al oraşului Fălticeni în 1940, în lunile guvernării legionare. A fost membru al Mişcării

Legionare.

Constantin LUCA

Colonel. Cavaler al Ordinului *Mihai Viteazul* din primul război mondial. Participant activ la multe acţiuni ale Mişcării Legionare.

Ion MACRIDESCU

General medic. Membru al Senatului Legionar. Alături de Mişcarea Legionară de la începuturile ei.

Mina MĂMĂLIGĂ (1883-1946)

Originar din Basarabia. Colonel, expatriat la Paris. Exil îndelungat. Membru al Mişcării Legionare.

Sergiu Aurel MANDINESCU (1926-1964)

S-a născut în comuna Basarabi din judeţul Bacău.

Absolvent al *liceului Militar* din Craiova, urmează cursurile *Şcolii Militare* din Sibiu.

Este urmărit în legătură cu Mişcarea Naţională de Rezistenţă din Oltenia, condusă de generalul Ion Carlaonţ şi arestat la încercarea trecerii frontierei. Condamnat la 12 ani temniţă grea, trece prin închisorile Craiova, Jilava, Suceava, Tg. Ocna,

Caransebeş, Aiud şi prin faimoasa „reeducare" de la Piteşti şi Gherla.

Este eliberat în octombrie 1960. În închisoare a conceput versuri de mare frumuseţe care parţial au fost publicate.

A fost simpatizant al Mişcării Legionare.

Dumitru MANGERON

Profesor universitar de mecanică şi matematică la Politehnica din Iaşi. Membru al Mişcării Legionare în anii 1940.

Grigore MANTA

Doctor în chimie la Paris. Profesor universitar de biochimie la Cluj. Membru al Mişcării Legionare.

Anghel MARCU

Arhitect. Autor al Monumentului de la Aiud.

Simpatizant al Mişcării Legionare.

Zaharia MARINEASA (1921-1997)

Născut în comuna Iablaniţa din sudul Banatului, urmează liceul şi câţiva ani la *Facultatea de Drept* (pe care împrejurările nu i-au îngăduit să o termine).

Execută 21 de ani de închisoare: sub Antonescu între 1941-1946, iar între 1946-1948 la Aiud, Tg. Ocna şi Lugoj. După doi ani de libertate, când luptă în rezistenţa din munţii Banatului, este din nou arestat şi condamnat la 15 ani de închisoare. În detenţie, comportare ireproşabilă.

După 1989 duce o intensă activitate culturală şi politică. În 1991 întemeiază Editura *MARINEASA*, unde aveau să apară volume de memorii, poezii de închisoare sau pagini de filosofie.

Şi-a închinat viaţa în întregime Mişcării Legionare.

Ion MĂRII

Ar fi suficient să înşirăm doar lista lucrărilor de literatură şi doctrină legionară editate de acest badea Cârţan autentic, ca să ne edificăm asupra forţei, pe care Mişcarea Legionară a putut să o imprime luptătorilor ei.

Peste o sută de titluri editate în toate limbile de circulaţie stau mărturie asupra energiei acestui intelectual înăscut, nu fabricat în retortele unui laborator universitar.

Membru al Mişcării Legionare.

Ion MAXIM

Membru al Grupării Literare de la Sibiu împreună cu Ovidiu Cotruş, I. D. Sârbu, Ştefan Augustin Doinaş.

Arestat când îşi pregătea teza de Doctorat intitulată *Introducere în lirica lui Ştefan Augustin Doinaş.*

Ţinută sobră, exemplară, în temniţă. A făcut cunoscută încă din 1953 balada lui Doinaş *Mistreţul cu colţi de argint*, ca şi istoria întregului grup de literaţi de la Sibiu şi în special activitatea lui Augustin Doinaş, de care îl lega o veche prietenie.

Virgil MAXIM (1923-1996)

S-a născut în oraşul Buzău. Arestat în ultimul an de studii liceale (1942), este condamnat pentru activitate în cadrul Frăţiilor de Cruce. În închisoare duce o viaţă spiritualizată alături de alţi fruntaşi legionari (Trifan, Ilie Niculescu). Trece prin închisorile Aiud, Târgşor, Jilava şi Gherla. Eliberat în 1964, după 22 de ani de detenţie, duce o viaţă închinată trăirii în duh creştin. Se dedică şi activităţii literare. A scris mai multe volume de versuri. Părăseşte această lume la 73 de ani.

Henry Georges MEITANI

Doctor în Drept, profesor universitar. Autorul unui excepţional tratat de Drept Internaţional.

Simpatizant al Mişcării Legionare.

Radu MEITANI

Fiul lui Henry Georges Meitani. Profesor universitar la *Facultatea de Drept*. A făcut îndelungată detenţie politică la Aiud. Membru marcant al Mişcării Legionare.

Nicolae MLADIN

Mitropolit al Ardealului. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Sebastian MOCANU (n.1916)

Originar din Ţara Moţilor – Scărişoara. Studii de Litere la Universitatea din Cernăuţi. Profesor cu îndelungată detenţie la Aiud. Scriitor, publicist.

Membru al Mişcării Legionare.

Dragoş MORĂRESCU (n. 1923)

Originar din Bucureşti. Arhitect diplomat în 1954. Pictor, grafician, sculptor în metal. Deţinut politic între 1942-1944 şi între 1958-1964. A scris un volum de versuri şi lucrarea *Xilogravura cărţii vechi româneşti şi a cărţii contemporane.*

Membru al Mişcării Legionare.

Claudio MUTTI (n. 1946)

Italian. A făcut studii de *Filologie Clasică* şi Literatură română şi maghiară.

Remarcabil publicist, a semnat numeroase volume de studii şi eseuri apărute în limbile italiană şi franceză. O parte însemnată a activităţii sale a fost consacrată valorilor politice şi spirituale ale Dreptei Româneşti. A tradus în italiană scrierile lui Corneliu Codreanu şi Ion Moţa. A scris *Mircea Eliade şi Garda de Fier, Penele Arhanghelului, Intelectualii şi Garda de Fier.* Este directorul Editurii *All' insegna del Veltro* din Parma (1978).

Valeriu [Vică] NEGULESCU (1905-1958)

Avocat. Originar din Bucureşti. Detenţie îndelungată. Moarte martirizat la Jilava. Membru al Mişcării Legionare.

Ilie NICULESCU

Doctor în Ştiinţe Economice, şef al Corpului Răzleţ din Mişcarea Legionară. Detenţie îndelungată (1941-1964).

Virgil NIŢULESCU

Profesor universitar. *Decan la Facultatea de Medicină* din Iaşi, specialist în parazitologie. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Marieta IODACHE [Maica MIHAELA]

Sora lui Iordache Nicoară. Membră a Mişcării Legionare. Ajutoarea Nicoletei Nicolescu la conducerea legionarilor din Bucureşti. Internată în lagăr la Mânăstirea Suzana în anii 1938-1939. Din anii 1941-1942 lucrează la construirea Mânăstirii Vladimireşti. Intră în monahism. După desfiinţarea mânăstirii de comunişti este arestată şi se stinge în închisoarea de la Miercurea Ciuc.

Anişoara ODEANU [Doina PETEANU]

Poetă. Născută în 1912 la Lugoj. Tatăl, profesorul Peteanu. A publicat *Călător în noaptea de Crăciun.*

Membră a Mişcării Legionare.

Dumitru ONIGA (n. 1923)

S-a născut în comuna Stupca din jud. Suceava.

În martie 1942 este arestat pentru activitate în cadrul Frăţiei de Cruce şi condamnat la trei ani închisoare la Cernăuţi. Suferă arestări şi condamnări succesive: în 1944, în 1946, în 1958.

În 1958 este internat în lagărul Noua Culme până în 1964. Ultima anchetă, în 1989, la Suceava. În timpul repetatelor detenţii a compus versuri, iar după 1989 a colaborat la mai multe ziare şi reviste: *Crai Nou* – Suceava, *Solstiţiu* – Satu Mare, *Tribuna Transilvaniei* – Cluj Napoca, *Ţara* – Chişinău, *Plai Românesc* – Timişoara.

Constantin ONU

Originar din Huşi. Avocat. A făcut detenţie politică. Membru al Mişcării Legionare.

Ovidiu PAPADIMA

Doctor în Litere. Scriitor, critic literar.
Simpatizant legionar.

Ion PARAGINĂ (n.1919)

Fiu de ţăran, născut în comuna Crucea de Sus din jud. Vrancea. Studii liceale la Tecuci. Activează în cadrul *Frăţiilor de Cruce.* Este închis doi ani sub regimul Antonescu.

În august 1944 este elev al *Şcolii Navale* Române. Strălucit student la *Litere şi Filosofie* în Bucureşti.

Activează într-un grup de rezistenţă anticomunistă. În 1948 scapă de arestare şi se refugiază în munţii Vrancei cu un grup de

rezistenţă. Împreună cu toată familia lui, bunici, părinţi, fraţi, alte rude, toţi hăituiţi, arestaţi, condamnaţi. la parte la răscoalele ţărăneşti din Vrancea.

Execută 16 ani de închisoare. Chinuit în temniţă cum nu au fost mulţi, a rămas fidel credinţei lui.

Remarcabil poet, are o sumedenie de versuri nepublicate, create în anii de detenţie. Azi conduce filiala Foştilor Deţinuţi Politici din Vrancea.

Emanoil PARASCHIVAŞ

S-a născut în 1916 la Bucureşti. A absolvit *Academia Comercială.* Condamnat pentru activitate legionară sub regimul lui Antonescu. Este arestat şi condamnat din nou în 1948. Anii de detenţie îi execută la Aiud şi la Periprava în Deltă, la muncă forţată. După eliberare se dedică studiului elaborând lucrări şi versuri cu conţinut istoric şi religios.

Ion PĂUNESCU –DAIA (n. 1923)

S-a născut în comuna Daia din jud. Vlaşca. Fiu de preot.

Ca student, în 1948, al Facultăţii de Medicină, este arestat şi trece prin infernul „reeducării" de la Piteşti. După eliberarea din 1964 desfăşoară o vie activitate de ajutorarea bătrânilor şi a oamenilor în suferinţă. Este medic veterinar. Membru fondator al *Asociaţiei Foştilor conducători ai studenţilor din perioada '45-'48.*

Sorin PAVEL

Profesor de Filosofie. Redactor la *Istoria filosofiei moderne şi contemporane.* Exeget al lui S. Kirkegaard. Studii filosofice. Simpatizant legionar.

Traian POPESCU

Scriitor, editor, exil îndelungat în Spania.
Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru POPOVICI

Originar din Banat. A fost în Secretariatul Mişcării Legionare.

Chiril Luca POPOVICI

Magistrat şi estetician. Refugiat în Spania.
Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru POPŞOR (1916-1994)

Originar din Ardeal. Studii de *Drept şi Filosofie* la Universitatea din Cluj. A cunoscut Mişcarea Legionară din liceu.

A condus *Frăţiile de Cruce* pe ţară în perioada 1942-1948. Detenţie îndelungată (15 ani) la Aiud.

Traian PUIU

Originar din Constanţa. Vechi membru al Mişcării Legionare. Exil îndelungat în Occident.

Alexandru RACOLŢA

Tenor la Opera din Cluj. Membru al Mişcării Legionare.

Leonte RADU

Originar din Ardeal, stabilit la Sibiu. Studii de *Teologie*. Detenţie îndelungată (23 de ani). Membru al Mişcării Legionare.

Alexandru RALLY

Profesor. Traducător din Ronsard şi din lirica franceză.
Membru al Mişcării Legionare.

Marta RĂDULESCU

Scriitoare. Fiica profesorului Dan Rădulescu de la Cluj. A scris romanul de nuanţă legionară *Sunt studentă*.

Constantin RARINCESCU

Profesor şi decan la *Facultatea de Drept* din Bucureşti (1941-1944). A făcut detenţie politică la închisoarea Piteşti unde a şi murit.

Simpatizant al Mişcării Legionare.

Petre RÂMNEAMŢU

Originar din Bârlad. Medic şi sociolog. A scris *Biometria* studiind variaţiile antropometrice ale populaţiilor.

Membru al Mişcării Legionare.

Constantin RĂILEANU

Medic. Internist anatomo – patolog. În tratatul de Anatomie Patologică al lui Oberling numai doi români sunt citaţi: *Babeş şi Răileanu*. A fost închis sub regimul comunist.

Membru al Mişcării Legionare.

Ion RODEANU

Originar din Sibiu. Teolog, preot. Trimis punitiv pe front, moare la Cotul Donului. Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae RUNCAN

Avocat. Originar din Tg. Jiu. A lucrat în Oficiul Juridic al Mişcării. Prefect de Olt în 1940. Membru al Mişcării Legionare.

Gheorghe SÂRBULESCU

Medic. Fost preşedinte de onoare al Centrului Studenţesc din Bucureşti. Detenţie îndelungată. Membru al Mişcării Legionare.

Ion D. SÂRBU (1919-1989)

Născut în Petrila, jud. Golj ca fiu de miner. Studii liceale la Petroşani şi cele universitare (*Facultatea de Litere şi Filosofie*) la Cluj. Îşi dă teza de Doctorat cu subiectul *Funcţia epistemologică a metaforei.*

Este asistent, apoi conferenţiar la Universitatea din Cluj.

Regimul communist îl înlătură din învăţământul universitar şi devine professor la un liceu din Cluj.

A debutat în 1940 în *Ţara.* În 1955 este redactor la Revista de *Pedagogie* şi apoi la Revista *Teatrul.* În 1957 este arestat şi condamnat din motive politice. Detenţie până în anul 1963. Devine apoi secretar literar al teatrului Naţional din Craiova. Face parte din grupul literaţilor de la Sibiu (Ion Maxim, Ovidiu Cotruş şi Ştefan Augustin Doinaş).

A scris 17 piese de teatru şi romanele *Adio* şi *Lupul şi Catedrala.* Obţine premiile Uniunii Scriitorilor, al Academiei şi al revistei *Ramuri.* A făcut parte din Mişcarea Legionară.

Nicolae SECĂREANU (n.1901)

Născut în comuna Nanov, judeţul Teleorman. Reputat bas la Opera din Bucureşti. Profesor la Conservatorul din Bucureşti. Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae ŞEITAN

Avocat, comandant legionar, decedat în exil.

Sima SIMULESCU (1905-1939)

Născut la Calafat. Profesor de matematică. Asasinat la Râmnicu Sărat din ordinul regelui asasin la 22/23 septembrie 1939.

Barbu SLUŞANSCHI

Scriitor. Originar din Bucovina. A colaborat la Revista *Iconar.* Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae SMĂRĂNDESCU (n.1910)

S-a născut în comuna Drănic din judeţul Dolj.

Urmează cursurile *Facultăţii de Silvicultură a Politehnicii* din Bucureşti. Ca student aderă la Mişcarea Legionară iar în 1934 conduce grupul de studenţi legionari din Politehnică.

În 1935 este şeful *Serviciului de Propagandă* al Mişcării şi devine comandant legionar. După asasinarea lui Corneliu Codreanu se refugiază în Germania, iar în urma evenimentelor din ianuarie 1941, rămâne în Germania, unde, în 1944, face serviciul de speaker la radio Donau în limba română.

La sfârşitul războiului se stabileşte în Statele Unite.

Iordache SPÂNU

Originar din Galaţi. Licenţiat al *Academiei Comerciale.* În conducerea Centrului Studenţesc. Asasinat în lagărul de la Vaslui la 21-22 septembrie 1939.

Stelian STĂNICEL (1913-1995)

Originar din Râşnov, judeţul Braşov.

În 1929, ca elev de liceu în Sighişoara intră în *Frăţiile de Cruce*. Urmează cursurile *Facultăţii de Drept* din Bucureşti şi în 1936 devine avocat. Participă la tabăra legionară de la Carmen Silva. În această perioadă este secretar al Căpitanului. Ia parte la o serie de evenimente importante din viaţa Mişcării Legionare.

În 1941, după evenimentele din ianuarie, ia drumul exilului în Germania, Franţa şi apoi în America.

Cu capacitatea lui de devotament şi fidelitate se dăruie, în exil, comunităţii române din America şi în special arhiepiscopului Valerian Trifa. Trece la Cele Veşnice în Statele Unite la vârsta de 82 de ani.

Dan STEOPOE

Doctor în Chimie, profesor universitar. Simpatizant legionar.

Petre ŞTEFAN

Profesor de Pedagogie la Academia Comercială din Bucureşti. Membru al Mişcării Legionare.

Nicolae STOICA

Pictor de biserici. Membru al Mişcării Legionare.

Sergiu STOICESCU

Medic, profesor la *Facultatea de Medicină* din Bucureşti. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Ilie Vlad STURZA (n. 1917)

Fiul lui Mihai Sturza. Expatriat în Occident (Spania). Membru al Mişcării Legionare.

Ion TARNOSCHI

General. În casa lui s-a constituit Senatul Legionar. Alături de Mişcarea Legionară încă de la începuturile ei.

Leon TOPA

Originar din Bucovina. Reputat sociolog. Asistent al profesorului Traian Brăileanu. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Ilie E. TOROUŢIU

Profesor. Editor. Proprietarul Editurii Bucovina. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Traian TRIFAN

Avocat. Fost primar al oraşului Braşov în 1940. Face o îndelungată detenţie la Aiud. Una din figurile cele mai spiritualizate în detenţie.

Remus ŢINCOCA

Originar din Iaşi. Autor de cântece legionare. După război a emigrat în Occident (Canada) unde a devenit reputat dirijor. Membru al Mişcării Legionare.

Emil VASILIU – CLUJ

Strălucit avocat pledant. A apărat cauza multor legionari în perioada interbelică. Simpatizant al Mişcării Legionare.

Gheorghe VÂNĂTORU

Pictor, premiat de Salonul Oficial.

A aparţinut *cenaclului LUCHIAN* alături de alţi pictori, sculptori, arhitecţi şi filosofi legionari.

Virgil VELESCU (n.1914)

Originar din Moldova. Inginer. Vechi membru al Mişcării Legionare. Cu stagiu îndelungat de exilant în Occident. Întors în ţară, se stabileşte la Bacău.

Autorul unui faimos memoriu întocmit la terminarea războiului în 1945, referitor la poziţia Mişcării Legionare pentru a fi înaintat autorităţilor americane. Memoriul a fost prezentat lui Robert Murphy, Consilierul de politică externă al lui Dwigt Eisenhower. Robert Murphy a înţeles suferinţele legionare şi l-a convins pe Eisenhower să scoată Mişcarea din rândul grupărilor colaboraţioniste. Astfel legionarii au fost absolviţi de acuzaţia de colaboraţionism, recăpătându-şi o totală libertate de deplasare şi activitate.

Ion VEVERCA

Originar din Banat. Economist, asistent al lui Virgil Madgearu. Exil îndelungat. A scris *Suflet şi gând legionar* – Salzburg 1952.

Filon VERCA (n.1915)

Scriitor. Expatriat în Occident. Membru al Mişcării Legionare.

Ştefan VLĂDOIANU (1910-1970)

S-a născut la Constanţa unde a absolvit liceul Mircea Cel Bătrân. Arestat în 1942 cu un lot de fraţi de cruce. Face 22 de ani de detenţie la Aiud şi la minele Baia Sprie şi Valea Nistrului. La greva din 1957 este dus de la Aiud la Gherla, unde este izolat. În închisoare concepe mental o sumedenie de poezii publicate ulterior în volum. Moare suspect în 1970, călcat de o maşină.

George VOICU

Originar din Cluj. *Doctor în Geologie.*

Membru al Mişcării Legionare.

Constantin VOICESCU (1924-1998)

Originar din Bucureşti. Urmează *Facultatea de Geografie*. Este arestat, ca student, în 1948 şi eliberat în 1955. Arestat şi condamnat din nou în 1958. Eliberat în 1969 urmează *Teologia* şi devine preot cu o viaţă duhovnicească elevată.

A aparţinut Mişcării Legionare.

Octavian VOINEA

Originar din Vrancea. Tatăl, împuşcat în 1939 din ordinul lui Carol al II-lea. Octavian este ofiţer pe front. După 1944, student la *Politehnică*. Arestat în 1948, trece prin infernul de la Piteşti.

A scris un volum memorialistic.

Membru al Mişcării Legionare.

Aristide ZDRU (1922-1994)

Membru al Mişcării Legionare face o îndelungată detenţie politică. După eliberare editează în Occident un dicţionar vlaho-

englez.

Gheorghe ZLOTESCU

Pictor. Colaborator la Buna Vestire şi Axa. A aparţinut Cenaclului LUCHIAN.

Constantin ZISU

Medic. Condamnat în regimul lui Ion Antonescu.

ANEXĂ

Mircea DIMITRIU

Născut la 13 Martie 1913, la Panciu, în fostul judeţ Putna. Termină liceul la Tg. Mureş. Urmează *Politehnica din Timişoara* între anii 1932-1938, când, în urma prigoanei deslănţuită de Carol al II-lea contra Legiunii, se refugiază în Germania.

Internat în lagărele naziste, se eliberează la 23 august 1944 şi face parte din guvernul de la Viena prezidat de Horia Sima.

Comandant ajutor în 1935, Comandant general-ajutor 1954. Autor, sub formă de interviu, a unei recente istorii a Mişcării Legionare, care merge până în anul 1998.

Dan IOVĂNESCU (1910-1977)

S-a născut pe plaiurile Olteniei. Urmează şi continuă până la capăt *Şcoala de Arhitectură din Bucureşti*. Devine legionar în anii studenţiei, încadrându-se în familia *„Ideea românească"*. Face parte din gruparea de artă plastică şi arhitectură *„Luchian"*, condusă de pictorul Alexandru Bassarab. Semnatar al Manifestului colectiv *„Revoluţia aşezării româneşti"*, tindea spre realizarea unei viziuni artistice rezultată printr-o modernizare funcţională a elementelor tradiţionale, în toate ramurile artei plastice. Este condamnat în 1949 la cinci ani închisoare pentru activitate anticomunistă. Îi execută la Aiud şi la Canal. După eliberare, lucrează ca arhitect în întreprinderi de stat. Amenajările fermei *„Apicola"* de la Otopeni poartă semnătura lui. Cutremurul din 1977 îi curmă viaţa şi multiple proiecte arhitecturale care nu vor mai vedea lumina zilei.

Augustin MICU

Produs de elită al intelectualităţii interbelice ardelene, reprezintă în chip exemplar dârzenia etosului ei. Inginer şi, curând după absolvire, *asistent la Politehnica din Timişoara*. Din toamna lui 1938 vine în Bucureşti şi preia conducerea organizaţiei *„Răzleţi"*. Spirit ponderat, inteligenţă ascuţită, cu larg orizont cultural şi neabătut curaj, se impune autoritar şi totodată receptiv în cadrul acestei organizaţii, care întrunea intelectualitatea bucureşteană a Legiunii. Realizează, secundându-l pe Horia Sima, solide legături între componentele mari ale organizaţiei pe ţară, în împrejurările dificile de atunci. Arestat la începutul lui ianuarie 1939, organizaţia suferă un şoc de pe urma căruia nu se reface uşor. După o anchetă extrem de dură e internat în lagărul de la Miercurea Ciuc. Este ucis în genocidul de la 22 septembrie 1939, ordonat de regele ucigaş Carol al II-lea.

Nelu PĂUNESCU (1921-1995)

Născut la Câmpina, într-o familie cu copii mulţi. Aici urmează clasele primare şi liceale.

Ca elev, intră în organizaţia *Frăţiei de Cruce* din cadrul liceului. Efectuează la *Facultatea de Drept* din Bucureşti studii universitare, dar le întrerupe fiind urmărit de Siguranţă.

În septembrie 1940 participă la Acţiunea armată de la Săcele-Braşov, care viza alungarea de pe tron a regelui Carol al II-lea, vinovat de ciuntirea hotarelor României, jefuirea ţării şi de crimele săvârşite asupra tineretului român. În 1940, în timpul guvernării legionare participă la acţiunea *„Ajutorul Legionar"*, care ajută milioanele de români refugiaţi din Basarabia, Bucovina, Ardealul de Nord şi Cadrilater, părţi ale ţării părăsite datorită guvernării nefaste a lui Carol al II-lea.

După evenimentele din ianuarie 1941, participă la activitatea de prigoană din judeţul Prahova. Este condamnat la moarte şi astfel nevoit să ia calea exilului, plecând în Bulgaria împreună cu un grup de refugiaţi.

După 23 August 1944 se refugiază în Germania, unde, încadrat în Armata Naţională, luptă împotriva armatelor bolşevice. Este luat prizonier de trupele americane, dar evadează şi se stabileşte în Tirol. Se înscrie şi frecventează cursurile *Facultăţii de Filosofie* din oraşul Graz. În 1945 se întoarce în ţară.

Odată cu arestările masive din mai 1948, este încarcerat în închisoarea din Piteşti, apoi la Gherla şi în final la Aiud, în Zarcă, unde îşi petrece cea mai mare parte din detenţia lui de 17 ani.

În august 1964 este eliberat şi se stabileşte în Bucureşti. Lucrează pe un şantier de construcţii. Se căsătoreşte şi se înscrie la Şcoala Populară de Artă.

Din anii '70 prezintă lucrări de sculptură la expoziţiile artiştilor plastici amatori, abordând sculptura monumentelor. Măcinat de boală, moare în iulie 1995.

Prietenii i-au publicat într-o broşură poeziile concepute în timpul detenţiei.

Ion PUŞCHILĂ (1913-1997)

Descindea din acele familii de păstori care pendulau, după anotimp, între Adeal şi Dobrogea. Ursita i-a fost să se nască într-un popas mai îndelungat la Cernavodă în 1913. După ce termină liceul în oraşul natal, urmează cursurile Facultăţii de Arhitectură din Bucureşti. În 1937 îmbrăţişează crezul legionar, trăindu-l pe toate planurile de viaţă, de la viziunea profesională până la participarea socială şi politică. Face parte din familia legionară *„Ideea românească"* şi participă la activitatea de înnoire a habitatului românesc pe baze autohtone şi naţionale, la antipodul cosmopolitismului care încerca să se insinueze, în special, în arhitectură. Militează astfel în gruparea *„Luchian"*, iar în 1940 face parte din organizatorii expoziţiei *„Munca legionară"*. În 1949 este condamnat pentru activitate anticomunistă. Antreprenorii Canalului

Dunărea – Marea Neagră, având nevoie de oameni de specialitate, îi încredinţează conducerea unui birou de proiectări, unde arhitectul Puşchilă salvează de la munci istovitoare mulţi deţinuţi, folosindu-i la operaţii uşoare sau de tehnică elementară. După eliberare, regimul comunist apelează la priceperea şi excepţionala lui experienţă arhitecturală, încredinţându-i o serie de construcţii care fac figură centrală în peisajul constănţean: actuala Primărie, Spitalul judeţean, un hotel de primă importanţă, apoi litoralul staţiunii Venus şi alte construcţii de interes public. Toate excelează printr-o fuziune între frumos şi funcţional.

În arena sportivă a oraşului îmbină spiritul palestrei antice cu necesităţile terenului de sport modern. Dotaţia variată şi o bogată cultură i-au hrănit un demon literar, de ale cărui versuri, exigenţele modestiei lui, ne-au lipsit să le citim în volum.

La finele lui 1997, trece în rândul celor drepţi în deplină virtualitate creatoare.

Paul STERIAN (1904)

S-a născut la Bucureşti.

A făcut studii de *Drept şi Filosofie* la Bucureşti. *Doctor în Filosofie* la Bucureşti şi *doctor în Drept şi Economie Politică* la Paris.

Profesor la *Şcoala de Statistică* şi înalt funcţionar în Ministerul de Finanţe. Reprezentant în probleme de Finanţe şi Economie la Legaţia Română din Washington.

A colaborat la *Contemporanul, Azi, Floarea de foc.* A deţinut cronica dramatică la *„Gândirea".* A regizat un film documentar asupra satului Drăguş din judeţul Făgăraş.

Din opera scrisă menţionăm: *La Roumanie et la réparation des dommages de guerre* (Paris 1929), Variaţiile ciclice ale producţiei române (1930), *Acatistul Sfintei Cuvioase Paraschiva* (versuri – 1932), *Pregătiri pentru călătoria din urmă* (versuri – 1932), *Poeme arabe* (versuri – 1933).

A aparţinut grupului de intelectuali creştini ai *„Rugului Aprins"* de la Mănăstirea Antim. A fost membru al Mişcării Legionare.

Flor STREJNICU (n. 1926)

S-a născut la Ploieşti, unde urmează clasele primare şi gimnaziale.

Ca licean, cunoaşte Mişcarea Legionară şi intră în *Frăţiile de Cruce*. În 1941, la vârsta de 15 ani, este arestat şi condamnat cu un grup de prieteni, pentru activitate legionară. În închisoare se îmbolnăveşte de plămâni. Este eliberat în iarna 1943-1944. Se înscrie la fără frecvenţă, dar este arestat din nou şi întemniţat. Cu venirea trupelor ruseşti este transferat de la Ploieşti la închisoarea Mărgineni, de unde, în 1945, este eliberat.

Reuşeşte să termine liceul. Îşi schimbă numele din Alexandru Popescu în Flor Strejnicu, numele unui fost decedat şi se înscrie la *Facultatea de Medicină* din Cluj. Dar descoperit, nu i se permite să-şi dea examenul de stat şi lucrează ca felcer în spitalul din Cisnădie de lângă Sibiu. Îşi dă secundariatul în Radiologie.

După revoluţia din 1989, este invitat la ONU spre a vorbi despre Albert Schweitzer, subiect studiat în detaliu în ţară. Stabileşte legătura cu exilul din Spania şi participă la comemorarea de la Majadahonda, când elaborează studiul *„Din lupta exilului românesc în Spania".*

Se întoarce în ţară şi face cunoscut acest tezaur prin expoziţii, emisiuni TV, conferinţe, în diverse oraşe din ţară.

În 1996 publică o carte de mare succes intitulată *„Mişcarea Legionară şi evreii"*, iar în 1999 publică o antologie de poezie dedicată Centenarului naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu.

Este medic la spitalul din Cisnădie.

Filon VERCA (n. 1915)
(completare)

Autor al mai multor cărţi memoralialistice între care: *„Paraşutate în România vândută"*, *„Dreptul la adevăr"* şi a unor volume de comentarii politice. Colaborator al revistei *„Permanenţe"*.

INDEX DE NUME
(Partea a II-a)

A

B

C

D

E

F

G

H

I

L

M

N

O

P

R

S

T

V

Z

Principalele surse bibliografice

** *Antologia asociaţiilor şi personalităţilor culturale româneşti din exil: 1940-1990*, ed. a doua, San Diego, 1991.

Boacă, Ioan, *Bibliografie legionară*, Colecţia „Omul Nou" [Traian Golea, Miami Beach, Florida, U.S.A.], 1993.

Buzatu, Gh., Corneliu Ciucanu, Cristian Sandache, *Radiografia dreptei româneşti (1927-1941)*, Ed. FF PRESS, Bucureşti, 1996.

Codreanu, Corneliu Zelea, *Pentru legionari*, Editura „Totul pentru Ţară", Tipografia Vestemean, Sibiu, 1936 (numeroase reeditări anastatice).

*** *Cronologie legionară*, Colecţia „Omul Nou" [Traian Golea, Miami Beach, Florida, U.S.A.], 1992.

*** *Din luptele tineretului român: 1919-1939*, Ed. Fundaţiei Buna Vestire, Bucureşti, 1993.

*** *Gazeta de Vest* din Timişoara (colecţia revistei: 1990-1998).

Heinen, Arnim, *Die Legion „Erzangel Michael" in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbeiten, München, 1986 (558 pp. – cea mai amplă lucrare străină despre Mişcarea Legionară din România).

Mutti, Claudio, *Les plumes de l'Archange. Quatres intellectuels roumains à la face de la Garde de Fer: Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica*, Ed. Hérodes, Chalon-sur-Saône, 1993 (prefaţă de Philippe Baillet); în italiană: *Le penne dell'Arcangelo. Intellecttuali e Guardia di Ferro*, Società Editrice Barbarossa, Milano, 1994 (versiune revăzută şi adăugită); în româneşte: *Penele Arhanghelului. Intelectualii români şi Garda de Fier (Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Vasile Lovinescu)*, Ed. Anastasia, Bucureşti, 1997 (*cf.* şi Claudio Mutti, *Mircea Eliade e la Guardia di Ferro*, Ed. all'insegna del Veltro, Parma, 1989. În româneşte: *Mircea Eliade şi Garda de Fier*, Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995).

*** *Permanenţe* din Bucureşti (colecţia revistei: 1998-1999).

Predescu, Lucian, *Enciclopedia Cugetarea. Material românesc. Oameni şi înfăptuiri*, Editura Cugetarea – Georgescu Delafras,

Bucureşti, 1940.
*** *Puncte cardinale* din Sibiu (colecţia revistei: 1991-1999).
Sfinţescu, Duiliu, *Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară*, Ed. Crater, Bucureşti, 1999.
Sima, Horia, *Histoire du Mouvement Légionnaire, I. 1919-1937*, Ed. Dacia, Rio de Janeiro, 1972; în rom.: *Istoria Mişcării Legionare*, Ed. Gordian, Timişoara, 1994.
Veiga, Francisco, *La mística del ultranacionalismo. Historia de la Guardia de Hierro (Rumania, 1919-1941)*, Barcelona, 1989 (teză de doctorat); în româneşte: *Istoria Gărzii de Fier (1919-1941). Mistica ultra-naţionalismului*, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993 (informaţie bogată, interpretări discutabile).
Zaciu, Mircea, Marian Papahagi, Aurel Sasu (ed.), *Dicţionarul scriitorilor români*, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, vol. I (A-C) – 1995, vol. II (D-L) – 1998.
Au mai fost cercetate documente din fondul Bibliotecii Academiei Române, Arhivelor Armatei şi Bibliotecii Centrale.

NOTĂ FINALĂ

Lucrarea de faţă a fost elaborată pe baza unor materiale documentare furnizate de diverse publicaţii (cărţi, reviste, ziare, albume etc.).

Au fost utilizate, de asemenea, colaborări oferite de prieteni binevoitori, dintre care menţionăm în principal pe: Constantin Ariton, Eugen Bălaşa, Vasile Blănaru, Constantin Bucescu, Dumitru Funda (†), Nicolae Goga (†), Aurel Guţă, Constantin Iulian, Gheorghe Jijie, Ion Ladea, Gheorghe Matei, Teofil Mija, Şerban Milcoveanu, Valer Neagoe, Anca Neculce, Cornel Nicolau, Mircea Nicolau, Aurel Ovreja, Carol Papanace, Nicolae Păun, Mihai Popescu, Alexandru Serafim, Petre Simionescu, Ion Zeana.

Tuturora, coordonatorii lucrării le adresează mulţumiri şi recunoştinţa lor.

De asemenea, coordonatorii recunosc dificultatea prezentării unui material unitar, exhaustiv şi, implicit, necesitatea reeditării prezentei ediţii. În acest sens, ei adresează un apel către toţi cei ce posedă date suplimentare, să trimită completări, eventuale rectificări considerate necesare pentru o viitoare reeditare a lucrării pe adresa:

FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA VESTIRE
Căsuţa poştală 8-27 Bucureşti
sau
FUNDAŢIA PROF. GEORGE MANU
Strada Plantelor nr. 8, sector 2, Bucureşti

Cuvinte de încheiere

Ajunşi la sfârşitul acestui documentar, nu ne putem ascunde presentimentul că el va ului pe unii, va surprinde pe mulţi şi va stârni zelul demolator al unor rafinaţi analişti, care, scoţând din context cine ştie ce afirmaţii solitare făcute de complezenţă ori în conjuncturi speciale, să invoce retractări ori chiar apostazieri ale apartenenţei la spiritul legionar din partea unora dintre personalităţile ce figurează în lucrarea de faţă.

Pentru noi rămâne cert faptul că în nici o cultură nu s-a întâlnit o adeziune atât de numeroasă şi de valoare la o mişcare naţională de resurecţie spirituală. A fost, credem noi, un fenomen de ecumenicitate, când tot ce avea mai bun naţiunea noastră s-a aliniat forţelor creştine şi naţionale.

Destinul românesc, cel care ne-a prezervat de-a lungul unei istorii vitrege şi ne-a condus la realizarea Marii Uniri din 1918 a intervenit şi acum, când ne aflam în faţa pericolului dispariţiei noastre ca neam.

S-a creat un front ideologic şi ideatic în stare - potenţial - să salveze toate valorile românismului, să plaseze întreaga naţiune pe linia trasată ei încă din începuturi.

Că nu a fost realizată până la urmă acea operă de refacere integrală a spiritului şi instituţiilor care să asigure şi să ducă la victorie acel ideal sabotat de forţe conjugate interne şi externe, aceasta nu înseamnă nici infirmarea tezelor iniţiale ale Mişcării Legionare şi nici înfrângerea lor. Dovadă că spiritul Mişcării se menţine în actualitate reiese atât din interesul cu care sunt privite reeditarea lucrărilor legionare, memorialistica de detenţie şi participările chiar şi sporadice ale legionarilor vechi şi noi la conferinţe, interviuri şi alte acţiuni mediatizate, cât şi mai ales din furia concertată a detractorilor şi negatorilor ei, din fericire aproape toţi străini. Acestora le sunt larg deschise toate canalele presei şi ale audio-vizualului, în vreme ce legionarilor toate uşile le sunt închise, subiectul *„legionarii"* fiind interzis şi amintit numai pentru a fi calomniat.

Pentru noi nu încape îndoială că Mişcarea Legionară a reabilitat spiritualitatea românească - dacă n-ar fi decât numele celor menţionaţi în lucrarea de faţă - şi şi-a asigurat perenitatea în istorie. Ce dovadă mai grăitoare decât faptul că peste *o sută de analişti politici străini* s-au aplecat cu interes asupra ei şi i-au dedicat

studii elogioase? Că au fost înfiinţate în afara ţării organizaţii, continuă să apară publicaţii şi se desfăşoară reuniuni favorabile Mişcării, că în sfârşit, au apărut chiar formaţiuni politice inspirate de doctrina şi ideologia legionară. Şi aceasta acum, după mai bine de 50 de ani de interdicţie totală soldată cu mii de victime, mii de familii distruse şi mii de ani de temniţă.

În plus, nu trebuie neglijat faptul că la capătul unei prigoane dure, instituită de Ion Antonescu şi înaintea ultimei şi celei mai drastice şi lungi interdicţii impuse de regimul comunist, Mişcarea Legionară îşi avea totuşi constituite formaţiile sale la toate nivelele, şi mai ales la cel studenţesc. În analiza istoricilor ar trebui să figureze un capitol special care ar descoperi printre miile de studenţi arestaţi adevărate personalităţi în devenire, sau care şi-au dovedit calitatea după amnistia din 1964. Deşi marcaţi biologic de trecerea pe sub furcile atâtor închisori şi lagăre pe parcurs de zeci de ani, ei au reuşit cu greu şi printr-o luptă perseverentă să parvină la titluri universitare sau să se afirme în cultura română sau pe plan pur profesional, dar în acelaşi timp să rămână ferm încadraţi în eşaloane bine rânduite, atunci ca şi azi, constituind ceea ce s-ar putea numi *generaţia de la 1948*.

Lucrarea de faţă are ca adresă lumea românească, lume care, fie că este deja informată, fie că, aplecată asupra problemelor mai stringente ale actualităţii, consideră subiectul nostru ca pe unul de arhivă închis între cartoanele unor rafturi de bibliotecă prăfuită. Doar într-un procent minim, neprioritar, ea se adresează unor analişti străini, şi cu atât mai puţin nu se implică în mecanismele politice internaţionale în momentul în care România încearcă să-şi facă loc în instituţiile europene. În concepţia noastră, demersul nostru se înscrie în cadrul legilor care asigură libertatea de expresie. Fără a fi o simplă replică de pe poziţie defensivă ea se înscrie în eternul *„audiatur et altera pars"*. Cititorii dornici de o informare cinstită vor descoperi încă o dată că Mişcarea Legionară nu a fost o mişcare sectară, nici una anarhistă de marginalizaţi revanşarzi, nici expresia efemeră a unei epoci revolute şi dispărută, ci că *ea există* în continuare.

Nu ne aşteptăm ca duşmanii lui Hristos - unii bimilenari - să renunţe uşor la invective ori la ironii şi la răstălmăciri subtile, pe cât de rafinate, pe atât de inexacte. Nici ca maeştri mai mici sau mai mari ai dialecticii, ai cazuisticii, ai sofismelor şi ai paradoxurilor gratuite să se convertească instantaneu la poziţii de adevăr şi de bun simţ.

... Undeva însă există un loc pe drumul Damascului care luminează cu aceeaşi veche putere, care e viu în veac, şi care îi aşteaptă.

Cuprins

,,Nici un istoric serios care se va ocupa cu istoria secolului XX românesc, nu va putea ocoli sau ignora această extraordinară aventură spirituală pornită din străfundurile etosului românesc".

Vintilă Horia

„Mai mult decât oricând sunt convins că rezoluția legionară este ultima șansă a României".

Emil Cioran către Mircea Eliade

,, Corneliu Codreanu n-a pus problemele moderne şi contemporane. Era mult prea puțin. El a pus problemele moderne în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci să introducă absolutul în respirația zilnică a României".

Emil Cioran

,, Supremul scop al luptei noastre este spiritualizarea vieţii marelui organism politic şi cultural creator care e Naţiunea".

Emil Bulbuc

„Mişcarea Legionară are dreptul să se revendice ca singura mistică creştină, revoluție spirituală ascetică şi bărbătească cum încă n-a cunoscut istoria Europei":

Mircea Eliade

,,...Promovarea bărbăției şi a spiritului ofensiv – valori europene aristocratice – a adus de la sine o altă prefacere a spiritului tinerei generații româneşti. A creat conştiinţa spiritului tinerei generații româneşti. A creat conştiinţa unei misiuni istorice, sentimentul că ne-am născut ca să împlinim o revoluție unică în istoria neamului".

Mircea Eliade

,,Cred în destinul neamului nostru, cred în revoluţia creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi în dragoste, de aceea cred în biruința Mişcării Legionare, mândră şi puternică, într-un nou stil de viaţă, care va transforma în valori spirituale de circulație universală bogățiile sufletului românesc".

Mircea Eliade

,,A crede că odată cu dispariția lui Corneliu Codreanu se va nărui şi opera lui, ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu este aşa de mare că de acum îl depăşeşte şi pe el".

Nae Ionescu

,,Numai atunci când arta, religia, politica, economia, ştiinţa se subordonează moralei, o comunitate umană devine rezistentă şi îşi poate păstra prin veacuri unitatea.

Traian Brăileanu

ISBN: 973-95956-9-3